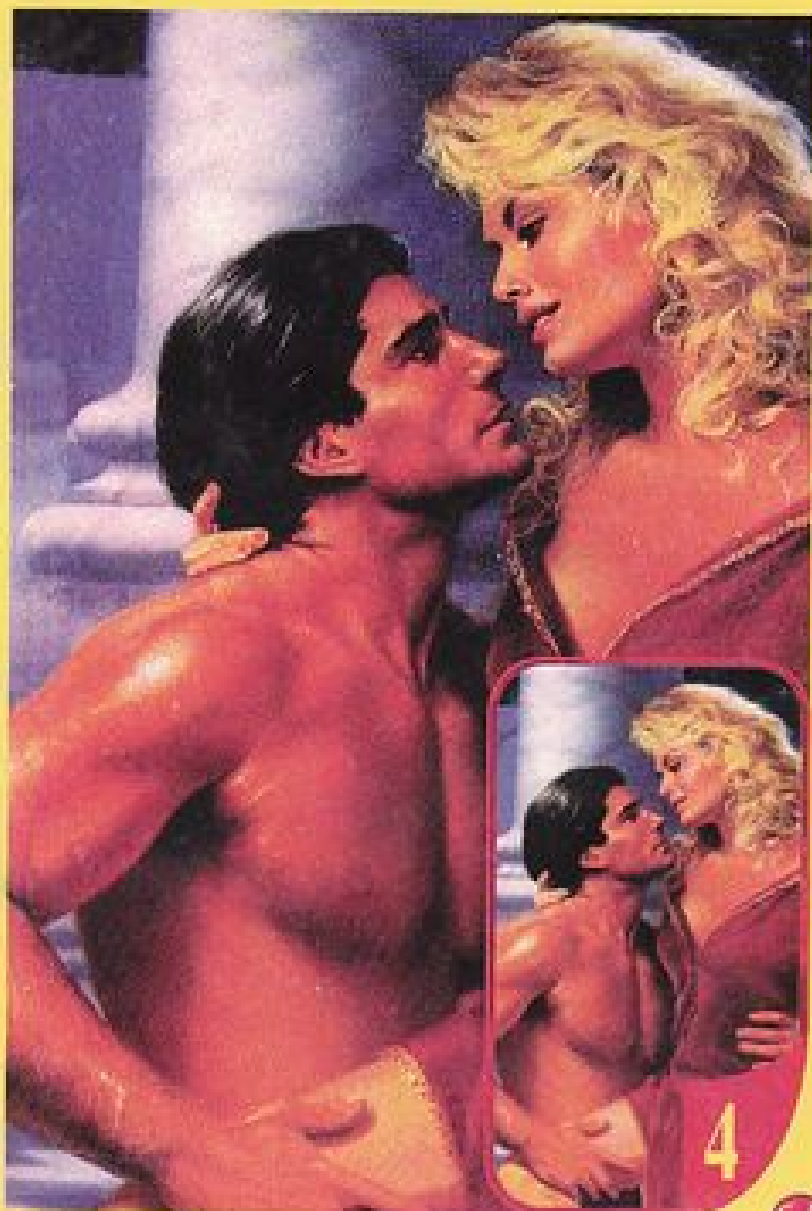

ГОДЕЖЪТ

А
Р
Н
Е
Т

Л
Е
М

Р
О
М
А
Н
Т
И
Ч
Н
И

В
р
е
м
е
н
а

Арнет Лем

Годежът

ПЪРВА ГЛАВА

„По общо съгласие беше решено, че господата, които влизат преди дамите в балната зала, демонстрират лоши обноски.“

Боу Неш
„Правила на Бат“

Кроеше се нещо лошо.

Като се опитваше да запази спокойствие, лейди Марджъри Ентуи-съл слушаше с престорен интерес разговора между Фредерик, принца на Уелс, и Боу Неш, градоначалника, наричан от всички „краля“ на Бат. Но погледът ѝ се отклони от събеседниците ѝ и се спря на известния с неприятните си вести уелсец, който си проправяше път през изпълнената с хора Зала за пиене на минерална вода.

„О, мили боже, пак ли татко с неговите интриги?“ – изплаши се Марджъри.

– Зле ли ти стана, скъпа? – попита я Боу.

Увисналата му двойна брадичка се набръчка, а в думите му се прокрадна тревога. Подобно изражение не му отиваше, защото Боу Неш беше човек, създаден за веселие.

– Разбира се, че не – излъга тя, поглеждайки към вратата. Дали не беше дошъл най-послед баща ѝ?

– Струва ми се, че това е Мегрет – каза Боу, като гледаше с присвити очи към тълпата.

– Мегрет ли? – учуди се принцът, а дребната му глава се разклати на тънката шия и около него се вдигна облак от пудра за перуки. – Човекът е позакъснял. Кой е той?

Замаяна от тревожно очакване, Марджъри промълви:

– Майлоу Мегрет е пратеникът на баща ми.

– Канен ли е?

Като прие ролята на местен монарх, Боу Неш се изправи и запретна ръкавите на богато бродираната си горна дреха.

– Едва ли, сър. Мегрет никога не е бил канен в Бат, защото винаги носи лоши новини.

– Тази вечер няма да има лоши вести – заяви принцът. – Аз запovedвам – той кимна царствено с глава и получи одобрителен шепот от тълпата.

Марджъри прехапа устни. Дори забраната на английския престолонаследник не би могла да осуети плановете на баща ѝ. Тя стисна кристалната си чаша, докато острият ръбове на изрязаното стъкло оставиха резки върху дланта ѝ. Познатото бълбукане на фонтана отекваше от другата страна на каменните стени. Пратеникът като че ли пътуваше в развълнувано море от драпирани поли и бухнали от подплънки ръкави. След него благородниците, които бяха изпълнили залата, замълчаха.

Мегрет, с позагрубели от вятъра страни и надигащи се от ускорено дишане гърди, спря на няколко крачки от Марджъри. С величествен замах той свали покритата си с пера шапка и се поклонил на принц Фредерик.

– Ваше Кралско височество!

– Никакви лоши вести на тържеството по случай Нашия рожден ден, Мегрет – каза той. – Забранили сме това!

Сепнат, Мегрет изви глава към Марджъри. Тя забеляза лекия синкав оттенък около устните му и реши, че само някаква голяма неприятност го е накарала да премине Ламанша посред зима.

Той направи по-лек реверанс на Боу Неш.

– С ваше позволение, сър.

Боу промърмори:

– Ако наистина се налага.

Майлоу, със завързан с панделка пергамент в подутата си от студа ръка, коленичи в краката на Марджъри.

– Лейди Марджъри – каза той с тракащи от студ зъби, – предавам ви горещите и искрени поздравии на баща ви, който най-смирено се моли за вашето дълговечно добро здраве и благосклонна съдба.

Сърцето ѝ заби неудържимо. Всичките му противни мисии бяха започвали с фалшиви благопожелания. Ако подозренията ѝ се оправдаеха, сегашната вест също щеше да завърши с убийствено унижение. А ако Мегрет беше тук по безобиден повод? Ако баща ѝ просто оповестяваше пристигането си в Англия? Дали Боу Неш можеше да се сети за него в средата на най-суровата зима? Не. Нейният обичащ удобствата баща не би се размърдал, за да премине Ламанша в такова време.

Мегрет се изправи с извинителна усмивка, която предвещаваще беда. Марджъри испита непреодолимо желание да разбие чашата си в стената и да напусне демонстративно залата. Но тя беше свикнала с униженията. Независимо какво беше скроил баща ѝ, тя нямаше да пожертва гордостта си или средствата си за препитание заради неговото погрешно разбирано чувство за бащински дълг. Пратеникът се обърна към принца:

– С ваше позволение, сър, бих прочел едно съобщение от бащата на лейди Марджъри.

Жадна за клюки, тълпата се сгъсти още повече.

– Ваша милост – каза Марджъри, като полагаше усилия да запази гласа си равен, – не бих си позволила да ви безпокоя с тривиалностите на един експатриран, чийто крак не е стъпвал в Англия от двадесет години.

Тя се молеше той да се съгласи с нея, но за нейно учудване принцът махна царствено с ръка и каза:

– Настроението ми позволява да бъда благосклонен, но свършвай бързо с това, независимо кой си.

Мегрет се изкашля и разгъна пергамента.

– Чуйте, чуйте! – извика той, като хвърли тревожен поглед към вратата. Кого ли очакваше? – „Граждани и гости на божествената провинция Бат на Негово Кралско височество. Аз, сър Джордж Ентуисъл, баща на лейди Марджъри Елизабет Ентуисъл, оповестявам гордо с настоящото нейния неотложен годеж с Негова светлост старши капитан лорд Блейк Честърфийлд, многоуважаемия маркиз на Холкоум и законен наследник на Негова милост херцога на Ендърли.“

Сдържачата желязо минерална вода, която Марджъри беше изпила само преди няколко минути, се превърна в жлъчен сок в стомаха ѝ. Баща ѝ беше поставил на сцена сценария си, за да се получи максимално добър ефект. Беше я притиснал в един ъгъл и блокирал пътищата за бягство. Тъй като не можеше да откъсне очи от вратата, тя се изправи гордо и запази невъзмутимото си изражение. Блейк Честърфийлд! Света Богородице! Този мъж беше майстор по избягването на брачния капан. Какво ли се беше случило?

Тълпата наостри вниманието си. Отвориха се бързо ветрила, монокли и театрални бинокли бяха поставени пред любопитни очи.

– Време е да застави младата госпожичка да се подчини – злорадстваше съпругата на баронета Сърли с високата си перука, изобилстваща от пера на птици и изкуствени плодове, и със загубелия си от изпитото бренди глас.

– Права сте, госпожо Сърли. Доста е дръзка наистина – каза вдовичката Фонтен. Една сърцевидна изкуствена бенка почти висеше от дебелата ѝ буза. – Нашата управителка на пощенската станция получи хубава вест днес.

Достойнството на Марджъри беше накърнено. „Как можа, татко? – изплака детето в нея. – Как можа да ми причиниш отново това?“

– Браво, лейди Марджъри! – каза принцът въодушевено. – Това е наистина радостна новина! – струйка брилянтин тръгна от перуката към раменете на кадифената му връхна дреха. – Баща ви е надминал себе си, като ви е хванал в капана си един Честърфийлд – и като се обърна към присъстващите, добави: – От битката при Хейстингс до днес родът Честърфийлд винаги е бил на страната на краля на Англия.

Боу Неш се приближи, сякаш долови отчаянието ѝ. За разлика от принца, „кралят“ на Бат имаше способността да усеща настроенията ѝ. Той наклони главата си назад и се усмихна окуражително.

– Не мога да се съглася с неговите методи, но ти е намерил най-богатия и търсен ерген в Англия.

Душата ѝ започна да се бунтува.

– Няма да му позволя да ме ухажда.

Веждите на принца регент докоснаха перуката му. Като мигаше бързо, той попита:

– В името на свети Джордж, бихте ли ми казали защо ще отхвърлите наследника на Ендърли, лейди Марджъри?

Съпругата на баронета Сърли, с помътнели, но проблясващи в очакване очи, се премести по-близо. „Нека клюката се разпространява“ – реши Марджъри. Беше го преживяла преди и не искаше да се противопоставя на това сега.

– Нямам никакво желание да се омъжвам.

Принцът зяпна от изумление.

– Никога ли?

В тежкия за дишане въздух се понесе женски шепот. Марджъри пое с усилие дъх, от което корсетът с цвят на слонова кост се впи болезнено в гърдите ѝ. Как можеше да обясни на принца на Уелс, че се надяваше да се омъжи някой ден, но не по заповед на баща си.

– Имам задължения, Ваше величество.

– Мъжете трябва да поемат отговорностите – усмихна се подигравателно госпожа Сърли. – Пощата от Лондон винаги закъснява и пратките са прогизнали.

Марджъри усети пронизващ гняв.

– Вие, изглежда, нямате нищо против, стига онези отворителни малки илюстрирани вестници да стигнат до вашата врата.

Устата на по-възрастната дама зяпна.

– Отворителни ли? – изписка тя. – Трябваше да очаквам подобно нещо от вас, тъй като не сте се променили ни най-малко. Все още сте...

– Без такива реплики! – изкомандува Боу. – Достатъчно ви

слушахме тази вечер.

Леден въздух нахлу в залата. Листове с напечатани на тях прокламации затрептяха на каменните стени. Глави с напудрени перуки се извиха към вратите. Всеобщото ахване разсече въздуха като с нож.

– Господи! – възкликна принцът. – Това е самият Честърфийлд.

– Да, наистина – отвърна Боу, като нервно търсеше очилата си в един джоб на украсената му с фигури и сърма горна дреха. – Поне е висок. Не че това има някакво значение, разбира се – той погледна Марджъри над очилата си и добави меко: – Ако не проявиш благосклонност към него...

– Няма! – думата се изплъзна от устата ѝ. Като видя втренчените любопитни погледи, тя разбра, че е реагирала твърде прибързано и се поправи: – Ще видим.

– Срещнах го веднъж в Лондон – тържествуваше вдовицата Фонтен и размахваше усърдно китайското си ветрило. – Той е съвършенството на английското възпитание и европейския стил.

– Дай ми този годежен документ – Боу го грабна от объркания Мегрет и го зачете бързо. След това се усмихна и намигна на Марджъри.

– Нужен е подписът ти.

След като се поуспокои, тя стисна кръглия часовник, който висеше на верижка на кръста ѝ. Леките вибрации на този отмерващ времето предмет сякаш погъделичкаха влажната ѝ длан. Злокобно завъртане на шпори и приглушен шум от ботуши отекнаха по каменния под. Тълпата започна бавно да се разрежда. Стъпките се приближаваха в такт с цъкането на часовника.

Страхът у Марджъри ѝ подсказа, че не трябва да мисли за приближавания се мъж, но силата, нараснала от решимостта да ръководи собствения си живот, задуши импулсивното малодушие. Нямаше причина да се страхува – баща ѝ не можеше да я застави да се омъжи. Беше се опитвал и преди, но без успех.

Тя изправи рамене и се обърна да посрещне противника си с вдигната глава. Някакво лошо предчувствие накара косата ѝ да настръхне. Мъжът, който прекосяваше залата, също като нея се извисяваше над тълпата. Блейк Честърфийлд!

По лъскавата му черна коса, събрана на тила по модата, личаха очертанията на току-що свалена шапка. Черните му мустаци потвърждаваха славата му на донжуан. Аристократичният му, издигнат в горната си част нос и твърдите линии на красивите му скули бяха силно подчертани от зелени очи, блеснали от решителност. Тази благородна

брадичка, типична за седемвековния английски род Честърфийлд, носеше същата трапчинка като на известния предшественик, който се беше сражавал рамо до рамо с Вилхелм Завоевателя. Високите до бедрата ботуши бяха покрити с бял прах. Велурените панталони, стигащи до колелата, подчертаваха стройните му бедра и мускулестите хълбоци и наподобяваха втора кожа. Той свали наметалото си и откри снежнобяла риза с бухнали ръкави. Разтворената жилетка от тревистозелен атлаз, избродирана с инициалите на рода Честърфийлд, прилепваше към широкоплещестото тяло. Той прекоси залата със силните си крака, подхождащи по-скоро на ездач, отколкото на морски офицер. Идваше към Марджъри.

Той можеше да е потомък на една от най-старите английски фамилии и обект на обожание на жените от Бостън до Барселона, но за Марджъри този Блейк Честърфийлд беше само най-новият коз в унизителната сватовническа игра на баща ѝ. Защо тогава беше изплашена?

Докато той се приближаваше, тя потърси по лицето му следи от настроението му, някакъв ключ за разгадаване характера на мъжа, който беше не само наследник на херцогска титла, но и най-почитаният офицер в кралската флота. Откри ги, когато погледът му срещна нейния. В очите му проблесна силна злоба.

По гърба ѝ полазиха студени тръпки. Завладян от фикс идеята да ѝ избере съпруг, баща ѝ беше заложил като миза един благородник с право да бъде член на Камарата на лордовете. Един вбесен благородник. Залогът този път беше висок, много висок наистина. Усети съчувствие към този Честърфийлд, който не беше дошъл в Бат по своя собствена воля. Какво беше сторил, за да попадне в капана на лукавия ѝ баща?

Съчувствието изчезна. Всеки мъж имаше слабо място. Още при първата им среща тя щеше да даде на този „шедьовър“ да разбере, че мисията му е обречена на провал. Като застана до Боу, тя уверено се приготви да приеме ролята на почетна домакиня.

Боу Неш кимна царствено.

– Добър вечер, лорд Блейк. Добре дошли в Бат.

– Да, да, Честърфийлд. Винаги има място за един защитник на кралството – каза принцът и като се засмя и размаха пръст, добави: – Но трябва да смените тези ботуши, иначе Неш ще ви изпрати в обора. Нашият „крал“ на Бат е много педантичен по отношение на облеклото.

Лорд Блейк застана дръзко до Марджъри. Колелцата на шпорите му престанаха да се въртят.

– Благодаря, Ваша милост, за предупреждението, но нямам

намерение да оставам за дълго.

Неговият плътен баритон сякаш лъхна косата край слепоочието ѝ. Защо трябваше да застава толкова близо?

– Извинете ме за лошите обноски, господин Неш, но да си призная, нямах търпение да се срещна с годеницата си.

Тя се почувства като в капан и осъзна, че този красив мошеник имаше намерение да я постави във възможно най-неизгодно положение. Отдръпна се инстинктивно от него, но една студена ръка докосна голото ѝ рамо.

– Добър вечер, лейди Марджъри.

Въпреки че го познаваше само по име, тя не беше очаквала да бъде толкова нагъл. Дългите му пръсти, поставени небрежно на рамото ѝ, бяха отпуснати, но палецът му настойчиво се притисна в гърба. Тя би се отказала с удоволствие от поверения ѝ маршрут Бристол-Бат за доставяне на пощата, за да разбере какви бяха истинските му мисли.

Като се обърна леко към него, тя се усмихна възможно най-заслепително и откри, че се намира лице в лице с най-красивия мъж в Англия. Решимостта в погледа му ѝ каза, че той не беше ни най-малко очарован от нея. Това беше наказанието ѝ за това, че не беше предвидила тази реакция. Блейк Честърфийлд не я желаше, а искаше само да се измъкне хитро от обърканата ситуация, която баща ѝ беше създал.

Като реши да отговори на неговата любезност, тя каза:

– Ще изпие ли една чаша шампанско, лорд Блейк? Ние празнуваме, макар и със закъснение, рождения ден на Негово височество принца на Уелс.

– Бих пийнал... – той замълча.

Суровото му изражение се смени от някаква съдържана веселост. Нищо чудно, че жените се скупчваха около него като деца на Вартоломеев панаир. Погледът му се спусна към гърдите ѝ.

– Да, лейди Марджъри, едно питие от вашата ръка би било възхитително, а една глътка от изящното ви пантофче би била божествена. И трябва да ми обясните как Джордж Ентуисъл е успял да създаде такова прекрасно създание като вас.

– Ето ви един Честърфийлд – засмя се принцът, – кавалер от най-висок ранг.

Марджъри се изчерви цялата. Тя не се беше надявала на ласкателства от страна на Блейк Честърфийлд. Други мъже бяха ставали жалки, за да спечелят ръката ѝ, но тя беше оставала глуха за комплиментите им. Защо тогава ласкателствата на този мъж я накараха да пламне?

Той се изсмя доволно и потърси ръката ѝ. Тръпка на тревога пропъля по гърба ѝ.

– Сега ще приема тази чаша вино, лейди Марджъри – той сниши гласа си. – А след малко бих желал да поговоря с вас на някое тихо местенце – поне това му дължеше.

– Добре, лорд Блейк.

Боу Неш свали очилата си и му подаде прокламацията.

– Имате ли желание да прочетете това?

В профил лорд Блейк приличаше на образите върху десетината монети, изсечени в чест на неговите прадеди. Той излъчваше благородство, но въпреки това ръката, държаща тази на Марджъри, се стегна.

– Не е необходимо, защото и аз участвах в изготвянето му.

– Бих желала да погледна – каза Марджъри. Сега щеше да го принуди да освободи ръката ѝ. За нейна изненада пръстите му се впиха в нейните. Тя грабна пергаментата със свободната си ръка.

– Най-после тръгнахте да си търсите съпруга – каза принцът – и сте си намерили чудесна жена в лицето на лейди Марджъри. Тя е свързана с нас, както знаете, чрез втория брак на баба си.

Живите зелени очи на Блейк се плъзнаха бавно и изпитателно по Марджъри и при вида на величествената ѝ осанка той остана изненадан. Беше сигурна в това.

Той отвърна хладно:

– Колко възхитително.

– Блейк – попита принцът, – как я кара този ваш кочияш? Предложението ми за него все още важи, дори може да носи онези ужасни шапки.

– Педикорд е съвсем добре – промърмори той. – Поласкан съм от вашия интерес, но Честърфийлдови няма да искат да се разделят с кочияша си.

„Типично за него – помисли си Марджъри. – Благородният и разглезен Честърфийлд гледа на слугите си като на своя собственост.“ Ако си мислеше, че ще притежава и нея, щеше да остане горчиво разочарован.

Тобаяс Пондз пристъпи напред. Той беше истински мошеник – от космите на златистата си перука до инкрустираните с диаманти токи на обувките си – и имаше големи шансове да спечели, ако Марджъри се омъжеше, тъй като желаяше службата ѝ.

– Ако позволите, Ваша милост – каза той, – бих ви припомнил, че Джордж Ентуисъл не е опекун на лейди Марджъри, поради което не

може да я обвързва с клетви за вярност.

– Това е една формалност. Честърфийлдови винаги са имали пътища, по които да заобикалят правилата, господин...

Тобаяс се поклони.

– Пондз, Ваше величество, Тобаяс Пондз на вашите услуги.

Що за номер беше този? Пондз в ролята на неин защитник? Каква нелепост! Но все пак можеше да се възползва от това.

– Господин Пондз има право – тя се обърна към Честърфийлд и направи дълбок реверанс. – Все пак за мен е удоволствие да ви срещна, милорд.

Той не пусна ръката ѝ, а я дръпна отново.

– Когато моят прославен предшественик ухажвал и спечелил Алексис Стюърт, поетите казали, че вече никой Честърфийлд няма да може да доведе по-красива жена в будоара на нашето семейство – в очите му проблесна дяволито пламъче и той обърна ръката ѝ. – Изглежда – продължи, като дръзко целуна дланта ѝ, – че те не са очаквали да се появи такова съкровище като вас.

Женски въздишки на облекчение се разнесоха из залата. Ръката на Марджъри я засърбя непоносимо. Зачуди се дали Блейк Честърфийлд не беше зле със слуха.

– Лорд Блейк – обади се Боу разгорещено, – не желаем подобно безнравствено съблазняване в Залата за пиене на минерална вода.

Като обърна красивия си невъзмутим поглед към „краля“ на Бат, Честърфийлд каза:

– Между другото, Джордж Ентуисъл ви изпраща поздрав.

Сърцето на Марджъри сякаш падна в петите. И Боу ли беше играл някаква роля в този долен фарс? По лицето на Боу избиха червени петна.

– Може да си запази поздравите.

– Как може Ентуисъл да я принуди да се омъжи? – Изсписка Тобаяс, като се втренчи в Блейк Честърфийлд като малоумен.

Като спести на Тобаяс един презрителен поглед, Честърфийлд пожела още шампанско. След като чашите им бяха напълнени отново, той освободи ръката ѝ и вдигна своята чаша високо. Когато погледът му срещна този на Марджъри, каза:

– Бих желал да вдигна тост.

Заля я вълна от възмущение, защото знаеше, че ще стане обект на неговия неискрен поздрав. Той се усмихна. Изглеждаше изключително доволен.

– Вдигам тост, дами и господа на Бат, за...

– За принца на Уелс – прекъсна го тя. Някой извика:

– Да живее принцът!

Хор от одобрителни възгласи долетя от тълпата.

Марджъри се поуспокои, но скоро лорд Блейк докосна чашата ѝ със своята.

– Вие или сте много умна – прошепна той, – или много безразсъдна.

– Тя беше много безразсъдно момиче – каза госпожа Сърли подигравателно.

– Дръжте си езика, госпожо – изкомандува Боу.

Увереността на Марджъри започна да се възвръща.

– Изгарям от нетърпение да сложа край на този фарс, лорд Блейк.

– Хм – той я изгледа продължително със студен и недоверчив поглед. – Предполагам тогава, че желаете да останете насаме с мен. Много добре – след това се обърна към принца, като изтрака с токовете си, и каза:

– Ваше величество, бих желал, с ваше позволение, да изпратя годешицата си до дома ѝ.

– Вашата самонадеяност е абсурдна. Не желая нищо подобно!

– Разбира се, разбира се, Блейк – отвърна принцът, като се мъчеше да отвори кутията си за енфие. – Но ще закрие тържеството точно в единадесет часа – това е едно от неговите правила, нали разбирате?

Той потупа Боу по гърба. Шампанското изпръска вратовръзката на Неш.

– Бъди добър, Боу, и ги изпрати с твоята карета. Тази нощ навън е ужасно студено.

Боу смръщи сериозното си лице. Погледът му се премести от лорд Блейк към Марджъри. Тя очакваше коварство от баща си, но мисълта, че Боу Неш, нейният приятел и закрилник, я предава, я смаза.

– Не мога да откажа на принца – каза Боу с проблияващи от съжаление очи.

Марджъри докосна ръката му.

– Разбирам – прошепна тя.

– Предайте нашите благопожелания на вдовицата на херцог Локсбърг – каза принцът. – Толкова ни се искаше Роуина да бъде тук тази вечер.

– Ще го направя веднага, Ваше величество – каза Марджъри. – Баба не излиза много напоследък, но вашата загриженост винаги прави

чудеса за нейното здраве.

След като се поклони на принца, Блейк Честърфийлд поведе Марджъри през навалищата от изискано облечени любопитни хора. Госпожа Фийлдмаут, известна с острия си език, ги изследваше през лорнета си, а лейди Сюзъртън Милз си водеше бележки върху ленена кърпа за хранене. До следващия ден баните с минерална вода, кафенетата и сладкарниците щяха да жужат от разнасяната клюка. Да вървят по дяволите и следващият ден и всички клюки! До утре тя щеше да си изработи собствен план. С изкусен ход щеше скоро да накъса годежния договор на парчета и весело да пожелае на Блейк Честърфийлд приятно плаване. Марджъри се усмихна благосклонно, докато той поставяше наметалото върху раменете ѝ.

– Забравихте вашето – каза тя. Фалшивата ѝ любезност сякаш прободеше Блейк.

– Ще го взема – каза той, а една гореща вълна от гняв го заля от главата до петите. Поведете я към вратата, здраво обхванал с ръка кръста ѝ.

Посрещна ги пронизващ свирещ вятър, но Блейк не му обърна внимание; той приемаше с удоволствие щипещия студ. Великолепната жена до него, изглежда, не беше усетила бързо настъпилата промяна в настроението му. Тя беше същата като Джордж Ентуисъл. В тези благородни гърди туптеше същото студено и хитро сърце като неговото. Можеше да се преструва на невинна и да играе ролята на непокорна дъщеря, докато престанеше да духа този вятър, но нищо не беше в състояние да промени крайния изход. Те щяха да се оженят. Блейк щеше да пожертва ергенството си. Бракът беше ниска цена, с която щеше да заплати, за да избегне унижението, което можеше да разбие живота му.

Сега, след като се беше срещнал с управителката на пощенската станция в Бат, останалата част от мисията му щеше да бъде лека като прекосяването на Гълфстрийм през летен ден. Все пак, докато седеше срещу него в закритата карета с кехлибарения отблясък, който хвърляше лампата върху поруменялото ѝ лице, Марджъри Ентуисъл не му изглеждаше труднодостъпна или покварена. Бяха го предупредили за несломимата ѝ гордост, а собственият ѝ баща беше предвидил раздразнението ѝ.

„Каква шега – мислеше си Блейк, – каква жестока игра между баща и дъщеря.“

Но защо, за бога, Джордж беше пропуснал да спомене за нейната красота или за интелигентността ѝ? Зад очарователните сини очи

работеше остър ум, в който той възнамеряваше безмилостно да проникне. Под диплите на тези коприни се криеше тяло, на което той имаше намерение да се наслаждава. Модерната напудрена перука беше избрана по-скоро за да подчертава чертите ѝ, отколкото да отнема от красотата и провинциалната свежест на лицето ѝ. На фона на тежко падащите вълни на бялата перука се открояваха примамливо извити кестеняви вежди и леко обърнати нагоре гъсти ресници. Допаднаше му мистерията на перуките, защото му беше приятна играта да отгатва истинския цвят на косата на жената. Но при нея не беше необходимо да го прави.

Косата на Марджъри Ентуисъл сигурно беше червена. Той би заложил пълномощията си на кралски офицер за това. Но до каква степен? Дали не беше с меднозлатист цвят, като тази на Адел – неговата предишна любовница? Или пък беше като огненочервената коса на Керолайн – настоящата му любима? Ако случаят беше такъв, той се надяваше нравът на Марджъри да подхожда на косата ѝ и очакваше разгорещен сблъсък, очи в очи, с лукавата дъщеря на Джордж Ентуисъл.

При мисълта за врага си Блейк усети нов прилив на гняв и ненавист. Стисна здраво юмруци и се размърда на покритата с кадифе седалка. Коленете му докоснаха нейните. И двамата имаха прекалено дълги крака за каретата на Боу. Главата ѝ се извърна рязко.

– Прощавайте – промърмори тя, като започна да оправя наново тежките си поли от брокат, избягвайки погледа му.

Смути ли се, или само така му се беше сторило?

По дяволите, помисли си той, защо трябваше да обръща внимание на нейното настроение? Тя беше най-важната част от този брачен капан и понеже той нямаше друг изход, трябваше да се справи възможно най-добре със ситуацията. А за да ѝ плати за цялата тази интрига, той щеше да я дари с наследник, да я настани в някое от провинциалните си имения и да се върне в морето. Не беше нужно тя да му харесва. Като усети леко задоволство от мислите си, той се изкашля.

– Имате ли някакви въпроси, лейди Марджъри, преди да уточним датата на сватбата? Разбира се, вие незабавно ще трябва да си подадете оставката при пощенския инспектор.

Тя го погледна с толкова ласкав поглед, че той помисли, че не го е чула. Накрая му каза:

– Изглежда, че вие с баща ми сте се споразумели, без да помислите за моите чувства. Тази ваша шега съвсем не е оригинална, но трябва да си призная, че съм заинтригувана. Чудя се обаче как се стигна до този разговор?

Той нямаше никакво намерение да прави признания.

– Предполагам, че сте били във Франция и точно там сте станали жертва на баща ми.

Тя имаше ужасно остър език. Той ѝ отвърна с тон, с който се обръщаше към своите неопитни моряци:

– Съвсем изкусно изпълнявахте ролята си досега. Не разваляйте ефекта и не обиждайте интелекта ми, като се опитвате да минете за тъпа.

За негова огромна изненада тя се изсмя. В смеха на жената пред него нямаше нищо превзето, напротив – изглеждаше искрено развеселена.

– Вие се издадохте, лорд Блейк. Знаех, че така ще стане.

Той се стъписа. Къде беше допуснал грешка? Какво беше казал, за да се издаде?

– Защо тогава, като изключим принудата от страна на баща ми, желаете да се ожените за жена, която намирате едновременно за тъпа и оскърбяваща?

Блейк се отпусна. Тя говореше общи приказки. Като се сети, че трябва да подбира думите си по-внимателно, той отговори:

– Един изгарящ от желание младоженец може да прости на своята невяста много неща.

Тя го погледна право в очите.

– Нямам нищо общо с този абсурден годеж.

Блейк беше впечатлен от прямотата ѝ.

– Очаквате това да има някакво значение ли? – попита той.

– Надявах се, че ще има, защото не можете да ме принудите.

– Разбира се, че мога.

– Добре сте се хванали на въдицата му – каза тя с тъга в гласа си. – Какво неудобно за вас положение!

Неудобно положение за него? Боже Господи! Защо трябваше да изпитва съжаление към него, след като той беше направил най-лошото, за да я унижи пред принца на Англия?

– Край на тази безсмислена шега – каза Марджъри, като тръсна глава.

– Отлично – най-после тя щеше да стигне до същността на въпроса. – Трябва да уредим нещата.

– Може би това ще стане, когато ви опозная по-добре – каза тя с нескрита неприязън.

– Бъдете сигурна – заяви той с голямо удоволствие, – че нощта ще настъпи много скоро.

– Няма да притежавате нито частица от мен.

Той се загледа във възхитителните ѝ пълнички устни.

– Ще притежавам всяко сочно късче от вас.

Очите ѝ проблеснаха предизвикателно и той си помисли със задоволство, че вероятно косата ѝ наистина е много червена.

Като се облегна назад, Блейк се заслуша в тракането на колелата на каретата и свиренето на вятъра. Бат можеше да бъде обновен като градина на удоволствието, но този град с лоша слава не го примамваше. Предпочиташе да стъпва върху палуба и да усеща вятъра в гърба си. Жената, която седеше надутو насреща му, не заслужаваше нищо повече от похотта на един дълго плавал из моретата моряк. Той щеше да се погрижи тя да получи цялата дажба от необузданата му страст.

– Приятно ли беше пътуването?

Гласът ѝ прекъсна мислите му. Последното нещо, което беше очаквал или желал, беше любезен разговор.

– Доколкото може да бъде приятно преминаването на Ламанша през зимата – отговори той.

– Тогава може би е трябвало да изчакате до пролетта – продължи тя, като наклони царствено брадичката си.

– О, но баща ви не желалше никакво отлагане.

Долната ѝ устна увисна и придаде известна уязвимост на лицето ѝ.

– Трябва ли да го очакваме тогава? – попита тя с тих глас.

Блейк усети, че започна да омеква против волята си. Детето искаше татко си. Те бяха достойни един за друг.

– Не каза със сигурност.

Тя кимна и преглътна с усилие.

– Така си и знаех. Убеди ли ви да се откажете от плаването, лорд Блейк?

Дали наистина беше видял да проблясват сълзи в очите ѝ?

– Нямам намерение да напускам флота.

– Отлично – каза тя с въздишка. – Аз пък – пощенската станция.

В погледа и се прокрадна съмнение. Ако можеше да се вярва на външния вид, Марджъри Ентуисъл нямаше пръст в тази интрига. Дори и така да беше, това не променяше нещата.

– Но това е неизбежно.

Сякаш не схванала думите му, тя попита:

– Вашият кораб все още ли е в Англия?

– Да, влязохме в док в Бристол.

– Влязохме?

Нейният въпрос, зададен с престорена срамежливост, изличи съчувствието, което беше изпитал преди минута.

– С мен са Майлоу Мегрет и слугата ми.

– Баща ми не е сменил нито методите си, нито пратеника си. Намерили ли сте къде да отседнете в Бат?

Блейк сви рамене.

– Предполагам, че ще отседна у херцога на Кливлънд, а Мегрет ще гостува на вас.

– Това няма да стане дори и за всичките камъни в каменоломните на Бат – каза тя с възмутен поглед.

– Сигурно баща ви е уредил своя...

– Лакей – извика тя жлъчно, като се изпъчи. – Информацията ви е изключително погрешна – уязвимостта ѝ отново пролича. – Не съм виждала баща си от четиринадесет години.

Блейк не знаеше дали да я предизвиква, или да ѝ съчувства. Без да се замисли и без да знае защо, той избра съчувствието.

– Трябва да сте били дете на...

– Десет години – изящните ѝ ноздри се разшириха. – Не се срамувам от възрастта си. Отвратена съм обаче от негодника, който ме е създал, и от противните пионки, които изпраща в Бат.

Блейк се прокле заради съчувствието, което беше изпитал към нея.

– Няма да промените бъдещето си, като ме обиждате.

– Простете. Вие очевидно си мислите, че нямате друг избор.

– Вие също нямате – каза той, като изпита огромна наслада от думите си.

– Лорд Блейк – започна колебливо тя, като сучеше с тънките си пръсти шнурчетата, които украсяваха подплатеното ѝ с хермелин наметало, – докато в повечето случаи годениците са извън... ъ-ъ... контрола на бъдещите си съпруги и най-често извън сферата на разбиране на жените, този случай не е такъв.

Развеселен от надутите ѝ слова и заинтригуван от значението им, той повдигна вежди и попита:

– Богата ли сте?

– Не невероятно богата – каза тя и като се наклони напред, продължи: – Сигурна съм, смятате, че постъпвате както подобава и че подбудите ви са несъмнено толкова благородни, колкото и държанието ви и затова не бих допуснала да хвърлям клевети върху характера или намеренията ви, но... – тя замълча, но тъмносините ѝ очи потърсиха неговите навярно за да открият слабост, от която да се възползва.

„Слава богу, че не може да я открие“ – помисли си Блейк.

– Но? – насърчи я той. Тя сви устни.

– Но съм сигурна, че ако опитаме, ще успеем по най-приемливия и за двамата начин да... ъ-ъ... се измъкнем благополучно от намеренията на баща ми.

– А защо вървите съзнателно против неговите... намерения?

Само майка му го беше гледала толкова изпитателно. А също като херцогинята на Ендърли, Марджъри Ентуисъл беше лишена и от ласкавост, и от великодушие. Гневът му закипя с нова сила. Откакто Джордж Ентуисъл узна ужасната му тайна, Блейк се чувстваше като плячка, хваната здраво в смъртоносните челюсти на своето собствено безсилие.

Марджъри извърна глава.

– Искам сама да избира съпруга си.

– Тогава ще изберете мен.

Тя се обърна отново към него. Откритият ѝ поглед повторно го смути.

– Имайки предвид вашето положение в обществото и нашата публика там, се надявах да пощадя чувствата ви. Както казах на принца на Уелс, нямам никакво желание да се омъжвам сега. Престанете да ме торМОЗИТЕ, лорд Блейк.

Само веднъж да станеше негова, той възнамеряваше да прави много други неща, но не и да я торМОЗИ.

– О, но аз със сигурност ще се ожена за вас. Всъщност ще направя всичко възможно да ви вкарам в брачното ложе.

Тя пое въздух.

– Това е невъзможно.

Дали не принадлежи на друг? Подобни мисли се отразяваха пагубно на нрава му. Свикнал да живее с прекалено великодушни и пламенни жени, той се отвърщаваше от идеята да се ожени за нецеломъдрена жена, но в случая нямаше друг избор.

– Смятам, че не е задължително да сте девствена.

– Отвратително влечуго! Аз... – тя докосна гърдите си с тънките си пръсти. – Аз, която съм готова да загубя точно толкова, колкото и вие чрез този брак, направих всичко възможно, за да спася вашата високопоставена честърфийлдска гордост. Но сега разбирам, че не сте по-добър от баща ми.

Типична червенокоска! Кръвта му закипя при тази мисъл. Огледа шията ѝ, устните ѝ, търсейки отпечатъка от нейния любим. Страните ѝ пламнаха от погледа му.

– Това може и да е вярно – започна той, като се наслаждаваше на раздражението ѝ. – Аз обаче ще настоявам да се откажете от настоящата си връзка.

– Абсолютен простак.

Ядът ѝ спаси останките от гордостта му.

– Изглежда, че съм напреднал в развитието си и съм се превърнал в абсолютен простак в отделни моменти. Настройвайте се вече, управителке на пощенската станция в Бат – каза той през зъби, – защото ще станете маркизата на този пълен простак.

– Никога! – тя се обърна настрани и се загледа през прозореца.

– Никога? – той се замисли, сякаш трябваше да вземе някакво военнo решение. – Не, смятам, че това ще стане може би след месец. Един много впечатляващ месец, ако разбирате за какво говоря.

Погледът ѝ отново се насочи към него.

– Заслужавате да ви ударя един шамар.

– Не бих ви го препоръчал – измърмори той провлачено.

– А какво бихте ми препоръчали? – предизвика го тя с устни, разтеглени в чаровна усмивка. – Да съсия живота си само защото баща ми ви е сварил в леглото с чужда жена?

Блейк замръзна на мястото си и се замоли тя да не се добере до това, от което най-много се страхуваше.

– А, виждам от вашата реакция на възмущение, че престъплението ви не е от душевен характер.

Веждите ѝ, наподобяващи крила, се сключиха.

– Сигурно сте пренебрегнали дълга си към Англия и сте го поставили в ръцете на Франция? Или сте проиграли на комар богатството на фамилията си?

Блейк разбра. Тя не знаеше ужасната истина за него.

– Какво значение има това? Не за пари съм дошъл. Дойдох за вас.

Каретата подскочи, а след това спря. Прокламацията се търкулна от седалката, но Блейк не помръдна. Чувстваше се успокоен и леко замаян.

Марджъри грабна документа. Вратата на каретата се отвори и тя слезе леко, с достойнство и развят хермелин.

Блейк я последва и се изравни с нея. За втори път, откакто се срещнаха, обърна внимание на необикновения ѝ ръст. За пръв път наблюдението му достави удоволствие. Без перуката и високите токчета носът ѝ щеше да докосва брадичката му, а гърдите ѝ щяха да прилягат добре на неговите. Високата ѝ тънка талия щеше да...

Той отхвърли тази мисъл, тъй като в плановете му не бяха

включени страсти. След няколко седмици щеше да се ожени за нея, а след няколко месеца щеше да я дари с дете. Веднъж да му роди наследник и щеше да я остави да прави каквото си иска.

Тя се спря на вратата и се обърна към него.

– Каквото и да сте направили, каквото и да си мислите, че можете да направите, Блейк Честърфийлд, чуйте това – тя удари пергаментата в гърдите му. – Ще бъде нужно нещо повече от фантастично формулирани декларации и прищявки от страна на баща ми, за да бъде принудена да се омъжа.

Стреснат от гордостта и силната ѝ воля, Блейк стисна ръката ѝ.

– Ще трябва да ми станете съпруга, Марджъри.

– Не, няма. Съжалявам, че напразно сте били път до Бат, защото при по-различни обстоятелства можеше да станем приятели. Моля ви, освободете ръката ми.

Той отпусна пръстите си.

– Ще бъдем повече от приятели.

– Не, няма – тя отвори вратата и пристъпи навътре. После подхвърли през рамо: – Не можете да ме накарате насила. Баща ми не може да ме застави да се омъжа. Опитвал се е и преди.

Зад гърба на Блейк впрегнатите сиви коне изпръхтяха. Колелата на красивото превозно средство на Неш изскърцаха по застланата с чакъл алея. Дъхът му секна тревожно.

– Преди?

Погледът в сините ѝ очи се смегчи.

– Вие не сте първият, лорд Блейк. Баща ми е изпращал и други мъже в Бат, за да се оженят за мен. Много пъти.

Леденият вятър сякаш свиреше в колоните, които украсяваха фасадата на голямата къща. Дали беше посрещала и онези мъже пред публика? Дали това прекрасно създание и друг път е било унижавано от баща си?

Марджъри сигурно беше доловила съчувствието му. Сочните ѝ устни се стегнаха, а нежната ѝ ръка се хвана за дървената врата.

– Колко пъти ви е сгодявал?

Тя му отправи поглед, на който дори надменната му майка би завиждала, но под царствената ѝ осанка той съзря една уязвима млада жена.

– Шест пъти – гласът ѝ потрепера, но не и тялото ѝ.

Той изпита уважение към тази млада жена.

– Не бъдете толкова самодоволен, лорд Блейк.

– Защо не, лейди Марджъри? – усмихна се той. – Седем е любимото

МИ ЧИСЛО.

ВТОРА ГЛАВА

„По общо съгласие беше решено всички разпространители на лъжи и скандални клюки да бъдат прогонвани от всички компании.“

Боу Неш

„Правила на Бат“

Изморена от безсънната нощ и отвратена от необузданата дързост на Блейк Честърфийлд, Марджъри се спря пред вратата на къщата на баба си. Как можеше той да очаква от нея да се хвърли на шията му като момиче от простолудието, копнеещо за съпруг благородник? Отговорът беше ясен: всичко това бе заради баща ѝ.

Хвана дръжката на вратата, а после отново се поколеба. На двора изкукурига петел. Един носач на столове носилки се провикна в пустата улица: „Качете се и си платете.“ Познатите звуци бяха като протегнатата приятелска ръка. В своето отчаяние Марджъри се хвана здраво за нея.

Тя възнамеряваше да позволи на лорд Блейк да я придружи до Уилтшър и на още няколко приема, за да не бъде наранена гордостта му. Но щеше да му покаже безнадеждността на неговата кауза и той щеше да напусне Бат. Животът щеше да продължи.

Отвори вратата и влезе. Почувства се поуспокоена и уверена. Със стена от възглавници зад гърба и сънлив териер в краката си, Роуина, вдовицата на херцога на Локсбърг, се беше надвесила над внушителен брой карти и книги. Върху рамото ѝ падаше гъста коса, която някога беше носила отблясъците на есенен пожар, а сега блестеше със сребърните си нишки. Въпреки че единият ѝ крак беше осакатял при падане от буен ловджийски кон, тя посрещаше всеки ден с непоколебимия дух на гладиатор.

Тъй като сърцето на Марджъри преливаше от обич към баба ѝ, страшно ѝ се прииска да сподели с нея за поредната обида на баща ѝ, но един тревожен глас в нея ѝ каза да не избързва.

Слугинята Лизи коленичи пред камината.

– Не си ли запалила още огъня, Лизи? – попита баба ѝ. Слугинята се изправи. Покритите ѝ с лунички страни поруменияха от смущение.

– Съжалявам, госпожо. Подпалките се разгарят много бавно, но вече пламнаха. Баят се като ваксаджията на Клейвър.

Марджъри се усмихна на слугинята, която се славеше като най-

голямата клюкарка сред слугинското съсловие в Бат.

– Благодаря, Лизи, това е всичко.

Момичето се поклони и напусна стаята. Марджъри бавно се приближи към леглото.

– Светлината е твърде слаба. Нужна ти е още една лампа.

Без да вдигне глава, баба ѝ замахна енергично с ръка и хвърли картата, която при падането на пода се сви на руло.

– Още пет минути спокойствие и тишина, без да ми опява гласът на младостта!

Въпреки че говореше сериозно, в тона ѝ нямаше злоба. Роуина щракна с пръсти. Бижутата ѝ проблеснаха на светлината. Терриерът скочи от леглото, захапа картата и я върна на старата си господарка. Марджъри се изсмя.

– Ще опявам колкото си искам.

Ясните сини очи на Роуина блеснаха уверено.

– Дължиш ми пет лири за безползното дрънкане.

Като потисна раздражението си, Марджъри отвърна:

– Дадено. В такъв случай ти ми дължиш сега само четири хиляди деветстотин деветдесет и пет.

Роуина се стегна.

– Закъсна ли пощата от Лондон?

Марджъри не се постара да прикрие тревогата си.

– Да. Предполагам, че е заради отвратителното време. Но все пак ти загуби облога и петте хиляди лири.

Роуина направи място на леглото за Марджъри и протегна ръце.

– Разбира се, че е заради времето. Прекалено студено е за разбойниците да излязат от бърлогите си. Таг навярно е останал да пренощува в Хаунслоу Хийт и ще пристигне днес.

Марджъри намери убежище в успокояващите прегръдки на Роуина, както се случваше всяка сутрин през последните десет години. Тя долови познатия аромат на рози.

– Добре ли спа?

– Доколкото може да спи добре една вдовица на херцог с чиста съвест и празно ковчеже. А ти?

Като се пребори с чувството за вина, Марджъри отговори:

– Чудесно.

– Разкажи ми как мина тържеството.

Марджъри погали разсеяно териера. Тя изгаряше от желание да изрече болезнената истина, но все още не се решаваше.

– Беше великолепно, както винаги, но времето и... ъ-ъ... някои други неща ни попречиха да се доберем до Кралския площад и да осветимobelиска на принца.

– Какви други неща? Какво направи Фредерик? Ядоса ли се?

Като се зарече да подбира думите си по-внимателно, Марджъри каза:

– Принцът не направи нищо, но и не се разсърди, че не видя монумента.

– Естествено, че не се е разсърдил. Фредерик притежава десетина подобни фантастични забележителни неща, издигнати в негова чест. Той ще бъде поласкан отново, преди да си замине, можеш да бъдеш сигурна в това, и ще подари на Боу още една от онези безвкусни кутийки за емфие – тя смръщи нос. – Отвратителен навик!

– Ти му повтаряш това толкова често. Може би ще те послуша някой ден и ще престане да смърка емфие.

– Мъжете не слушат жените, дете. А сега ми кажи кой беше там снощи. Госпожа Сърли добре ли се държа?

– През повечето време да, докато не пресуши чашата си с бренди и не обвини Боу, че е развратник.

Роуина зяпна учудено.

– Не може да бъде. Какво ѝ отговори той?

– Защити се дипломатично, разбира се – Марджъри се усмихна, като си спомни за инцидента, който беше най-забавният момент от вечерта. – Каза, че мъж, който има една любовница, може да се нарече развратник толкова, колкото може да се нарече търговец на сирене човек, притежаващ една буца.

Силният смях на баба ѝ огласи стаята.

– Какъв хитрец – измърмори тя. – Нашият Боу си го бива да разменя реплики. Стани. Аз ще седна на тоалетната масичка, а ти ще ми сплетеш косата, докато ми разказваш останалото.

Роуина праметна здравия си крак върху леглото с умело движение, което беше тренирано и усъвършенствано след злополуката преди пет години. Марджъри протегна ръка към сакатия ѝ крак, но Роуина я шляпна по китката.

– Махни тази изнежена ръка – срыза я баба ѝ. – Сама ще се справя, благодаря.

Марджъри преливаше от нежност към нея, но знаеше, че е по-добре да не спори. Като хвана по една тояжка в двете си ръце, Роуина се изправи бавно. Ръстът ѝ беше почти като на Марджъри. Възрастната жена

се закрепил, а после закричал бавно и мъчително през стаята. Веднага щом седнал, тя подаде четка на Марджъри.

– Никакви фантастични фризури днес. Нямам търпение да отидем в минералната баня.

– Мисля, че ще промениш решението си веднага да отидем там.

В момента, в който изрече тази дума, Марджъри съжали за тях, защото целият град със сигурност щеше да говори за нея и Блейк Честърфийлд.

– Ти криеш нещо. Какво е то?

Марджъри започна съсредоточено да движи четката.

– Отново татко с неговите номера.

– Какво е направил сега? – присмя й се Роуина. – Да не е заплашил Бат с война, ако не изтичаш до Кале и не се омъжиш за последния, избран от него, мъж?

Марджъри посегна към връзка зелени панделки, чиито цвят силно напомняше за очите на Блейк Честърфийлд. Смутена от асоциацията, тя я захвърли.

– Не носи тези панделки днес.

– Какво е направил баща ти, дете?

Марджъри остави четката и започна да разделя косата на кичури.

– Стоди ме за пореден път.

– Какъв мошеник! – процеди Роуина. – Още не си е научил урока. Заклевам се в гроба на дядо ти, че ще...

– Успокой се – каза Марджъри, като с тези думи се обръщаше едновременно и към себе си, и към баба си.

– Ако баща ти беше толкова кадърен при избирането на съпрузи, колкото и на комар, щеше да бъдеш омъжена на шестнадесет години като мен.

Тя се завъртя на стола и погледите им се срещнаха.

– Не ти трябва някой елементарен мъж от колониите или някой незначителен обеднял лорд, достатъчно отчаян и глупав, станал жертва на баща ти. Кой е той?

Въпреки че баба й никога нямаше да я нарани съзнателно, тя се почувства обидена от намека, че само един отчаян глупак би се оженил за нея. Осъзна, че трябваше да представи ситуацията откъм веселата й страна.

– Няма да ти кажа. Трябва да отгатнеш сама.

Очите на Роуина светнаха като на дете, очакващо желиран сладкиш.

– А каква ще е наградата?

Марджъри се възхити от себе си.

– Наградата е десет хиляди лири.

Роуина се замисли. „Пресмята загубите си“ – помисли си Марджъри.

– Съгласна съм. От колониите ли е?

– Не.

– Англичанин тогава, но това не се брои за отгатване.

– Добре, но броенето започва вече.

– Колко пъти имам право да отгатвам?

Марджъри пресметна шансовете.

– Като се вземе под внимание отличната ти памет... и късмета ти, на който даже и ирландец би завидял... да речем... три пъти.

– Жестоко момиче – каза Роуина, размахвайки пръст. – Струва си човек да научи някои неща. Една жена няма да стигне до никъде, ако шие дрехи за пред олтара и ражда бебета всяка година.

– Няма такава опасност в Хартсанг скуеър – промърмори Марджъри.

– Не се дразни. Трябва да ми бъдеш благодарна за интереса, който проявявам към твоето бъдеще.

– О, благодарна съм дотогава, докато това не ми струва пари. Може да се наложи да използвам всеки шилинг, за да го подкупя, както постъпих и с останалите.

Роуина забарабани с пръсти по мраморната повърхност на тоалетната масичка.

– Семейството, от което произхожда, има ли благородническа титла?

– Да, има, а ти имаш право само на още две отгатвания.

– Титлата по висока от графска ли е? Аз просто събирам информация, това не се брои.

– Да – отговори Марджъри и веднага прокле непослушния си език.

– О, не! – очите на Роуина просветнаха от интерес. Тя взе четката за коса. – Той в Бат ли е? Предупреждавам те, че общите въпроси не се броят за отгатване.

– Да, пристигна вчера... по петите на Майлоу Мегрет.

– Колко жалко за нашия Мерлин и колко неудобно за твоя тайнствен жених. Красив ли е?

„Красив“ беше слаба дума, за да се опише външния вид на чернокосия Блейк Честърфийлд с величествената му осанка. Дали той беше

смутен колкото нея?

– Разбирам – каза Роуина, като плесна дланта си с инкрустираната със сребро четка. – Това е в негова полза. Много добре. Бил ли е някога женен?

– Отговорът на този въпрос ще изчерпа и третата ти възможност за отгатване.

– Тогава оттеглям въпроса. Чака ли го херцогска титла в бъдеще?

– Това ли е третият ти въпрос?

– Не биваше да пропилявам един от шансовете си за нещо невероятно.

Тя повдигна малкото си огледалце с ръка с изряден маникюр и огледа кожата на лицето си.

– Шансовете на Джордж да ти доведе херцог са точно толкова големи, колкото и тези на Боу да предотврати одобряването на законопроекта за забрана на хазартните игри. А отгатването на името на последния, предназначен за тебе годеник изисква по-големи изгледи за успех. Ти, Марджъри Ентуисъл, искаш прекалено много от една стара жена.

Сега дойде редът на Марджъри да се засмее. Роуина никога нямаше да може да ходи без чужда помощ, но можеше да накара един принц да сведе поглед пред нея като слугиня от кухнята.

– Не се опитвай да изкопчиш името му от мен, бабо, защото познавам всичките ти трикове.

Погледът, с който тя стрелна Марджъри, означаваше, че щеше да остави репликата ѝ без отговор.

– Ще видим – тя остави огледалцето. – Сещам се за единадесет херцога с подходящи синове.

– А аз се сещам за двете ти пропилиени възможности.

– Не храниш никакво уважение към немошните и старите.

– Ти не си от тях.

Роуина взе едно шишенце парфюм със здравата си ръка, а след това го остави със задоволство.

– Наследникът на Ричмънд е една възможност. После взе друго шишенце и го постави до първото.

– Синът на Оксфорд е необвързан – след това грабна едно изящно шише от рубиненочервен кристал. – Честърфийлд няма да принуди никога своя разглезен мошеник, но все пак момчето е все още неженено.

Марджъри се вцепени, но бабата, погълната от своята игра, изглежда, нищо не забеляза.

– Редклиф вече не е в траур – едно флаконче от яспис се

присъедини към останалите.

Броенето продължи, докато тя нареди в редица единадесет шишенца и посочи с върха на пръстите си единадесетте най-подходящи за Марджъри мъже в Англия. „Колко уникално – мислеше си Марджъри – да имаш баба, която да може да сведе такива високопоставени мъже до редица от скъпи парфюми.“

Почувства силата на лукавия поглед на Роуина. Вместо да се предаде, тя търсеше усърдно фуркети в една кутия от сандалово дърво.

– Една от тези, струва ми се – каза тя, сякаш просто избираше бастунче.

– Имаш право на още едно отгатване – каза Марджъри, стиснала в уста дървените фуркети. – Ти стой мирно!

– Винаги стоя. Ти гледаше яписовото шишенце, сигурна съм. Погледни ме, дете!

Марджъри постави и последната фуркета на мястото ѝ, а след това огледа резултата в огледалото.

– И това ти дава преимущество ли? – попита тя. Роуина поклати глава и закрепил плитката си.

– Мисля, че не – отговори тя. – Но баща ти не познава Редклиф – каза тя смутено. – Как е успял да ти намери такава изгодна партия?

Марджъри избегна изпитателния поглед на Роуина.

– Не мога да ти кажа, освен, разбира се, ако това не ти беше третото отгатване.

Роуина елиминира няколко шишенца, сякаш беше бог, който определяше съдбата на простосмъртните.

– Младият Атертън ходи все още по къси панталони. Уотсън Сайкс е сгоден за... – потънала в дълбок размисъл, тя взе едно флаконче от розов кварц и го допря до устните си. – Сега се сетих за един Болингброук – тя постави със задоволство шишенцето при отхвърлените. Продължи по този начин, докато останаха само пет, а рубиненочервеното шишенце се открояваше величествено над останалите четири.

– Смятам да си запазя правото на последно отгатване за тогава, когато се върнем от минералната баня – тя замълча, а когато погледите им с Марджъри се срещнаха, добави: – Ще отидем в банята „Крос“.

– Това не е честно – тревогата на Марджъри, нараснала по време на безсънната нощ, я обзе отново, но някакво друго чувство започна да я човърка – чувството, че човек не беше по-важен от шише парфюм. – Ти харесваше Кралската баня и винаги ходехме там. В другата баня се разнасят всички клюки на града.

– И какво от това?

– Това ще ти помогне да отгатнеш.

Роуина се пресегна за бастунчетата си от слонова кост в горния край.

– Дете мое, само недъгавите или прекалено здравите ще се потопят във водата посред зима. Чувстваш ли се недъгава или прекалено здрава?

Марджъри започна да се притеснява.

– Чувствам се добре, но няма да отида в банята „Крос“ тази сутрин, бабо. Знаеш колко обичат да ни одумват с теб. Няма да са ни изсъхнали още хавлиите, когато някоя вдовица с развързан език ще изтърси името му.

Роуина прониза Марджъри със студен поглед.

– Колко хора знаят?

– Достатъчно, щом една от тях е госпожа Сърли.

Роуина направи гримаса.

– Тази дърта вещица! – ощипа бузите си, а после се погледна в огледалото. – Струва си човек да разбере какво мислят другите хора. Не че техните мнения могат да му диктуват живота, разбира се.

С короната си от плитки, в розовата си копринена рокля, проблясваща на розовата светлина на зората, Роуина приличаше по-скоро на младо момиче, отколкото на вдовица на херцог.

– А ти ще получиш урок как да се справяш с мъжете.

Марджъри осъзна изведнъж, че за нея беше много по-важно да отстоява себе си, отколкото да омиротворява гордата жена пред нея.

– Казвам ти, бабо – каза тя категорично, – няма да отида в банята „Крос“.

– Чудесна изненада – заяви Роуина, като се изправи на крака. – Човек би помислил, че се опитваш да използваш ума, който съм ти дала. Граввай хавлиите ни за баня и да вървим в Кралската баня.

Облечена в традиционната широка роба и с бялата си ленена шапка, Марджъри слизаше по тесните стъпала, водещи до Кралската баня. Сред съскащия звук на изворите със съдържаща желязо минерална вода долови шепот от женски гласове. Но противната миризма, наподобяваща тази на развалени яйца, изглежда, щеше да я смути по-малко от клюките, носещи се долу. Тя потрепера, преглътна надигания се в гърлото й горчив сок и мина през вратата.

Плътна като мъгла миризлива пара се вдигаше в банята и изчезваше в зимното небе. Неясни форми се движеха. Тя се хвана за влажните метални перила и се отпусна във водата. Блажено топла вода покри

глезените ѝ, после коленете ѝ. Когато се потопа повече, тя с радост установи, че никоой не можеше да види лицето ѝ.

„Има бог – помисли си тя – и той е решил да бъде великодушен към мен днес.“

– Свали ме долу, непохватно глупаче – долетя до нея буботещият глас на Роуина.

Всички звуци, освен древния съскащ шум на извора, изчезнаха. На Марджъри ѝ се искаше да се гмурне под водата и да излезе от басейна.

– Марджъри!

„Моля те, мълчи“ – мислено ѝ се молеше тя и съжали, че беше толкова потайна за събитията от миналата вечер. Обърна се и отиде при Роуина, примирена с очакващото я унижение.

– Тук съм, бабо.

Една ръка сграбчи нейната.

– Сляпа съм като онзи стар просяк на уличката „Лили Ноут“, дете мое.

Марджъри подкрепи с ръка баба си и каза:

– Да си ходим ли в къщи, бабо?

– О, не – отговори весело Роуина. Надвесвайки се по-близо, тя сниши глас. – Като страхливци? Никога! Ти погледна с пренебрежение на този годеж, нали?

– Да – каза Марджъри с внезапен пристъп на вина.

– Анулирам облога. Не желая да свеждам бъдещето и гордостта ти до няколко хиляди лири. Кой е той?

Нещо цопна във водата близо до тях. Подобно на фрегата, излизаша от мъглата, госпожа Сърли плуваше към тях. Ленената ѝ шапка и широката роба сякаш смаляваха изрисуваното ѝ лице.

„Да му се не види макар“ – помисли си Марджъри. Тя беше сигурна, че старата вещица е в банята „Крос“.

– А, ето ви и вас, дами – каза госпожата. Роуина се наежи.

– Забравяте добрите маниери, госпожо Сърли.

Очите ѝ се отвориха широко, а устата зяпна. Сместа от тебеширенобяла пудра и руж се беше превърнала в розова паста и се стичаше по хълмталите ѝ бузи.

– Вярно, Ваша милост – промърмори хладно тя, – как можах да бъда толкова небрежна!

– Едно елементарно задължение за вас, сигурна съм.

Госпожа Сърли обърна към Марджъри маскираното си лице:

– Трябва да ви предам съобщение от вашия годеник. Той ви очаква

в Кралската баня.

– Може да чака до второто пристигане на...

– Моля те, бабо – прекъсна я Марджъри, тъй като не беше свикнала с подобна неучтивост.

Роуина замълча, но пръстите ѝ се впиха в плътната роба на Марджъри.

– Благодаря ви, госпожо Сърли – каза Марджъри, – беше много мило от ваша страна да предадете съобщението.

Жената вдигна брадичката си и се усмихна. Сместа по лицето ѝ се беше стекла до крайчето на устните и образуваше ръб.

– Разбира се, че ще го предам, лейди Марджъри – тя хвърли един злобен поглед на Роуина. – Сега, след като си изпълних задължението, ще се върна при приятелите си. Приятен ден! – скована от възмущение, тя се потопа в хладката вода и изчезна в мъглата от пара.

Тъй като знаеше, че смелостта ѝ ще се стопи, ако се поколебае, Марджъри се освободи от ръцете на Роуина.

– Извини ме, бабо, няма да се бавя.

– Не може да отидеш сама – Роуина, изглежда, беше загубила интерес към името на мъжа от другата страна на стената.

– Мога, бабо, и ще отида.

Марджъри се отправи през мъглата в Кралската баня над морето от любопитни лица. Тя чуваше как нежното чуруликане на женски смях хармонира с плътното буботене на мъжки гласове. Тъй като водата тук беше значително по-гореща, тя изсмукваше цялата ѝ енергия. Широките ѝ като на расо ръкави на робата се издуха, а тежкият плат беше като товар на гърба ѝ. Това, което беше започнало като поход на решимостта, се превърна в страхливо пълзене.

Елитните посетители на банята ѝ кимаха като минаваше. „Типично за тях – помисли си Марджъри – да се откажат от приятната атмосфера в банята «Крос» днес заради очакваното по-голямо забавление тук.“

Като разменяше любезни реплики и не обръщаше внимание на подигравателните подмятания, тя заобиколи армадата от плаващи японски подноси с цветя и захаросани лакомства за къпещите се дами.

Дочу гласа му много преди да види образа му.

– ... Пит Млади има право. По дяволите французите и тяхната необявена война на търговията ни с Испания.

Като използваше гласа му за ориентир, тя се запъти бавно натам, докато една малка ръка не я спря.

– Не е нито честно, нито прилично да се държат по този начин. При

това са благородници.

Съчувственият глас беше на госпожа Джулиана Пепджой – любовница на „краля“ на Бат. Марджъри се успокои, изненадана от намесата на такава важна фигура в града.

– Благодаря ви.

Приказни черни къдрици надничаха изпод ленената шапка и сякаш образуваха рамка за черните птичи очички и заострената брадичка на Джулиана.

– Вие заслужавате много повече от това да бъдете тормозена от безмозъчни грубияни.

Марджъри разбра защо Боу Неш беше избрал тази добродушна жена.

– Няма да им позволя да ме тормозят – тя се молеше да е така.

– Няма, ако аз не кажа нещо по този въпрос – черните ѝ очи заблестяха. – Да вървим ли? – тя вдигна ръката си. – Събрали са се ей там, до статуята на крал Бладууд. Признавам си, че имам голяма нужда да кажа няколко думи на господин Неш.

Тъй като не можеше да отхвърли предложеното приятелство, Марджъри тръгна в крак с нея. Като минаваха, шушукането на гласовете утихваше, а това напомняше на Марджъри за атмосферата в Залата за пиене на минерална вода, когато Блейк Честърфийлд беше нахълтал в нея и живота ѝ. Мъглата се разреди. Тя го съзря да се излежава срещу осмоъгълната кула в центъра на банята. Пред него Боу Неш изглеждаше като джудже, погълнат от разговора си с възхитителната херцогиня Марлбаро.

Блейк Честърфийлд изглеждаше напълно спокоен с широко разтворените си ръце, леко мушнати в халките, които висяха на кулата. Тъй като презираше шапките, неговата гъста черна коса падаше на небрежни вълни върху високото му чело. Високата температура на водата беше предизвикала руменина по мургавото му лице. Разтворената яка на халата му за баня разкриваше гъсти черни косми на гърдите и златен компас на дебела златна верижка.

– Той е дар, лейди Марджъри – каза Джулиана с благоговение. – Нищо чудно, че жените се залепят за него като мошениците за масите за хазартни игри.

В този момент той я съзря и сърцето на Марджъри заблъска в гърдите ѝ. Смарагдовозелените му очи се спряха на шапката ѝ. Той се намръщи, отдели се от кулата ѝ се насочи към нея.

Херцогинята загуби интерес към разговора си с Боу Неш. Тя

дръпна назад лепената си шапка, за да открие диамантената си диадема, и насочи преценяващ поглед към Блейк Честърфийлд. Боу също се обърна и погледна, но не към Марджъри, а към любовницата си. Той протегна ръце към нея с цялото разкажание, на което беше способен.

– Джулиана!

Тя отблъсна ръцете му.

– Джулиана, така ли? – каза тя подигравателно. – Изненадана съм, че помниш името ми.

Той се приближи, а странният, изпълнен с болка поглед сякаш правеше по-дълбоки бръчките му.

– Скъпа моя, трябва да си поговорим.

– А, трябва, така ли? – гласът ѝ се извиси. – Нямам никакво намерение да разговарям с мъж, който ме сравнява с буца сирене – тя се обърна рязко и почти загуби равновесие. – По-скоро бих изживяла живота си в хралупата на някое дърво.

– Джулиана! – гласът му отекна в каменните стени.

Джулиана се препъна, но, за нейна чест, не спря. Марджъри погледна смутено Блейк Честърфийлд. Благородническото му лице сега имаше изражението на преждевременно развит младеж, току-що научил някаква тайна. След това видът му изведнъж стана сериозен и Марджъри разбра, че той не гледаше нея, а нещо зад нея. Тя се обърна и съзря баба си.

– Честърфийлд! – изсъска Роуина, сякаш изричаше проклятие. – Значи ти си бил!

Марджъри никога преди не беше виждала подобно изражение върху лицето на баба си – омраза, съчетана с нещо друго. Тя се обърна отново към лорд Блейк, който продължаваше да гледа втрънено Роуина.

– Изглежда, че е така, госпожо.

Те си размениха по един много особен поглед и за миг заприличаха на врагове, готови да се бият. Марджъри се почувства странно – сякаш е изоставена и експлоатирана, но все пак съзнаваше, че стои в центъра на конфликта им. Отстъпи няколко крачки назад, тъй като за втори път се почувства неудобно. Лорд Блейк се втрънчи в нея. Беше принудена да остане на мястото си. Дори когато погледът му се смекчи и се плъзна с възхищение по лицето и раменете ѝ, тя не можа да преодолее усещането, че беше използвана.

Роуина докосна ръката ѝ.

– Остави го на мен, дете. Ти не си подходяща партия за него – думите ѝ сякаш удариха Марджъри. Въпреки надвисналата пара, тя усети, че всички я изучаваха с поглед в очакване на отговора.

– Херцогинята ще възвърне славата си отново – някой прошепна зад гърба на Марджъри. – Горката лейди Марджъри.

– Да, Нейна милост желае да победи зет си – каза някой друг.

Търпението на Марджъри се изчерпа. Можеха да почакаат до Второ пришествие. Личният ѝ живот не беше някоя мръсна история, за да бъде разказвана на части за тяхно удоволствие. Нито пък щеше да позволи на баба си да се намесва. Най-малко Кралската баня беше мястото за обсъждане на лични проблеми.

С изчистените си линии и елегантната си простота, Паладиан приличаше на свят, отделен от древната, укрепена с насип кула Честърууд. В продължение на седемстотин години този фамилен дом беше като стража, застанала срещу нашествията на враждебни народи, но сега този съвременен дворец беше като паметник на красотата и прогреса. Хартсанг скуеър не се нуждаеше от укрепления и бойни кули. Той имаше херцогинята на Локсбърг.

Блейк знаеше всичко за надменните херцогини. Той беше роден от тяхната кралица. Роуина беше като аматьорка в играта, която се водеше от херцогинята на Ендърли. А Марджъри Ентуисъл беше само един новак.

Сърцето му беше докоснато от съчувствие. Вчера, след тирадата на Роуина, Марджъри се беше измъкнала от Кралската баня с непокътнато достойнство, но с объркани чувства. Той познаваше това състояние много добре. Знаеше и как да ѝ помогне. Но трябваше ли да си прави труда?

Той се обърна и огледа улицата, търсейки Майлоу Мегрет, който беше настоял да придружи Блейк. Не видя вестоносеца, но забеляза няколко мъже да отиват към западната част на голямата къща и да държат в ръце писма и пакети. Алеята беше излъскана от постоянното движение на превозни средства. От любопитство, той зави зад ъгъла, но се спря веднага. Погледът му беше привлечен от старата конюшня. Отвори се една врата, оттам излетя гъска, последвана от червенокосо момче, облечено в зелена, обшита със злато ливрея. Птицата изграчи и се втурна към къщата, за да потърси сигурност. Блейк продължи да оглежда двора и задната част на сградата. Предната част бе добре поддържана, но останалата част беше в плачевно състояние. Капаците на прозорците бяха увиснали на една страна на ръждясали панти.

Един пощенски рог висеше над страничната врата на къщата.

Хората, които беше видял да вървят пеш, не бяха минувачи, а редовни клиенти. Той беше предполагал, че Марджъри заема високо положение. Наистина ли трябваше да работи, за да изкарва прехраната си?

Мислите на Блейк отново се насочиха към управителката на пощенската станция в Бат.

Тъмни, перести облаци, натезали от суграшица, висяха в небето. Вятърът свиреше по павираната улица, сякаш прокарваше пъртина за буря. Блейк отново се обърна към къщата. Марджъри не беше играла никаква роля в този проклет годеж. Той вдигна високо яката си, за да спре вятъра. Тя не го беше излъгала и той не биваше да се затормозява с нейните чувства, но го правеше. Знаеше, че ще ѝ помогне, както беше сигурен, че натезалото небе над него щеше да се продъни. Доста рано в живота си беше научил да се справя с униженията. Като се отърси от тези мисли, потропа на вратата с пиринченото чукало.

Преди да успее да преброи коринтските колони, украсяващи извитата предна част на сградата, една от двойните врати се отвори. Вместо да се появи намусен иконом, там стоеше млад тъмнококс мъж с преправена ливрея и необикновено познато лице. В едната си ръка държеше женски маншон и пелерина.

– Кой е, Мерлин? – чу се гласът на лейди Марджъри. Тя застана зад иконома, навела красивата си глава, а фините ѝ ръце бяха заети със свалянето на ръкавиците. Не носеше перука или ленена шапка.

Блейк беше поразен от цвета на косата ѝ: златисторуса, сплетена на венче, дебело като веригата за акустиране на кораб. Руса! Как можа да си помисли, че е червена?

– Господине? – икономът повдигна вежди.

Като разтегна устните си в красива усмивка, Блейк каза:

– Лорд Блейк, маркизът на Холкоум, да види лейди Марджъри.

Главата ѝ рязко се вдигна. В очите ѝ с цвят на скъпоценни камъни проблеснаха провокирани чувства и наскърбено честолюбие. Той знаеше, че ѝ се искаше да затръшне вратата под носа му. Тя рязко свали ръкавиците, но овладя емоциите си.

– Въведи Негова светлост, Мерлин!

Блейк влезе. Икономът затвори вратата и се обърна към него с думи, сякаш рецитираше стихотворение:

– Добре дошъл в Хартсанг скуеър, милорд. Палтото ви, ако обичате.

Къде беше виждал това лице преди?

На вратата се почука още веднъж. Като измърмори някакво

извинение, икономът я отвори. Майлоу Мегрет се канеше да влезе. Това беше познатото лице!

Икономът ахна и изпусна дрехите, които държеше.

– Ти!

Изражението на лицето на Майлоу беше ледено като вятъра навън.

– Здравей, скъпи братко. Дойдох да си взема десетте лири, които ми дължиш.

Идвайки бързо на себе си, Мерлин сложи добре поддържаната си ръка на гърдите на Майлоу и го изблъска навън.

– Входът за слугите е от задната страна. Дори и един подлизурко като теб трябва да знае това.

Майлоу възвърна равновесието си. Точно когато отваряше уста, за да му отговори, Мерлин затръшна вратата пред него.

– Ще си платиш за това, надут пуяк такъв – долетяха приглушените му думи.

Мерлин се обърна с доволно изражение, изтри ръцете си и вдигна дрехите.

– Хамбургската стая е затоплена, милейди. Ще пиете ли бренди?

Изящната извивка на устните ѝ трепна.

– Да, благодаря, но аз ще го сервирам, Мерлин.

– Ще се оттегля тогава – той закричи тежко по дългия коридор, а изпънатият му гръб приличаше на току-що поставена мачта. Пламъците на свещите в стенните свещници потрепваха след него.

– Мерлин! – извика тя. – Моля те да ми съобщиш веднага щом пристигне пощата от Лондон.

– Веднага, милейди – отговори икономът, без да се спре.

– Тези двамата са страхотна двойка – задъханият ѝ глас беше допълнение на ослепителната усмивка. Тя тръсна глава назад и се засмя, като показва на Блейк изключително приятната и непринудена страна от характера си. Тя имаше чувство за хумор. Вероятно щяха да се спогодят в крайна сметка.

Напрежението, с което беше започнала вечерта, когато той влезе в Залата за пиене на минерална вода, изчезна като мъгла под лъчите на утринното слънце. „Кой би си помислил – разсъждаваше той, – че една толкова невероятна двойка уелски братя може да предотврати такава критична ситуация.“

– Винаги ли са толкова враждебно настроени един към друг?

– Извинявайте – смееше се тя, като закриваше с ръкавиците лицето си. – Изглеждахте толкова шокиран, когато влезе Майлоу. Мислех, че

знаете за тях – тя започна да се смее отново, голите ѝ рамене се тресяха, а откритите извивки на гърдите ѝ потрепваха примамващо.

– Не. Баща ви не ми... Не ми беше казано – макар все още смутен, той беше напълно очарован от нея и се присъедини към смеха ѝ, без да се усети. Блейк протегна ръка, успокоен за пръв път, откакто се срещна с бащата на Марджъри.

Тя, Марджъри Ентуисъл, управителката на пощенската станция, в най-богатия район на Англия и наследничка на човека, който притежаваше душата на Блейк, постави ръката си в неговата.

– Временно примирие? – попита меко тя.

Обля го топлина, а заедно с нея се появи и искрица надежда. Да. Временно прекратяване на огъня.

– Много добре – тя стисна ръката му. – Братята Мегрет притежават достатъчно враждебност за целите Британски острови. Нашите проблеми бледнеят пред техните.

– Може би – промълви той, приковал поглед върху брадичката и извивката на шията ѝ и осъзнал внезапното си предпочитание към аромата на лавандулата. – Близнаци ли са?

– Да. Но според Мерлин, Майлоу е „доста по-стар“ и той отказва да разговаря с него. Бихте ли ме последвали...

Тя го поведе по облицован с ламперия коридор, по чиито стени бяха подредени наклонени огледала. Те улавяха призмите от лъчи на кристалния полилей и увеличаваха образите им хиляда пъти, а във всяка посока той виждаше различно отражение на високата жена до него. Великолепната ѝ коса не беше винаги руса, а в десетина нежни нюанса – от царевичножълто до меднозлатисто. Беше облечена в семпла, но добре ушита рокля от лавандуловосиньо кадифе, чиито цвят правеше чудеса с очите ѝ, а естествената красота на Марджъри радваше неговите. „Ние с нея сме чудесна двойка“ – мислеше си той, като сравняваше нежнобялата ѝ красота със своя мургав образ.

Двойка! Отвратителната причина, която лежеше в основата на този годеж, блесна като светкавица в съзнанието му.

– Вие ми обещахте – каза тя укорително с мелодичния си глас.

Той погледна отраженията им. Неговото – навъсено и бдително – контрастираше силно с невъзмутимата увереност на нейното.

– Какво съм ви обещал?

– Обещахте, че ще намерите изход – прошепна тя – взаимно приемлив и изтънчен начин за излизане от това затруднение. Сега се усмихнете, ще помислим заедно и ще изготвим план.

Похотливи асоциации изникнаха в ума му.

– Лорд Блейк!

Той се изкашля. Яката му стягаше, а устата му беше пресъхнала.

– Баща ви никога не ми е споменавал, че сте толкова принципна.

– Баща ми дори не ме познава.

Те излязоха от коридора с огледалата и влязоха в това, което той предположи, че е Хамбургската стая.

– Не ви разбирам – каза той.

– Джордж Ентуисъл никога не е проявявал интерес към бащински задължения. Но да го оставим на мира – тя пусна ръката на Блейк и тръгна към масивното махагоново барче.

– Стоплете се до огъня, ако желаете.

Това, което той желаше, и това, което тя предлагаше, бяха различни неща, мислеше си Блейк. Топлината на огъня му беше толкова ненужна, колкото още една титла. Запъти се към камината. Щеше да подхване темата за Джордж Ентуисъл по-късно. Той чу шумоленето на поли и звъntenето на кристал зад себе си, но погледът му беше прикован на картината над камината.

Проклет да е Нептун! В центъра на необикновеното платно беше Марджъри. Колко ли още изненади го очакваха?

Хогарт, със своя ексцентричен и вълнуващ маниер на изобразяване, беше уловил управителката на пощенската станция в Бат в нейната стихия. Заобиколена от дузина млади мъже, облечени в традиционните ливреи в зелено и златисто, Марджъри царуваше като олицетворение на женското търпение, поставено на изпитание сред тази сцена на комичния хаос. Сред безброй крилати писма, носещи се като облаци дим над главата ѝ, и пълзящи под нея колети, които се изплъзваха от ръцете на изпълнено с решимост момче, стоеше Марджъри с нежната си кожа с цвят на слонова кост и коса, уловила лъчите на обедното слънце.

Блейк стоеше като омагьосан и поглъщаше с поглед всеки детайл. Фонът представляваше стена с прегради за писма, в които имаше такива с миши уши, волски муцуни и магарешки опашки. Той се изсмя силно.

– Харесва ли ви?

Тя застана до него с по една чаша в нежните си ръце и поруменели страни.

Той се усмихна, но не можеше да се каже дали в отговор, или на картината.

– Наистина много ми харесва – пое предложеното питие и докосна чашата си до нейната. – За управителката на пощенската станция в Бат.

– Благодаря – тя отпи от брендито, а погледът ѝ се плъзна по картината.

– Начинът, по който Хогарт е изобразил Боу на картината, е много оригинален. Между другото, той я ненавижда – тя сниши глас и с тон, наподобяващ Неш, заяви: – Казва, че снижава положението му.

Блейк огледа портрета още един път.

– Идвам за пръв път и никога не бях срещал Боу преди. До военния кораб, който аз наричам свой дом, достигат малко клюки. Трябва да ми обясните положението му.

– Ето, вижте – тя посочи образа, наподобяващ Неш с перука, който държи разгънат, твърде къс пергамент, съдържащ редове с дребни завъркулки. – Това е пародия на списъка на неговите „Правила на Бат“ – а после добави свенливо: – Той наистина е измислил много правила за пристойно държание – прекалено много, за да се съберат в този малък пергамент.

„Винаги ли се съвзема толкова бързо“ – чудеше се Блейк.

– Съблюдавате ли ги всичките? – надяваше се, че тя няма да спазва ничии правила, освен тези на Блейк Честърфийлд.

– До последната буква. Управителката на пощенската станция трябва да бъде безупречна.

– Хм – той протегна ръка и докосна бузата ѝ. Тя се дръпна назад. – Безупречна и недостъпна? – попита той.

Тя въздъхна, остави чашата си на полицата над камината и склочи ръце в гънките на полата си.

– Ако ми кажете защо баща ми ви изнудва – каза тя сериозно като капитан в очакване на бунт, – сигурна съм, че ще можем да го надхитрим – тя го гледаше право в очите, а в тях се четеше болка. – Правила съм го и преди.

Блейк се вледени. Господи, тя беше толкова пряма и умна, но беше обречена на провал, защото Джордж Ентуисъл държеше всички карти.

– Този път е невъзможно – каза той меко, а сърцето му лудо заби. – Сключили сме договор. С вас ще се оженим. Примирете се с факта, че ще станете моя съпруга.

Тя сякаш не го чу.

– Не можех да си позволя да ви поставя в неудобно положение пред всички онези хора в Залата за пиене на минерална вода. Истина е, че той не може да ме накара да се омъжа. Нито вие. Нито който и да е.

– Той, изглежда, мисли, че може.

О, той наистина можеше! Блейк беше сигурен в това. Тя взе чашата

си, отпи и каза с извиняващо се изражение:

– Но той не е мой опекун. Отказа се от това свое право преди години.

В Блейк се бореа шокът и смущението.

– Но той е ваш баща и мой господар.

– Това е без значение.

– Тогава кой е ваш настойник? – попита Блейк, като отвърна на любовността ѝ с търпение. Той щеше да се споразумее със самия Дейвид Джоунс за ръката на тази жена.

– Кралят, докато стана на тридесет и пет, или докато се омъжа – а като се усмихна широко, добави, – или докато умра.

– Кралят на Англия?

– Разбира се.

Блейк въздъхна облекчено. Сякаш слънчев лъч беше проникнал през смразяващия североизточен вятър.

– Чудесно – каза той. – Нямаме основание да се тревожим. Първи април изглежда хубав ден за сватба.

– Не се правете на глупак – каза тя бавно и ясно. – Кралят никога няма да приеме баща ми, камо ли да подпише документ по негова молба.

– О, но ще го направи по моя и ние не бива да се бавим, тъй като аз толкова много желая да се оженим.

Тя плесна с длан полицата над камината. Искри на гняв проблеснаха в очите ѝ.

– Това е абсурдно. Та вие пет пари не давате за мен. Моят живот и бъдеще са свързани с Бат, вашият... с друго място. Освен това аз бих била най-лошата маркиза.

– Това ще се промени, когато се оженим и... от вас ще излезе чудесна маркиза.

– Вие, изглежда, не ме слушате – тя пристъпи към него. Полата ѝ докосна леко коленете му. – Кралят никога не би ми противоречил за това.

– Така ли? – попита Блейк весело, като се бореше с желанието да разплете плитката ѝ и да зарови пръсти в буйната златиста коса. – При нормални обстоятелства бих се съгласил, но случаят не е такъв.

Тя се засмя. Смехът ѝ му напомни шума на водопад.

– Вие сте син на херцог, но какъв сте на краля на Англия?

Победата, пълна и дълго чакана, опияни Блейк.

– Негов кръщелник, маркизо, неговият любим кръщелник.

Лицето ѝ побеля като шия на чайка. Тя се бореше да запази самообладание като кочияш с впряг от своенравни коне. И успя. „Възхитително“ – помисли си Блейк. Изпусна само една лека въздишка. Точно когато отвори уста да заговори, икономът влезе в стаята.

– Извинете, милейди. Пощата от Лондон току-що пристигна.

Спокойствието, с което бяха изречени думите, контрастираха с тревогата в очите на Мерлин. А горната му дреха беше опръскана с кръв.

ТРЕТА ГЛАВА

„Посетителите и гражданите на Бат няма да стават жертви на разбойници и джебчи, ако бандитите бъдат окачвани на бесилото на Уилтшър Хил.“

Боу Неш
„Правила на Бат.“

Страхът накара Марджъри да замръзне на място. Тя гледеше ужасена Мерлин, който свалеше кървавите си ръкавици. Като пое дъх, тя попита, треперейки:

– Таг ли е пострадал?

Мерлин направи гримаса и отговори през зъби.

– Да, милейди. Повиках доктор Оливър.

Празната чаша се изплъзна от ръката ѝ и се търкулна на килимчето. Тя се втурна към вратата.

– Извинете ме, лорд Блейк, но трябва да вървя.

Той я спря, като я хвана за ръката.

– Бяла сте като платно. Кой е този Таг и какво се е случило?

Повелителният му тон я ядоса. Нямаше никакво намерение да му дава обяснение сега, когато Таг беше пострадал...

– Марджъри, какво се е случило?

Не дължеше никакво обяснение на този аристократ със синя кръв, независимо чий кръщелник беше той. Още повече, че сигурно щеше да се възползва от това срещу нея. Не го беше грижа нито за проблемите ѝ с пощата, нито за нещастния Таг Симпсън.

Тя се изкубна от ръката му.

– Не се тревожете, лорд Блейк! – постара се тонът, с който изрече обръщението, да прозвучи обидно. – Трябва да побързам.

Зелените му очи се присвиха. Отвори уста, но Марджъри не остана да чуе язвителния му отговор. Докато тя стигна до вратата, Мерлин беше вече изчезнал по коридора към източното крило. Тя повдигна полите си и се затича. Зловещи предположения измъчваха като кошмари съзнанието ѝ: Таг, пребит от разбойници! Таг, паднал от кон! Таг, потънал в кръв и умиращ от болка!

Ужасът заседна като буца в стомаха ѝ, а сълзите замъглиха погледа ѝ. В края на стълбището, водещо към спалните, се хвана здраво за

колоната, подпираща перилата. Една ръка я стисна за лакътя и я гласна нагоре по стълбите.

– Ще счупите красивото си вратле, ако не вървите по-бавно.

Блейк Честърфийлд!

– Какво, по дяволите, правите още тук? – каза тя грубо.

– Продължавам да водя нашия разговор, управителке на пощенската станция в Бат.

Гневът ѝ изригна като вулкан.

– Нямам никакво време да си разменям любезности с вас! – тя очевидно не можа да се сдържи и му хвърли унищожителен поглед. Но в този момент досадникът не я гледаше и тя се обърна.

Пощальоните бяха наредени покрай горния парапет. По младежките им лица беше изписан страх, тревога и гняв. Някои от тях току-що се бяха върнали след разнасянето на сутрешната поща и бяха облечени все още в униформите си в зелено и златисто. Други бяха в работни дрехи, за да изпълнят множеството досадни задължения, които пощенската станция им налагаше. Един стон на агония наруши тягостната тишина.

– Хайде! – каза лорд Блейк. Той тръгна нагоре по стълбите, като водеше Марджъри напред. – Направете ни път, момчета. Къде е той?

Едно момче с големи очи му показва посоката. Дватама се втурнаха през вратата между редици от неоправени легла. Счупено хвърчило висеше от страничния орнаментален стълбец на кревата. В стаята миришеше на боя за обувки и тлеещи въглени. Стенанията се усилиха. Марджъри прехапа устни. Милият Таг! На шестгодишна възраст е бил едно бито и гладно дете. На четиринадесет беше започнал да става самоуверен млад мъж с чувство на отговорност. Бяха се случвали злополуки и преди, защото пощальоните винаги са били подвластни на милостта на природните стихии и хората. Таг имаше въоръжена охрана, тъй като маршрутът Лондон-Бат изискваше това. Какво тогава се беше случило?

Като се освободи от Блейк, тя започна бавно да се приближава, проправяйки си път през купища от обувки, книги и пощенски рогове. Таг не спеше вече сгушен в ъгъла. Леглото му беше на видно място в стаята. Тъй като беше най-главен, спеше в единственото легло с пухен дюшек. Когато го видя, тя извика:

– Таг!

– По дяволите! – чу се ругатня наблизко. – Стойте настрана, момчета.

Уик Търнър, Алберт Ханикоум и десетина други младежи с помръкнали от смущение очи се отделиха от леглото. Мерлин се суетеше

наоколо. Марджъри се хвана за мекия дюшек и се свлече на пода. Таг се обърна към нея. Меката светлина на зимното слънце огряваше обезобразеното му лице. Едното му око беше затворено от отока, а от другото се показваше кафяв процеп. Той се усмихна, но потрепера, когато от цепнатината на подпухналите му устни започна да се стича кървава струйка. Сърцето ѝ сякаш отскочи в гърлото.

– О, Таг!

Мерлин дойде на себе си, протегна ръка с парче мек плат и попи кръвта от раната.

– Добре съм, Мерлин – пророни Таг.

Русата му коса беше сплътена от кръв, мръсотия и изсъхнала трева, а една буца, голяма колкото гъше яйце, се издуваше на мястото на слепоочието му. Опита да се надигне.

– Ръцете ти – изписка Марджъри, без да може да реши дали бяха сини от студа или от контузия и започна да навива внимателно ръкава му. Таг се отдръпна.

– Ръцете ти са леденостудени – каза тя. – Уик, запали огъня.

– Ще се оправя – отрони отново Таг.

– Знам, че ще се справиш – каза тя, като усети болката и смущението му. – Повикала съм лекар. Той ще дойде веднага, за да те излекува. Ще се погрижа да получиш мусака с картофено пюре за вечеря – любимото ти ястие.

Една сянка се надвеси над нея.

– Кой ти причини това? – гласът на Блейк отекна в тихата спалня.

Погледът през кафявия процеп се извърна към Блейк.

– Кой сте вие?

Като се надяваше той да излъже убедително, Марджъри каза:

– Отговори му, Таг.

– Пощенско конче – отговори той, като примижа, за да фокусира погледа си върху Блейк. – Паднах от гърба на звяра.

– Предполагам, че някоя фея е изгървала желъд и те е дарила с гъшето яйце.

Уик и останалите обкръжиха отново водача си, сякаш да го защитят. Марджъри затаи дъх. Критиците ѝ я следяха зорко, за да открият някоя слабост в управлението на станцията. Случай като този можеше да бъде неимоверно раздут. Щяха да кажат, че не беше способна да я управлява и че беше прекалено млада. Щяха да кажат още, че е объркала работата, която се падаше по право на мъжете. Тобаяс Пондз щеше да задрънка пак за оттеглянето ѝ. Таг сякаш прочете мислите ѝ и

прошепна:

– Това беше кончето, което ми дадох в Рединг, милейди. Инатеше се като муле, когато го насочих към равнината.

– Ако можеше да лъжеш така добре, както кървиш – каза обвинително Блейк, – сега можеше да танцуваш джига, а не да лежиш в леглото със смазано лице.

– Достатъчно – обърна се към него Марджъри, но се изненада от загрижеността, изписана върху красивото му лице. Мустаците подчертаваха суровия вид на устните му. Как ѝ се искаше той да си отиде! – Благодаря за загрижеността ви, но ще се справим сами.

Като последва примера ѝ, Уик пристъпи напред. Той изпъчи гърди и каза:

– Вижте какво, господине...

– Не! – прекъсна го лорд Блейк. – Ти гледай.

Уик направи крачка назад, но не промени воинствената си стойка.

– На това момче му е нужно бренди или, както изглежда, поток от бренди – каза лорд Блейк, като се изправи и хвана ръцете си зад гърба. – Изтичайте долу и донесете.

Уик опули очи и зяпна. Младото му лице почервения от гняв.

– Няма да приема заповеди от вас – изрече злобно той, – а и нямам ключ от барчето за алкохол.

– Мерлин – намеси се Марджъри, – дай на Уик ключа!

Икономът постъпи, както му казаха. Сърдитото мърморене се превърна в шепот на изненада.

Лорд Блейк се обърна бавно кръгом, като оглеждаше изпитателно всяко лице.

– Предпочитате да се въртите наоколо и да го гледате как страда? Що за мъже сте вие?

Брадички се издадоха напред, ръце се свиха в юмруци и в този момент Марджъри проумя защо Блейк Честърфийлд беше станал главнокомандуващ на Атлантическата флота. Той беше много по-висок от Уик.

– Ще се мотаеш ли наоколо, докато докторът му реже ръцете?

Уик гледаше, сякаш беше нагълтал оса.

– Не, господине – заекна той, като хвърли поглед към останалите. – Няма да позволя на никого да отреже ръцете на Таг.

– Как ще предотвратиш това, момко? – изражението на Блейк излъчваше авторитет.

– Моля ви – каза Марджъри с изчерпващо се търпение, – оценявам

загрижеността ви, но ще се справим, докато дойде докторът.

– Марджъри – започна той с по-спокоен тон, – ръцете на това момче са измръзнали, а вероятно и краката му. Има нужда от топли, влажни дрехи – незабавно! – гласът му се сниши. – Ще се разплачете всеки момент, а момчетата не знаят какво да правят. Мерлин ще припадне, ако Таг започне да кърви отново.

Тя прехапа устни. С всеки изминат миг се убеждаваше, че той е прав, но мисълта да отстъпи властта си на този слуга на баща ѝ я отвращаваше. Погледна иконома. Бледото му лице беше придобило зеленикав оттенък.

– Върви да чакаш доктора, Мерлин.

Суровото изражение на Блейк се смекчи в умоляваща привлекателност.

– Марджъри?

– Няма да мръдна от тук.

– Никой не ви е молил – Блейк се обърна към Таг: – Кой е втори по ранг тук?

Таг облиза устни, погледна Марджъри, а после каза рязко:

– Ханикоум.

Блейк вдигна учудено вежди.

– Ханикоум?

– Това е фамилията на момчето – заяви Таг. Блейк бързо огледа замръзналите в очакване лица.

– Ханикоум – изрева той, – излез напред!

Алберт се изкашля и пристъпи напред. Той беше дългуресто, добродушно момче, което никога не мърмореше, дори когато другите го дразнеха заради червеникавата му, с цвят на морков, коса.

– Аз съм, господине. Алберт Ханикоум.

Блейк го огледа от главата до петите.

– Много добре, господин Ханикоум – той прегърна момчето и го поведе към вратата. – Имаме нужда от бренди, хавлиени кърпи и вряла вода. Трябва да...

Докато Блейк даваше внимателно инструкции, Марджъри насочи вниманието си към Таг.

– Дръж се – каза тя, като изпъна одеялото му, – ще спечелиш лимонено карамелено бонбонче от една лира.

– Този кавалер ми изглежда познат. Кой е той?

– Ще ти обясня по-късно – отговори тя. – Това е дълга история.

Една искрица от познатата смелост на Таг проблесна по съсипаното

му лице.

– Не изглежда да е от постоянните кавалери. Нали не се умилква с цел да ви ухажда?

Марджъри се усмихна.

– Той не е точно... ухажор, а по-скоро експлозив.

Таг хвърли един изпитателен поглед на Блейк.

– Не е нужно да ме убеждавате в противното, милейди. Той е типичен ухажор, обзалагам се.

Марджъри започна да се смее въпреки сериозната ситуация.

– Точно такъв е – каза тихо. – А сега, какво се случи с Хорис Нютон? Той трябваше да те охранява.

Подпухналите му устни се извиха в презрителна усмивка.

– Едно девойче в „Лебеда с двете шии“ му предложи чай... ъ...

Тя усети прилив на обич.

– Разбирам, но можеше да го почакаш.

– Чаках го, наистина го чаках в продължение на два противни дни.

Тя не можеше да сгреша в преценката си. Един пощальон, облечен в отличителна униформа, беше лесна плячка за лондонските бандити. Таг не можеше да тръгне по Лед лейн и да потърси друга охрана, която да го придружи до Бат.

– Кой те нападна?

– Клод Дрюмон. Грабна пощата с всички писма. Хвана ме на километражния камък на Двадесет и две мили от Марлбъ... – той се стегна и погледна зад нея. Като извиси гласа си, продължи: – Не боли много, милейди, наистина не боли.

Блейк Честърфийлд се показва зад нея.

– Ето, Таг – каза той, като поднесе препълнена водна чаша с бренди към устните на момчето. – Пий. Марджъри, придържай му главата.

Тя обхвана врата му с ръка. Той беше толкова крехък. Сълзите опариха очите ѝ.

– Винаги съм проявявал предпочитание към хубавите питиета – каза той с изкривена усмивка и глътна алкохола, сякаш пиеше вода.

Неизчерпаемият му хумор я развълнува силно.

– Изглежда, че е така – промърмори Блейк. Таг погледна виновно към Марджъри.

– Не че съм пристрастен към алкохола, разбира се.

Настроението ѝ се повиши.

– Разбира се, че не си – повтори тя.

– Но не искам да ме глезите.

– Да те глезим? – Блейк поклати глава. – Сигурно ще врешиш като бебе, на което му никнат зъби, когато ледът от ръцете ти започне да се топи.

– Ха!

Но след един час Марджъри видя как предсказанието на Блейк се сбъдна. Ръцете на момчето бяха покрити с горещи компреси. Стичаха се сълзи и се примесваха с бренди. Стенанията му се редуваха с шепот, ругатните – с писъци. Докато докторът го нямаше, Блейк стоеше до Таг, като го ободряваше и разпитваше. Момчето бръщолевеше като любия папагал на госпожа Сърли.

Когато най-накрая Таг заспа, Блейк придружи Марджъри до Хамбургската стая. Той крачеше из стаята, но очевидно мислите му бяха насочени другаде. Най-накрая заговори:

– Ще взема Ханикоум и още шестима и ще тръгнем след Клод Дрюмон.

Тя скочи от стола.

– Няма да правите нищо подобно! Шерифът на Уелс ще се заеме с него.

– А когато се върна – продължи той спокойно, – вие ще дойдете с мен в Уилтшър – в очите му просветнаха весели пламъчета. – Копнея да видя колко хубаво танцувате.

– Не е възможно. Трябва да се грижа за Таг.

– Мерлин може да наглежда момчето.

– Почтата от Бристол ще пристигне точно тогава.

– Оставете това на момчетата.

– Ще трябва да кажа на баба. Тя ме чака сега, сигурна съм.

Това не беше напълно вярно. Онова, което Марджъри трябваше да каже на Роуина, нямаше нищо общо със злополуката на Таг.

Блейк скръсти ръце на гърдите си, въздъхна и я погледна спокойно.

– Шест часа до Марлбъро, управителке на пощенската станция в Бат, сложете още час-два за откриване на бърлогата на този Дрюмон, шест за връщане... това е достатъчно време за даване обяснения на Роуина.

Тя усети как раздразнението отново се надига у нея. Но как можеше да му откаже? Днес той беше помогнал на Таг и беше овладял останалите. Беше предложил още да намери Дрюмон и да върне откраднатата поща. Тя нямаше по-добър план и затова каза тронснато:

– Мразя да се чувствам задължена.

– А! – усмихна се той и като повдигна брадичката си, прошепна

близо до устните ѝ. – Тогава сигурно ще ви хареса да бъдете ухажвана!

Една цепеница изпука в камината. Марджъри отвори уста да възрази. Блейк я придърпа към себе си и я целуна. Тя потрепери и се вцепени от гняв. Той поотпусна прегръдката си, но топлите му меки устни я принудиха да се включи в играта. Помисли си, че една целувка е твърде ниска цена, с която ще заплати за всичко, което беше направил. Освен това този дяволски мустак беше твърде примамлив, за да можеше да му се противопостави. А още повече това беше Блейк Честърфийлд. Всяка жена би пожелала да го целуне. Примирена след тези разсъждения, тя се повдигна на пръсти, притисна се до широките му рамене и отвърна на целувката му. Той призна нейното участие с изохкване дълбоко в гърдите си. Тялото ѝ се размекна при този успокоителен звук. Мустаците му започнаха да я гъделичкат и точно когато си помисли, че няма да издържи повече, устните му премахнаха гъдела. Той не притискаше грубо устните си, нито я задушаваше, както бяха правили други мъже. От миризмата и вкуса на бренди главата ѝ започна да се замайва, сякаш беше изпила цял галон. Силните и нежни ръце, които се бяха грижили за клетия Таг, сега се плъзгаха по гъвкавия ѝ гръб и я прихващаха здраво. Меките му устни се насочиха към ухото ѝ и прошепнаха:

– Няма да имам време да вечерям, преди да тръгна, управителке на пощенската станция, но ако мушнете езичето си в устата ми, вкусът му ще ме подкрепи.

Похотливите му думи я объркаха и в същото време я възбудиха. Трябваше да го отблъсне и да му нареди да си тръгне. Но самата тя беше гладна и сега, след като той изрече това, устните му придобиха някакъв божествен вкус. Ръцете му се плъзнаха от гърба към кръста ѝ, а пръстите му се насочиха към гърдите ѝ. Светли точки проблеснаха зад затворените ѝ клепачи. Тя дишаше дълбоко, като вдишваше прекрасния аромат на лимоновия му сапун. Той не ухаеше като другите мъже, нито се държеше като тях.

Повече не можеше да разсъждава трезво, не и когато гърдите ѝ се вълнуваха толкова силно, а устните му докосваха шията ѝ. Главата ѝ се отпусна на рамото му, а погледът ѝ блуждаеше. Тя потрепера и пое дъх. Свети Джордж! Нищо чудно, че усещаше гърдите си по особен начин – той ги милваше!

– Прекрасни са – промълви Блейк.

Главата му се премести надолу. Света Богородице! Той щеше да я целуне там.

– О, не, недейте – каза тя, като го блъсна силно. Беше неподготвен

и се търкулна на пода с разкрячени крака и широко отворени очи. Въздъхна силно и като поклати глава, каза:

– Ако умеете да танцувате толкова добре, колкото и да се целувате, очаква ни голяма веселба.

Той ѝ се присмиваше. Ухажор!

– Това беше целувка на благодарност, нищо повече.

Честърфийлд се засмя самодоволно и прокара пръсти през разрошената си коса.

– В такъв случай ще ви докарам Клод Дрюмон наконтен с панделки и сърма.

– Станете и се дръжте прилично!

Той се намръщи.

– Не си играйте повече с мен!

– Не си играя, а съм ужасена. Не си позволявайте никога повече да ме целувате!

– Защо не? Хареса ми любовната игра с устните ви.

– Любовна игра? Ха! Вие изпитвахте похотлива страст към мен. Не бихте познали любовта, дори да ви събори на улицата.

Той си играеше с върха на мустаците, а очите му проблясваха дяволито.

– Такава, каквато изпитвахте и вие ли?

Тя наистина изпита наслада от целувката му, но той никога нямаше да го узнае.

– Беше ви приятно да ме целувате. Признайте си и аз ще направя всичко, което пожелаете.

В нея бързо се надигна възмущение. Като овладя гласа си, каза спокойно:

– Мислех си, че отивате в Марлбъро.

Той се плесна по бедрото и скочи на крака.

– Точно така, моя руса управителке. Отивам да понижа вашия дракон.

Дантелата на корсажа ѝ започна да я дразни.

– Да, добре... благодаря ви много. Много мило от ваша страна, че го предложихте. Надявам се, че ще внимавате с вашия човек. Не бих желала станцията да бъде упреknата в нараняването на един лорд.

Дрънкаше глупости! А той се смееше като смахнат. Блейк тръсна глава настрана. Кичур къдрава коса, черна като смола и блестяща като сребро, падна на челото му.

– Безпокоите се за мен, така ли?

О, защо просто не си тръгнеше? Още малко от неговите прелъстителни намеци и тя щеше да се стопи в краката му.

– Разбира се, че се безпокоя – отговори тя, като погледна към камината. – Бих се тревожила и за териера на баба ми, ако излезеше в такова време, а още повече ако трябваше да се преследва такъв грубиян като Дрюмон.

– Хм. Много окуражително – устните му се докоснаха леко до бузата ѝ. – Лъснете си обувките за танци, управителке, аз ще се върна.

По време на отсъствието му тя се колебаеше в мнението си за него като махалото на часовника на фар. Той беше добър актьор от пиесата на баща ѝ. Беше мошеник, който се опитваше да я прелъсти. Беше донжуан. Но и джентълмен, втурнал се след този, който открадна пощата. Беше измамник, заплашил я, че ще я компрометира. Но същевременно беше в ръцете на баща ѝ. Какво ужасно нещо е извършил? Доколко беше опетнил фамилното име?

Репутацията не я засягаше много. Ако намереше мъжа, за когото да пожелае да се омъжи, миналото му щеше да си бъде негова работа. Както и нейното. Но тя нямаше никакво намерение да се омъжи за Блейк Честърфийлд. Това беше много съмнителна работа.

Искаше да има подходящ съпруг с благ нрав. Сети се за тъмнокосия негодник с гъделичкащия мустак. Имаше нужда от стабилен, тих човек. Сети се за безразсъдния, деспотичен Блейк Честърфийлд. Той не беше подходящ за нея. Беше поредната пионка на баща ѝ.

Но любопитството ѝ беше провокирано. Каква беше тази неприятна тайна, която баща ѝ беше разкрил за Блейк? Часове по-късно, когато седеше до леглото на Таг, тя все още се чудеше. Ако Блейк Честърфийлд откриеше Клод Дрюмон и откраднатата поща от Лондон, тя щеше да му бъде благодарна. Една вечер с танци в Уилтшър беше достатъчна цена. Никакви целувки повече!

След като реши, че е уредила въпроса, като сведе Блейк Честърфийлд до един безобиден кавалер и временен познат, Марджъри се отправя към стаите на баба си. Всеки път, когато си припомнеше онази отвратителна сцена в Кралската баня, гневът ѝ пламваше отново. Как можа баба ѝ да постъпи толкова лекомислено? Нейните резки думи все още звучаха у Марджъри. Какво беше извършила, за да заслужи такова отношение от жената, към която бе изпитвала само обич!

Херцогинята на Локсбърг седеше пред бюрото си от времето на кралица Анна с купчина отворени писма пред себе си и с териера в краката си. В полуофициалната си рокля в кралско синьо и с идеалната

прическа на напудрената си перука, тя приличаше на истинска херцогиня. Въпреки че рядко излизаше, за да посети някого, всяка сутрин се обличаше така, сякаш щеше да се среща с краля. Махна с ръка на Марджъри да влезе и каза:

– Здравей, скъпа моя! Тъкмо мислех да те потърся. Чувствам се ужасно. Сядай! – тя потупа с бастунчето си с връх от слонова кост по кадифената възглавничка на стола до нея.

Като възприе резервирано поведение, Марджъри каза:

– Не, благодаря. Не съм дошла на посещение.

Баба й сякаш не я чу.

– Херцогинята на Марлбъро напуска Бат утре – стъгна един пергаментов лист, постави печата на Локсбърг, носещ пера на чапла, и каза: – Накарай Таг да й занесе това.

Добрите намерения на Марджъри се изпариха. Баба й знаеше много добре какво беше сполетяло Таг. Благодарение на Лизи клюките в къщата се разпространяваха толкова бързо, колкото водата в Кралската баня. Марджъри я попита смутено:

– Защо се държиш толкова безчувствено? Не е типично за теб.

Роуина размаха херцогския печат.

– Трябваше да дойдеш при мен за помощ срещу Дрюмон, вместо при Блейк Честърфийлд. Някога ми се доверяваше.

Чувствата на баба й бяха наранени, но това не извиняваше грубостта й.

– Да, аз наистина разчитах на теб – каза Марджъри спокойно, – но когато бях дете.

– О, извинявай, забравих, че си надживяла нуждата от помощта на една стара жена. Каква полза от сакат човек!

Марджъри въздъхна.

– Извинявай, аз наистина имам нужда от теб, но защо се държа така ужасно в банята?

Гербът на Локсбърг удари шумно бюрото.

– За какво говориш?

– Ти ме постави в неудобно положение пред всички, които познавам – от устата й бързо се изплъзнаха думите, които бе обмисляла: – Достатъчно съм голяма, за да бъда стара мома. Наистина мога да се справя с Честърфийлд, както се справих с тези преди него.

– Разбира се, че можеш – изражението на баба й омекна. – Аз съм една шумна старица, която те обича повече, отколкото Боу обича поредица печеливши карти – очите й се напълниха със сълзи.

Чувството за вина заглуши думите, с които Марджъри искаше да се защити. Тя се надигна объркана и тръгна към тоалетната масичка. Рубиненочервеното шише го нямаше. Потърси го, но видя, че парчетата от червеното стъкло премигнаха на светлината от огъня в камината. Коленичи и ги събра.

– Защо го мразиш толкова?

Баба ѝ подсмърчаше в дантелена кърпичка.

– Не забравяй, че той е пионка в ръцете на баща ти.

– Същите бяха и останалите.

– Как смее той да бъде толкова дързък? Онези истории за забавляване с леки жени и за развличане с младежи трябва да са верни. За какъв се смята той, като те сравнява с онази прословута шотландка, която дядо му държеше в дома си? Алексис Стюърт! – тя потрепера. – Отвратително!

Марджъри усети съчувствие към Блейк Честърфийлд. Тя познаваше жестокостта на клюките. Дори и да имаше прегрешения, това не влизахе в работата на всеки.

– Сигурно знаеш, че той не е тук по своя собствена воля.

– Трябвало е да използва предимствата си. Баща му би могъл да купи и продаде сто такива като Джордж Ентуисъл. Чудя се какви доказателства има против момчето – тя въздъхна. Терриерът скочи в скута ѝ. Херцогинята разсеяно го погали по ушите.

– Лорд Блейк сигурно е много горд. Това момче обаче няма нищо да спечели в случая. Няма големи шансове при теб. Аз ще... ти ще се справиш с него, разбира се.

Момче? Каква обидна дума за такъв внушителен мъж.

Марджъри се засегна отново и не се замисли дали думите ѝ щяха да прозвучат остро.

– Отнасяш се с мен като с дете!

– Знам повече от теб за мъжете и за техния начин на живот – тя отново потупа възглавничката до себе си. – Ти си твърде заета с пощата, а освен това този крадец Клод Дрюмон е на свобода. Трябваше да изпратиш шерифа на Уелс по петите му.

Тази информация изненада Марджъри.

– Откъде разбра за Дрюмон?

Ръцете на баба ѝ започнаха отново да галят главата на кучето.

– Знам какво става в тази къща.

Марджъри изведнъж осъзна всичко.

– Тогава Лизи ти е казала също, че Блейк е заминал след Дрюмон.

– Блейк ли? Колко прекрасно! Госпожа Сърли каза, че не го заслужаваш.

Не го заслужаваше? Безсърдечните думи я нараниха.

– Мислех си, че не обръщаш внимание на госпожа Сърли – каза Марджъри, като се опита да бъде равнодушна. – Блейк ми предложи услугите си и аз приех.

– Скоро ще ти предложи и други услуги и ако не бъдеш бдителна, млада госпожице, ще откриеш, че си прекалено очарована, за да му откажеш. Такива са мошениците. Мислех, че си научила урока си от предишните ухажори – при сърдития ѝ тон кучето скочи на пода и се настани в краката ѝ.

Дали Блейк се опитваше да я подкупи? Марджъри се засмя. Най-вероятно е така. Но, за бога, той притежаваше дарбата да излиза от обръкани ситуации. Тя все още си го представяше как се смее проснат на пода като момче, хванато да бърка в буркана с конфитюр.

– Ти го харесваш?

Това не беше въпрос, а обвинение.

– Забавен е.

Баба ѝ изсумтя.

– Знам всичко за забавните мъже. Дядо ти, бог да успокои развратната му душа, до края се опитваше да бръкне в корсажа ми. Колкото повече хора имаше в стаята, толкова по-бърза беше ръката му.

Марджъри се изчерви от прямотата на Роуина. За да прикрие смущението си, тя се наведе и погали териера по главата. Когато се успокои, погледна към Роуина.

– Не се ядосвай, бабо, аз просто се забавлявам с Блейк Честърфийлд. Веднага щом ми каже защо татко го изнудва, ще изпратя Негова милост да си ходи заедно с Майлоу и с годежния документ.

Украсената с пръстени ръка се вкопчи около ръката на Марджъри. Жестът извика в съзнанието ѝ хиляди мили спомени. Например денят, в който Марджъри получи първото пощенско пълномощие на свое име. Следобедът, през който я бяха представили на краля. Онази отвратителна нощ преди много години, когато се беше изложила в игралната зала на Уилшър.

– Само внимавай да не паднеш в капана на Джордж. Прекалено много те обичам, дете мое, за да мога да гледам как продължава да те унижава – тя повдигна очи към измазания с хоросан таван. – Бог знае кога ще разбере, че си напълно способна да си избереш съпруг.

– Не се тревожи, ще се пазя от Блейк.

– Сигурна съм в това, а и имаме да вършим по-важни неща – тя взе плика. – Ще го изпратиш ли на Нейна милост, преди да замине?

Усетила някакво особено неудовлетворение, Марджъри каза:

– Разбира се, но ще ти струва четири пени.

– Но това е цял обир – засмя се баба й. – За толкова пари може да стигне до Лондон – тя бръкна в една бродирана кесийка и каза:

– Ще ти дам само две пени.

Марджъри сви рамене, взе парите и се погрижи писмото да бъде изпратено.

Вечерта лежеше будна и се чудеше какво не беше наред. Беше се изправила срещу баба си, напълно подготвена да узнае причините за тази унизителна сцена в банята. Беше очаквала баба й да ги обясни и да се извини. Но Роуина не направи нито едното, нито другото. По някаква причина Марджъри беше престанала да бъде неуязвима и да успокоява баба си. Тъй като беше объркана и не можеше да спи, облече се и прекара останалата част от нощта, като сортиреше пощата, почистваше стаята, в която стоеше, и се чудеше как се справя Блейк Честърфийлд. До следващия следобед, когато той се върна, тя се беше превърнала в сноп обтегнати нерви от безпокойство дали беше убил Дрюмон, или беше станало обратното.

Лицето й беше загрижено и намръщено заради него. Блейк беше сигурен в това. Той беше влязъл в конюшната, а после в къщата през стаята за сортиране на кореспонденцията. Марджъри не подозираше за присъствието му и той използва възможността да я наблюдава.

Облечена в скромна рокля от жълта коприна, седеше в едно кожено кресло със счетоводна книга на коленете си и с молив в ръка. Лъчите на залязващото слънце се процеждаха през ветрилообразните прозорци на Хамбургската стая и я къпеха в розова светлина. „Как – чудеше се той – можеше тази интелигентна жена да бъде родна дъщеря на Джордж Ентуисъл?“ Негодникът не заслужаваше честта да бъде баща на такава прекрасна жена. Тя имаше неговия избухлив нрав и остър език, но приликата свършваше дотук.

След като беше яздил шест часа в снежната буря, той имаше намерение да получи лично от управителката на пощенската станция в Бат благодарности, които да го задоволят. Като докосна с пръст кървящия разрез на бузата си, попита:

– Как е нашият пациент?

Тя се сепна. Главната счетоводна книга се затвори и падна на пода. Като скочи на крака, Марджъри каза:

– Таг е по-добре, но какво се е случило с вас? – и пристъпи към него.

От милата загриженост челото ѝ се набразди. Той си помисли, че трябва да се чувства виновен за това, че я лъжеше, но съчувствието ѝ му беше толкова приятно. Не можеше да изпусне тази възможност.

– Този Дрюмон има ужасен десен удар.

– О, трябвало е да го избегнете.

– Не бях достатъчно бърз.

– Предполагам, че сте го предали на господин Неш. По-малко от двадесет и четири часа преди тя да се разтопи в ръцете на Блейк. Какво, по дяволите, се беше случило? Дрюмон можеше като нищо да остави у Блейк дупка колкото монета от шестдесет фунта, без да я е грижа.

– Не, пуснах го.

– Какво сте направили? Изпратих ви там, за да...

– Извинете, но ние възстановихме по-голямата част от пощата – той извади смачкано писмо с разчупен печат, носещо емблемата на Локсбърг. – Достатъчно изплаших Дрюмон.

Марджъри се втренчи в плика, на който нямаше никакъв адрес.

– Отсега нататък – заяви Блейк, нетърпелив да привлече отново вниманието ѝ, – Дрюмон ще практикува занаята си на Грейт Норт роуд, вместо на Хаунслоу Хийт.

Тя сви писмото на топка и го хвърли в огнището.

– О, това вече е нещо!

Кръгът, който образуваха устните ѝ, беше достатъчен, за да накара един монах да обмисли повторно решението си.

– Значи одобрявате това?

– Да. Постъпили сте най-правилно.

„Търпение – казваше си Блейк. – Ти я накара да усети желание, а сега е объркана. Изчакай малко и тя ще скочи в ръцете си като опитомена корабна котка.“

– Ъ... да, това беше идея на Таг – под влияние на брендита и на топящия се лед от измръзналите места. Той каза, че Пондз ще използва инцидента с Клод Дрюмон против вас.

Тя се усмихна нежно.

– Той знае какво иска. Пондз би направил всичко, за да ме злепостави. Той желае да получи моя пост и затова обича да създава неприятности.

Блейк се зачуди защо мисълта за проблемите с пощата я правеха толкова неутешима. Бракът ѝ с Блейк Честърфийлд беше толкова близо!

– Няма да се стигне дотам, управителке на пощенската станция, но дори да се стигне, аз ще ви защита.

Тя нервно погледна ръцете си. Меката светлина превръщаше косата ѝ в златна корона. Той отново се сети за корабната котка. Изведнъж се зарадва, че косата ѝ не беше червена. Марджъри вдигна очи и плъзна поглед по лицето му.

– Трябва някой да се погрижи за тази рана.

Това, че не предложи сама да му окаже помощ, говореше много за чувствата ѝ. Ако намесващата се във всичко Роуина се беше опитала да замрази сърцето на Марджъри, той щеше да заточи старата вещица в колониите. Само веднъж да успее да получи подписа на Марджъри и да я въкара в леглото си. Не беше задължително това да стане в този ред.

– Това е само одраскване – каза той, като се надяваше, че тя ще спори.

Тя го погледна изпод извитите си мигли.

– Не боли ли?

Той вдигна рамене, като се наслаждаваше на нейното приближаване и отстъпване.

– Не толкова, колкото ще боли, ако ме закърпи...

– Евърсън?

Ако се надигнеше на прекрасните си крачета и тръгнаше към него, помисли си той, щеше да я компрометира веднага.

– Моят слуга. Той шие кожа така, сякаш е платно.

– О, тогава ще ви остане белег.

– Едва ли.

– Да, и при това много лош, сигурна съм. Бих могла да повикам доктора веднага.

Щеше да я накара сама да го зашие, дори ако трябваше да стои тук цяла нощ и да си говори с нея.

– Може би ще мога да ви позашия малко – тюркоазените ѝ очи все още избягваха неговите. – Тогава няма да носите следите на Дрюмон или Евърсън.

Той се опита да си спомни дали беше ухаждал някога стеснителна жена. Или жена с ум. Здравият разум му поде, казваше да я накара да забрави за целувката. Мъжките пориви изискваха да ѝ даде втори урок, но други мисли се намесваха. Той се беше надявал, че ще ухажда Марджъри Ентуисъл. Красотата и чувствеността ѝ щяха да задоволят низките му потребности. Но не беше предвидил трепета от прегръдката или удоволствието от опознаването на тази жена.

– Тъй като вие ми предлагате, по-скоро бих носил следите, оставени от вас – той почти задуши смирените думи.

– О, много добре!

Тя се втурна към вратата и извика една слугиня. Блейк високо оцени стратегията си. Все още се поздравяваше за хитрата си тактика, когато тя се върна с кутия принадлежности за шиене.

– Седнете тук, на светло – посочи му тя един стол близо до голям разклонен свещник.

– Това можем да го свършим и прави – споменът за онази любовна игра го възпламени.

На лицето ѝ разцъфна руменина.

– Не съм достатъчно висока – очите ѝ широко се отвориха, а извивката на устните ѝ се превърна в усмивка. – Никога не съм си помисляла, че мога да кажа подобно нещо на някого.

– Ръстът ви е идеален за мен – каза той тихо, но отпъди романтичните си мисли за по-късно. Ако не проявеше голяма съобразителност сега, Марджъри Ентуисъл щеше да избяга отново. Като се настани удобно на едно кресло със странични облегалки за главата, той каза:

– Говорете си каквото искате, управителке, само не ме зашивайте с розов конец.

Тя се засмя и започна да рови в кутията с конците.

– Какво ще кажете за зелен, за да подхожда на очите ви? – тя вдигна един конец. Цветът му напомни за гората край река Джеймс.

Като се постара да изглежда безгрижен, отговори:

– Зеленият цвят включен ли е от господин Неш в правилника за облеклото?

– Бъдете сигурен, че ако не е, целият Бат ще научи за това.

– Как?

– Той ще разлепи афиши навсякъде.

– Представете си – каза Блейк – един мъж да прибави ново правило към тези на Неш!

– Една жена вече направи това.

– Вие ли бяхте тази жена?

Устата ѝ се затвори бързо, като черупката на мида, но той се досети за отговора.

– Кажете ми какво направихте.

Трябваше ѝ цяла вечност, за да вдене иглата. Когато се обърна към него отново, беше единствено управителката на пощенската станция в Бат и нямаше нищо общо със свенлива котка.

– Това беше много отдавна и не беше никак приятна история, за да я повторя някога пред някой посетител.

– Аз не съм посетител, Марджъри. Тънките ѝ пръсти докоснаха бузата му.

– Стойте мирен или ще останем тук цяла нощ – очите ѝ срещнаха неговите. – Ще бъде болезнено.

Той не помръдна, докато тя работеше с иглата, но мислите му се въртяха като водовъртеж. Близостта ѝ имаше благотворно въздействие върху сетивата и отклоняваше съзнанието от болката, която му причиняваше. Шията ѝ ухаеше на лавандула, а дъхът ѝ на мента! Тя не се гримираше по модата, а беше нанесла върху страните си само лека пудра, под която надничаше тук-там по някоя луничка. Той жадуваше да прокара пръст по елегантната извивка на носа ѝ и да проследи нежните линии на устните ѝ. Розовото връхче на езика ѝ се показва, когато завърза първия възел на концата. О, какво можеше да направи той с този език!

Тя премита объркана.

– Удоволствие ли ви доставя това?

Ако ѝ отговореше правилно на този въпрос, щеше да побегне като вихър. Като се изкашля, за да разкара буцата в гърлото си, той успя да отговори:

– Мисля си какъв късметлия съм, че вие, а не Евърсън държите иглата.

– О!

Той долови разочарование във възклицанието и видя как по челото ѝ се появиха малки бръчици. Котката беше излязла от скривалището си и той имаше намерение да ѝ даде малко от примамката.

– Справяте се чудесно.

– Как разбрахте? Може да ви пришивам ухото към бузата.

Той се изсмя.

– Не мърдайте – очите ѝ проблеснаха весело. – Ако помръднете отново, ще ви зашия нескопосано и ще приличате на закърпена пелерина.

Погледът му попадна на гърдите ѝ.

– За флотата това не е беда.

Тя пое дълбоко въздух.

– Флотата е случила с вас. Смятам, че сте чудесен офицер. Сигурно изгаряте от нетърпение да се върнете към командването си.

Той изгаряше от по-голямо нетърпение – да я постави на брачното ложе.

– Не особено.

– Държахте се прекрасно с момчетата. Благодаря ви още веднъж.

Издутите му от гордост гърди срещнаха отпора на копчетата му. Той усети изведнъж как желанието се стрелва към слабините му, но благоразумно скръсти ръце в скута си.

– Не е нужно да ми благодарите, нали ще ходим да танцуваме. Спомняте ли си?

Тя взе ножиците и с финален жест клъцна конеца.

– Ще ви чакам в Уилтшър, но не трябва да се опитвате да ме целувате повече. Вие сте един временен посетител в моя живот, нали помните?

„Остави това“ – отвърна ѝ Блейк мислено. Той възнамеряваше да я целува от главата до петите, на всяко място между тях.

– Не бих си и помислил за такова нещо, управителке на пощенската станция в Бат.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„За снобизъм, базиращ се на произхода, няма никакво място в цивилизования и просторен град Бат.“

Боу Неш

„Правила на Бат“.

– Лорд Блейк ми подаде пистолета си и ми заповяда да гръмна топките на Дрюмон, ако този дръвник беше направил и най-малката крачка.

Бурен момчешки смях избухна в стаята с пощата.

– Трепереха му чак ботушите на този Дрюмон – хвалеше се Алберт Хоникоум. – И хленчеше като къркач в неделя сутринта.

Незабелязана от никого, Марджъри се спря на прага, за да послуша.

Настанил се на масичката за сортиране на писма, Алберт даваше подробна и очевидно разкрасена версия за залавянето на пощенския разбойник. Групичка от по-малки момчета с прехласнати физиономии се беше скупчила около него. Алберт сви ръката си в юмрук и като мърмореше високо, го размахваше ожесточено, имитирайки удар изотдолу.

– Проснахме го, за да каже откъде идва. Марджъри се изкашля и влезе в стаята.

– Брей!

Алберт скочи на земята, публиката му се обърна и я загледа глуповато. Той наведе свенливо глава. Камарите писма и списания на пейката и празните прегради на шкафа за сортиране говореха, че той беше прекарал следобеда в повторно преживяване на приключението, вместо в подреждане на пощата в торбите. Тя го стрелна с властен поглед.

– Алберт, пощата заминава за Бристол призори, нали?

– Да, милейди. Сигурно е, както това, че кралят се казва Джордж – той грабна бързо един вързоп списания и каза: – Хайде да се хващаме на работа, момчета!

Както дивите гъски се разбягват, като видят лисица, така и те се разпръснаха към определените им секции. Писмата сякаш летяха в сърчните им ръце. Камбър Струкс – най-малкият, който беше само на девет години – пристъпи към нея с купчина писма в ръката си.

– Милейди, цялата сте нагиздена в черно и перли.

Тя се усмихна широко. Черната вечерна рокля и подхождащите ѝ високи пантофки бяха подарък от баба ѝ. Марджъри никога не ги беше

носила. Обувките прибавяха още два инча към високия ѝ и без това ръст. Тази вечер обаче тя не трябваше да се притеснява, че може да се извисява над партньора си за танци. Блейк Честърфийлд беше най-високият мъж, с когото някога бе танцувала.

Камбър поклати глава.

– Вие сте по-величествена от кралица в приказките!

– А вие сте истински млад ласкател, господин Стоукс.

Камбаните на абатството забиха. Момчетата спряха да работят и започнаха да броят всеки удар на глас. На двадесет и четвъртия Алберт каза:

– Ричмъндският херцог е пристигнал. Лизи ни каза.

Биенето на камбаните за оповестяване пристигането на гостите с благороднически титли беше друго правило на Боу. Но тази вечер Марджъри не можеше да присъства на церемонията.

– Камбър – каза тя, – преброил ли си писмата, които не са за Бристол? – огромните лешникови очи се втренчиха в гроздовете перли върху долната част на кадифената ѝ рокля.

– Не, милейди – той отскочи назад. – Виж ти, току-що ги извадих от торбата за събиране на местната поща. Няма да ги изпратя пак по грешка в Лондон, обещавам.

– Какво си правил досега?

Той посочи останалите момчета.

– Алберт ни разказваше как е заловил Клод Дрюмон и е изкарал мерзавца от шубраците. Не можел да го остави да офейка с откраднатата поща и да вземе парите от ръцете на бедняците.

Благодарността, примесена с раздражение, заседна като буца в гърлото ѝ. Тя щеше да отхвърли лорд Блейк, както беше постъпила и с мъжете преди него. Но не можеше да го направи веднага, не точно когато си беше създал главоболия, за да ѝ помогне. Той беше прекалено важен, за да може да бъде прогонен така. Започна да си сваля ръкавиците. Без надзора на Таг момчетата щяха да се бавят с часове. Не можеше да включи Мерлин, защото обслужваше баба ѝ и свещеника, който беше дошъл на вечеря.

– Пощата трябваше да е поставена в торбите, господа – тя примирено остави ръкавиците и чантичката си.

– Ще успеем, милейди – опита да се извини Алберт. – Вие идете в Уилтшър – той погледна часовника. – Шест без десет е, ще закъснеете.

– Една дама винаги закъснява, Алберт, но пощата – не.

Гъстите му вежди се повдигнаха и се събраха към средата на

челото.

– Лорд Блейк каза, че ще танцувате с него. Вярно ли е?

Представата за това ѝ повлия по особен начин. Тя се опита да преодолее смущението с решителност. Защо трябваше да се тревожи? Беше обещал да не я целува повече. В замяна на това тя щеше да се погрижи той да напусне Бат с ненакърнена честърфийлдска гордост.

– Може би ще танцувам с него.

Алберт каза:

– Готов съм да се обзаложа, че той ще накара ветрилата на дамите да щракнат. Той ми разказа как по време на жътва стигнал почти до дуел заради една дама от колониите. Една дъщеря на корабостроител му хвърлила око и това не се харесало на ухажора ѝ.

– Сигурна съм, че е имала нужда от очила – промърмори Марджъри едва чуто.

Тя тръгна към масата, взе купчинка писма и се обърна към шкафа, в който ги разпределяха. Преградите за лични писма, написани върху напарфюмирана хартия с много тънки букви, деляха официални документи върху тежък пергамент с фантастични печати. Списанието „Джентълменс Куотърли“ беше присъединено към „Крул Стрийт Джърнъл“ и Календара с конните надбягвания. Шум от плъзгаща се по дърво хартия и дрънчене на монети в пликове изпълни стаята.

„Толкова много работа – мислеше си тя – за толкова малко възнаграждение.“ Огледа момчетата, те бяха отдадени на задълженията си. Тези младежи щяха да имат шанс в живота си, докато тя е управителка на станцията в Бат. Като се сети за опасните последици от обира, каза:

– Господа.

– Внимание – заяви Алберт.

Те застанаха мирно с доверчиви лица, обърнати към нея.

– Трябва да запазим обира в тайна. Ако Тобаяс Пондз или някой друг научи за злополуката с Таг...

– Никой от нас няма да разказва за това, милейди – каза Алберт.

– Всеки, който изпусне дума, ще трябва да отговаря пред мен. Разбрахте ли, момчета?

Те кимнаха, отворили широко очи. С въглчето на окоето си Марджъри забеляза Алберт да поглежда отново към часовника. Вината се събра в въглчетата на юношеските му устни.

– Лорд Блейк каза, че си му оказал голяма помощ при залавянето на Клод Дрюмон – каза тя.

– Дадохме на този негодник възможност да вкуси от кралското

правосъдие – той се усмихна накриво.

Този израз също напомняше за лорд Блейк. Нямаше полза от величаенето на герои. Тези момчета трябваше да разберат, че лорд Блейк беше просто човек. Тя не искаше къщата ѝ да бъде пълна с тъжни физиономии, когато той си замине.

– Разбрах, че господин Дрюмон имал жесток десен удар.

– Дрюмон изобщо не е докосвал капитана – сви рамене Алберт.

Капитанът! Ако не направеше нещо, тези впечатлителни момчета сякаш скоро да пеят балади за нейния заблуден ухажор.

– Ударил го е! Лорд Блейк има конци на бузата си за доказателство.

– Имате предвид белега на лицето му? – попита Алберт с тънкото си гласче.

– Да. Резултат от жестокия десен удар на Дрюмон, надявам се.

– Той има доказателства, за да ви обори, милейди – момчето хвърли един брой от „Джентълменс Куотърли“ на масата. – Този Дрюмон нямаше никакъв шанс да отговори на удара. Капитанът се подхлъзна на леда навън и си сцеди бузата върху изтривалката за обувки.

Ръката на Марджъри замръзна.

– Какво?

Алберт каза през рамото си:

– Не е ли така, Камбър?

Камбър застана неподвижно. Пухкавите му пръстчета бяха омотани в кълбо връв.

– Алберт каза истината, милейди. Видях със собствените си очи.

Жесток десен удар значи. Този лукав дявол! Сети се, че се беше тормозила заради това, че е пострадал, за да я защити. Той я беше излъгал, за да предизвика състраданието ѝ, а след това я беше изиграл, за да получи благодарността ѝ. Как можа да бъде толкова лековерна?

Парен каша духа. Може би дори не му дължеше запазването на гордостта му.

– Капитанът ви е излъгал? – Алберт я погледна като гладно дете, надничашо през прозореца на някоя сладкарница.

Тя не можеше да го разочарова.

– Не, капитанът не ме е излъгал. Той ме обори с доказателства, както ти ми каза.

Той подръпна нагоре панталоните си.

– Добре тогава – каза, като изимитира любимото изражение на Таг.

Тя нямаше да ходи в Уилтшър. Не трябваше да се отнася почтено с един лъжец. След като взе това решение, отново се върна към

задълженията си.

Но с приближаване края на вечерта гневът ѝ нарастваше. Искаше ѝ се да разхвърля списанията из стаята и да накъса на парчета формулярите на конните надбягвания. Смутена от мисълта за такава бурна реакция, тя се опита да уталожии яростта си. Накъсването на любовни писма и търговски каталози не беше разрешение. Но все пак продължи да хвърля писмата в преградите с по-голяма сила, отколкото бе необходима, и да връзва връзките с писма толкова здраво, че канапът набразди пликовете.

Тя си представи Блейк Честърфийлд да крачи наперено в изпълнената с хора бална зала доволен, че я беше направил на глупачка. Очакваше от нея да се хвърли в обятията му и да танцува с него цяла нощ. Погледна часовника. Беше седем и половина. Гневът ѝ се охлади. Тя щеше да даде на лорд Блейк Честърфийлд добър урок. Какво по-подходящо място от балната зала в Уилтшър в петък вечерта? А кой можеше да бъде по-добър съучастник от „краля“ на Бат?

Отиде до бюрото и написа една бележка. Като я сгъна, извика Камбър.

– Искам да занесеш тази бележка на господин Неш. Предай му я лично.

Тя се спря пред стената с палми в саксии, делеяща фойейето от балната зала. Звуци от менует се носеха над съдържаните гласове и чуруликация смях. Познати звуци. Празнични звуци. Звучите на Бат, когато се забавляваше. Марджъри тръгна през навалицата уверена в себе си. Не беше нужно да търси Блейк Честърфийлд, защото знаеше къде е. Нека той да я намери, ако имаше шанса.

Госпожа Сърли кимна официално.

– Честито, лейди Марджъри. Лорд Блейк ни информира, че скоро ще бъдем поканени на сватбено тържество – тя погледна зад Марджъри. – Нейна милост не ви ли придружава? Колко жалко. Нали така, Джорджина? – и като сви устни, се обърна към приятелката си, лейди Шеридан от Уелс. Дръпвайки назад главата си, за да погледне Марджъри в очите, лейди Шеридан отправи отговора по-скоро към гърдите ѝ:

– Моите поздравления!

Ядът бавно започна да се разгаря у Марджъри. Как се осмеляваше този празнословен франт?

– Той е прочут шегаджия – каза Марджъри, сякаш говореше на

пауна в перуката на лейди Шеридан: – Не вярвайте на нито една дума. Вие ми казахте, че Блейк Честърфийлд се е заклел да се ожени за Мериан Болингброук миналата година, ако не се лъжа.

Лейди Шеридан вдигна очи нагоре, а в тях се четеше слаба надежда.

– Бях дочула слухове за сватбата.

– Разбира се, че сте ги чули – отговори Марджъри. Тази жена разказваше толкова неверни неща, че би могла да запомни и едно повече. – И бяхте достатъчно любезна да разпространите информацията? А сега ме извинете.

Тя кимна с глава и се отдалечи. Само в Бат благородниците общуваха така свободно с простолудието. Под диктовката на Боу Неш търговците се срещаха с незначителни лордове, а благородниците седяха на една маса с печатари. Класовите бариери бяха заличени, а носенето на оръжие – забранено. Удоволствие и добри обноски бяха законите на деня, на всеки ден. Тя забеляза „краля“ на Бат близо до дансинга. Приличаше на истински монарх в белия си брокат и перуката с масури, стигащи почти до реверите му. Тръгна бавно към него. Светлината на свещите от кристалните полилеи искреше като дъждовни капки и осветяваше елегантната тъппа. Чисто белите стени служеха за екран, на фона на който подскачаха танцьори, облечени в пъстроцветни дрехи.

Една тъмносиня униформа привлече погледа ѝ. Сред океана от нашити със скъпоценни камъни коприни, снежнобели дантели и ватирано кадифе, палтото, украсено със златни еполети и висящи ширити, създаваше образ на мъжко достойнство. Блейк не носеше перука, но беше събрал гъстата си черна коса на тила с обикновена панделка.

Докато той водеше графинята на Бюли в стъпките на менуета, Марджъри наблюдаваше широкия му гръб и се възхищаваше от грациозните му движения. Лявата му ръка беше поставена на кръста, а с дясната придърпваше възрастната дама близо до себе си, след което се завърташе в полукръг. Разнообразни панделки, значки и медали красяха униформата му. Четири бода с бял копринен конец се показваха на бузата му.

Мерзавец, лъжец, интригантстващ мошеник!

– Поразителна двойка, нали?

Марджъри се усмихна на Боу и пое чашата с пунш, която той ѝ предложи.

– О, униформата е главозамайваща, но на мъжа му липсва нещо – излъга тя.

Боу извъртя очи.

– Говорех за госпожа Пепджой и адвокатата Мортън.

Развеселена от комичното му изражение, Марджъри отговори:

– Джулиана би била поразителна с всеки. Не съм я виждала да носи тези сапфири преди. Може би ви е простила.

Той гледаше любовницата си с блестящи очи, в които се четеше обич.

– Тя е изключително нагла. Изпрати ми двойка кози с документ, провъзгласяващ ме за „повелител на козите“ в Бат.

– Какво направихте?

– Подарих животинчетата на кралската менажерия – захихика той – и тогава се опомних. Това беше или шега, или времето на безразличието. Тя е горда жена.

Завистта се загнезди у Марджъри. Някога беше мечтала да отдаде сърцето си на мъж, който да я обича и уважава, да се смее на шегите ѝ, да ѝ купува подаръци без всякакви поводи, освен заради това, че я обича. Баща ѝ беше превърнал тази мечта в кошмар.

– Вие си подходите много, Боу. Много сте умни и двамата.

Той скръсти ръце и като огледа поданиците си, каза:

– Ти си умна. Получих бележката ти и, както виждаш, съм ти изготвил план.

– Надявам се той да проработи – тя докосна бродирания ръкав на официалната му горна дреха. От деня, в който пристигна в Бат преди десет години, Боу Неш винаги е бил постоянна величина в живота ѝ.

– Той е толкова честолобив – каза Марджъри.

– А ти не си ли? Или му липсва нещо, или е допуснал някаква голяма грешка, иначе баща ти нямаше да го улови – Боу Неш спря да говори, за да представи херцога на Кливлънд, който водеше лейди Шеридан към дансинга.

– Той постоянно дрънка, че ще се ожени за теб.

Марджъри беше задушена от познато безсилие.

– Знам – каза тя.

– Какви доказателства може да има баща ти срещу наследника на Честърфийлд? – прошепна Боу със страхопочитание и смущение в гласа си. – Това е толкова объркващо.

– Какво наистина? – промълви тя, като гледаше как лорд Блейк се покланя на дамата си. Как беше станало така, че един толкова почитан мъж, с такова стабилно положение в аристокрацията на Англия, беше попаднал под робството на баща ѝ? Тя огледа изпитателно едрото му тяло и аристократичните му черти, за да открие макар и най-малък

недостатък. Не откри нищо, а само един скандално красив подлец.

Музиката заглъхна. Той пое ръката на графинята в своята и изведе от дансинга дамата си, която каза нещо, като изви шия. Той се засмя и златният ширит на раменете му се разлюля. Прошепна й отговора си, като се наведе по-близо до нея. Възрастната жена го стрелна с недоверчив поглед, след което вдигна ветрилото към устните си, за да прикрие самодоволната усмивка.

Боу изливаше негодуванието си до Марджъри.

– Ако главнокомандуващият – изрече ядно той – продължава да пръска още от този честърфийлдски чар, жените ще започнат да припаднат по местата си.

– Така е – съгласи се Марджъри и огледа набързо залата. – Лейди Шеридан мига толкова бързо, че чак бенката на бузата ѝ се тресе. Кливълнд смята, че флиртува с него.

– Лорд Блейк каза на всички, че ще се ожените след месец.

Марджъри едва не изпусна чантичката си.

– Как смее този празнословен нахалник да прави подобно признаение! – сега той с положителност щеше да загуби гордостта си. – След един месец той ще се люшка на... – тя спря да говори, тъй като съзря госпожа Сърли на една ръка разстояние, с присвити малки кръгли очички и ухо, нададено към техния разговор. А още по-лошо беше, че Тобаяс Пондз стоеше до нея. В рязаното си палто от тъмнокафяво кадифе той приличаше повече на безгрижен благородник, отколкото на мързелив измамник, който би прибегнал до коварство, за да стане управител на пощенската станция в Бат.

Боу погледна Марджъри, а след това проследи погледа ѝ. Забеляза съпругата на баронета Сърли с компанията ѝ.

– Никакво подслушване тук! – заповяда той. – Това е удоволствие за любопитни гарги и кучки.

Госпожата на баронета Сърли се опули.

– Добре, никога няма да го правя – и си тръгна с високо вдигната брадичка. Тобаяс остана на мястото си със сериозно изражение. Като сложи ръка на устата си, Боу прошепна:

– Не се тормози, скъпа Марджъри. Няма да танцуваш никъде с лорд Блейк, тук също. Освен ако не си променила намеренията си, откакто ми изпрати бележката.

Преди няколко часа беше искала да танцува с Блейк Честърфийлд. Дори си беше облякла най-красивата рокля. През целия ден мислите ѝ бяха насочени към него. Той беше човек, видял много страни, и имаше

чувство за хумор. Тя си беше въобразила, че могат временно да станат приятели. Колко глупаво от нейна страна!

– Марджъри?

– Не, не съм променила намеренията си.

– Това е добре – извика Боу. – При новото положение на нещата го очакват още четири графини.

За Марджъри отмъщението имаше по-сладък вкус от пунша. Плана ѝ да даде урок на лорд Блейк успяваше.

– А колко са баронесите?

Самонадеяна усмивка цъфна на лицето на Боу.

– Пет – каза той.

– Толкова ми харесва вашата привързаност към правилата.

– Ти, скъпа моя, измисли новото. Аз само го прокарах. А когато започнат народните танци, ще отведе лорд Блейк в игралната зала. Тютюнът и пируването имат способността да разтоварват мъжете – и като отпусна брадичката си, каза тържествено: – Искане ми се да разбере какво цели този Честърфийлд.

– Той е отчаян.

Блейк не изглеждаше отчаян, когато няколко минути по-късно повери графинята на грижите на Боу. Като тракна токовете си и се поклонни ниско, каза:

– Беше удоволствие за мен, госпожо.

Тя се изчерви, а проникателните ѝ сиви очи срещнаха погледа на Марджъри.

– Лорд Блейк тъкмо ми съобщаваше радостната новина. Толкова е естествен. Дори ми каза как е получил тази ужасна рана.

От мястото си зад Боу Тобаяс погледна свирепо Марджъри и каза:

– Осветлете ни, лорд Блейк, за вашата контузия.

„О, боже! Тобаяс беше разбрал за обира. Но как? От кого? Не, не може да знае – реши тя. – Той е прекалено голям самохвалко, за да се преструва на срамежлив. Ако беше научил за обира на пощата, щеше да е разпространил историята като чума. Той просто се опитва да ме смути.“ Като се обърна към групата, каза:

– О, недейте да вярвате на нито една дума на лорд Блейк. Той е пълен с истории като лодка на рибар след богат улов.

Блейк скръсти ръце и се отпусна на един крак. Като се усмихваше ласкаво, оглеждаше всяко лице от малкия кръг. С изключение на лицето на Марджъри. Зад гърба ѝ подрънкваха лорнети и избухваше смях, но в тази малка групичка царуваше напрегната тишина. Защо лорд Блейк я

пренебрегваше? Той трябваше да е като останалите, които баща ѝ беше изпращал. Трябваше да играе ролята на ухажор и да мърмори добродушно за това, че не може да танцува с нея. С внезапна тревога зачака да чуе историята за неговата храброст.

Той се засмя ехидно и докосна защитата си буза.

– Много добре. Знам кога могат да ме хванат неспособен да отговоря на десен удар. Позволете ми най-напред да поясня, че съм бил прекалено дълго в морето и затова съм все още непохватен на сушата.

– Като ви гледа как танцувате, човек не би се досетил – срязва го Марджъри и се ядоса на себе си за превзетата реплика.

– Представете си – изчурулика като птичка графинята и развя ветрилото си – той се е срязал върху изтривалката за обувки и имаше доблестта да си го признае. Повечето мъже ще скалпят най-невероятна история за героизъм.

Вината, която Марджъри беше усетила преди, я обзе отново с пълна сила. Той не беше разкрил тайната на обира. Изглеждаше също и примирен с установения ред за танците. Но все пак това не извиняваше лъжата, която ѝ беше казал.

– Лейди Марджъри му зашила раната. Нали вие я зашихте? – добави графинята.

Поток от звуци на флейта дадоха сигнал за следващия танц.

– Извинете ме – промърмори Боу пред стиснатите си устни и тръгна през тълпата.

– Изненадан съм, лейди Марджъри – каза Тобаяс, – не знаех, че практикувате това женско изкуство – бродерията.

Тъй като беше станала център на внимание, Марджъри знаеше, че трябва да отговори нещо. Погледна Блейк продължително. Той не гледаше към нея. Какво ставаше с него? И толкова ли беше интересна перуката на графинята, че продължаваше да я гледа вместо Марджъри? Тъй като беше станала още по-непокойна, тя каза:

– Това, на което се поряза, беше моята изтривалка за обувки. Най-малкото, което можех да направя, беше да се погрижа за раната. Нали така, лорд Блейк?

Като гледаше право напред, той се усмихна.

– Чудесно описание на нашата среща, скъпа моя, като се има предвид, че сме в смесена компания.

Жените се закискаха като момичета, а Марджъри кипна. Боу се върна при тях заедно с жената, която стоеше начело на следващата група. Без да погледне Марджъри или да направи някакво движение към

нея, лорд Блейк застана мирно.

– А, Неш – каза той величествено, сякаш беше крал по време на парад, – виждам, че сте ми довели още една жертва. Приятно ми е, госпожо.

Боу дръпна силно жилетката си.

– Позволете ми да ви представя лейди Маркам, графиня на Уелс.

Въпреки годините си, които според слуховете бяха седемдесет, графинята направи грациозен реверанс.

– Милорд – каза тя, като се изправи. – По дяволите новия протокол на господин Неш. Много се радвам, че се запознахме, лорд Блейк, но съм абсолютно сигурна, че ще предпочетете да танцувате с лейди Марджъри, вместо с една стара жена.

Часовникът на времето сякаш спря и той обърна главата си към Марджъри толкова бавно, че тя имаше безкрайно дълго време да предусети изражението му. „Той е наистина красив“ – мислеше си в очакване на мига, когато погледите им щяха да се срещнат. Тъй като очакваше победоносен поглед, тя беше неподготвена за студения блясък на зелените му очи. Настроението ѝ се повиши отново, защото негодникът беше вбесен от нея. Алилуя! Тя обърна главата си настрани и се усмихна невинно. Той остана неподвижен.

– Много мило от ваша страна, лейди Маркам, но моята годеница има цял живот пред себе си да танцува с мен. Нали, скъпа?

– О – възкликна Марджъри надутو. – Наистина животът е пред мен. Вървете, лейди Маркам, защото маркизът ще ни напуска скоро.

Гневното му изражение я удари като плесница. Интимното ухажване беше скандално. Боже, мили боже, той беше бесен! Тя се беше включила в играта му и го беше надхитрила. Но това не му харесваше. Той се надвеси близо до нея. Дъхът му погъделичка ухото ѝ, а мустаците – бузата ѝ.

– Вярно е, че напускам Бат, но с вас.

Тя не успя да скрие руменината, която изби по лицето ѝ.

– Да се надяваме, че умът ви отговаря на наглостта ви, милорд.

Отдръпвайки се от нея, той я погледна безочливо. Лейди Маркам се усмихна многозначително. Тобаяс се намръщи сконфузено. Съпругата на баронета Сърли въздъхна. Марджъри установи с ужас, че лорд Блейк по-скоро играеше прелъстителска игра, отколкото участваше в спор. Боу избухна, а челюстите му се разтрепераха.

– Престанете с това измамничество, лорд Блейк! Целувките и други подобни форми на изразяване на любов са строго забранени. Няма да ви

бъде позволено дори и да танцувате с нея.

– Престанете, господин Неш – запротестира лейди Маркам. – Това ново правило е абсурдно и ни кара да се отегчаваме до смърт. И едва ли е уместно в случая, след като лейди Марджъри и лорд Блейк са сгодени. Те трябва да танцуват.

Марджъри едва не изстена. Щеше да ѝ бъде ужасно трудно да се измъкне с финес от брачния капан, ако това беше предрешен въпрос.

– Моля ви, не причинявайте смут, лейди Маркам! – каза Марджъри.
– Лорд Блейк е свикнал да танцува с много жени.

Лорд Блейк стисна здраво ръката на графинята.

– Не корете прекалено много Неш, лейди Маркам, защото аз много бързо научих, че без неговата дисциплина Бат би се превърнал в свърталище на порока. Направете ми честта, моля.

Той поведе дамата си към дансинга и зае най-предното място, сякаш всичко беше наред.

– Чашата ти е почти празна, Марджъри – каза Боу и протегна ръка.
– Хайде, позволи ми да те придружа до купата за пунш.

Изтощена, Марджъри му позволи да я отведе. Докато се движеха през навалищата от познати лица, тя кимаше с глава като кукла и говореше безсмислени неща относно предложения закон за хазарта, заминаването на принца на Уелс и повторното павиране на пътя за Лондон. Тя се абстрахира от коментарите за женитбата ѝ с Блейк Честърфийлд. През цялото време мозъкът ѝ прехвърляше възможните причини за неговия гняв. Нека се гневи колкото си иска! Тя си имаше собствен живот в Бат и ако всемогщият лорд Блейк си мислеше да я лиши от него, очакваше го голямо разочарование. Като се почувства по-добре, отпи от подобие то на ликьор с есенция от плодови костилки.

– Вярвам, че ще мога да ги накарам да изсвирят още някой менует – каза Боу и тръгна бавно към галерията на музикантите.

Втрънчена в питието със силен бадемов аромат, Марджъри се закле да отбягва ухажора, който я объркваше. Но в момента, когато съзнание то ѝ се отклони от клетвата, вниманието ѝ се насочи към дансинга. Като се усмихваше безгрижно и се движеше с грация на кавалер, той изпълняваше съвършено стъпките на менуета. Това наистина бяха крака на моряк. Той сякаш поглъщаше вниманието и се подхранваше от него. Дали не го беше подценила? О, да, призна си тя, ужасно много!

Блясък на оранжев атлаз привлече погледа ѝ. Като се обърна наляво, забеляза Едуард Лафингам, който се беше втурнал към нея. Шивач по професия и кавгаджия по природа, той беше почти последният човек,

с когото желаше да разговаря. Беше се натруфил с крещящ костюм, а косата му се показваше като букет лалета под напудрената му перука на етажи.

– Лейди Марджъри – избухна той, – трябва да разговарям с вас за пощата.

Макар и да разбра, че това начало предвещаваше неприятност, тя прие безопасната тема за работата ѝ.

– С какво мога да ви помогна?

– Този нахакан малък пощальон не идва да вземе писмата ми – каза шивачът, като се изпъчи.

Тя остави чашата си.

– Това момче е Камбърленд Стоукс и не е минавал покрай вас, защото сте му отказали да платите пощенските разноски на писмата за Лондон.

– Трябва да се плаща от другата страна! – и като се хилеше самодоволно, добави: – Освен ако не сте поели в ръцете си променянето на закона.

Горкият Камбър често си беше навличал гнева на този мърморещ нехранимайко. Марджъри изпита непреодолимо желание да го нарече „егоистичен грубиян“, но обиждането не беше отговор. Ревностните клюкари на Бат щяха да разпространят слуха, че тя не може да се справя с работата си. Дори и сега разговорът ѝ с Лафингам беше започнал да привлича вниманието на някои. Лейди Шеридан и госпожа Сърли се провряха по-близо. Появата на Джулиана Пепджой даде на Марджъри смелост.

– Знаете много добре, че не съм променила закона, нито съм го пре-небрегнала! – и като сниши глас, добави: – Вашите писма бяха отхвърлени от търговския ви агент в Лондон. Господин Стоукс ви уведоми за това, когато върна последната връзка, и то при значителни разходи от моя страна.

Очите му изпъкнаха още повече. Смешната му перука се плъзна назад по челото и разкри червена като морков коса, която бе във фрапиращ контраст с костюма му.

– Дадох му по четири пени за всяко писмо, когато ги донесе. Потърсете монетата ми в джобовете на това момче. Ще я намерите там.

В Марджъри се надигна желание да защити служителя си.

– Това е сериозно обвинение, господин Лафингам. Камбър Стоукс не е крадец.

– Аз пък ви казвам, че е. Ако ми беше изпросил няколко монети,

както майка му имаше навика да прави, щях да му дам едно пени, тъй като съм щедра душа.

„Щедра!“ – помисли си тя. Този противен скръндза беше свикнал да зачерква адресите и да използва пликовете повторно. Но независимо от методите му, тя щеше да се овладее и да не избухне.

– Сега не е нито времето, нито мястото за делови разговори, господин Лафингам – каза тихо. – Ще проверя как стоят нещата и ще ви се обадя утре.

Осъзнал изведнъж присъствието на страничните наблюдатели, той каза:

– Добре, до утре тогава – и като намести перуката си, се отдалечи.

Мястото му беше заето веднага от Тобаяс Пондз.

– Когато стана управител на станцията, ще върна този Стоукс на улица „Лилипут“ заедно с всички останали просяци и крадци.

Тъпото му изявление изчерпа търпението ѝ. Достатъчно наглост беше видяла от вятърничави и арогантни мъже.

– Ще станете управител, когато минералните извори пресъхнат.

Той се усмихна подигравателно и хвана широките ревери на палто-то си. Познат пръстен с диамант проблесна на малкия му пръст.

– Не е необходимо да се обзалагам с вас.

– Вярно е – срязва го тя. – Защото винаги губите.

– Ще заложа повече от вас.

– Вие никога няма да можете да предложите комиссионна колкото мене, но можете да опитате.

Джулиана Пепджой застана между тях.

– Вървете си, Тобаяс, или ще кажа на господин Неш, че не давате път на дамите.

Той се завъртя бавно и си тръгна тежко, като краищата на горната му дреха се полюшваха. Джулиана хвана Марджъри под ръка.

– Този притежава наглостта на носач на столове колички.

Марджъри въздъхна и я погледна.

– А ти имаш чудесна огърлица.

– Нова е – каза Джулиана, като се усмихна гордо. Марджъри си спомни за бижутата, които някога беше притежавала. Въпреки това не съжаляваше много. Загубата на скъпоценните камъни на майка ѝ беше ценен урок за мъжете и за самата нея.

– Хайде да се оттеглим на масата за дами, за да разкажеш как успя да превърнеш двойка кози в огърлица от сапфири.

Джулиана въздъхна срамежливо.

– Разбира се, но ти трябва да ми разкажеш всичко за лорд Блейк. Смятам, че той е агнешка кожа, великолепна агнешка кожа...

Блейк усети, че лицето му ще се напука, ако трябва да се усмихне още веднъж на някоя превзета госпожица или на развълнувана възрастна дама. По дяволите тази дръзка Марджъри Ентуисъл и нейният високомерен покровител! Ето защо тя прие с готовност поканата му за тази вечер! През цялото време е знаела, че няма да може да танцува с нея. По дяволите Неш и неговият обществен ред! Проклетата да е Маргюри, че не го предупреди. „Проклет да съм и аз, че я подцених“ – помисли си той и се закле никога повече да не го допуска. Знаеше как да я постави на място. Щеше да се опита да спечели преимущество! О, да, неговата малка управителка на пощенската станция щеше да получи удар, а Боу Неш се нуждаеше от един урок.

Един час по-късно, когато държеше още една печеливша ръка карти, Блейк вкуси с наслада от отмъщението. Този Пондз и шивачът Лафингам бяха оставили по четиристотин лири. Блейк не можеше да загуби с партньор като „краля“ на Бат. Пондз и Лафингам бяха като гълъбчета, готови да кълват. Като се почувства безкрайно доволен, Блейк стисна със зъби квадратния край на пурата и се загледа в печалбата си, като я оцени на почти хиляда лири. Пондз се облегна на стола.

– Лорд Блейк, тъй като с вашата управителка сте определили датата на сватбата, аз бих се радвал да напечатам съобщенията. Печатам всички програми за Марджъри. Лафингам и Неш могат да гарантират за качеството на моята работа.

Неш, съвършеният комарджия, не отклони вниманието си от картите.

– Хайде да не бързаме, Тобаяс. Този годеж е нещо сериозно и твърде лично.

Печатарят се дръпна назад като ужилен. Шивачът замига и отклони ненаситния си поглед от купчината жетони на Блейк.

– Мислех си, че този годеж е една шега също като останалите – а след това добави без заобикалки. – Нали няма да се заробвате наистина с тази жена?

– Млъкни! – намеси се Неш.

– Има различни видове обвързване, както знаете – отговори Блейк.

Като погледна Блейк, шивачът каза:

– Тя има език и държание на усойница. Пондз може да гарантира за това.

– Честърфийлдови знаят как да укротят жените – измърмори Блейк

и се зачуди какво беше причинило враждата между Пондз и Марджъри. Сигурно не пощата – не, ако Марджъри покровителстваше бизнеса на Пондз. Лафингам облегна лакти на масата и се надвеси към Блейк.

– Хваща крадци и просяци от „Лилипут Ели“, като това момче Камбър, а след това ги облича в ливреи и ги изпраща сред порядъчните хора. Това прави тя.

Картите на Неш изплющяха с лицевата си част към кечето. Спокойната му физиономия изчезна.

– Лафингам – изрева той. – Как се осмеляваш? Нямах никакво основание да критикуваш лейди Марджъри. Тя е ангел на милосърдието.

Пондз наблюдаваше промяната и се усмихна така, сякаш беше доволен. Защо? Какво беше казала Марджъри? Че печатарят искаше нейната служба?

Червендалестият шивач облиза устни.

– Може би съм се обадил не на място, но трябва да ви кажа следното – той размаха ръка, като глупаво разкри картите си. – Тя не трябва да се занимава с мъжка работа. Когато Пондз стане управител на пощенската станция, ще се забележи подобрене в работата при пристигането и изпращането на пощата.

Блейк полюбопитства:

– Какво се случи между вас и лейди Марджъри и за какъв крадец ставаше дума?

– Сигурен съм, че това е недоразумение – каза Боу – и е съвсем очевидно, че е делови въпрос, засягащ само лейди Марджъри и Лафингам.

Марджъри – жена на бизнеса. Това му изглеждаше все още странно. Но тогава животът му беше взел странен обрат, нали?

Събрал смелост, шивачът отговори:

– За онзи Камбър Стоукс, ето за кого. Кръвта си е кръв, винаги го казвам. Той не е по-добър от крадливата кучка, която го е родила.

Камбър крадец? Когато Блейк беше загубил равновесие и разрязал бузата си, доброто момче почти се беше разплакало. Момчето не беше толкова нечестно, че да краде.

– Разговаряли ли сте с лейди Марджъри за момчето? – попита Блейк.

– Накратко – отговори шивачът. – Трябва да ми докладва утре сутринта.

Блейк имаше намерение да бъде там.

– Тогава съм сигурен, че ще го направи.

– Аз не съм сигурен, че ще прекратя това – каза Неш с безизразно

лице. – Твой ред е, Тобаяс.

Лафингам, който държеше последните си две карти, така сякаш бяха талисман срещу таласъми, се усмихна и избърса потта от челото си. Пусна валето.

– Ура! – изкрещя Неш, като пусна осмица. – Нека да видим този поп, партньоре!

Приятно усещане мина през Блейк.

– Ако настоявате, партньоре – с едно плавно движение той постави попа, отмести девятката встрани и изигра последната си карта, дамата, и последните си козове. Един портиер мина, като издрънча с камбана, за да даде сигнал за последния танц.

Блейк издиша дима от пурата и премести спечелените пари към Неш.

– Какво означава това, Честърфийлд? – попита Неш, като погледна жетоните.

Като се почувства ужасно доволен, Блейк каза:

– Бих желал да дадете поръчка на Лафингам да ушие нови пелерини, вълнени и топли, за всички момчета от пощенската станция. А останалите дайте на любимото си благотворително заведение.

Неш зяпна от изумление. Шивачът въздъхна с облекчение, като разбра, че може да върне част от парите си. Пондз прехапа устни, а очите му се зареяха в пространството. В очите на Блейк той изглеждаше хитрец.

– Пондз – обърна се към него, – не е нужно да кроиш планове, как да zlepоставиш Марджъри. Тя скоро ще отстъпи поста си.

Печатарят погледна Блейк със свиреп поглед.

– Пререканията ми с Марджъри са си лично моя работа.

– Още една интрига от твоя страна, Пондз – предупреди Боу, – и това ще стане вече моя работа!

Камбаната удари отново. Блейк се изправи, като се извини. Когато влезе в главната зала, той потърси Марджъри. Тя вървеше под ръка с един възрастен мъж, който изглеждаше познат на Блейк. Навярно беше прекарала последните два часа в танцуване с всеки, който я беше поканил.

Блейк се спря на дансинга, кипящ от яд.

– Здравейте, Марджъри... скъпа.

Тя пое дълбоко въздух и гърдите ѝ се надигнаха предизвикателно. Партньорът ѝ сякаш нищо не забеляза.

– Аз съм фелдмаршал Уейд. На вашите услуги, милорд.

Блейк знаеше за известния строител на пътища – парламентарист – и се надяваше, че този мъж не беше решен да охранява Марджъри като Неш. Като се усмихна сърдечно, Блейк хвана ръката ѝ.

– Ако не възразявате...

Уейд кимна разбиращо.

– Разбира се, че ще желаете да танцувате с вашата годеница.

Тя се опита да издърпа ръката си. Блейк я стисна по-здраво.

– Не обичам френските думи – каза любезно на Уейд. – Предпочитам хубавите английски термини – беше с лице към кипящата от гняв управителка на пощенската станция, но се обърна към тълпата с думите: – Нека да кажем просто, че Марджъри е моя...

Хората наоколо спряха да се движат. В сините ѝ очи лумна пожарът на свети Елмо, а ноктите ѝ се впиха в мазолестата му длан. Той би дал medalите си за храброст, за да разбере мислите ѝ в този момент. Повдигна вежди, потиснал за момент гордостта си, и я зачака да проговори.

Красивите червени устни се разделиха. Пулсът ѝ се усещаше в долната част на изящната дълга шия като малко барабанче. Веждите ѝ се извиha, сякаш пародираха неговото собствено изражение.

– Колко поетично! Последният танц тази вечер ще бъде нашият последен танц – обратно на това, което сте казали на тези клетки хора.

Последва напрегната тишина. Като се усмихваше ехидно на остроумния ѝ отговор, Блейк чакаше танцуващите да се наредят от другата им страна.

Музикантите засвириха бърз шотландски танц. Когато дойде техният ред, Блейк вече се бе оправил от шока и я поведе към центъра на подиума.

– Ще ви имам за повече от един танц, Марджъри – каза той заплашително.

– Вие повече лаете, отколкото хапете – засмя се тя весело и без да пропусне стъпка, отскочи назад на мястото си в танца. Искаше му се да я удуши, но при мисълта, че ще сложи ръце върху изящната ѝ шия, съзнанието му се насочи към по-силни удоволствия. Искаше му се да съблече тази комбинация от черно и бяло и да види дали кръстчето ѝ беше толкова тънко, колкото изглеждаше, а гърдите ѝ – толкова сочни. Наблюдаваше я как скача в центъра на дансинга и се завърта под ръка с друг партньор. „О, да – мислеше си той, – ще се радвам на наследници от тази дългокрака красавица.“ Когато дойде редът му, Блейк я посрещна в центъра на дансинга, хвана я през кръста и я завърта.

– Гледате ме глупаво – каза тя, като се измъкна, преди той да успее да отговори.

Когато танцът свърши, Блейк я придружи до гардероба. Гневът му се беше уталожил. Други части от него обаче горяха като в пламък.

– Боу ще ме изпрати до дома – каза тя и обърна гръб на Блейк.

Той я завъртя силно.

– Той да ви изпрати по-напред в ада. Аз ще ви отведа вкъщи.

– Сега е най-подходящото време – отвърна злобно тя. – Имам да ви казвам някои неща.

ПЕТА ГЛАВА

„Забранява се на господата от Бридинг да натрапват своето ухажване на дамите на Бат.“

Боу Неш

„Правила на Бат“

Поток от ядни думи напиреха на устните на Марджъри, но тя ги задържа. Когато решише да опари ушите на подлеца, щеше да го направи без публика. След като се овладя, тя се загърна плътно с пелерината и тръгна наперено към вратата на балната зала.

Редица от улични лампи светеха като ярки квадратни луни на фона на тъмносиньото небе. Тя се отправи по познатия път към Хартсанг скусър. Хладният нощен въздух обливаше порумениялото ѝ лице и развяваше къдриците на косата ѝ, подредена в стилна прическа. Не я притесняваше това, че се разкриваше пред него. Потракването на високите ѝ токчета по гладко павираната улица звучеше в хармония с проскърцването на ботушите на Блейк. Носачите на столове колички профучаваха покрай тях, а празните им превозни средства се клатушкаха силно, тъй като те бързаха заради парите, които можеха да получат от тълпата, която излизаше от Уилтшър.

Един от мъжете се спря и пусна прътовете, след което даде знак на един от другарите си да спре.

– Най-лекото возене в Бат, милорд – извика той на Блейк. – Ще вземем вас, а приятелите ми – лейди Марджъри.

Блейк му хвърли една монета.

– Не, благодаря, приятел. С годеницата ми сме поели по-уединен маршрут – той хвана ръката ѝ и я поведе към отсрещния край на улицата.

– Не желая да ме наричате годеница!

– Какво нещастие – процеди през зъби той.

– Къде ме водите? – попита тя, като се опита да се отскубне от ръката му.

– Да ви се накарам.

Отново се опита да се освободи, но ръката му се беше вкопчила в нейната като окови.

– Пуснете ме, мнителен и лекомислен звяр!

– Аз! Лекомислен? Но главата ми е пълна със сериозни мисли, които се отнасят до вас.

– Не желая да ги чуя.

– Предлагам – каза той меко – да започнете да обяснявате на този мнителен и лекомислен звяр защо закъсняхте с два часа.

Тя се огледа за подслушвани, като хвърли поглед през рамо. Останалите стояха все още пред Уилтшър от другата страна на пресечката.

– Не ме е грижа. Може да си правите предложенията даже докато потъмнеят фантастичните ви модели.

Той ускори крачка. На Марджъри не ѝ беше трудно да върви в крак с него.

– Нарочно закъсняхте! – обвини я той.

Като видя издължените им сенки, тя се зарадва, че беше избрала тези обувки, защото с тях беше висока колкото него.

– Може би беше нарочно. И тъй като сте решили да ми счупите ръката, ако не пощадя безценната ви гордост, ще ви кажа защо закъснях.

Тя се спря и застана с лице към него. Светлината от уличната лампа образуваше ореол около главата му. „Колко глупаво – помисли си тя, – защото, ако Блейк Честърфийлд беше ангел, пощенските кончета щяха да могат да летят.“

– Чакам.

– Трябваше да приготвя пощата за Бристол – каза вбесено. – Затова закъснях.

Той я притегли по-близо. Устата му приличаше на бяла цепнатина под катраненочерните му мустаци.

– Сортирането на пощата е работа на Алберт. Трябваше да измислите по-добро извинение от това.

„Овладей се!“ – каза си тя, но не можеше.

– Вие сте само един привилегирован благородник и никога не сте работили и един ден в живота си.

– Откъде знаете?

– Дарена съм с очи.

Той я огледа от главата до петите и като се усмихна похотливо, каза:

– Разбира се, че сте и аз очаквам да видя вашите „очи“ в брачното ложе.

– Защо ли спора с вас? – каза тя, като вдигна безпомощно ръце.

Той отговори, поклащайки глава:

– Това представлява интерес за мен, управителке на пощенската

станция, а вие не ми отговорихте. Може би щеше да си замине, ако му кажеше.

– Да се подреди пощата в чантите, е задължение на Алберт, докато Дот оздравее. Той обаче прекара следобеда в разказване на историята за вашето приключение, вместо да си свърши работата.

– Можехте да ми съобщите.

– Мислих си да го направя, докато не открих, че сте ме излъгали за раняването на лицето си. Никога не сте били в опасност с Дрюмон.

Той тръгна отново, като я задърпа напред.

– Щяхте ли да ме зашиете? Или щяхте да ми се смеете? Щяхте ли да се съгласите да дойдете в Уилтшър, ако бяхте разбрали истината?

Неподготвена за откровение от страна на този презрян мъж, тя отговори:

– Разбира се, че щях да се погрижа за вас, особено след като ми казахте, че Евърсън ще ви закърпи. Смилих се над вас. Колко глупаво от моя страна!

Ръката му се отпусна, но не достатъчно, за да ѝ позволи да избяга.

– Но вашата милост ми се отрази така добре, особено когато ме целунахте.

Тя се ужаси от обсъждането на допуснатата интимност.

– Ако настоявате да ме изпратите до дома, ще трябва, да смените посоката. Завийте наляво, а после надясно, когато стигнем до „Ужасния Том“. И повече никакви приказки за целувки!

Когато завиха зад ъгъла, той попита:

– Вие ли предизвикахте спазването на обществения ред на Неш тази вечер?

Леденият вятър свиреше покрай тях. Марджъри мушна брадичката си под яката на пелерината.

– Правилата са разлепени из целия град. Трябвало е да се спрете и да ги прочетете.

– Но той ги промени тази вечер. Защо? – от гласа му се лееше презрение.

– А защо не? Вие ме пренебрегнахте до последния танц, а после ме поставихте в неловко положение.

– Бях ядосан. И все още съм, а вие не сте отговорили на въпроса ми.

– Тогава с вас имаме нещо сходно – и аз не възнамерявам да ви отговарям.

– Можеше да имаме и повече общи неща.

Така значи, помисли си тя, настойчивостта беше силната черта на лорд Блейк. Хубаво – защото откровеността беше нейната.

– А какво очаквахте да спечелите, като разказвахте наляво и надясно, че сме сгодени?

– Но ние наистина сме сгодени – каза той спокойно. – И не мисля, че трябва да казвам какво ще спечеля. Не сте толкова наивна.

– Измамник!

– Може би съм измамник, но вашият измамник!

– Ако толкова откровено говорите, когато сте разстроен, потрепервам, като си помисля какво говорите на любовниците си.

– Можете да узнаете.

– Научила съм всичко, което трябва да знам за вас, и то не ми харесва.

– Започвате да прекалявате, Марджъри!

Тя вървеше толкова бързо, че я заболя краката.

– Вървете по дяволите! – изруга, като забави крачка.

– Вижте – въздъхна той и разкопча яката на униформата си. – Наистина съжалявам.

Извинението му звучеше пресилено.

– Ще останете със съжалението си през останалата част на лекия си живот.

– Лек ли? – каза глухо той. – Ха! Та вие никога не сте били на военен кораб, защото в противен случай никога не бихте казали подобно нещо. Събуждам се призори в луксозна каюта, голяма колкото килер. Ако извадя късмет, не си удрям главата в гредата на тавана. Моят каютен прислужник – възхитителен човек, домъкнат от испански галеон – ме облича в чудесната ми униформа, която за съжаление е толкова мокра, колкото използвана хавлия за баня. Изяждам апетитна закуска от първокласна бисквита и изветряла бира. Понякога, просто за удоволствие, намирам по някой червей в нея. След това отивам на палубата – гласът му се снижи, – където гледката е позната, а компанията – неочароваща.

Тя все още не изпитваше никакво съчувствие към него, защото беше прекалено ядосана.

– Е, сигурно си намерихте очарователна компания тази вечер!

– Ревнувате ли?

Тя го прониза с поглед, запазен за пощенските бандити.

– Разбирам, че е било твърде много да се надявам на вашата близост. Чуйте, Марджъри. Отидох там, за да бъда с вас. Надявах се, че ще

можем да се опознаем по-добре.

– Това би било добра идея, преди обявяването на нашия годеж, обаче нямам никакво намерение да се омъжвам за вас! Надявах се да пощада честолубието ви, но вие сам развалихте всичко.

– Свършихте ли?

– С вас – да!

– А аз не съм свършил с вас! – каза той злобно.

– Виждам, затова стояхте с часове в игралната зала...

– Неш ме изнуди да играя вист. Това сигурно също е било ваша идея – като сви рамене, добави: – Поне спечелихме.

– Неш винаги печели. Той е професионален комарджия, но това ед-ва ли извинява поведението ви.

– Смятам, че го извинява, като се вземе под внимание, че измъкнах-ме от Пондз и вашия приятел Лафингам хиляда лири.

Започна да ѝ се гади при мисълта за Пондз.

– Те не са ми никакви приятели и изобщо не ме интересуват пари, спечелени на комар. Това е долно, ограбвашо занимание.

– Откъде знаете?

Споменът за забравения позор започна да оживява в съзнанието ѝ. Можеше да му разкаже една история, която да го накара да се отдръпне с отвращение.

– Знам, повярвайте ми.

– Дадох моя дял от печалбата за благотворителност. Възхитителна черта у вашия съпруг, не мислите ли?

– Все ми е едно, дори и да го бяхте дали на папата. Няма да се омъ-жа за вас.

– А защо не? Та вие дори не ме познавате. Може да се окажа мъжът на вашите мечти.

– Или таласъмът от моите кошмари. Наближаваха вече Хартсанг скуеър. Почувства се уверена и сигурна. Извисяваща се над останалите къщи, които сякаш още повече се смаляваха пред нея, къщата им приличаше на кралица, заобиколена от поданиците си. Колоните на лицевата страна, изработени от камъни от каменоломните на Бат, блестяха като слонова кост на лунната светлина.

– Давам ви дума, Марджъри, щом веднъж дойдете в леглото ми, няма да ви обезпокояват никакви таласъми.

– Глух ли сте? Няма да се омъжа за мъж, когото презирам! Няма да се омъжа и за лъжец!

– Започвате да се превземате отново – каза той с прекалено голяма

фамилиарност. – Освен това никой не се жени по любов. Просто не е прието във висшите кръгове.

– Кръговете ме замайват. Аз ще се ожена по любов.

Той започна да се смее – тихо и прелъстително.

– Тогава по-добре ще е да ви накарам да се влюбите в мен, нали?

Марджъри се спря, а ехото от думите му отекна в ушите ѝ. Романтическият глас на сърцето ѝ извика за любов. От прозорците на Хамбургската стая струеше светлина.

– Пистолети и жени.

Без да обръща внимание на безсмислените му думи, тя смени посоката.

– Хм. Две от любимите ми неща – размишляваше той. Като видя, че тя отминава, попита: – Какво има? Къде отивате?

– Баба е все още будна. Не искам да ни вижда заедно, затова ще заобиколя към задната врата. Можете да се върнете в морето.

Силният му смях прокънтя.

– Но не и без вас, скъпа.

– Лека нощ, лорд Блейк – тя тръгна към страничния двор, където беше служебният вход на пощенската станция. Той я последва. Меден пощенски рог проблясваше под две кръгли лампи. Отвътре се чува гласове.

Объркана и жадуваща за няколко спокойни мига уединение, тя прекоси двора в посока към конюшните. Блейк вървеше неотклонно по петите ѝ като стар развратник. Обувките ѝ се пълнеха с кал, но тя не им обръщаше внимание.

– Няма да се сбогувам с вас навън.

Дръпна резето, отвори вратата и пристъпи вътре.

– Изпратихте ме до дома. Сега си идете!

– Марджъри! – изръмжа той.

В тъмното конете изцвилиха и затропаха с копита.

– О, много добре – каза тя. – Но ако сте решили да ми досаждате, поне бъдете полезен, като светнете лампата. Тя е там – до вратата на помещението с принадлежности за оседлаване на конете.

Тя го чу да ругае вляво зад нея, когато си ожули пищяла на една стъпенка за възсядане на конете. После една кофа издрънча шумно, при което той отново изруга. Миг по-късно се чу удряне на кремък в стомана. Светлината изпълни стаята в конюшната. Конете показаха глави от отделенията си и настриха уши. Едно все още мокро наметало висеше на гвоздей от външната страна на първото отделение.

Пощата от Лондон беше пристигнала. Нищо чудно, че лампите в стаята за разпределяне на пратките светеха. Момчетата бяха затрупани с работа и тя трябваше да им помогне.

Усетила изведнъж умора, отиде до първото отделение и се подпря. Прехвърли по навик в ума си задачите за следващия ден. Трябваше да стане преди изгрев слънце и да изпрати Уик Търнър с пощенската кола за Бристол. Не биваше да забравя обяда му. Щеше да закусва с баба си и да пропусне банята. Трябваше да заведе Камбър, да се срещне с противния шивач. Необходимо беше да поседи и при Таг и да даде уроци по география на момчетата, а следобеда да посвети на жителите на Бат и гостите с благороднически титли, да събере писмата и пакетите за изпращане и пресметне таксите.

– Всичко наред ли е? – попита Блейк.

Тя се засмя пресилено и поклати утвърдително глава. Конят започна да души врата ѝ и тя го погали по муцуната.

– Всичко и нищо. А сега бихте ли си тръгнали?

Той загребя пълна шепа овес и тръгна към коня. Тя установи, че против волята си се възхищава на Блейк Честърфийлд, на красивата му фигура с дълги стройни крака, тънък кръст, широки рамене, мускулист врат и на лицето му, което беше много по-познато за всеки англичанин, отколкото това на наскоро пристигналия ханOVERSKI крал.

Като застана близо до нея, той предложи овеса на коня.

– Кажете ми какво ви тревожи.

Тя се опита да върне отминалия си гняв, но не успя.

– Искам да напуснете Бат.

Лукава усмивка озари лицето му.

– Ще си тръгна веднага щом се омъжите за мен и заченете моя син. Дръпнете се настрана.

Раздразнена от настойчивостта му, тя се отмести назад. Той отвори вратата на отделението на коня, влезе вътре ѝ съблече горната си дреха. Като му заговори меко, напълни шепата си със слама и започна да търка влажната кожа на кафявото животно.

– Трябва да се грижите по-добре за конете си.

– Този кон не е мой, а на съдържателя на един хан в Чепингам.

– Докато се намира във вашата конюшня, отговорността за него е ваша. Трябва да поръчате и по-добри стъпенки за възсядане.

– А вие трябва да чуete какво ви говоря. Това не е ваша работа.

– Всичко, което касае моята годеница, е моя работа.

– Отказвам да бъда ваша годеница! Няма да позволя да бъда

използвана като залог между вас и баща ми!

Той се подпря с лакът на коня, обхвана главата си с длан и каза с привидна невъзмутимост:

– Ще има ли някакво значение, ако честта му се опира на баланса?

Пред нея проблесна животът ѝ, лишен от бащинска грижа. От деня, в който научи азбуката, беше писала на нейния „папа“, като най-напред го канеше, а после го умоляваше да я посети в манастира. Всяка година на рождения ѝ ден пристигаше писмо с малка сума пари, но бележката в плика беше написана от някакъв канцеларски чиновник, а тя нямаше къде да харчи парите. Като преглътна старата мъка, отвърна:

– Баща ми няма чест. Той не ми е дал нищо.

– Даде ви мен.

– Но аз не ви желая!

– Желаете ме, но още не го осъзнавате.

– Вие сте луд!

Блейк се наежи и ритна преградата на коня, при което животното се дръпна встрани.

– Спокойно, стари приятелю. А ако ви кажа, че той ще загуби замъка и лозята си, ако откажете да се омъжите за мен?

Години наред се беше молила за подобни обстоятелства, за нещо, което да накара баща ѝ да си спомни за нейното съществуване. Но след всички тези годежи тя се почувства изхабена.

– Аз не съм дъщеря на роб, за да бъде разменяна за парче земя.

– Бихте могли да се противопоставите и да му позволите да загуби всичко, което му е скъпо?

– Пет пари не давам за камара камъни и винарска изба във Франция. Ако ги загуби заради облога си с вас, това не ме засяга. Ще бъде изненадана от неговата загуба все пак. Казват, че би прибягнал и до измама, за да спечели.

– Това са жестоки думи, Марджъри – каза сериозно Блейк, – той ви е баща.

Тя отклони поглед, усетила изведнъж срам. Монахините ѝ бяха казали, че иска прекалено много от баща си. Една послушна дъщеря знаеше мястото си. О, а какво място ѝ беше избрал баща ѝ! Малка, тъмна стая в отдалечен френски манастир... Единствените ѝ другари бяха възрастните монахини, една своенравна коза, няколко пиленца и дореста кобила с подходящото име Огнена. Тя беше кръстила дърветата и скалите с човешки имена, представяйки си, че ѝ бяха весели приятели. През пролетта ги окичваше с венчета от маргаритки и им благодареше за

това, че я бяха провъзгласили за „царица на пролетното тържество“. Разказваше им до вечерта за своята самота.

– Ето – каза той, като ѝ подаде носна кърпичка. – Избършете си очите.

Не беше усетила сълзите и докато те се стичаха горещи по бузите ѝ, отново се запита какъв ужасен грях можеше да извърши едно малко момиче, за да заслужи такова самотно детство. Големият ѝ грях беше извършен много години по-късно, тук, в Бат, сякаш беше ирония на съдбата. Прегърнаха я две силни ръце и преди да успее да се противопостави, той я притегли към себе си.

– Шт – прошепна на ухото ѝ. – Не плачете, няма нищо лошо. Говорете ми. Какво ви тревожи чак толкова?

– Нищо, което да можете да разберете, и престанете да бъдете толкова загрижен.

Блейк я погали по косата.

– Всичко ще се оправи, Марджъри.

Той говореше истината и макар да знаеше, че не бива да се поддава на такава слабост, тя не можеше да си помогне сама. Блейк ѝ предлагаше утеха и спокойствие, а Марджъри имаше нужда и от двете. Можеше да ги получи, докато беше тук. Като повече от ухажорите ѝ, щеше да напусне Бат скоро и нямаше да го вижда никога повече. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ.

– Какво момиче! Отпуснете се.

Тя се отпусна, но когато съзнанието ѝ се избистри, здравият разум заговори отново и тя се дръпна.

– Манипулирахте ме в момент на слабост. И все пак аз няма да се омъжа за вас.

– Вие се повтаряте – устните му докоснаха слепоочието ѝ.

– Вие ме унижихте тази вечер пред всички присъстващи.

– Съжалявам, никога няма да го правя повече.

– Вярно. Защото си тръгвате. Само ми кажете защо баща ми ви изнудва и аз ще оправа нещата. И не ми повтаряйте тази лъжа за конфискуване на лозята му, защото не ви вярвам.

– Вие не ме харесвате и сигурно ме проклинате всяка вечер.

Самоподценяването му засегна струната на иронията в нея. Всяка жена би пожелала Блейк Честърфийлд. Марджъри Ентуисъл просто не можеше да го има. Не и при условията, които той поставяше. Тя пое дълбоко въздух и усети, че се изпълни с аромат на лимон.

– Никога не ругая.

– Хм! – вибрациите на плътния му глас отекнаха у нея. – Възхителна черта, управителке на пощенската станция.

„Бъди разумна – каза си тя. – Дай воля на гнева си. Имаш работа. Позволи му да си отиде с достойнство.“

– Не че не ви харесвам. Говорех сериозно, когато ви казах, че можеше да станем приятели, ако обстоятелствата бяха по-различни.

Устните му докоснаха бузата ѝ, а мустаците погалиха кожата ѝ. Сега той изглеждаше толкова безобиден, а в същото време беше толкова опасен!

– Можем да опитаме – каза той, като приближи устните си до нейните – и да започнем отначало. Харесва ли ви моята целувка?

– Не, не ми харесва.

Очите му заблестяха с особен пламък и ако не го познаваше добре, можеше да обърка този поглед с нежност.

– Вие също ме целунахте.

– Направих го, защото ви бях благодарна за това, което направихте. А се оказва, че не сте постъпили, както казахте.

Той се усмихна и хвана брадичката ѝ с едната си ръка.

– Нещо в очите ви ми подсказва, че това не беше единствената причина.

Сега, когато си говореха любезно, тя можеше да каже истината.

– Просто бях любопитна да усетя вашия мустак.

– Разбирам – каза той сериозно. – Хареса ли ви допирът му? – взе кърпичката и избърса очите ѝ. – Погъделичка ли ви, или ви одраска?

Тя започна да става приветливо безучастна под нежните му грижи.

– Не си спомням да съм си мислила за това.

– Защото изпитвахте само благодарност към мен.

– Да. Точно така.

– Разбирам прекрасно.

Тя не можеше да откъсне очи от неговите, не можеше да избяга или отрече интереса, който просветваше в техните хладни зелени дълбини. Той беше безскрупулен лъжец, напомни си тя, и се опитваше да я предразположи, за да я прелъсти.

– Радвам се, че ви помогнах, Марджъри.

Устните му намериха нейните и започнаха да се движат бавно и прелъстително, за да ѝ дадат време да разбере дали ѝ харесваше допирът им. Харесваше ѝ. Те бяха топли и меки и имаха вкус на сладко френско бренди и екзотичен тютюн. Усещайки смелост и любопитство, тя ги последва, като задвижи своите с неговите. Той наклони глава и

задълбочи целувката си, като разтвори с език устните ѝ. Лекото движение на мустака му по бузата ѝ накара кожата ѝ да пламне. Отвори уста, за да го накара да спре, но езикът му се плъзна в нея и отне думите ѝ, като запали огън, който я сгря отвътре. Тя усети слабост и ръцете ѝ се вкопчиха в него като нокти на хищна птица, които мачкаха меката коприна на ризата му и се опитваха да проникнат по-близо до него.

Ръцете му се движеха по гърба и описваха кръгове около кръста ѝ, като ту я притискаха, ту я отделяха. Тя се бореше за всеки свой дъх и да запази будно съзнанието си, но мислите се носеха в главата ѝ като останки от потънал кораб в ревящо море от чувствена наслада.

– Как се чувствате?

– Като плуващи останки от потънал кораб в... Чувствам се много особено, наистина – призна тя.

– Помнете – прошепна той – това е само благодарност.

Тя прошепна на свой ред:

– Ако това е благодарност, Блейк Честърфийлд, тогава кралят е турчин.

Той се размя доволно.

– Вие сте награда за мен, Марджъри Ентуисъл – той отново я целуна и всичко пред очите ѝ се завъртя. Колкото и да беше неопитна, Марджъри разпозна желанието, което се вля в нея. Тялото ѝ откликваше по толкова осезаем начин: гърдите ѝ натежаха, жадуващи за допира му, а интимните ѝ женски фибри закопняха за по-голяма близост. Ръцете ѝ започнаха доброволно да се движат по врата и косата му. Панделката се плъзна и пръстите ѝ се вплетоха в гъстите вълнисти кичури. Той изръмжа и прокара по-дълбоко езика си в устата ѝ, а тя го приканваше, като играеше с готовност ролята си на ученичка в този страстен урок, като милваше, галеше учителя си и му се наслаждаваше.

Като изруга меко, той откъсна устните си от нейните и ги плъзна надолу по шията ѝ, а после още по-надолу. След това ръцете му разтвори пелерината ѝ, вмъкнаха се в корсажа ѝ и се впиха в гърдите ѝ, като ги повдигаха и люлееха, докато пръстите му си играеха със зърната. Цялото ѝ същество сякаш беше съсредоточено там и когато езикът му се спусна към тях, тя започна да се задъхва и потрепера. В отговор на това дъхът му погали нежно зърното и то изчезна в устата му. Гърбът ѝ се изви като силно опънат лък.

– Ще можете да храните нашия син с тях, Марджъри – каза той на гърдите ѝ, – или да кърмите дъщеря, прекрасна като вас.

„Да – извика сърцето ѝ. – Бих желала да имам дете, бих обичала и

се грижила за бебе.“

– Кажете „да“ Марджъри.

Той я завъртя в ръцете си и нейното „да“ се превърна в смайване. Замайана от страст, тя го гледаше как отваря вратата на конюшната и чу тропота на ботушите му през калния двор. Той я носеше с лекота и през летаргията на своята замечтаност тя дръпна краищата на пелерината върху голите си гърди, като потрепера, когато меката кожа докосна нежните зърна. Над главите им светеха кръгли лампи, а в небето блещукаха звезди. Вятърът свиреше покрай тях.

Той я понесе нагоре по стълбите и когато стигнаха площадката, се наведе:

– Отвори вратата, любима.

Потънала в чувствеността на думите му, отправила пламенен поглед в очите му, тя се наведе, хвана дръжката и отвори със замах вратата.

– Проклятие!

Ругатнята му я накара да дойде на себе си, а когато очите ѝ се адаптираха към светлината, тя изпъшка. Там, в стаята за разпределяне на пощата, седяха баба ѝ и пасторът и сортираха лондонската поща.

На следващия ден Блейк все още имаше чувството, че е разголен. Не беше се чувствал така засрамен от деня, в който го бяха хванали да преписва на един изпит в Кеймбридж. Беше го налегнала умора, защото не можа да спи цяла нощ. Всеки път, когато затвореше очи, в съзнанието му изплуваше ужасната сцена от предишната нощ. Вдовицата, стигаща до крайност в осъждането им, беше възмутена. Погледът на отворачение, който беше насочила към Марджъри, все още караше кръвта му да кипи.

О, Марджъри! Стомахът му се свиваше на топка, когато се сетеше за нея и за предишната нощ. Тя беше толкова лека, стгушила се в ръцете му като котенце, а очите ѝ бяха изпълнени с копнеж. Тялото ѝ беше като сочен, зрял плод, който приканваше да бъде откъснат. Той можеше да я вземе там, в сладко ухаещото сено при конете – единствени свидетели на тяхната любов. Но, не! Той я искаше в топло, меко легло, където можеше да прекара часове в разгадаване на тайните ѝ и разкриване на някои от своите.

В момента, когато влязоха в стаята за пощата, желанието ѝ се изпари. Той се беше съобразил с тихо изречената ѝ молба и я беше пуснал на земята. Беше гледал с благоговение как се обръща към опуления пастор,

а след като се извини, беше излязла от стаята с достойнство на кралица. Обяснението за подхлъзването на леда и навяхването на глезена ѝ беше твърде наивно.

Евърсън се изкашля и откъсна Блейк от мислите му.

– Милорд, навярно ще се наложи да поръчаме риза от росер, докато сме още тук, за да подхожда на настроението ви.

Прекалено познатият саркастичен глас накара Блейк да се усмихне.

– Престани, Евърсън!

– Няма значение – отговори той, като предпазливо обръщаше с палец и показалец страниците на един моден журнал, като че ли бяха покрити с мравки. – Този Лафингам сигурно ще ви накара да доведете и коня си на проба.

Блейк се разсмя. Твърде свободен в държанието си, неговият слуга можеше да открие хумор дори при гледката на корабен пожар.

– А вие безсъмнено ще поведете злочестото създание към стаята за проби.

– Никога не бих могъл да бъда толкова нагъл.

– Лъжец – каза добродушно Блейк.

Евърсън затвори журнала, свали ръкавиците от ръцете си ѝ извади много дълъг лист хартия от джоба. Размахвайки пергаментата, той каза:

– Донесъл съм правилата на Неш. Желаете ли да ги чуете?

– Имам ли друг избор? – попита жално Блейк.

– Не – той разпъна пергаментата на една ръка разстояние от себе си. – Цитирам господин Неш: „Светските мъже никога не се появяват с ботуши пред дамите“ – после добави подигравателно. – Вие нарушихте това правило.

– Бързах много, а и принцът на Уелс, изглежда, нямаше нищо против.

Като имитираше Неш, Евърсън изпъчи корем и постави ръката си там.

– Това беше първата вечер. А как беше снощи? Пак носехте ботуши.

– Официалните ботуши и моята униформа трябва да бъдат извън неговите правила.

Но Евърсън продължи да чете.

– А ето още едно, което сте престъпили – каза той сериозно, като размахна пръст към Блейк. – „Дамите, които идват на бал, трябва да определят час на своя кочияш да ги откара въкъщи.“ Вие я заведохте пеш до дома ѝ и пристигнахме по-късно в Кливлънд почти със засегнато

честолюбие.

Като си припомни разбушувалата се страст и кипящия гняв от предната нощ, Блейк каза:

– Това едва ли беше засега честолюбие.

– Но едно копче ви изхвърча от панталоните – сряза го Евърсън.

– Достатъчно, Евърсън. Поправете проклетите дрехи.

– Прислужницата на Кливлънд предложи да го свърши, а и някои други неща – той се усмихна широко. – Приех, разбира се.

– Винаги приемаш „помощта“ на привлекателни слугини – измърмори Блейк.

Като обърна дланта си нагоре, слугата каза:

– Кой съм аз, че да ги отблъсквам?

Блейк не отговори. Интересуваше го повече появяването на Марджъри Ентуисъл, отколкото любовните авантюри на неговия слуга.

– Чуйте това: „Възпитаните мъже не трябва да се натрапват на дамите по време на бал.“ Мисля, че вас е имал предвид, когато е написал това правило.

Блейк удари с юмрук по дръжката на креслото.

– Ще престанеш ли?

Евърсън сгъна хартията и я остави, след което започна да разглежда мострите от платовете. Десет години по-възрастен от Блейк, Оскар Евърсън винаги му беше приятел, слуга и другар, откакто можеше да си спомни. Русият кафявоок Евърсън можеше да накара всеки иконом в страната да сведе поглед. Можеше също така да вдигне полите на всяка прислужница, преди тя да успее да изгаси лампата. Орловият му нос носеше интересен белег от удара с меден свещник на една неблагоприятна слугиня.

– Какво ще кажете за този цвят? – попита Евърсън, като показва парченце от лимоненожълто кадифе.

– Бих изглеждал като папагал.

– Вярно – той го хвърли настрани. – Черният цвят най-добре подхожда на настроението ви. А, ето и звънецът – той извади часовника си. – Може би вашата жертва е влязла в капана. Все още поддържам, че няма да забележи промяната у вас.

При възможността да види Марджъри отново, Блейк се развълнува.

– Ще забележи. Тя харесва лицето ми.

Евърсън разтвори завесата, разделяща стаята за проби от останалата част на шивашкото ателие.

– Милорд, оставете Лафингам на мен.

Блейк стоеше неподвижен, със завесата зад гърба си и с Марджъри пред погледа си. Тя носеше вълнена рокля в нюанс на червено, напоящ плода на смрадлика. Семплата драпирана пола привлече очите му към тънката ѝ талия, която беше пристегната с черна атлазена панделка с широки ленти, които изглеждаха като обръч на фуста от сиво кадифе. Гъстата ѝ златиста коса се показваше изпод скромно сиво боне. Тя държеше кожена пощенска чанта в едната си ръка, а с другата стискаше рамото на Камбър Стоукс. Блейк можеше да види профила на красивото ѝ лице от удобната си позиция. Въпреки че беше напудрила лицето си, той забеляза тъмните кръгове под очите ѝ. Навярно беше лежала будна от терзания цяла нощ. Лафингам вдигна поглед зад тезгяха.

– Елате при нас, лорд Блейк.

Гърбът ѝ се изпъна като харпун.

– Свършете най-напред, господин Лафингам – каза му тя.

– Това беше изцяло моя грешка, лейди Марджъри – каза шивачът, като плесна с ръка по тезгяха. – Оставих парите за пощенските разходите тук и моят чиновник, който не знаел за какво са, ги сложил по невнимание обратно в кутията. Вземете ги – като се усмихна фалшиво, той премести с ръка няколко монети към нея. – Сигурен съм, че разбирате.

Тя взе парите и ги даде на Камбър.

– Разбирам как стават неприятностите, господин Лафингам, но вие нарекохте Камбър крадец, при това пред доста хора. Мисля, че му дължите извинение и очаквам от вас да проявите почтеност и да изчистите името му.

Блейк си спомни за грубото отношение и пренебрежението, с което се бяха отнасяли към него като дете. Защо тогава не е имал такъв покровител като нея? Не можеше да върне назад часовника на времето, но можеше да бъде сигурен, че децата му щяха да имат любяща майка закрилица в нейно лице.

Камбър мушна ръце в жълто-зелената си униформа и зачака с високо повдигната брадичка и изпъчени рамене.

Когато видя Блейк, той зяпна с уста.

– Ах! Избръснали сте си мустаците! Почакайте само да кажа на останалите. Ох! Извинете, милейди – той застана в предишната си поза, но очите му блестяха в очакване.

Тя погледна през рамо към Блейк. Погледът ѝ се закова на устата му.

– Прилича на галантен ухажор, нали милейди? – каза Камбър.

Тя вдигна рамене и се обърна отново към шивача.

– Вие казахте, господин Лафингам...

Едно потопяване в Северно море щеше да бъде по-топло от отношението й, помисли си Блейк.

Шивачът преплете език в бързината си да изброи хубавите качества на Камбър.

– Наистина съм сбъркал много за това момче. То ще изглежда много елегантно в новата си пелерина.

Тя се намръщи.

– Нямам представа за какво говорите, сър. Не съм поръчвала облекло за Камбър.

Както осъденият на смърт се приближава към бесилката, така и той пристъпи до нея.

– Аз поръчах, Марджъри.

Той взе ръката й, тъй като тя не му я подаде. Откри, че трепери в неговата. Погледите им се срещнаха. Той очакваше объркване, но това, което откри в тях, беше пълно безразличие. В този момент той си обеща: един ден, много скоро, тази великолепна, трудно разбираема жена щеше да го гледа с очи, пълни с любов. Тя никога нямаше да научи тъмната истина за него. Можеше да я скрие от нея, както я беше скрил от всички, с изключение на баща й и Евърсън.

– Момчетата имат нужда от нови пелерини – каза Блейк, като се надяваше, че тя ще отвори красивата си уста, за да му заговори. Той искаше да разбере какво я беше накарало да се разплаче в конюшната миналата нощ. Искеше да се погрижи тя да не плаче никога повече.

– Ъъ, да – заекна шивачът. – Лорд Блейк е поръчал пелерини за всички момчета от пощенската станция – топли, с хубави подплати и качулки. Той е щедра душа.

– Какво великодушие – промълви тя. – Сигурна съм, че съвестта ви се чувства по-добре.

– В такъв случай, господин Лафингам – произнесе Евърсън своевременно, – предлагам с вас да изберем плата – той потупа Камбър по рамото и добави: – Ела, момко, трябва да подберем плата според униформата ти, да ти вземем размерите и да направим същото и с останалите момчета. Ще започнем с вас, господин Стоукс.

Марджъри се обърна към слугата.

– Кой сте вие?

– Евърсън, милейди – каза той с поклон. Погледът й се насочи към Блейк.

– Пуснете ръката ми.

Той изчака един миг, като даде време на Евърсън да заключи дискретно предната врата и да въведе Камбър и Лафингам в задната стая.

– Не сте спали добре – каза тихо Блейк.

Той забеляза червени следи по страните ѝ. Мустаците му бяха оставили своя отпечатък върху нежната ѝ кожа. Той се поздрави за това, че се беше избърснал.

– Това е просто мнение. Как се чувствате?

Тя въртеше в ръка каишката на чантата си.

– В действителност бих казала, че съм доста добре, като изключим случая с благотворителността.

Гордостта ѝ събуди нежност у него.

– Момчетата имат нужда от пелерини, Марджъри. Неш каза, че не сте възразявали, когато Ралф Алън купил детски креватчета за спалнята им миналата година.

– Това беше по-различен случай. Господин Алън е жител на Бат.

– Погледнете ме! – той сложи ръката си под брадичката ѝ и я повдигна.

Очите ѝ бяха големи езера на съжалението. В този момент той започна да се влюбва в нея. Увереността му се усили заедно с напирашите в сърцето му чувства.

– Вие сте красива, знаете това, и сте моя.

Нежните мускулчета на шията ѝ се свиха в ръката му.

– Не – каза тя, без да се отдръпне. – Снощи не се държах както трябва. Не трябваше да ви целувам.

Това беше типично за нея – пряма и искрена при разкриване на позицията си. Блейк отвърна, изпълнен със задоволство:

– Съжалявам, че бях груб, но много ми хареса, когато ме целунахте. Избърснал съм се, нали виждате? Никога повече няма да одраскам лицето ви.

Погледът ѝ се спусна към гладко избърснатата му устна.

– Не, няма, защото няма да се целуваме.

– Искате да кажете, че не бива да ни хващат.

– И двете.

С гълчето на окоето си той видя един минувач на дъсчената пешеходна пътека и се помоли никой да не влиза в шивашкото ателие.

– Вие ме желяхте снощи, Марджъри. Признайте си, скъпа. Кажете ми истината.

– Испитах желание към вас, което не мога да отрека – каза тя, без да ѝ трепне окоето. – А сега вие ми кажете истината. Защо ме желаете?

Баща ми ли ви изнудва, или това е част от дълг, направен на хазарт?

Той не можеше да устои на погледа ѝ. Боже, ако знаеше само!

– А ако ви кажа, че ви желая заради себе си? И че ви обичам?

Тя премига, а после се разсмя.

– Колко оригинално. Един от шестте ми ухажора казваше същото.

ШЕСТА ГЛАВА

„Благородник, който измами изискана дама, не стои по-високо от съществото, което едва намира нещо за ядене.“

Боу Неш
„Правила на Бат“

Усамотена в кабинета си на горния етаж, Марджъри разглеждаше проекта за пощенската кола – лъскаво превозно средство с високи колела, теглено от четири коня и предназначено за бързо разнасяне на пощата. Чертежът извика в съзнанието ѝ образа на бързовъртящи се колела, бягащи коне и хълмистия пейзаж на Уилтшър, преминаващ бързо като в мъгла. Но засега летящият файтон беше безнадеждно прикован към правоъгълен лист хартия.

Другите управители на пощенски станции обявиха идеята ѝ за глупава. Те казаха, че пощенски файтон, пътуващ между Лондон и Бат, щял да заседне в калта или щяло да му се счупи колело, преди да стигне Брентфорд – първата от единадесетте спирки. Имаха донякъде право, защото пътят беше някога прекалено изровен, за да може да се пътува бързо по него. Дори и на големи карети, теглени от най-бързи коне, им бяха нужни три дни, за да пристигнат в Бат.

Фелдмаршал Уейд беше променил това положение, когато нареди да павират шосето. Сега Марджъри можеше да си позволи файтона. Боу беше събрал парите за настилката на Големия път за Бат, а Марджъри беше убедила Уейд да ръководи работата. В най-скоро време файтонът щеше да напусне чертожната дъска и да се понесе по пътя към Бат. Щеше да е нужно малко повече време, за да стигне пощата до Бат с кола, отколкото с кон, но сигурността и печалбата, която това превозно средство предлагаше, щеше да компенсира закъснението.

Изпълнена с гордост, че пое инициативата, и с увереност, че идеята скоро щеше да се превърне в реалност, Марджъри проследи тънките линии на чертежа на пощенската кола. Представи си и четирима пътника в нея. Пътните им такси щяха да покриват разходите за храната и настаняването на допълнителните коне в конюшни. Таг, Уик и Албърт щяха да бъдат обучени за кочияши. Те бяха умни момчета, с чувство за отговорност, и щяха да се научат, но кой щеше да ги обучава?

Марджъри Ентуисъл щеше да бъде обявена за рационализатор

заради нововъведението. Никой нямаше да критикува управлението на станцията. Дори и баба й. Представи си изненадания поглед на Блейк Честърфийлд, когато чуе за нейното постижение. Не трябваше да иска одобрението му, но го искаше, както беше желала целувките му в конюшната. Едно вълнуващо чувство на очакване я беше изпълнило предишната нощ. Изпълни я и сега. Спомни си меките му устни, нежните думи и жестове. Сега сякаш отново усети ръцете му да я милват, да я подкрепят, когато се почувства безпомощна в прегръдките му. Той беше запалил страстта й и я беше подготвил за любовта си, беше целувал гърдите й и изрекъл примамващи обещания за деца. Подобно на Ромео, завладял от любовта си към Жулиета, Блейк я беше взел в обятията си и понесъл през двора. Беше я изправил очи в очи с оскърбената й баба и зяпналия от изненада свещеник.

Споменът стана горчив. Марджъри потрепера, като си помисли колко близо беше до отдаването, до опозоряването си, до пожертването на бъдещия си живот и плановете.

Измамник! Блейк Честърфийлд навярно беше прелъстил повече жени от Чарлз II само защото последният крал от династията на Стюартите не се беше осмелил да се насочи за нови завоевания към колониите. Марджъри нямаше да стане жертва за един безсърдечен мошеник, който криеше някаква ужасна тайна и беше влязъл в безчестен съюз с баща й. Тя почти беше влязла в капана на Блейк Честърфийлд, но никога повече нямаше да се поддаде. Беше се опитал да я омагьоса дори и в шивашкото ателие. Изглеждаше толкова искрен, когато признаваше вината си за случая в конюшната, но това не го беше възпряло да възобнови опитите си да се ожени за нея.

От практичност тя беше приела жеста му за пелерините, защото момчетата имаха нужда от топли дрехи, но разбираше същността на този жест: подкуп. „Трябва Да му се признае оригиналността“ – мислеше си тя, защото никой от останалите й ухажори не беше пробвал такава хитра тактика и не беше проявявал такава щедрост. Всички те бяха просто признавали любовта си към нея. Познаваше баналната декларация веднага щом я чуеше.

На вратата се почука.

– Влезте.

Влезе Мерлин, с приятна усмивка и бяла престилка над черния си костюм на иконом. В ръцете си държеше сребърен спиртник за приготвяне на ядене и почернял парцал.

– Съжалявам, че ви прекъсвам, милейди, но Нейна милост желае да

ви види в Хамбургската стая.

Първата реакция на Марджъри беше да откаже. Беше скалъпила обяснението за падането си на леда, водена от срама и нуждата да остане сама. Тъй като беше затрупана с работа, беше отказала да се храни с Роуина и да я придружава до банята. Не страхът беше накарал Марджъри да откаже, а новата необходимост от усамотяване. Но рано или късно тя трябваше да отговори на въпросите на баба си.

Мерлин се изкашля.

– Тя е в добро разположение на духа – при тези думи Марджъри се изчерви от смущение. – Ако това ви интересува, така е.

Тя се усмихна. Сигурно Мерлин знаеше, че се беше изложила с Блейк Четърфийлд. На Хартсанг скуеър клюките се носеха бързо като чумата. Но докъде ли беше стигнала тази? Сигурно чак до Уестминстър.

– Благодаря ти, Мерлин. Предай ѝ, че ще бъда там веднага.

– Както желаете.

Тя понечи да излезе от стаята, но се спря от камбанния звън, който се носеше от църквата. Обърна се, тръгна към прозореца и погледна към улица. Камбаните на абатството продължаваха да бият.

– Двадесет и четири пъти – каза тя замислено. – Кой е нашият височайш гост, Мерлин?

Лицето ѝ беше притиснато толкова плътно към прозореца, че стъклото се замъгли от дъха ѝ.

– Не мога да разпозная още герба на вратата на каретата, но кочияшът се вижда. Носи черна шапка с дяволски червено перо. Трябва да е някой от херцозите Стюърт.

Сега Марджъри разбра. Принцът на Уелс беше казал, че най-хубавият кочияш в Англия е този, който носи най-ярките и натруфени шапки. Дали лорд Блейк не беше извикал баща си в Бат?

– А, сега вече мога да го видя – Мерлин се обърна към нея и като се усмихна извинително каза: – Това е каретата на Честърфийлдови. Брат ми е вътре.

Марджъри се отпусна с облекчение.

– Изглежда, че лорд Блейк възнамерява да остане по-дълго в Бат.

Мерлин кимна утвърдително с глава.

– Същото каза и този Евърсън.

– Изненадана съм. Къде видя Евърсън?

– Ами тук, само преди няколко минути, лейди Марджъри. Идваха с лорд Блейк.

– Лорд Блейк е бил тук? Защо? – попита тя, като трепна.

Той се намуси.

– Не бих могъл да знам. Според Лизи Негова милост се е отбил в пощенската стая и е попитал за „господаря“ Таг.

– Лизи спомена ли други подробности във връзка с посещението?

– Само, че срещата е била кратка. Каза също, че лорд Блейк е разговарял твърде тихо с „господаря“ Таг и тя не могла да чуе нищо – после добави развълнувано, – но аз бих могъл да повикам господин Таг, ако желаете.

Явно любопитството също глождеше Мерлин. Като началник на прислугата и готвачите, той беше посветен във всички домашни клюки в Хартсанг скуеър. Единствено пощальоните бяха извън неговата власт.

– Не, не го викай – каза Марджъри. – Ще поговоря с него, преди да тръгне за Лондон.

– Както желаете, милейди. Да тръгвам тогава.

Той се поклонил и излезе от стаята. Марджъри сви на руло чертежа и го мушна в коженото му калъфче. Потърси новата си чанта, но тъй като не я намери, постави го в старата си кожена торбичка. Подреди бюрото си и върна камарата със счетоводни книги в библиотеката. На следващия ден трябваше да започне досадната проверка за сметките от пощенските разписки от последната година, за да може да подготви годишните такси, които трябваше да предложи на пощенския инспектор. Отново щеше да спечели отстъпка. Критиците ѝ можеха да си намерят друга жертва. Проклет да бъде Тобаяс Пондз!

Освободена от грижата за конкурента си, Марджъри тръгна надолу по стълбите. Но когато видя баба си, подозренията ѝ се изостриха като трънните на боровинков храст. Роуина лежеше изтегната на канапето и барабанеше нервно с пръсти. Беше загледана в камината, а топазите на огърлицата ѝ, големи колкото палци, улавяха светлината на огъня и проблясваха като миниатюрни слънца. Беше облякла рокля от златисто кадифе над бяла атлазена фуста, обшита със златни нишки. Като си придаде весело изражение, Марджъри каза:

– Какво те кара да потъваш в дълбок размисъл, бабо? Роуина разпери ръце и потуша мястото до себе си.

– Марджъри, скъпа, ела и седни тук. От цяла вечност не сме пили заедно какао.

Тъй като беше подготвена за укор, на Марджъри ѝ се искаше да откаже. Но по нищо не личеше баба ѝ да таи някакви осъдителни мисли за държанието ѝ с лорд Блейк. Защо беше така?

– Седни и отпусни клетия си, раненен крак.

Баба ѝ беше повярвала на измислицата за подхлъзването на леда. Сети се, че трябваше да накуцва.

– Наистина съм добре. Не съм пострадала ни най-малко.

Роуина изви устните си в усмивка, наподобяваща тази на търпелива гувернантка.

– Така казваш ти, но аз накарах това момче Ханикоум да посипе тротоара с пясък като предпазна мярка.

Марджъри каза леко обидено:

– Накарала си Алберт? О, бабо, та той е прекалено зает за такава задача. Можеше да я изпълни Камбър или някое от по-младите момчета.

Лицето на баба ѝ застина в нацупена гримаса.

– Опитах се само да помогна. Прекалено стара съм, за да различавам едно момче от друго. Едно време пощата се нуждаеше само от шепа работници, и то възрастни мъже при това.

– Бабо, това е...

– Съгласна съм с теб, скъпа – прекъсна я тя, – но това е без значение. Да бъдеш управител на пощенската станция в Бат, изисква усилена работа и пълно отдаване. Хората не разбират нищо от това, но аз разбирам. В края на краищата нали и аз самата я управлявах – тя започна да рови под полите си и откри новата чанта на Марджъри.

– Откъде взе това?

– Мерлин ми я донесе от кабинета ти, докато ти все още спеше – каза Роуина със самодоволна усмивка. – Ако нещастните ми стари крака можеха да се изкачат до там, щях да си я взема сама.

– Но тя е моя – обиди се за миг Марджъри.

– И е много практична също. Виж какво съм направила. Толкова се разтревожих за крака ти, че ти спестих обикалянето. Виждаш ли? – тя извади купчина писма. – Наех карета и събрах пощата от херцозите на Кливлънд, Кингстън, Ричмънд и няколко други. Всичко е тук – писмата на всички херцози в Ват.

Баба ѝ знаеше, че Марджъри събираше пощата от всички в къщите на херцозите, а не само от самите благородници.

– Да ми се подиграваш ли се опитваш? – попита тя смутена.

– Аз? – Роуина притисна писмата към гърдите си. – Каква подигравка има в това, че се опитвам да помогна? Какво се е вселило в теб? Спазвах твоите правила. Ти беше тази, която реши да взема пощата лично от височайшите жители, ако, разбира се, те се окажат херцози или склонни да плащат допълнително такса за услугата.

Когато Марджъри започна да прави обиколките си, Роуина беше

възразила остро.

– Момчетата се нуждаеха от ботуши и книги – каза Марджъри в своя защита. – За това използвах парите.

– Разбира се, че така беше, а ти винаги си била хитър предприемач и свали отговорността от плещите ми.

– Но ти никога не си купувала пелерини за пощальоните – каза Марджъри.

– Те си имаха собствени. Колко разумно от твоя страна да не се отбиваш у херцога на Кливлънд точно сега. Нямам нищо против да отида там вместо теб. Как върви финансовата ревизия?

Марджъри отбягваше да се отбива у херцога, защото Блейк беше отседнал там.

– Сумите премрежват погледа ми – отговори тя разсеяно.

– Ще имаме ли печалба през последната година?

– Разбира се. Очаквам почти десет хиляди лири.

– Боже, боже! – възкликна Роуина задъхано, като постави кореспонденцията и торбичката в скута на Марджъри. – Свършила си хубава работа, почти толкова хубава, колкото и аз върших – после добави строго: – И си водила стриктно документацията, за разлика от управителите на пощенски станции в някои райони, които бих могла да назова. Лизи казва, че замисляш пощенска кола. Кога ще започне работата по изработването ѝ?

Марджъри реши, че тревогата заради уязвимостта ѝ пред Блейк Честърфийлд е била причината да се усъмни в искреността на баба си. Тя само се опитваше да ѝ помогне. Затова нетърпеливо се включи във вълнуващата я тема за пощенската кола.

Точно когато Марджъри свърши разказа си, Таг влезе в стаята. Беше облечен в кожени панталони за езда и златисто-зелената ливрея. В ръцете си държеше един току-що излъскан пощенски рог и закръпена вълнена пелерина. Марджъри се натъжи, когато видя жълтеникавата следа от контузията около едното му око и тънката розова линия, разцепваща устната му. Надяваше се, че нямаше вътрешни контузии. Таг се нуждаеше от цялото доверие, което можеше да получи.

– Извинете, милейди, но можете ли да ми отделите минутка? – той извади от джоба си няколко плика.

– Какво е това? – попита го тя.

– Писмата на лорд Блейк.

– Ела, Таг – каза Роуина. – Навън е ужасно студено. Изпий чаша какао.

Той започна да премигва, като я гледаше така, сякаш му говореше на гръцки.

– Ела, Таг, настоявам! – заяви тя. – Току-що си станал от болничното легло.

Той се приближи колебливо.

– Много мило от ваша страна, Ваша милост, но трябва веднага да тръгвам за Лондон. За там трябва да заминат тези писма, но още не съм ги отбелязал в книгата, лейди Марджъри.

Защо баба ѝ не беше взела писмата на лорд Блейк? Дали ги беше отказала? Това беше необичайно, защото тя обичаше да знае кой на кого пише. Блейк беше донесъл писмата си сам.

– Благодаря ти, Таг. Аз ще ги впиша в главната книга – предложи Марджъри.

– Ще ги опаковам заедно с останалите – каза Роуина, като грабна писмата от полата на Марджъри и протегна ръка към Таг.

– Дай ги на мен.

Той се подчини с неохота. С привидно безразличие Роуина разгледа най-горния плик, като се взираше във въсърния печат и в качеството на хартията.

– Има подреден почерк, типично военен, сигурна съм – тя премести плика отдолу на купчината.

– Не разглеждай онези – каза Марджъри ужасена.

Роуина махна с ръка.

– Това е просто едно писмо до майка му. Каква педантичност. Може би херцогинята ще посети Бат – после взе друго писмо. – А, това е интересно. Адресирано е до любовницата му, Керолайн Шарп. Госпожа Сърли ми разказа за нея.

Жестока болка прониза сърцето на Марджъри. Като вдигна поглед, Роуина продължи:

– Нали не мислиш, че я вика тук? Какво има, дете? Изглеждаш зле.

Потискайки болката, тя отговори:

– Аз съм добре, а ти спекулираш.

– Не те ли е грижа, че може да доведе онази жена тук?

– Разбира се, че не – излъга тя. – А ти нямаш право да четеш писмата му. Дай ги.

– Аз не ги чета – тя разгледа и останалите пликове, а след това ги подаде на Марджъри. – Подозирам, че е проститутка, ако косата ѝ е толкова червена, колкото разправят. Казаха ми, че е дребничка, и при това склонна към припадъци. Също така не е работила и един ден в живота

си, освен в интимна обстановка. Казват, че не е общителна. Той е писал също и на краля. Това не предвещава добро, скъпа моя. Според херцога на Кливлънд лорд Блейк е кръшелник на краля. Ако някой може да позволи баща ти да се върне в Англия, това е Джордж.

Марджъри хвърли поглед на най-горното писмо. Красивият надпис сякаш противоречеше на характера на мъжа. Очевидно беше запазил най-красивия си почерк за любовницата си.

– Не е ли интересно? – попита Роуина.

Марджъри възнамеряваше да укори Роуина, но не пред Таг.

– Не и за мен.

Тя му подаде писмата, като се изправи и го изпрати до вратата.

– Трябва да бъдеш много предпазлив.

– Да, милейди – каза той. Изглеждаше по-стар за своите четиринадесет години. А като сниши гласи си, каза: – Лорд Блейк ми предложи половин крона, за да предам едно от тези писма лично.

Сърцето ѝ заби лудо.

– Това за госпожа Шарп ли?

– Да, това – отговори той и наведе глава.

– А ти съгласи ли се?

Езикът му се показва и проследи белега на устната му.

– Ако получа тези пари, бих могъл да посетя прекрасната сладкарка на Оксфорд Клоуз.

– И да купиш достатъчно карамелени лимонов бонбони и сладкиши за всички ли?

– Това е, което мислех да направя – отговори той, като клатеше енергично глава.

– Тогава имаш моето позволение. Само помни: недей позволява на пощенските чиновници в Лондон да ти дават тежки пакети, дори и да са адресирани до самия епископ на Уелс. Кажим им, че колетите ще трябва да почакаат, докато дойде пощенската кола.

Като се изпъчи, Таг отговори:

– Нямам никакъв шанс да ме омаят с приказки, милейди. Те не биха посмели да поемат риска за нова бъркотия.

– Отлично тогава. Тръгвай! – тя му подаде няколко пени. – И си хапни нещо топло в Хангърфорд.

Наблюдаваше го как излиза уверено от стаята и тихо промълви молитва за неговата сигурност. Всеки път, когато го изпращаше, нещо малко в нея сякаш умираше, защото можеше никога повече да не го види.

– Не е учтиво да се говори шепнешком – порица я Роуина.

Марджъри се успокои и обърна.

– А да се оглеждат чуждите писма е невъзпитано. Как можа така да клюкарстваш пред Таг? Той се нуждае от добър пример, а не от урок по слухтене.

Очите на Роуина се напълниха със сълзи.

– Мислех си, че може да е от полза, ако се разбере какво е намислил лорд Блейк. Освен това аз съм само една стара, саката жена, която няма какво да прави. Обичам те и не мога да понеса мисълта, че искат да те измамат да се омъжиш за мъж, когото не желаш.

Съчувствието към баба й намали възмущението на Мърджъри. Но все пак тя трябваше да отбележи още едно нещо.

– Трябва да ми обещаеш, че никога повече няма да си пъхаш носа в нечии писма.

– Трябва да знаем какво крои той, а не можем да взема писмата му, тъй като не е станал още херцог.

– Трябвало е да вземеш писмата му от уважение към херцога на Кливлънд.

– Не е лесно да се обезкуражи лорд Блейк като останалите – каза Роуина. – Представи си, наследникът на Честърфийлд е тук, за да се омъжи за теб.

– Не ме интересува, дори да беше принц.

– Може да стане.

– Както ти казах, в нашата работа проявата на любопитство унищожава доверието, бабо. Не мога да си позволя никакви грешки точно когато се каня да предложи нови цени.

Роуина подсмръкна и избърса очите си с носна кърпичка.

– Също толкова лошо е от страна на баща ти да те използва като някаква собственост, която трябва да бъде разменена заради негов каприз. Боже, ти трябва да се чувстваш ужасно измамена! Мразя този коварен дявол!

Марджъри не беше сигурна какви точно бяха чувствата й към мъж, който никога не е бил нещо повече от име върху плик за писмо или подпис върху документ за годаж. Тя щеше да избяга от този капан, както беше избягала и от останалите, както винаги, без намесата на Роуина.

– Обещай ми, че никога повече няма да си вреш носа в чужди писма.

– Заклевам се в гроба на херцога, че никога няма да те смущавам или да ти бъда бреме.

– Никога не си била бременна, бабо.

По късно този ден, чувствайки се ужасно заради безсърдечното отношение на Роуина към лорд Блейк, Марджъри потропа на вратата на къщата на херцога на Кливлънд. Независимо какво беше довело Блейк в Бат, трябваше да му бъде засвидетелствано същото уважение както на всеки благородник.

Икономът отвори вратата.

– Добър ден, лейди Марджъри. Няма ли да влезете?

– Здравей, Сенфорд.

Той я въведе във фойето. Миризмата на восък се смесваше приятно с уханието на парникови рози. Златист плат украсяваше стените.

– Съжالياвам, но Негова милост току-що тръгна за провинцията, милейди.

– Наистина е така, но аз бих желала да видя лорд Блейк.

– О, елате с мен тогава. Негова милост каза, че сте винаги добре дошла.

Докато вървеше след иконома по украсения с портрети коридор, Марджъри не можеше да задуши чувството за вина. Баба ѝ се беше държала чудовишно с лорд Блейк, като се беше придържала към правилото да взема кореспонденцията само на херцози или по-висшестоящи. Но защо? Та тя изгаряше от любопитство да прочете писмата му.

Марджъри беше оформила извинението в съзнанието си. Беше помислила също и за предложение.

– Негова милост тренира с Евърсън – каза слугата. – Ще съобщя за вас.

– Какво тренират?

– Фехтовка, милейди. И съвсем професионално, ако мога да се изразя така.

Марджъри винаги беше оценявала високо гледката на добре владяна шпага, но откакто Боу Неш беше забранил оръжията, интересът на местните хора към този спорт беше изчезнал.

– Може ли да погледам, без да съобщавам за мен?

– Разбира се.

Той я поведе нагоре по едни стъпала. Тя чу дрънченето от удрянето на стомана в стомана. Въведе я в галерия над балната зала. В залата долу масите и столовете бяха наредени до една от стените, а красивите килимчета бяха навити на руло и подпрени на другата стена.

Като се надяваше мъжете да не я забележат, Марджъри застана неподвижна като статуя, но кръвта ѝ бушуваше от вълнението, предизвикано от дуелирането долу.

Лорд Блейк носеше набрана риза от снежнобяла коприна с ръкави, издули се като платна. Панталоните му бяха от черна кожа и бяха толкова впити по него, че трябваше да присвие очи, за да види откъде започваха ботушите му. Смолисточерната му коса беше разпиляна върху раменете. Той измърмори нещо и с едно движение, подхождащо на танцор, скочи върху масата. Шпагата на Евърсън прониза празното пространство.

– Бяхте по-добър на прескочикобила – каза задъханият Евърсън, с ръкави навити до лактите.

Блейк насочи тънката шпага към носа си, а след това разпери широко ръце в превзет поздрав.

– А ти беше по-добър в четенето на класика.

Като се засмя, Евърсън направи крачка назад и застана отново в своята позиция.

– Бях лишен от вашата конкуренция там, но фехтовката е по-различно нещо. Пазете се, проклет мошеник, или ще отсека къдриците ви, за да заприличате на ирокези. Тогава ще видим колко си пада по вас вашата управителка на пощенската станция.

Като размаха енергично ръка, лорд Блейк парира ударите, след което започна да атакува.

– Ще падне като нищо. Имам големи планове относно нея.

– Няма да е лесно да я вкарате в леглото си като Каролайн Шарп – каза Евърсън през стиснатите си зъби, а после измърмори: – Ще трябва да я откъснете от работата ѝ най-напред.

Блейк скочи върху един стол.

– Марджъри е дама. Ще я вкарам в брачно легло.

После скочи от стола и се приземи леко като котка.

– Перчи се сега, глупак! – той завъртя китката си, описвайки кръгчета във въздуха с острието на шпагата си. А като връхлетя върху противника си, каза: – Ще отсека топките ти и ще те направя евнух.

– Мисля, че няма да стане – Евърсън отстъпи назад. Блейк се спусна към него.

– Толкова ли бързо отстъпваш, старче?

Като пристъпи към него, Евърсън отдръпна шпагата си, а след това започна да напада отново. Задрънча метал в метал. Марджъри затаи дъх, докато те пръхтяха от усилията. Понякога острият зловец звук на

стоманата беше заглушаван от ругатни и мърморене. Тя стисна ръцете си. Пръстите ѝ се свиха около каишката на чантата. Наблюдаваше с разтуптяно сърце и възхищение как превъзходството преминаваше ту на страната на единия, ту на страната на другия мъж. Изведнъж се почувства въодушевена и изтощена. Звън. Звън. Звън. Неумолим в своята атака, Блейк беше притиснал противника си в един ъгъл. Евърсън приклепна ниско, мушна се под ръката на Блейк и с обръщане на сто и осемдесет градуса се измъкна. Блейк се обърна. Евърсън подскочи на краката си и вдигна ръка за удар.

– Внимавайте! – извика развълнувано Марджъри. Блейк вдигна глава нагоре. Очите му откриха Марджъри, а после отговори на удара на противника си. Завъртя се надясно, но Евърсън се спусна към него. Острието на шпагата му разсече бялата коприна като въздух и разряза ръката му. Блейк потрепера. Марджъри гледаше ужасена как кръвта бликаше и се стичаше по ръката му.

– Милорд!

Блейк изпусна оръжието си и стисна с ръка раната си. Кръвта струеше между пръстите му. На Марджъри ѝ прилоша. Тъй като не беше сигурна дали ще може да се задържи на краката си, тя се хвана за перилата.

– Това е само една драскотина, Евърсън. Ти се би по-зле от мен!

Лорд Блейк го отпъди с ръка, а очите му не се откъсваха от нея. Като се усмихна, каза:

– Бледа сте като платно. Нали няма да припаднете?

Евърсън ѝ хвърли злобен поглед. Думите не искаха да излязат. Ръцете ѝ се бяха вкопчили в дървения парапет. Тя едва успя да поклати глава.

– Добре – каза лорд Блейк. – Ще падате дълго – той тръгна към нея.

Дъхът на Марджъри се учести, но след това ядът ѝ отново я завладя.

– Как можете да бъдете толкова несериозен? Та вие сте ранен.

– Разбира се, че е ранен – каза злобно Евърсън, – почти не беше убит заради вас!

– Толкова съжалявам. Не биваше да ви разсейвам. Искрах само да погледам – тя се обърна, за да си тръгне.

– Почакайте! – извика Блейк.

Марджъри се спря. Обърна се към него, изпълнена с угризения.

– Толкова съжалявам.

Той тръгна към нея през празната бална зала, а кръвта се стичаше

по ръката му и капеше върху мраморния под.

– Евърсън, върви да донесеш хавлиена кърпа – каза той. – И се върни утре сутринта.

Евърсън изчезна под балкона, като мърмореше. Една врата се отвори и затвори. Блейк погледна нагоре към нея, а потта струеше по лицето му. Надигна се и се хвана за перилата. С пъргавостта на домашната маймуна на госпожа Сърли, той се прехвърли през парапета и сеозова при нея.

– Вие сте луд!

Но той се разсмя като разглезен аристократ и каза:

– А вие сте красива. Харесвам тази рокля. Трябва винаги да носите червено.

В съзнанието ѝ нахлуха ядни отговори, но Марджъри не можеше да спре да мисли за раната му.

– Ще ви изтече кръвта.

Очите му се разшириха.

– И да ви оставя стара мома? Нямае никакъв шанс! Тя се загледа в кървящата му рана.

– Дайте ми ризата си – заповяда тя.

– Ризата ми, сърцето ми, живота ми. Те са ваши, Марджъри! – той раздра ризата си и я подаде на Марджъри.

Дъхът ѝ секна при вида на голите му гърди, украсени със златен компас. Къдрави черни косми се разстилаха към раменете му и се разреждаха надолу, преди да изчезнат под скандално тесни панталони.

– Какво ви тревожи, управителке на пощенската станция?

Тя започна да диша по-учестено от събуждащия му неприлични асоциации тон. За да отвлече вниманието си, се загледа в следите от стара контузия върху рамото му – белегът беше гладък и говореше за майсторски зашита рана. Дело на Евърсън, досети се тя.

– Не това, което си мислите. Вие ме излъгахте. Казахте, че Евърсън закръпва кожата като платно. Шевовете му са идеални.

– Никога не съм казвал, че са лоши шевовете му, а че причинява ужасна болка. Погледнете ме!

– Заета съм – но въпреки това го погледна. Като видя безсрамната покана в очите му, тя сведе своите и направи превръзка от ризата му. Точно по средата между лакътя и рамото разрезът се извиваше към силно изпъкналите му мускули, които не можеха да бъдат обхванати дори и от двете ѝ ръце.

– Дръжте се спокойно.

– По-скоро бих държал вас.

Тя уви ризата около ръката му и притисна нежно раната.

– Нито ме интересува, нито ще ви дам тази възможност. Освен това може да изцапате роклята ми.

– Интересува ви. Погледът ви го доказва.

– Не ме бъркайте с другите си жени!

– Вие сте моята единствена жена...

Тя го стрелна с поглед.

– Махнете тази глупава усмивка от лицето си, лорд Блейк. Не се нуждаете нито от помощта ми, нито от моя шев. А освен това не ви оглеждах от интерес към вас, а гледах бузата ви. Виждам, че Евърсън е свалил конците. Той би могъл да ви зашие отново.

– Не можете да бъдете толкова безсърдечна.

– Има още много неща, които ще трябва да научите за сърцето ми, Блейк Честърфийлд.

В очите му затрепка някакво чувство, което тя не можа да определи.

– Това е окуражително и аз бих се наслаждавал на всяка минута.

– Вие сте ласкател.

– Ще ме превържете ли, управителке на пощенската станция? – попита тихо той.

Със съзнанието, че не бива, а с увереността, че ще го направи, Марджъри каза:

– Да, ако си облечете чиста риза и направите нещо за мен.

Той облиза устните си.

– Мога да направя много неща за вас. Само ми кажете какво желаете и няма да е нужно да предлагате нещо в замяна на моето ухажване.

Не беше единственият, който можеше да залага словесни капани.

– Можете ли да ми позволите да наема вашия кочияш – този, който принцът на Уелс цени толкова високо?

– Какво? – смущението и липсата на мустаците му придадоха младежки вид.

– Поръчала съм пощенска кола и затова желая вашият кочияш да обучава Таг и другите по-големи момчета да карат впряг от коне. Съботните следобеди са удобни, защото са единствените, когато те са в Бат по едно и също време.

Сякаш задушен от изумление, той каза:

– Вие искате най-ужасните неща, Марджъри Ентуисъл.

Заля я вълна от удоволствие, когато чу името си от неговите уста,

макар че комплиментът беше двусмислен.

– Е? Споразумяхме ли се? Като се усмихна, той отговори:

– Всичко, което притежавам, е ваше, включително и кочияшът ми.

– Благодаря, но услугите на кочияша са достатъчни, заедно с една риза.

– Заповядайте – каза той. – Ще ви заведе на долния етаж.

По-късно, като седеше на едно столче в кабинета и превързваше ръката му с бинт, Марджъри се поздравяваше за добрата сделка. Кочияшът – Рубен Педикорд – беше на нейно разположение заедно с красивата карета на Блейк.

– Разкажете ми за новата пощенска кола – каза той, като наблюдаваше работата ѝ.

Тя се изправи и грабна чантата си.

– Ще ви я покажа – извади чертежа и му го подаде. Той започна да го разглежда.

– Вие ли нарисовахте това?

– Не, майсторът на карети.

Той посочи горната част.

– Това какво е?

– Резервно колело. Беше моя идея и го скицирах, но не рисувам много добре.

– Много умно и впечатляващо.

На Марджъри ѝ се прииска да изрази гордостта си, но не го направи от учтивост.

– Благодаря. Това е наистина много умна идея, защото не мога да си позволя да купувам резервни колела на всеки хан между Бат и Лондон. Не мога да си позволя и закъснения.

Той разгъна хартията на коляното си.

– Не сте ли помисляли да поставите резервното колело между кабината и багажника, вместо отгоре на кабината?

Тя се намръщи, като се опита да си представи модела.

– Струва ми се, че не ви разбирам.

– Седнете тук – той я премести и посочи опората на стола си, но тъй като тя се закова на мястото си, каза:

– Имате думата ми на моряк, че няма да ви ухапя.

– Никога не съм вярвала на честната дума на моряк.

Той повдигна вежди.

– А на честната ми дума на джентълмен?

Въпросът му я разсмя.

– Ранен съм.

– Наистина е така – тя се отпусна на стола му.

Блейк се усмихна ласкаво и Марджъри беше шокирана от трапчинката на бузата му.

– Какво смешно има?

– Нищо – отговори тя.

Той докосна голата си горна устна.

– Липсва ли ви мустакът ми?

– Колкото ми липсват разбойниците на Хаунслоу хийт. Разкрийте ми вашата идея за това колело.

Той посочи чертежа.

– Ако колелото бъде поставено тук, закрепено право между купето на колата и багажника, ще заема по-малко място и няма да подскача – после рисува едно колело, което изглеждаше така, сякаш беше готово да се търкулне от листа.

– Да, разбирам – тя посочи покрива. – Освен това няма да одрасква боята. Къде сте се научили да рисувате?

– Не си спомням да съм се учил. Имам чувството, че винаги съм можел.

– Значи сте голям талант.

Той хвана ръката ѝ в своята и я стисна леко. Нежният спонтанен жест накара Марджъри да пламне отвътре. Спомни си усещането от допира на ръцете му по тялото си. Тогава той беше настойчив, а сега изглеждаше любещ, почти като съпруг. Като я погледна, каза:

– Ние сме добра комбинация, управителке на пощенската станция. Останете да вечеряме заедно тази вечер.

– Не, благодаря ви.

– Готвачът е приготвил агнешки врат – започна да я придумва той, като навиваше ръкава на ризата си. – Има още супа от скат и десетки други деликатеси, които са толкова вкусни, че трябва да бъдат забранени. Кажете „да“ и докато си хапваме от волската буза, ще ви разкажа за времето, когато Педикорд спечели едно състезание и докара дъщеря на виконт за най-големия си син.

Тя трябваше да отклони поканата, защото нямаше право да вечеря с Блейк Честърфийлд. Но желанието ѝ да отпразнува фойтона беше непреодолимо. Беше ликувала през целия ден и така ѝ се искаше това празнично чувство да продължи още малко.

– Не обичам волски бузи.

– Няма проблем – каза той великодушно. – Считайте ги за

зачеркнати от менюто. За десерт има бадемов крем.

Устата ѝ се напълниха със слюнка, но не заради десерта.

– Кажете, че ще останете.

Можеше да сподели радостта си с него, нали? Това не означаваше, че го насърчаваше, но не беше съвсем сигурна.

– Марджъри?

– Баба ще ме чака да се прибера вкъщи.

– За нея ще е най-добре да свиква без вас. Ще ѝ съобщим, че ще закъснеете.

Без да обръща внимание на намека, тя подхвана темата за обидата, която баба ѝ му беше нанесла същата сутрин.

– Съжалявам за начина, по който се е държала с вас заради писмата ви тази сутрин. Това е, защото ми е предана.

– Това беше доста неловка ситуация.

„Меко казано“, помисли си Марджъри.

– Независимо какви са отношенията помежду ни, тя няма никакво право да откаже да вземе писмата ви. Знае, че вземам дори любовните писма на Сенфорд.

– Положението беше съвсем различно.

Разбира се, че беше. Лорд Блейк беше написал въпросното любовно писмо. Внезапна тъга понижи доброто ѝ настроение и тя се зачуди защо трябваше да се тревожи, че беше писал на любовницата си. Това само подсилваше факта, че той я ухажваше, защото баща ѝ го шантажираше.

– Е, да, вашата кореспонденция си е ваша работа. Казах на баба това. Уверявам ви, лорд Блейк, че ако тя прави обиколките в бъдеще, ще взема и вашите писма.

– Не, няма да го прави и вие няма да промените решението ми.

Марджъри попита озадачено:

– Какво искате да кажете?

– Нейна милост настояваше да ѝ дам писмата си. А аз отказах по очевидни причини.

– Но баба каза... – Марджъри разбра, че той говореше истината. Подът сякаш се разлюля под краката ѝ. Единственият човек, на когото имаше доверие, я беше излъгал. Баба ѝ не се беше придържала към правилото да взема писмата само на херцози и по-висшестоящи, а се беше опитала да вземе писмата му. Съзнанието за унизителното положение, в което беше изпаднала, я беше накарало да излъже.

– Обзалагам се, че сте чули друга версия – каза той тихо.

– Нищо чудно – отговори тя отбранително. – Вие нарихте

чувствата ѝ.

Той отвори уста, за да каже нещо, но се отказа. Минута по-късно каза:

– Няма да позволяваме наранените чувства на Роуина да развалят вечерта ни или да се намесват в сделката ни, нали?

Като се бореше все още с лъжата на Роуина, Марджъри каза:

– Сделка ли?

– Аз ще ви позволя да наемете Рубен Педикорт, а вие ще вземате пощата ми, макар че все още не съм херцог и ще вечеряте с мен тази вечер.

– Не съм се съгласявала с вечерята.

– Не се тревожете повече за баба си – каза той сърдечно. – Ще ѝ изпратя бележка.

Като гледаше очите му, зелени като дъбови листа на лятна сянка, тя се чудеше как ще може да му устои. Отново се усети уязвима.

– Не можете да ѝ напишете бележка – рече тя лаконично.

Той трепна, а очите му се свиха от неочакван гняв. Започна да я разглежда толкова изпитателно, че тя се зачуди какво нередно беше казала.

– Защо се разсърдихте? – попита объркана.

Той отдръпна ръката си и отмести поглед настрана, но не преди Марджъри да забележи как огънят изгасва в очите му.

– Не съм ядосан – каза той. – Гладен съм.

Объркана от променливите му настроения, тя закопня за възможността да разкрие загадката около този мъж. Навярно го болеше ръката. Искаше ѝ се да говори за това, за него, за живота му. Искаше ѝ се да го попита дали се чувства по-различно без мустаците си. Искаше ѝ се да разбере защо беше привлечена от него.

Но със сърцето си вече узнаваше всичко. Беше самотна. Днес беше постигнала една цел в ролята си на управителка на пощенската станция. Беше желала да отпразнува поръчването на пощенската кола, но да помисли, че можеше да направи това с Блейк Честърфийлд, беше грешка от нейна страна.

– Аз просто не мога да разбера Роуина – каза той тихо.

– Не можете да очаквате толерантност от нея само защото съм съгласна да вечерям с вас, ако изобщо се съглася.

– Не очаквам нищо от нея, освен вмешателство. Напишете ѝ бележката, а аз ще се погрижа да ѝ бъде предадена.

Той изглеждаше завладян от тъга. Или беше самотен като нея. Тази

мисъл я разнежи.

– Достатъчно говорихме за баба. Казах ви, че можем да бъдем приятели. Не виждате ли, че се опитвам да направя точно това?

– Тогава вечеряйте с мен.

Не биваше. Трябваше да си отиде вкъщи и да работи върху сметките.

– Марджъри – каза той, като взе ръката ѝ отново, – ще станем повече от приятели. Ще бъдем мъж и жена.

– Не. Няма да се омъжа по заповед на баща ми.

– А ще се омъжите ли по моя заповед?

– Не.

– А какво ви повелява сърцето?

– То е безразлично.

Веджите му се повдигнаха и тя разбра, че се канеше да я предизвика.

– Знам какво ще кажете, Блейк Честърфийлд, но това няма да стане.

Той се усмихна и очарователната трапчинка отново се появи.

– Какво исках да ви кажа?

Марджъри овладя силното биене на сърцето си.

– Че ще ме изнасилите тук, веднага, ако откажа да се омъжа за вас.

– Грешка. Канех се само да ви попитам дали предпочитате графитен молив или перо.

– Молив – отговори му весело. – И си облечете горната дреха.

– Разбира се. Обещавам ви, че няма да ви изнасиля преди десерта.

След като тя написа бележката, а той нареди да я предадат, Блейк я поведе към трапезарията, чието пространство бе запълнено от безкрайно дълга маса от полирано дърво. Единственият свещник осветяваше два комплекта прибори и чаши в двата ѝ края. Марджъри си спомни последния път, когато беше в тази стая като гостенка на херцога на Кливлънд. Сякаш още чуваше задъхания смях на баба си, която укоряваше всички мъже за това, че я бяха изтощили от танци. Седмица по-късно злополуката беше прекратила завинаги танците ѝ.

– За какво си мислите? – попита лорд Блейк, като дръпна назад стола ѝ. – Изглеждате толкова замислена.

– Мислех си за това, колко много обичаше да танцува баба и как се забавляваше преди.

Той направи знак на Сенфорд да се оттегли. Когато икономът излезе, Блейк взе чинията си и сребърните си прибори и се премести на другия край на масата до нея. Седна и наля вино.

– Какво ѝ се е случило?

– Преди пет години ловджийският ѝ кон се спря изведнъж и я хвърли на една каменна плоча. Счупи си крака и таза.

– Дивеч ли гонеше?

– Не. Това се случи в Прайър парк, където Ралф Елън беше устроил пикник и лов. По онова време още го правеха.

– Мъчно ми е за нея. Тази сутрин обаче изглеждаше съвсем добре и почти не куцаше.

Предишният силен гняв на Марджъри заради случката с баба ѝ се стопи и се превърна в съжаление.

– Топлата вода от изворите ѝ помага, ако ходи там всеки ден. Понякога куца повече от друг път, а през зимата е най-зле.

– Кливлънд се кълне, че някога е била „кralицата“ на Бат.

Спомените се завъртяха в съзнанието на Марджъри.

– Беше наистина. В Хартсанг скуеър се играеха пиеси, устройваха се маскарлади и вечери, които траеха до късно – образите се забавяха, избледняваха и се превръщаха в мрачни картини. – Смеехме се на всяко нещо, играехме комар и се обзалагахме и за най-дребните неща.

Веждите му се повдигнаха въпросително.

– Вие? Боу ми каза, че някога сте играли хазарт.

– Повече не го правя – каза тя, изпълнена с угризения.

– Заради недъга на баба ви ли? Защо трябва това да променя отношението ви към комара?

Той отчасти се досети. Нека да си мисли каквото си ще, защото тя нямаше никакво намерение да разкрива мислите си по този въпрос. Те бяха прекалено лични, прекалено болезнени. Беше му казала част от истината и това бе достатъчно.

– Нямам пари, за да играя – тя вдигна чашата си. – За какво ще вдигнем тост и за кого? Може би за баща ми, който замисли тази среща?

Той ѝ каза с дълбок, настойчив глас:

– Не. Вашият интелигентен ум се затваря като капан при споменаването на името му – а като се усмихна, продължи: – Нека да вдигнем тост за новата пощенска кола! – той докосна чашата си до нейната. – И за умната жена, която я замисли.

Мрачните ѝ мисли бяха сякаш задушени от някаква пелена от наслада.

– На мен само ми хрумна идеята.

– Помислете добре. Вие не се страхувате от прогреса, нали? – попита той над ръба на чашата си.

– Разбира се, че не. Щяхме още да живеем в пещери, ако някой не беше измислил оръдията на труда, думите и всичко останало.

– Точно така.

Когато беше сервирана рибената супа и икономът отново излезе, Марджъри попита:

– Липсва ли ви морето?

Лорд Блейк въздъхна леко със замечтан поглед.

– Някои неща ми липсват много, без други бих могъл да изживея три живота.

Тя остави лъжицата.

– Какво ви липсва?

Той разбърка разсеяно супата си.

– Липсва ми небето, толкова лазурно и синьо от край до край на хоризонта, че изпълва душата с ведрина. А нощите много често са толкова ясни и съзвездията – толкова ярки, че можеш да протегнеш ръка и да хванеш Голямата мечка и да отпиеш от нея.

Печалната нотка в гласа му я изненада.

– Звучи чудесно.

– В много случаи е наистина така.

– А какво ще кажете за останалите? – попита тя заинтригувана. – Кои са нещата от морето, които не ви липсват?

Той отмести купата настрана.

– Наистина ли ви интересува?

Беше ненадминат, когато трябваше да запази самообладание.

– Веднъж ви нарекох разглезен благородник. Ето ви една възможност да ми докажете, че не съм била права.

Стори й се, че я поглежда със собственически поглед.

– Тези неща не са приятни – предупреди я той. Независимата й приroda се разбунтува.

– Можете да плашите само подчинените си с този властен поглед, но не и мен.

Той се разсмя.

– Животът не винаги е красив – каза тя. – Кажете ми какво не ви харесва в морето.

Той започна да реди с показалец сребърните прибори до чинията си, докато остриетата на вилиците се изравниха.

– Неприятно ми е да си спомня как веднъж набиха с камшик един мъж, защото беше заспал на поста си и изложил на опасност екипажа. Не ми липсват и отломките от един безобиден търговски кораб, заловен

и потопен от пирати. Но от всичко най-малко е избледняла сцената с англичаните, подбрали африканци към плаващите смъртоносни капани, за да ги транспортират в испанските колонии на Америка като роби – той проследи с пръст фините извивки на вилицата за салата. – Клетите души!

Марджъри беше потресена от отчаянието, което той не се и опитваше да прикрие, и от жестоката картина, която беше обрисувал.

– Спрете ги! – каза тя. – Вие имате власт над английските кораби!

Той поклати главата си.

– О, но нашите сънародници са само капка в морето. Испанците усилено упражняват този занаят и въпреки това португалците са далеч пред тях – като затвори очите си, той продължи: – Дано да гният в ада заради греховете си пред африканците!

Пламнала от желание да поправи тази несправедливост, тя грабна ръката му.

– Трябва да направите нещо! Поне спрете англичаните!

Той взе ръката ѝ в своята и тя се изненада, когато усети дланта си влажна.

– Не мога, поне не от палубата на „Доверие“ или на някой друг кораб от моята флота.

– Тогава от къде? – попита тя.

– Само Парламентът може да сложи край на такова равнодушие към човешката съдба.

– Вие имате право да участвате в Камарата на лордовете, ако решите да се възползвате от него.

– Да, но не съм сигурен, че мога да променя нещата.

– Разбира се, че можете! Пишете писма и петиции!

– Не съм особено красноречив в писмена форма, а поробването на африканците е занаят, Марджъри. Англичаните няма лесно да се разделят с печалбите си само защото някакъв богат благородник заявява, че това, което вършат, не е справедливо.

Отношението му я поразя. Тя издърпа ръката си.

– Не говорете така, Блейк Честърфийлд! – каза тя разпалено. – Само един страхливец отказва да се бори за това, в което вярва. А аз не смятам, че вие сте страхливец.

– А какъв съм?

Нямаше да му позволи да я мами с думи.

– Вие сте един хитрец, който се опитва да ме прелъсти.

Той ѝ се усмихна тъжно и посегна към чашата си с вино.

– Едва ли. Губя вече умението си.

Не, той не губеше нищо, но тя щеше да запази заключението за себе си.

– Кои качества са важни за вас, Марджъри?

Тя не можеше да си спомни някой да ѝ беше задавал подобен въпрос, но не беше трудно да намери отговор.

– Честност. Независимост. Вярност.

Като докосна леко чашата си до нейната, той каза:

– Като ваш съпруг ви обещавам да не накърнявам прекалено много независимостта ви.

Не можеше да я улови в клопка с хитрината си.

– Значи ще трябва да се примиря само с едно от трите качества? Ами честността и верността? Тях не можете да ми ги дадете.

– Разбира се, че мога.

– Тогава ми кажете самата истина – каза тя бързо. – Защо баща ми ви изнудва?

Столчето на чашата му се отчупи в ръката му с леко изпукване. Тази половина издрънча на масата и се разклати като развален пумпал.

– Чуйте тази истина, Марджъри Ентуисъл! Желая ви, а баща ви да върви по дяволите!

Тя се почувства така, сякаш беше едновременно и пешката, и печалбата в игра на шах. Усетила отново болка, отговори:

– Значи пак се върнахме на темата за прелъстяването, така ли? А сега аз ще ви кажа самата истина, Блейк Честърфийлд. Не можете да ме прелъстите, защото нямам намерение да оставам насаме с вас.

Той махна с ръка към стаята.

– Сега сме сами.

– Ха! Не сте достатъчно безразсъден, за да навлечете неприятности и на двама ни, като ме компрометирате в гостната на Кливлънд.

– Бих могъл да го направя във вашата.

Решимостта в погледа му я изплаши, но тя не отстъпи.

– Не ме заплашвайте.

Той се облегна назад на стола си, а продължително задържалото се обещание в очите му контрастираше с нехайната му поза.

– Това не беше заплаха, а обещание.

– Ще видим.

Те успяха да поддържат учтив разговор през време на цялата вечеря, състояща се от дванадесет блюда, но за съжаление, предишната принуденост на Марджъри беше изчезнала. Той разказа историята на

своя кочияш – как беше успял да спечели богата благородничка за съпруга на сина си. Тя на свой ред разказа една история за Мерлин и Майлоу.

Докато сервират бадемовия крем, Боу Неш пристигна. Като държеше бялата си шапка в ръка, „кралят“ на Бат каза:

– Нейна милост каза, че лейди Марджъри е останала да вечеря тук и ме помоли да я изпратя до дома ѝ.

Блейк се прозина.

– Да, тази вечер беше прекалено дълга.

Като се престори на изморена, за да прикрие разочарованието си, Марджъри се отказа от десерта и си тръгна с Боу. Един час по-късно потъна в неспокоен сън.

Като се събуди на следващата сутрин, откри сребърен поднос на нощното си шкафче. Вдигна капака и видя порция от бадемовия крем с малинов сок. По-късно през деня, когато правеше обиколките си, върна чистата купа на лорд Блейк.

– Как внесохте това в стаята ми? – попита го тя.

– Сам го донесох.

– Никой не ви е видял.

Като се усмихна кавалерски и я целуна по носа, той каза:

– Бях много предпазлив.

– Забранявам ви да правите повече това!

Той я изгледа така, сякаш искаше да каже, че можеше да нахлуе и завладее Франция, ако му харесаше идеята. На следващата сутрин тя откри една скица, подписани с инициалите БАЧ, красиво изписани и оградени с шеврон – емблемата на Честърфийлд.

СЕДМА ГЛАВА

„Дами, които се явяват в обществото в неизискан вид, не могат да очакват опити за сближаване от страна на господата.“

Боу Неш
„Правила на Бат“

Подредените като ресни шушулки капеха от покрива в приспивен ритъм. Те бяха толкова примамливи, че ѝ бяха нужни усилия, за да откъсне очи от тях.

Погледът ѝ се насочи към бюрото и нещата върху него. В центъра се намираше купчината с разписания за кралската поща, като всяко едно беше различно за отделните пощенски станции в нейния район. За обществеността разписанията бяха полезни, а за разбойниците представляваха планове за обири. Същия ден тя трябваше да предостави на Тобаяс Пондз оригиналите, за да бъдат напечатани, а после – разпространени из целия район. Стисна зъби при мисълта, че работеше в съдружие с нейната Немезида, но Тобаяс беше наел най-добрия гравьор в Бат, а тя беше отказала да се примири с по-некачествена работа заради собствените си пристрастия. От дясната страна на разписанията лежеше абсурдната скица на Блейк Честърфийлд. В стил, наподобяващ на Хогарт, Блейк беше нарисувал някакво подобие на Марджъри, отпусната в леглото си с разпилени коси, устните ѝ бяха уловени в усмивка на пълно блаженство, а очите преливаха от екстаз.

През нея премина страх – ръката ѝ се разтрепера, а хартията зашумоля, тъй като погледът напомняше на Джулия Пепджой, когато се заглеждаше в Боу Неш с мисълта, че никой не я наблюдава.

Подобно на тежък товар, легнал на сърцето ѝ, горчивината се загнезди у Марджъри. Как се осмеляваше да я рисува в такава скандална поза? Тя се беше надявала един ден наистина да гледа с подобна страст и любов някой мъж, но той щеше да бъде преданият съпруг, когото сама щеше да си избере, а не раболепен слуга на баща ѝ. При мисълта за баща си тя сграбчи рисунката и я смачка, а после я изхвърли в кошчето за боклук до бюрото си. Като се поуспокои, насочи вниманието си към други предмети пред нея – към отговора на госпожа Керолайн Шарп, адресиран до лорд Блейк. Таг беше донесъл писмото на Марджъри веднага щом се беше върнал от Лондон.

Описанието на дребната жена и на неочакваната ѝ реакция, предизвикана от съобщението на Блейк, не излизаха от ума ѝ. Тази безочлива проститутка! Ухаещият на люляк плик, адресиран със завъртулки, характерни за почерка на гувернантка, заинтригува Марджъри. О, тя със сигурност щеше да предаде писмото заедно със собственото си съобщение.

Вратата рязко се отвори. В стаята влезе Тобаяс Пондз. Малко хора се осмеляваха да дойдат в този отдалечен ъгъл на горния етаж на къщата. Това беше нейното царство и мразеше да я обезпокояват тук.

– Добър ден, Марджъри.

Тя закри бързо писмото с ръка и го мушна в едно чекмедже.

– Няма ли някога да почукате?

Той мушна една кожена папка под мишницата си и започна да сваля ръкавиците си.

– Не е необходимо да криете любовните си писма от мен, скъпа моя – каза той с фамилиарност, която винаги я измъчваше, дори и след шест години. – Това е ирония, не мислите ли?

Той прокара ръката си по етажерката с книги, а след това огледа пръстите си за прах. Носеше модерна перука, напудрена в сиво, с три рула над ушите и грижливо прибрана опашка на тила. Той никога не гримираше лицето си като някои мъже, защото това щеше да бъде само разхищение на козметични средства. Тобаяс Пондз беше надарен с превъзходна кожа. Винаги се обличаше елегантно, но в консервативни тонове. Днес носеше панталони и добре ушито палто от тъмносино кадифе. Беше преуспял в Бат благодарение на Марджъри. С намръщено изражение взе един от моливите ѝ.

– Държете се като носач на столове колички с пришки по краката.

– Колко остроумно, Марджъри, но тогава всеки трябва да говори по този начин. Точно тази сутрин баба ви се хвалеше в банята „Крос“ с ума ви и разказваше наляво и надясно колко много сте заета. Горката! Трябвало е да наеме някой си чужд човек, както тя се изразява, за да ѝ помогне да се задържи на краката си във водата.

Горката Роуина. Марджъри оцени чувството, криещо се зад отзивчивостта на баба ѝ. След време обаче усилията ѝ винаги даваха нежелан резултат. Спомни си епизода около писмата на лорд Блейк. Обеща си, че ще прекарва повече време с баба си, щом веднъж си осигури отново пощенска отстъпка и лорд Блейк си тръгне по пътя, но дотогава можеше да наеме на баба си придружител за банята. Най-напред трябваше да се справи с врага.

– Благодаря за тази информация, Тобаяс.

Той смачка ръкавиците в юмука си.

– Държите се грубо, както винаги.

Доволна от себе си, тя плъзна към него новите разписания.

– Предполагам, че това е всичко, заради което сте дошли.

– Не бива да си мислите, че съм ви спестил едно идване до ателието ми. Просто бях в този район – без да чака покана, той се настани на пейката до вратата и изви врата си, за да огледа стената. – Трябва да боядисате прозорците и да им сложите завеси. Ужасно пуританска е атмосферата тук.

Дори и най-малкият от пощальоните можеше да седи удобно в тази стая, без да събаря украшенията или да цапа мебелите. Освен това тя не можеше да си позволи кадифени завеси със златни шнурчета или плюшени дивани с рогозки от магазина на Доили. Погледна го злобно.

– Това е място за работа, а не клуб за развлечения. Стаята ми харесва точно в този си вид.

– Угаждайте си, докато имате тази възможност.

Сарказмът му я подразни.

– Разписанията ще ми бъдат нужни възможно най-скоро.

– Вие наистина сте се променили с годините, нали Марджъри? Някога бяхте първата дама на бала, а сега работа, работа, работа.

– Да, имам да свърша много работа. Знаете изхода.

Той каза невинно:

– Но аз не съм ви казал защо дойдох.

– Ако сте тук, за да проверите как управлявам пощенската станция, пет пари не давам за това. Ако е заради миналото ми, още по-малко ме интересува.

– Надявам се – каза той подигравателно, – че като се омъжите за лорд Блейк, ще ви остане малко време да се грижите за изпращането на писмата и за приютяването на уличните малчугани, ако съмнителното ви минало не го накара да се подвоуми дали да се ожени за вас.

„Мижитурка“ – помисли си тя. Той никога нямаше да признае ролята си за това, което ѝ се беше случило преди години. Като се усмихна насила, тя отговори:

– Смятам, че трябва да си гледате вашата работа. Разписанията! – тя му ги подаде.

Той дръпна листовете и започна да ги преглежда един по един. Марджъри му каза, прикривайки раздражението си:

– Можете да ги вземете със себе си.

Тобаяс отвори уста, за да отговори, но се спря, защото вниманието му беше съсредоточено върху едно от разписанията.

– Отбелязали сте неправилно времето между Лондон и Брентфорд. Прекалено е дълго – погледна следващата страница, а после следващата. – Вижте тук, отново сте го сгрешили – на Хаунслоу и Колинбрук.

Марджъри се усмихна, защото Тобаяс предполагаше, че пощата все още ще бъде разнасяна с кон. Въпреки че каретата беше по-бавна, качеството на обслужването щеше да се подобри. Почуди се дали да му каже за новия начин на обслужване, но реши да не го прави.

– Времето е дадено правилно, Тобаяс, но все пак благодарая за загрижеността ви. Правя някои промени.

– Какви например? – самодоволна усмивка разкри счупения му зъб. – Да оседлават костенурки вместо коне ли?

Откакто беше пристигнал в Бат преди шест години, той я беше тормозил неведнъж. Можеше да му прости предишните заяждания, защото тогава беше безразсъден и отчаян. Но сега искаше да заеме мястото ѝ и тя щеше да бъде безпощадна.

– Напечатайте само разписанията. Трябва да се залавям отново за работа.

– Но те са съставени погрешно.

– Не се тревожете за това.

– Наистина се тревожа за това, защото ще стана управител на пощенската станция – каза той меко.

Дори и да предложише по-висока отстъпка от нея, пощенската кола гарантираше успеха ѝ. Момчетата щяха да имат дом, образование и надежда за бъдещето. Тя щеше да си осигури прехраната и самоуважението – това трябваше да бъде достатъчно.

– Никога не забравям, че сте амбициозен, Тобаяс, а сега, ако няма нищо друго...

С умението на актьор той изви лицето си в усмивка.

– Да, всъщност има нещо – той извади от папката няколко листа хартия. – Лорд Блейк поръча тези съобщения. Мислех си, може да желаете да им хвърлите един поглед – той ги остави на бюрото и ги плъзна към нея. – Много е деликатен, не мислите ли?

С красиво изписани букви се оповестяваше официално годежът ѝ с лорд Честърфийлд. Тя прехапа език, за да се въздържа да не каже нещо, за което да съжалява, тъй като Тобаяс можеше да го използва против нея.

– Жалко, че това ще отиде на вятъра. Вашият гравьор е свършил

чудесна работа, както винаги.

Като се изпъчи, той отговори:

– Лорд Блейк ви поръча също нови канцеларски принадлежности, лейди Марджъри Честърфийлд. Кръгчето е хубаво, нали?

Тя погледна хартията и забеляза монограма си под омразния шеврон. Това беше прекалено и тя не можа да се въздържи. Блъсна с ръка листовете и те се разхвърчаха по пода в краката на Тобаяс.

– Махайте се, заедно с всичко това и вашите предположения и доказателства!

Подобно на скъперник, изпуснал златна монета, той се втурна да събира хартията си. Премаляла от яд, Марджъри се запъти към прозореца и се загледа навън към улицата. Чуваше го как лази по пода зад гърба ѝ. Със своята непохватност събори кошчето за отпадъци.

– Ще почистя това след минута – разшумоля се хартия. Навън на двора Камбър носеше кофа с вода към пилчарника, едната му ръка беше вдигната за равновесие. Никога ли нямаше да си тръгне този Тобаяс? Чу го да се отправя към вратата и да я отваря.

– Ще напечатам разписанията точно както сте ги написали – каза гневно той. – Ще ги имате след седмица-две.

Вратата се затръшна. Когато стъпките му се отдалечиха, Марджъри се отпусна на стола до прозореца. Трябваше да приключи с този годеж. Досега беше проявявала търпение и разбиране. Отсега нататък щеше да бъде самоуверена и неотстъпчива.

Блейк крачеше по килима в библиотеката на Кливлънд, а празната къща сякаш го притискаше. След като дълго беше живял с постоянния шум и буйните моряци на „Доверие“, фалшивата любезност на града го притесняваше. Колкото по-дълго останеше тук, толкова по-голям риск поемаше, защото можеше случайно да се издаде. Той потръпна при мисълта, че клокарите можеха да научат тайната му. Бат му предлагаше само едно удоволствие: Марджъри Ентуисъл. Възможността да я види отново пробуждаше чувствата му и раздвижваше кръвта му. Първоначалният му план беше да се ожени за нея, да я дари с наследник и да се захване със собствената си работа. Сега му се искаше да я ухазва, да я обича и да я води навсякъде със себе си. Кога беше настъпил този обрат? Той, който винаги беше отбягвал продължителни връзки, откри, че искаше да я вижда всеки ден и да се люби с нея всяка нощ.

Часовникът удари десет. Неговата прекалено морална, благовъзпитана и толкова прецизна управителка на пощенската станция трябваше да бъде скоро тук, за да вземе пощата, мислеше си той. Господи, той не беше писал толкова много писма, откакто капитан Дженкинс беше загубил едното си ухо и беше обещал да започне война между Англия и Испания. Блейк също беше започнал собствена война и ако Марджъри не се отбиеше при него, той щеше да предприеме истинско настъпление.

Обзе го мрачно настроение. Какво щеше да каже тя за последното му среднощно промъкване в спалнята ѝ? Какво щеше да каже за рисунката? Щеше да бъде шокирана, когато разбере колко близо беше до свалянето на дрехите и до мушването в леглото ѝ. Той потрепера, като си представи дългите ѝ крака, обвити около кръста му, а сочното ѝ тяло – да го приканва и му се отдава.

Макар желанието да го беше изпълнило изцяло, съвестта му успешно се противопоставяше на страстта. Не можеше да я насилва. Беше неморално да я прелъстява. Но Блейк трябваше да я спечели не заради собствения си отвратителен недостатък или заради егоистичния каприз на баща ѝ.

Напоследък той беше забелязал зрелото момиченце у Марджъри. Едно любящо, страстно създание живееше под строгите одежди на управителка на пощенската станция в Бат като нещо, което плава под повърхността на океана. Той искаше да разкрие сам това същество. В опита си да се пригоди към нейния живот Блейк беше запомнил хората, с които тя общуваше, и се беше запознал както с враговете ѝ, така и с приятелите ѝ. Дори всяка сутрин посещаваше минералните бани, но тя повече не придружаваше баба си до там. Той изскърца със зъби при мисълта за Роуина. Онази стара вещица би направила магьосниците на Макбет да изглеждат като великодушни кръстници. Вдовицата на херцога на Локсбърг не правеше нищо добро за внучката си. Не можеше ли Марджъри да види жестоката манипулация зад изопачената обич на Роуина?

Той се размисли за собствените си родители, прекалено погълнати от удоволствията си, за да се главоболят с някакво буйно момче, което обожаваше приключенията в класната стая; момче, което беше ненадминато в командуването, но подбило тъй ужасно собствената си цена. Блейк никога не се беше чувствал удобно, докато не замина в морето.

Представи си и изражението на майка си, когато отвори писмото и научи за предстоящата сватба. Тя щеше да се усмихне и да отпразнува новината, като си поръча десетина нови рокли. Единствените случаи, в

които си спомняше, че има син, бяха, когато той получаваше ново звание или когато баща му поверяваше да ръководи още някоя своя собственост. Освен случайните срещи при редките му посещения в Лондон, единствената му редовна връзка с херцогинята на Ендърли беше писмото, което му изпращаше всяка година по случай рождения му ден. Това едва ли можеше да се нарече поздравление, защото текстът винаги беше един и същ – кога най-после щеше да има наследник и да изпълни задължението си към дома на Честърфийлд.

Как можеха родителите така силно да желаят наследници, а след това с лека ръка да ги подхвърлят на бавачки и да ги затварят в детски стаи, чудеше се Блейк. Той винаги се беше чувствал като някакъв прибор в техния живот, който избърсваха от прахта и излъскваха, когато им беше нужен, а след това прибираха, когато празненството свършеше. Херцогът и херцогинята на Ендърли проявяваха по-голяма загриженост към личната си прислуга, отколкото към собствения си син. Но Блейк също имаше вина за това, защото признаваше повече Евърсън, за баща, отколкото своя собствен.

С Марджъри си приличаха в това отношение – и двамата не бяха познали семейната обич, поне не искрената привързаност или истинските грижи. Но това не му пречеше да желае и двете, ако не и повече. От него би излязъл добър баща. Той щеше да обича децата си и да ги държи около себе си. Щеше да ги обожават и нямаше да се срамува да показва чувствата си. Какво желаше Марджъри? Три неща му беше казала тя. Той не можеше да ѝ предложи честност, защото щеше да бъде отвратена от истината за него. Но не можеше и да става въпрос за независимост, защото искаше тя да бъде с него всеки ден и нощ. Усамотението в брака, което беше очаквал да споделя с нея, беше като далечен зов. Но той можеше и щеше да ѝ даде вяност. Щеше да ѝ бъде опора, докато корабите можеха да плават и да предизвикват всеки, който се осмеляваше да очерни името ѝ. Щеше да я обича до края на света. Само една-единствена пречка стоеше на пътя му – трябваше да я спечели най-напред.

Вратата се отвори. Блейк се развълнува силно. В стаята влезе Евърсън с купчина писма в ръка и с проницателен поглед.

– Разочарован сте, че ме виждате? Може би сте очаквали някой друг?

Блейк закричи отново.

– Къде е тя?

– Позволете ми да се коригирам. Разочарование е слаба дума – каза Евърсън. – Всъщност изглеждате като онази пантера в клетка, която

видяхме на майския панаир миналата година в Бостън. Наистина имаше много зелени очи. Спомняте ли си случайно това животинче?

– Да, спомням си също и едно кльошаво момче, което мушкаше животното с една пръчка и плати за глупостта си.

– О, не! – като се престори на ужасен, Евърсън вдигна ръцете си. – Пантерата откъсна ли му ръката? Това животно имаше ужасен нрав.

След обичайната шега Блейк усети, че напрежението му спада.

– А ти имаш непоносимо чувство за хумор. Виждал ли си я?

Като се захили ехидно, Евърсън вдигна самото на Блейк.

– Ето, облечете го. Тя е в съседната къща, у херцога на Кингстън.

Блейк се обърна и мушна ръцете си в ръкавите. Евърсън оправя раменете и се погрижи за реверите. Всеки момент щеше да влезе плавно в стаята, преметнала през рамо чантата с писмата, вдигнала високо брадичка, с далечен поглед в чудесните си сини очи. Но официалните й задължения сякаш забулваха със саван жената, за която копнееше.

След няколко минути, когато Сенфорд я въведе в стаята, Блейк разбра, че беше сгрешил за едно нещо: очите. Отчуждеността им беше изчезнала и те проблясваха като тюркоази на слънцето.

– Добър ден, милорд – поздравя го тя с по-малка топлина от тази на снежна буря.

– Здравейте, Марджъри.

Евърсън застана помежду им.

– Може ли да взема пелерината и ръкавиците ви, милейди?

– Това не е официално посещение. Но, както и да е, вземете ги.

Тя остави чантата си на един стол. След като подаде пелерината с качулката и ръкавиците си, каза:

– Моля да ни извините, Евърсън, но бих искала да разговарям насаме с господаря ви.

Сетивата на Блейк се изостриха. Каква хитрост се таеше зад прекрасните й очи? Той я огледа изпитателно. Тя имаше чудесен вкус към платовете и избираше модели, които подчертаваха необичайния й ръст. Днес носеше лъскава колосана памучна материя в нюанс малко по-червеникав от оранжево. Разцепена в кръста, както беше модата, полата разкриваше фуста от жълт атлаз, която подхождаше на бухналите ръкави. Без панделки, фестони или сложна бродерия, роклята подчертаваше красотата й, без да я засенчва. Корсажът с квадратно деколте разкриваше изящната линия на костите около врата й и намекваше за сочните форми на гърдите й.

Той си помисли, че едно бижу би изглеждало добре там, сгушено

между гърдите ѝ. Усети топла вълна, като си припомни формата на зърната и усещането, което оставиха в устата му.

– Гладен ли сте, милорд? Да донеса ли чай?

Сарказмът на Евърсън откъсна Блейк от похотливите му мисли. Но го предупреди също за очевидността на желанието му.

– Да.

– Не си правете труда заради мен – каза тя с прямота, която изчерпваше търпението на Блейк. – Това, което имам да казвам, няма да отнеме много време.

Когато вратата се затвори зад Евърсън, Блейк разбра, че слугата нямаше да се върне.

Марджъри посегна към пощенската си чанта. С грациозно движение, което навярно беше правила хиляди пъти, тя натисна катарамата и повдигна кожената кашка.

Той се загледа в косата ѝ, лишена от пудра и прибрана в плътно златисто руло, което изглеждаше прекалено тежко за нежната ѝ шия. Забеляза, че отново не носеше никакво украшение, а само една панделка и се зарадва, че тя нямаше нужда от никакви бижута. Един ден обаче той щеше да ѝ подари известното колие от честърфийлдските диаманти. Тези скъпоценни камъни щяха да я накарат да полети в ръцете му, така както думите не бяха успели.

Тя му подаде едно писмо.

– Пощата ви, милорд.

Нежеланият аромат на люляк стигна до ноздрите му. В своята замайност той позволи на бъдещата си съпруга да постави в ръката му писмо от бившата му любовница. Милостиви свети Криспин, колко по-странно щеше да става това ухаждане?

Подобно на някакъв моряк новак, хванат да пуши в отделението за барута, Блейк натъпка осъждащото го доказателство в джоба си.

– Благодаря – промърмори той. Протегнала ръката си, тя се усмихна прекалено нежно и каза:

– Четири пени, милорд.

Значи беше решила да изпълнява ролята си.

– Вие сте дръзка, Марджъри.

– И какво от това? А вие сте особен тип.

– Какво искате да кажете с това?

– Няма значение. Четири пени, моля.

– Четири пени за какво? – попита той.

– За пощенските разходи.

Блейк се почувства като глупак и възрази:

– А не бихте ли приели една целувка вместо това?

Усмивката ѝ помръкна, а изящните ѝ ноздри се разшириха.

– Не ставайте многословен. Писмата от и за вашата любовница са си лично ваша работа, а събирането на пощенските такси е моя.

Срамът охлади желанието му за флиртуване.

– Извинете.

Взе една златна монета от бюрото и я постави в ръката ѝ.

– Две гвинеи? Но аз нямам да ви върна ресто – каза тя. Той затвори нежно пръстите ѝ около монетата.

– Използвайте рестото, за да платите за пощенската кола – „И за компенсация на това, че се държах като простак“ – помисли си той. Когато щеше да се научи как да се държи с тази жена?

Тя погледна монетата за момент, а след това поклати глава.

– Не, не мога да я приема. Изпратете я на госпожа Шарп. Тя и синът ви се нуждаят повече от нея, отколкото аз... особено сега, когато сте им обърнали гръб.

Ужасен от упрека в гласа ѝ, Блейк отговори:

– Не съм си помислял, че ще стигнете дотам, да четете чужди писма. А Робърт не ми е син.

Тя се изправи и направи крачка към него. Приятният аромат на лавандула заличаваше всяка следа от този на люляка.

– Не съм чела писмата ви, Блейк Честърфийлд. Никога не чета нечи писма освен собствените си. Таг връчи писмото ви лично. Той ми каза, че госпожа Шарп е плакала, а после се е смяла, защото вие сте прекратили отношенията си с нея. А какво искате да кажете с това, че онова момче не е ваш син?

„Не губи търпение – каза си Блейк. – Тя е свикнала да защитава беззащитни деца.“

– Момчето е на пет години, а аз... познавам госпожа Шарп само от година-две. Въпреки това се бях погрижил за обучението му. Сигурен съм, че за това пише в писмото си.

Брадичката на Марджъри увисна, а една бръчка набразди гладката повърхност на челото ѝ.

– О, простете ми! Не трябваше да си правя такова прибързано заключение.

Откакто се запозна с Марджъри Ентуисъл, Блейк непрекъснато беше смайван от прямотата ѝ. Искаше му се да я прегърне, да я направи зависима от себе си. Искаше му се да я попита защо се беше нагърбила с

огромната отговорност за пощенските услуги. Нямахте да е лесно да я ухажда с думи, не и когато такива неподходящи теми като тази за бившата му любовница се вмъкнаха в разговорите им. Но като размисли, реши, че те с Марджъри никога не бяха водили нормален разговор.

– Извинена сте, скъпа – каза той весело. – Сега, след като изяснихме това, кажете ми какво правихте, след като ви видях за последен път?

Тя мушна монетата в чантата си.

– Последния път, когато сте ме видели, спях.

Той си спомни колко сладка, като ангел, изглеждаше тя тогава, с разтворените си устни и завивки, вдигнати до брадичката ѝ.

– И много сладко при това.

– Вие сте пакостливо джудже от скандинавските приказки.

– Не, не съм.

– Изхвърлих в боклука скандалната ви рисунка.

– В боклука ли? – думите ѝ сякаш му зашлевиха плесница. Той не беше рисувал от години и тази рисунка не отговаряше на възможностите му, но с практиката умението му щеше да се върне.

– О, аз нараних чувствата ви! – сега тя се опитваше да изглежда срамежлива, така ли? Но той можеше да ѝ го върне.

– Струва ми се, че искате да кажете, че няма да ми позирате повече.

Тя започна да настъпва към него с достойнство, което сякаш образуваше ореол над главата ѝ.

– Изобщо не съм ви позирала. Вие сте нахълтали в стаята ми...

– Не, не съм – прекъсна я той, като се надяваше, че ще охлади гнева ѝ. – Бях много тих.

Тя изглеждаше страховита и непреклонна, както беше изглеждала в шивашкото ателие, когато защитаваше Камбър Стоукс. Споменът за това се понрави на Блейк.

– Очарователна сте, когато сте сърдита.

Тя се засмя, а огънчетата в очите ѝ се превърнаха във весели пламъчета.

– Да не би да очаквате, че ще се развълнувам от такъв банален комплимент?

Блейк сякаш се луташе в непознати морета и осъзна, че не беше напреднал в спечелването ѝ. Предизвикателството разбуди ленивия му мозък. С хумор не беше успял. Дали нямахте да постигне по-голям успех, ако действаше направо?

– Какво е нужно, за да се развълнувате?

Тя тръгна към камината. Като прокара ръка по полицата, докосна

железните войници, които бяха радостта и гордостта на Кливлънд. Тъмната, излъчваща мъжество стая, изглеждаше по-светла с нейното присъствие. Така беше и с живота на Блейк.

– Ако исках да бъда развълнувана – заяви тя, – това нямаше да стане от мъж, притежаващ способностите на нощен крадец и въображението на свинар.

Тя се завъртя и размаха пръста си към него.

– Приемете съвета ми, Блейк Честърфийлд! Запазете художествени те си наклонности за колелата на файтони и фруктиери с плодове, а опитите си за любовни приключения – за леглото на някоя, която ще ги приеме с удоволствие.

Ако гордостта можеше да се оприличи на благоприятен вятър, той беше като в мъртво море.

– Ще бъде нужно нещо повече от пресилени обидни думи, за да бъде обезкуражен – каза той в своя защита. – Особено след като много бързо се хвърлихте в обятията ми и покрихте с целувки почти цялото ми лице, като по този начин предизвикахте нежните чувства, които изпитвам към вас. Ако баба ви и онзи дърдорко не бяха в стаята с пощата, щях да продължа нагоре по онези стъпала и да ви отнеса в украсеното ви с волани легло и да получаите пълна представа за моите опити за любовни приключения.

Тя запази равновесието си, а единственият признак на гнева ѝ беше бързото повдигане и спадане на гърдите ѝ.

– Щях да се осъзная много преди да ме бяхте ограбили...

Тя наистина се беше осъзнавала – няколко пъти.

– Това означава, че си признавате, че бяхте развълнувана и ме желяехте.

Страните ѝ се изчервиха силно.

– Бях... любопитна и прекалено ядосана, за щастие.

– Сега също сте ядосана.

– Винаги ме хваща яд на вас.

„Внимавайте, Марджъри – помисли си той. – Надвиснала е опасност над главата ви.“

– От това следва, че винаги ме желяете.

Тя вдигна ръцете си.

– Не знам защо си правя труда да разговарям с вас.

Блейк я привлече в обятията си с напрегнато от желание тяло.

– Правите си труда, защото ме харесвате.

– Не – тя се опита да се отскубне. – Не ви харесвам! Поне не по

начина, по който си мислите. О, по дяволите! Това, което исках да кажа, е, че се заблуждавате!

Тъй като тя не се отдръпна, той наблегна на тази тема.

– Какво си мисля?

Тя стоеше толкова близо, че можеше да види ресниците ѝ, наподобяващи перца.

– Мислите си, че ще сломите волята ми и че ще ви отдам целомъдрието си – каза тя меко. – А ако не ви се отдам, сам ще го отнемете.

Бързо препускащите му мисли внезапно се заковаха.

Целомъдрие! Защо беше допуснал, че не е девствена? Заради първата им среща. Освен че имаше примамлива външност, тя беше най-независимата и находчива жена в Англия. Беше допуснал, че си има любовник. А защо не? Понеже беше като зашеметен, той остави изключително приятната информация без коментар. Някоя нощ, много скоро, той щеше да посвети тази изящна и изключителна жена в радостите на любовта. Тялото му също откликна по неуловим начин.

– Е? – каза тя, като направи крачка назад. – Нямате ли какво да кажете? Ще се опитате ли да ме лишите от целомъдрието тук? – очите ѝ проблеснаха дръзко. – Сега ли?

Той преглътна и отвори уста да отговори, но изражението ѝ го възпря. Наблюдаваше с интерес как погледът ѝ се плъзна по отвора на панталоните му.

– Колко сте предсказуем, милорд!

Хитростта ѝ го подразни.

– Вижте, Марджъри.

– Вече видях, благодаря, и ни най-малко не съм заинтригувана от последния дар на баща ми.

Блейк се засмя, за да прикрие смущението си.

– Повярвайте ми, скъпа. Баща ви няма нищо общо с това, което мога да ви предложа.

– Не бих ви повярвала, дори и самият архиепископ на Кентърбъри да гарантира за вас.

– Тогава кралят...

– Защо му писахте? – попита тя равнодушно.

– Това тревожи ли ви?

– Ни най-малко – отговори тя уверено.

– О, струва ми се, че сте разтревожена – и трябваше да бъде. – И мисля също, че се страхувате от мен.

– Ха! Не се ласкайте толкова. Въобразявате си, че ще се влюбя във

вас.

– Да, вярно е. Аз съм добра партия, а вие сте неочаквана награда, Марджъри.

Тя сви ръката си в юмрук и удари силно по полицата над камината, като събори фигурите на пехотинците.

– Не съм награда, Блейк – каза тя, като вдигна железните войници.
– Аз съм залог – също като вас.

Истината в думите ѝ сякаш изчерпа силите му и той отпусна ръцете си.

– Говорите за годежа, нали?

Изражението ѝ се смекчи и тя изглеждаше толкова уязвима, сякаш щеше да се разплаче.

– Да, за това говоря. Защо иначе щяхте да ме желаете? Та вие можете да имате всяка знатна и не толкова знатна жена в Англия, а можем да прибавим и Франция, и Испания. Не се преструвайте. Знам защо сте тук.

Хрумна му една смела идея.

– Стойте тук. Веднага ще се върна.

Преди да обмисли последиците, той се втурна към стаите си и се върна с документа.

– Ето – мушна го в ръцете ѝ. – Той не струва и пет пари без подписа ви. Скъсайте го, хвърлете го в огъня или го вдигнете на флагшог, Марджъри! Мене не ме засяга това!

Нараненото ѝ достойнство я накара да се изчерви.

– Знаех, че не искате да се ожените за мен – тя размаха листа. – Доказва го вашето безразличие към този документ.

Беше го разбрала погрешно. Търпението на Блейк се изчерпа.

– Разбира се, че искам да се ожена за вас! Не съм скривал желание-то си, но кога всъщност съм ви направил предложение?

– Не сте ми правили истинско предложение – докато говореше, тя милваше навития на руло пергамент по такъв недвусмислен начин, че Блейк се сви. – Вие заявихте пред целия град, че ще се оженим.

Макар да съзнаваше, че жестът ѝ беше невинен, той си представи как ръцете ѝ го гаят по подобен начин.

– Отричате ли се от думите си? – попита тя. Коленете му заплашваха да се огънат и ако не побързаше да вземе документа от нея, щеше да съжалява.

– Не, не се отказвам от това, което казах, но откъде знаете, че няма да пожелаем да се омъжите за мен? Вие дори не желаете да ме опознаете.

– Повярвайте ми, че знам достатъчно. Казвам го в случай, ако сте забравили, че съм играла по този сценарий вече шест пъти.

– Аз съм по-различен от останалите.

Огледа го от главата до петите.

– О, така ли? И по какво се различавате?

Тя никога нямаше да научи отговора.

– По това, че ви желая. Другите не са били достойни за вас. А аз желая да докажа, че съм – той гледаше съсредоточено документа. – Скъсайте го.

Вместо да го направи, тя го притисна към гърдите си.

– Не може да говорите сериозно. Вие не познавате баща ми. Той съсипа четирима почтени мъже и ги разори всички, с изключение на един. Става безпощаден, когато реши да ми намери съпруг и да се сдобие с внук.

Страхът изправи косата му и го смрази, но Блейк се насили да се усмихне и да излъже.

– Не се страхувам от баща ви и разбирам, че не може да ви принуди да се омъжите.

– Тогава каква е идеята ви? Как ви накара да се замесите в това?

Това можеше да й каже. Взе документа от ръцете ѝ и го хвърли леко на безопасно място върху бюрото на Кливлънд. Успокоен, че маневрата му беше успешна, той каза:

– Идеята ми е в това, че ние не се познаваме. Вие сте една интелигентна жена, а аз съм доста хитро джудже от скандинавските приказки – като видя усмивката ѝ, той побърза да продължи. – Нашето ухажване е подложено на изпитания. Проверете дали няма да ме харесате.

– Въпросът не е в това, че не ви харесвам, Блейк. Не мога да се омъжа за човек, който се опитва да ме излъже.

– Как мога да разбера дали аз мога да ви вярвам?

– Не можете.

– Готов съм да поема риска. Хайде да започнем, като отидем във всторник вечерта в залата на Симпсън.

– Не мога – каза тя и започна да подрежда фигурките на войниците върху полицата над камината. – Трябва да се срещна с господин Неш и фелдмаршал Уейд.

– Тогава да отидем в Уилтшър в сряда вечерта.

– Съжалявам, но трябва да отидете сам. Налага се да придружа Алберт до Бристол и няма да се върнем до четвъртък.

– Това са само извинения.

– Не са. Чиновникът в Бристол е нов. Трябва да проверя документите му.

– Тогава да отидем в Симпсън в четвъртък.

Красивите ѝ бели зъби си играеха с ъгълчето на устните.

– Вие четете програмата за светските увеселения.

Той загуби част от самонадеяността си, но не искаше да се предаде.

– Ще дойдете ли с мен?

– Ще отида на танци с вас в петък, но ще трябва да приемете две условия. Обещайте ми, че ще прекратите среднощните си посещения и че ще анулирате поръчката за сватбените покани и канцеларските принадлежности.

– Кой ви каза за това? – попита той смаяно.

– Тобаяс беше бърз да ги предложи на вниманието ми.

– Вие не го обичате. Защо?

Тя въздъхна.

– Това е много стара и банална история – премести едно малко оръдие към предния отряд, който беше сформирала. – Ще ви се стори скучна.

– Любопитен съм да я чуя. Разкажете ми я.

– Не – отвърна остро тя.

Трябваше да отстъпи сега, когато беше спечелил предни позиции.

– Много добре. Спазете обещанието си, управителке на пощенската станция, и аз ще спазя моето.

Тя му подаде ръката си.

– Ще станем приятели и когато един ден се ожените и се върнете с вашата маркиза в Бат, ще се чувстваме удобно в присъствието си. Ще си стиснем ли ръцете?

Пръстите ѝ се плъзнаха в неговите и той веднага се настрои за поинтимна прегръдка. Тя щеше да бъде неговата маркиза, за бога!

– Разбира се. Ще дойда да ви взема на сутринта след завръщането си и ще отидем в банята „Крос“.

– Колко хубаво. Баба ще се зарадва да ни придружите.

В него настъпи рязка промяна.

– Защо се разстроихте толкова, Блейк? Тя не хапе.

Това беше меко казано, защото Роуина, херцогинята на Локсбърг можеше да съдвече всичките си врагове, а след това да ги изплюе. Познаваше я добре и знаеше също как да се справи с нея. Но можеше ли, без да навреди на Марджъри, да я накара да види истината за баба си?

– Блейк?

Като отпъди мислите си за жестоката жена, Блейк отвърна:

– Разбира се, че не хапе. Къде отивате сега и как ви се струва идеята за придружител?

Тя сви рамене.

– Отивам в кафенетата, за да занеса последните издания на „Тетлър“ и „Джентълменс Куотърли“. Нямам нужда от придружител.

– О, имате.

– Защо?

Той почеса голата си горна устна.

– Според госпожа Сърли кафенетата са неподходящи места за деликатната природа на нежния пол и гъмжат от тежки разговори за религия и философия.

Тя се засмя.

– Никога не забелязват присъствието ми, освен ако „Куотърли“ не е скъсан при превозването. Мисля да вляза и изляза преди тежкия разговор да ме повлече надолу.

Изведнъж почувства, че може да се изкатери с една ръка по мачта, поставена зад гърба му.

– И без това отивам там – излъга той.

– Постъпете както желаете.

Той я хвана за ръката и я поведе към вратата.

– Мисля да се отбия у Тобаяс и да го попитам защо не го обичате – каза той, за да я подразни.

Тя го сграбчи за ревера, а в очите ѝ проблесна тревога.

– Не трябва да го правите.

– А защо не? – попита я, като покри ръката ѝ със своята.

Тя започна да движи нервно погледа си от вратовръзката му към мястото за пушене, а оттам – към портретите на стената. Накрая каза:

– Той иска да ме измести от пощенската станция.

Блейк постави ръката си на бузата ѝ.

– Погледнете ме! – а когато тя го погледна, каза: – И какво още криете за него?

Тя отново призова достойнството си, но не можеше да го заблуди, защото Блейк Честърфийлд познаваше срама, щом го видеше. В него се породиха дълбоко съчувствие.

– Кажете ми.

– Преди шест години баща ми изпрати Тобаяс тук, за да се ожени за мен.

ОСМА ГЛАВА

„Мошеници и шарлатани ще бъдат глобявани тридесет гвинеи от спечелените им по нечестен начин пари, а занаят пред ще бъдат наказвани за пороците си в Танбридж Уелс.“

Боу Неш

„Правила на Бат“

Застанал близо до масите за игра на карти в игралната зала в Уийлшър, с чаша шотландско уиски в ръка, Блейк наблюдаваше шумната тълпа. Група от млади играчи разиграваха заровете. Дрехите им изглеждаха добре, но личеше, че бяха виждали и по-добри дни. Един от тях носеше ужасно раздърпана перука, а друг беше обут в ожулени обувки и чорапи с дупки на петите. Те се смееха и се караха един на друг, но когато заровете попаднаха в приятелски ръце, закачките се прекратяваха. Надвесваха се над масата, свиваха юмруците си, сякаш се съсредоточаваха, за да пожелаят печалба на партньора си. Една ръка се отвори. Заровете се търкулнаха по кечето на масата. – Точка.

Някои от момчетата нададоха радостни възгласи, а загубилите недоволстваха.

Блейк си припомни юношеските години. На двадесетгодишна възраст се стремеше само към две неща: печалби на комар и леки жени. Но дори и тогава не се нуждаеше от печалби, за да оцелее, както тези младежи очевидно се нуждаеха, а от временна почивка от амбициозните майчета, които подбираха дъщерите си пред него, сякаш бяха едногодишни животни, водени към подиума за продажба на търг. В най-прословутите игрални домове на Лондон беше открил много жени, нетърпеливи да запълнят ергенското му легло и не по-малко комарджии, изгарящи от желание да изпробват уменията му.

Тези времена бяха щастливи за него, дори сутрините, когато се събуждаше с неприятно усещане в стомаха, с пулсираща глава и добре оформена жена в леглото си, чието име не можеше да си спомни веднага. Като се върна мислено назад в годините, той съжали, че не беше следвал модата и не беше дерзал по изровения път до Бат преди години, за да е станал вече добър познат на Боу Неш. С приятел като „края“ на Бат, Блейк можеше вече да е женен за Марджъри Ентуисъл и да е освободен от робството на баща й. Мисълта, че Джордж Ентуисъл щеше да

му бъде тъст, накара червата му да се обърнат, а изгледите да се ожени за Марджъри накараха сърцето му да се размекне. Той отпиваше на малки глътки от уискито, а то замъгляваше погледа му. Мислите му се насочиха към самия него. В началото всяко напомняне за годежа трупаше у него горчивина и чувство, че беше хванат в клопка. Сега идеята да се ожени за Марджъри караше душата му да се опиянява от чувството за справедливост и удовлетворение.

– Изглежда, че се забавлявате добре, милорд – каза Тобаяс Пондз.

Блейк изпита желание да удари с юмрук прекалено красивото лице на Пондз, да бие копелето до безсъзнание и да счупи ръцете, които бяха докосвали Марджъри. Но насилието нямаше да промени миналото ѝ, а можеше да има обратен ефект за бъдещето ѝ. Блейк отговори любезно:

– Тук се предлагат много развлечения.

– Винаги е така – печатарят се усмихна, като разкри нащърбения си зъб. – Въпреки това сигурен съм, че компанията щеше да ви хареса много повече, ако Марджъри не беше в Бристол.

– Тя ще се прибере утре – каза Блейк.

Тобаяс се втренчи в питието му.

– Тя не се зарадва прекалено много на съобщенията и на канцеларските материали. По-добре ще е да се откажете от тях.

Това беше умерено твърдение. Марджъри е била вбесена. Ако Блейк беше знаел за силата и продължителността на омразата между управителката на пощенската станция и печатаря, той нямаше да му даде поръчката.

– Вие не сте нейният любимец, Тобаяс.

Той се засмя.

– Нито пък може да бъде някой, който се стреми към поста ѝ или ръката ѝ. Аз бях първият ѝ годеник, навярно знаете.

Безцеремонното изявление разпали гнева на Блейк.

– Аз ще бъда последният.

– Сигурен съм, че ще е така. А сега погледнете онзи там – Тобаяс посочи към тълпата около масата със заровете, където Блейк беше гледал преди малко. – Този в зелената жилетка. Името му е Шелбърн. Той дотърча до Бат – самоуверен виконт с документ за годеж в ръката. Марджъри отказа да се омъжи за него, но случайно научих, че му е дала пари, за да се изплати на Джордж Ентуисъл. Въпреки това баща ѝ съсипа този нещастник.

Краката на Блейк се разлюляха като фиданки при силен вятър. Да знаеш, че Ентуисъл ще си отмъсти, беше едно, а да видиш

опустошението, което беше причинил, беше съвсем друго нещо. Клетият Шелбърн. Блейк потърси някакъв безобиден отговор, нещо, което да парира опитите на Пондз да го изплаши. Като преглътна буцата, предизвикана от страха, той каза:

– Не е ли той от кенсингтонските Шелбърнови?

Пондз направи разочарована гримаса и измърмори:

– Той беше син и наследник на граф, но вече не е. Семейството го лиши от наследство, а кралят отне титлата му.

Проклети да са титлите! Ако лютата клетва на Блейк беше чута, древният и благороден дом на Честърфийлд щеше да понесе позора. Такива знаменити мъже и забележителни жени заслужаваха почтен наследник да носи името им, а не измамник да петни славата им. Защо не беше втори син? Самоувереността помогна на смелостта му да се върне.

– Наистина съжалявам за Шелбърн, но проблемите му са си негови. С вас имаме да обсъждаме по-добри неща, Тобаяс, например Марджъри. Казахте, че се стремите към нейния пост.

Той повдигна рамене и обърна ръката си с дланта нагоре.

– Не съм пазил амбициите си в тайна. Тя знае, че залагам против нея. И ще спечеля.

А Блейк можеше да използва стремежа на печатаря в своя полза. Но щеше ли да го направи? Вероятно.

– Тя ще бъде толкова добра като маркиза, колкото е като управителка на пощенската станция. Не сте ли съгласен с мен?

Пондз изглеждаше така, сякаш беше изял една купа натрошено стъкло.

– Тя ще ви разори. Както знаете, на нашата Марджъри ѝ се носи славата.

Блейк отметна глава назад и се разсмя.

– Тогава сме един за друг.

Като се пръскаше от злоба, Пондз отвърна:

– Изненадан съм, че семейството ви се е съгласило с годежа.

– И аз съм изненадан, че сте наясно с предпочитанията на херцога и херцогинята на Ендърли. Мислих, че се движите в по-нисши кръгове.

Вълна от смущение заля страните на Пондз.

– Не си придавах важности, лорд Блейк, а само повторих нещо, което вдовицата на херцога на Локсбърг каза.

Значи така, мислеше си Блейк. Пондз беше запазил гордостта си. Каква ли слабост беше допуснал? Как ли се беше изплъзнал от капана на Ентуисъл? Марджъри беше казала, че баща ѝ беше разорил някои от

мъжете, а други беше накарал да фалират. Пондз не попадеше в нито една от тези категории.

– Не бива да повтаряте женските клюки, Тобаяс.

– Както и да е, разбрахме се – гласът му се сниши. – Аз познавам старата вещица по-добре от вас. И повярвайте ми, милорд, тя ще прекарва всяка минута в настройване на Марджъри против вас.

О, не, нямаше да стане така, защото Блейк имаше план. Той познаваше един човек, който щеше да ангажира Роуина и най-вероятно щеше да получи одобрението ѝ за годежа.

– Ще се справя с Роуина.

Тобаяс се извърна към входа.

– Госпожа Пепджой пристигна. Колко ѝ подхожда тази рокля.

Блейк видя любимата на Неш да оглежда тълпата. Тя носеше достатъчно тъмночервена тафта, за да снабди целия кораб „Доверие“ с марсел.

– Точно така – каза той, като се чудеше как успяваше да се движи в кринолините, широки колкото корабни лодки.

– Да засвидетелстваме ли уважението си?

– Идете вие – каза Пондз. – Аз желая да танцувам с дъщерята на Уолингфорд. Заминават си в събота.

Блейк се усмихна насила и се загледа в Пондз, който тръгна към балната зала. Дали беше ухажвал Марджъри? Докъде ли беше стигнал в опитите си да я прелъсти? Дали я беше целувал? Дали беше докосвал гърдите ѝ?

Грозни, отмъстителни мисли нахлуха в съзнанието на Блейк. Тя му принадлежеше. Искаше я да бъде точно тук, точно сега и веднъж само да влезе през вратите на града, никога повече нямаше да ѝ позволи да му се изплъзне. Като реши, че ще я следва, ако не се ангажира по друг начин с нея, Блейк отиде да потърси Джулиана Пепджой. Тя се беше преместила на масата със зарове и се беше задълбочила в разговор с мъжа на име Шелбърн.

Любопитството и някаква непозната вътрешна необходимост накара Блейк да прекоси стаята и да се срещне с друга от жертвите на Джордж Ентуисъл. Като си проправяше път през навалицата, той се спря, за да размени любезности с госпожа Сърли, Ралф Елн и няколко други местни жители. След десет минути не беше изминал повече от двадесет стъпки и тогава разбра защо се движеше толкова бавно: защото се страхуваше. Колкото повече приближаваше масата за игра със зарове, толкова повече нарастваше тревогата му и докато стигна до Джулиана

Пепджой, стомахът му се бунтуваше като море при ураган.

– Добър вечер, Джулиана – каза той, като не смееше да погледне Шелбърн в очите.

Разшумоля се атлаз, когато тя се обърна. Джулиана се усмихна, а раменете ѝ хлътнаха.

– О, добър вечер, милорд – погледът ѝ се стрелна към масата за игра със зарове, а после вдигна глава към Блейк.

– Колко хубаво, че ви виждам.

Като събра смелост, Блейк си позволи да погледне Шелбърн. И съжали, че го направи, защото в погледа му се четеше пълна безнадееждност. Блейк беше виждал подобно изражение по лицата на африканците, които бяха прекарвали месеци в работа и гладуваме в лапите на испанския робовладелец. Пристъп на истински ужас го разтреса до дъното на душата му. Джулиана възкликна развълнувано:

– О, боже! – тя беше уловила иронията на ситуацията.

– Какво неловко положение!

Блейк преглътна и се насили да ѝ се усмихне.

– Може ли да ви кажа, че сте очарователна?

Успокоението изглади бръчките на загриженост.

– Благодаря.

Той погледна съсредоточено Шелбърн, а после Джулиана. Тя побърза да каже:

– Простете лошите ми обноски. Лорд Блейк, позволете ми да ви представя виконт... – тя се запъна, а очите ѝ се разшириха от смущение – да ви представя Томас Шелбърн.

Блейк не успя да разтвори стиснатия си юмрук и не подаде ръката си, но успя да кимне с глава.

– Това е удоволствие за мен, Шелбърн.

– Честърфийлд.

Магическата дума Честърфийлд! Вековната семейна гордост проблесна в него. Той можеше почти да усети Едуард, черния принц на Уелс, да стиска рамото му и да казва:

– Отстоявай себе си, момко.

За бога, той щеше да го направи!

Погледът му се спря върху разрошената коса и омазаните дрехи на Шелбърн. Той беше облечен в жилетка от бродат, която някога беше имала модерния лимонов цвят. Вратовръзката на нещастника беше изцапана и изглеждаше така, сякаш я бяха използвали за забърсване на масите. Джулиана се изкашля.

– Господин Неш все още не е пристигнал и аз се чудех дали не бих могла да ви предложа...

Като я разбра прекрасно, Блейк каза:

– Искате ли да танцуваме?

Шелбърн се обърна към масата. Косата му беше вързана с раздърпана панделка.

– О, не – каза тя с леко поклащане на главата си, без да разпръсне нито пращинка от пудрата върху високата си красива перука. Тя говореше зад ветрилото си. – Разбирате ли, лорд Блейк, има мошеник на тази маса и ако господин Неш беше тук, а аз съм сигурна, че скоро ще дойде, щеше да прекрати това.

Тази нелепост докосна особено весела струна у Блейк. Той тъкмо си мислеше за един от своите славни прадеди и що се отнасяше до мишиите им, разкриването на измамник сред комарджиите на Бат изглеждаше като детска игра в сравнение с таланта на Едуард в битката при Креси. Но това беше задача за Блейк.

Като се почувства особено поласкан, той каза:

– Ще бъде удоволствие за мен да действам вместо Неш. Шмекеруват ли мъжете?

– Да – каза тя присмехулно. – Сигурна съм в това. Този с ужасната перука и онзи с протритите обувки спечелиха пет точки от пет хвърляния. Те бяха толкова нагли, че спряха да залагат, когато дойде редът на горката жена. Никой друг не е спечелил повече от шилинг. Тя е започнала вече да залага бижутата си.

Момичето взе заровете. Когато го видя, Блейк се усмихна насърчително. Пред нея лежеше залогът, състоящ се от около петстотин лири в монети, перлена обещана, рубинена карфица за вратовръзка и златна кутия за емфие. Блейк разпозна младежите, които беше наблюдавал само преди няколко минути. Те стояха един до друг и обсъждаха обстановката в странноприемницата „Белият лебед“. Изглеждаха напълно безучастни към следващото хвърляне на заровете. Защо беше така? Когато отново дойдеше техният ред, успехът им щеше да е сигурен. Но кой от мъжете играеше нечестно?

Със съкрушено от отчаяние лице момичето хвърли и последната си обещана на камарата. Точно когато затвори ръката си, за да разтръска заровете, Блейк я хвана за китката.

– Един момент – каза той.

Тя остана с отворена уста. Пръстите ѝ се огънаха и заровете се търкулнаха по роклята ѝ. Но Блейк не се разтревожи за тези зарове,

момчетата си имаха други, тези, които им бяха нужни.

– Виджте какво – каза младежът с протритите обувки, – трябва да си чакате реда. Сега девойчето е на ред – пеещият му глас с провинциален акцент го издаде, че е ирландец.

Всички останали на масата вдигнаха погледи към Блейк. Очите им се разшириха. Те застанаха мирно, като марионетки, чиито конци бяха дръпнати. Разговорите в залата утихнаха. На съседните маси започнаха да се надигат глави с перуки, като всяка търсеше по-добра видимост.

– Стига, О'Донъл – каза мъжът с опърпаната перука. – Той не е просто лорд. Той е Честърфийлд – не виждаш ли?

Ирландецът отстъпи назад и изведнъж интересът му се насочи към ожулените му обувки.

Мъжете бяха приятели, както Блейк беше предположил, или партньори в измамата. Той огледа бързо и останалите присъстващи на масата. Не можа да види онези двамата младежи. Но дали нямаха други приятели сред играчите?

Той щеше да хвърли обвинението върху всички тях. Като се обърна към масата им, каза:

– Господа, моля да си изпразните джобовете. Последваха пъшкания и ядно мърморене. Шелбърн направи такава гримаса, сякаш беше глътнал воняща трюмна вода.

– Изпразнете си джобовете – повтори Блейк. – Всички до един!

Шелбърн каза:

– Ъ... разбира се, милорд, но предпочитам да го направя насаме с вас.

Толкова ли зле беше възпитан Шелбърн, че сега мамеше хората на зарове? Той вече беше загубил повече, отколкото можеше да се спечели за цял живот; най-малкото, което заслужаваше, беше поне да бъде оправдан поради липса на доказателства за вината.

– Хубаво – каза Блейк, – но останалите да започват! – всички, с изключение на Шелбърн, започнаха да си обръщат наопаки джобовете. Кутии за емфие, визитни картички, всякакви видове часовници и карта с поп купа паднаха върху масата. Но фалшиви зарове нямаше. Когато един як шотландец измъкна презерватив от палтото си, избухна силен смях, който наруши напрегнатата тишина. Остана само Шелбърн. Блейк се обърна към Джулиана:

– Задръжте всички тук, докато се върна – той поведе Шелбърн към тоалетната.

С изражение на окаян мизерник, младият мъж каза:

– Както навярно знаете, не ми провървя много. Не можех да си поръчам вечеря, затова откраднах половин пиле от бюфета. То е в джоба на жилетката ми.

Шелбърн беше помолил да си изпразни джобовете само пред Блейк, защото искаше да си спести срама да го хванат с крадена храна в джоба. Блейк се опита да прикрие съжалението, което изпита, защото познаваше вкуса на срама. „Той е достоен за оплакване, а аз, благодарение на божията милост, съм Блейк Честърфийлд“ – помисли си той.

– Колко загубихте?

Шелбърн въздъхна.

– Десет лири миналата нощ в Симпсън и двадесет и пет до този момент тази вечер.

– Разбрах, че някой играе с фалшиви зарове. Има ли някой тук, който е играл и миналата вечер?

Шелбърн се ококори.

– Момичето. И си тръгна с четиристотин лири и онези обеци. Баща ми беше прав. Аз съм безнадежден глупак.

Блейк се натъжи, когато се сети за собствения си баща. За разлика от своите деди, настоящият херцог на Ендърли, изглежда, изобщо не се интересуваше да остави някаква следа след себе си в Англия. Той винаги говореше за незначителни неща, освен когато се надсмиваше на своята херцогиня. Много рано в живота си Блейк се беше заклел, че когато получи титлата, ще използва властта си за подобряване съдбата на своите сънародници. Напоследък обаче мислите му се бяха насочили към злочестните африканци и към това, което трябваше да направи, за да им помогне.

– Ако продължите да играете комар, Шелбърн, по-добре е най-напред да се научите да разпознавате мошениците, дори и най-привлекателните – каза Блейк със съчувствие.

Като се засмя прекалено скромно, младият мъж рече:

– Защо някой не ми беше казал това, преди да седна да играя на карти с Джорд Ентуисъл? Той ме обра до последната лира. Ако Марджъри не беше ми се притекла на помощ, щях да гния в затвора за неизплатени дългове.

Блейк трепна.

– Ще склуча една сделка с вас, Шелбърн.

В очите му проблесна надежда, но след това изчезна.

– Но вие сте Честърфийлд, а аз съм... аз съм нищожество.

Блейк каза любезно:

– Вие сте все още човек.

– Но защо искате да ми помогнете?

– А защо не? Да кажем заради взаимната ни неприязън към Джордж Ентуисъл. Бихме могли да открием клуб.

– Не очаквайте от мен да се присъединя към вас, освен ако вноските са ниски.

– Ще ви дам петстотин лири и писмо, с което да се представите пред един корабостроител от Бостън, когото познавам. В замяна на това ще ми отговорите честно на всеки въпрос, който ви задам относно годежа ви с Марджъри Ентуисъл.

Шелбърн зяпна.

– Ужасният Том каза, че сега вие сте сгоден за нея, но аз си помислих, че това е слух или шега с мен. Загубихте ли от него на хазарт?

Блейк с радост би заменил двореца си в Уелс срещу освобождаването си от дълговете към Джордж Ентуисъл.

– Не. Интересува ме само да се ожена за дъщеря му.

– Тя е като неочаквана награда, милорд.

– Съгласен ли сте да имигрирате?

Шелбърн въздъхна шумно и се замисли. След минута се усмихна и изправи раменете си.

– В колониите мога да започна живота си отначало.

– Да, можете – каза уверено Блейк. – Но аз мисля, че американците ще ви харесат. Те не държат на титлите като нас.

– Бог да ви благослови, милорд, за това, че ми помогнахте и... за това, че спасихте гордостта ми.

– Няма защо да ми благодарите. А сега бих искал да получа няколко отговора.

След пет минути Блейк се върна на масата за игра, където Джулиана стоеше на пост. Момичето със зарове беше нахално, мислеше си Блейк, като погледна отпуснатите устни и фалшивата му самоувереност. Той протегна ръката си и каза:

– Извадете заровете от корсажа си. Тя разклати бедрата си.

– Можете да вземете всички неща, с които играя, милорд, но зарове нямам.

– Дайте само заровете – тя не се помръдна и Блейк я заплаши: – Аз ще ги взема.

– Не бихте посмели – изрече злобно тя, а изражението ѝ беше сурово като на леките жени от улица „Лилипут“.

Блейк скръсти ръцете си.

– Ще видим.

Преброи до пет. Тя го накара да сведе поглед. После мушна ръката си в пазвата ѝ. Неприятният сладникав аромат на жасмин достигна до обонянието му.

– Хей! Това не е начинът, по който трябва да се отнасяте към дама! – развика се тя, като се извиваше в ръката му. Като си пое въздух, стисна ръката му между гърдите си и деколтето на роклята. – О, милорд! – изписка тя. – Колко ви е приятна ръката!

Пръстите му се движеха по влажната плът и се затвориха около заровете. Шумът в залата утихна. Едно бастунче затропа силно по мраморния под. Блейк вдигна очи. Проститутката гледеше пода. Той замръзна на мястото си, защото на прага стоеше Боу Неш, натруфен в златист брокат, а до него се издигаше заплашително фигурата на Роуина с очи, заковани в ръката на Блейк. Той се отдръпна. Като притегли на ръка заровете, разбра, че са фалшиви. Това беше средство за измама.

Една ръка в ръкавица докосна рамото му. Видя тъмnochервената пола на Джулиана Пепджой.

– Благодаря ви – каза тя. – Ще за свидетелстваме ли уважението си към новодошлите?

Блейк едва не се изсмя високо.

– Непременно.

– Но най-напред трябва да платите глоба от тридесет гвинеи.

– Защо? – попита Блейк.

– Друго правило на господин Неш.

Блейк грабна монетите от масата.

– Неш ли взема парите?

– Не, отиват за любимото му благотворително заведение, разбира се – каза тя възмутено. – Болницата за лечение с минерална вода.

Повечето от посетителите бяха напуснали масите си и отиваха да поздравят Неш и Роуина. Професионалните комарджии се втурнаха към „краля“ на Бат като чайки след рибарска лодка. Гражданите, решени да се доберат до вдовицата на херцога, приличаха на поклонници, бързащи към светилище.

Блейк се изсмя.

– Кое е толкова смешно? – попита Джулиана.

– Мислих си само, че ако тази стая беше кораб, щеше да бъде опасно наклонена към десния борд – отговори той, като се наведе надясно.

Тя погледна тълпата от хора, която се скупчваше в дясната част на залата и също се засмя.

– Колко сте остроумен. Мислите ли, че ще потънем?

– Само онези, които не могат да се задържат над повърхността при церемониалностите.

Погледът ѝ стана по-мек.

– Харесвате ми, Блейк Честърфийлд.

– Радвам се, защото се нуждая от приятел – той стисна ръката ѝ и я поведе към мястото, където свършваше навалицата.

След малко Джон Уд застана между тях и херцогинята. Архитектът се поклонил над ръката на Роуина и каза:

– Вашето присъствие е като предвестник на пролетта, Ваша милост.

Тя се усмихна, като разкри бели и правилно подредени зъби като тези на Марджъри. Едно причудливо колие от перли подчертаваше нежната кожа и привличаше вниманието към изящната ѝ дълга шия. Носеше роклята от черно кадифе на Марджъри и богато бродирана бяла фуста. Марджъри беше наследила ръста си от страна на майка си, защото Джордж Ентуисъл беше малко над средния ръст. Тя беше облагодетелствана от баба си в много отношения. И двете бяха внушителни и елегантни, с очи в еднакво очарователен нюанс на синьо и фини носове, достойни да провокират уменията на художника. Характерите им обаче се различаваха толкова, колкото акулата от другите видове риби.

Той си спомни какво беше казал Джордж Ентуисъл за Роуина. Беше я нарекъл „хитра и безмилостна стара жена“, която най-напред би загубила ръцете си, преди да пусне Марджъри. Според Шелбърн Роуина беше нарекла Джордж „стар съсипан женкар“, който би пожертвал дъщеря си, както бе направил с майка ѝ, която бе починала при раждането ѝ, за да му осигури наследник на всяка цена. Всички мнения съвпадат, мислеше си Блейк. Джордж и Роуина бяха една подхождаща си двойка от безогледни изхабени хора, които не биха пощадили чувствата на една уязвима млада жена с преливащо от любов сърце, за което никой не бе достоен. Той имаше намерение да задоволи всичките ѝ нужди.

Винаги беше в неизгодно положение, когато срещнеше Роуина. Но втората им среща беше най-жива в съзнанието му. Беше нахълтал в стаята с пощата с Марджъри на ръце и изпълнено със страст сърце. Тази вечер беше по-различно, защото можеше да концентрира вниманието си върху Роуина, когато я нямаше Марджъри с изключително приятното ѝ „безумие“. Нетърпелив да направи това, Блейк остави Джулиана на грижите на Неш и хвана ръката на вдовицата на херцога.

– Добър вечер, Ваша милост – каза той. – Колко хубаво, че ви виждам оздравяла.

Тя кимна надменно и се намуси.

– И аз се радвам да ви видя, лорд Блейк. Виждам, че сте се възползвали от гостоприемството на Бат – като погледна ръката му, добави: – Онзи аромат още се носи около вас. На жасмин, нали?

Тази злобна дърта брантия! Опитваше се да превърне в любовна авантюра усилията му да приведе закона в действие.

– Това е цената, която човек трябва да плати заради поддържането на правилата на Бат.

– Правдоподобна история – тя се обърна към Неш и измърмори: – Джордж Ентуисъл явно ни изпраща най-приказливите посетители, нали?

Джулиана остана с отворена уста. Боу изпусна бялата си шапка, а Блейк – ръката на Роуина. Като се наклони към нея, каза:

– Внимавайте, Ваша милост! Този посетител може да ви изненада.

– Съмнявам се в това – отговори тя, като размаха бастунчето си.

Ако си беше наумила да плаши Блейк Честърфийлд, трябваше да си помисли още един път.

– Може би ще желаете да продължим разговора на чаша пунш?

Ледено предизвикателство проблесна в очите ѝ. Те бяха като тези на Марджъри, но по-твърди и студени.

– Не мога и да си помисля да ви отклонявам от вашите приятели със заровете. Изглеждахте толкова очарован от компанията им.

Джулиана не се въздържа и каза:

– Онова неморално същество мамеше останалите. Отказа да даде фалшивите си зарове и затова лорд Блейк трябваше сам да ги вземе.

Боу погледна Блейк.

– Взеха ли ги?

– Разбира се, ето ги! – той подаде глобата заедно със заровете.

– Моите благодарности – каза „кралят“ на Бат с намръщеното си дългообразно лице. – Долна паплач – измърмори той. – Мислят си, че могат да идват в Бат и да ни скубят като гълъби.

– Едва ли, сър – каза Блейк, – докато вие управлявате този град.

Неш се изпъчи, но Блейк съзнаваше, че това не беше, защото се гордееше със себе си или с репутацията си. Всъщност той беше един комарджия, макар че играеше честно.

– Мисля, че ще трябва да огледам по-внимателно тази сган от гуляйджии и да изпратя шмекерите да практикуват занаята си в Танбридж Уелс – заяви Неш.

„Кралят“ на Бат протегна ръката си към своята „кralица“ и те се

скриха в тълпата.

– Тобаяс Пондз е тук и танцува с една баронска дъщеря – каза Роуина. – Той е също от приятелите на Джордж Ентуисъл, както знаете. Мислих си, че ще ми донесете чаша пунш, лорд Блейк.

Тя имаше странния навик да изстрелва по някоя хаплива забележка, след която да прибавя невинна реплика. Но той също можеше да играе нейната игра.

– Пондз се изказа много ласкаво за вас, Ваша милост. Марджъри спомена ли ви, че ѝ дадох коня си, за да пътува до Бристол?

Устните на Роуина се извиха и тя се нацупи.

– Разбира се, че ми е казала. Тя ми казва всичко. Опитвах се да я убедя да не впряга проклетото животно в тази кола, но тя не искаше и да чуе. От години не се е занимавала с такъв буен звяр.

Браво на Марджъри! Беше отстояла позициите си пред Роуина.

– Марджъри може да управлява въпросния звяр – каза той натъртено.

Роуина потропа с бастунчето си.

– Ами звярът желае ли да бъде управляван?

Той се усмихна с донжуанската си усмивка и протегна ръката си.

– С най-голямо удоволствие ще ѝ предоставя юздите.

Роуина постави ръката си на рамото му.

– Тя няма да се омъжи за вас.

– Аха! – той тръгна бавно към купата с пунш. – Сега вече отиваме към същността на въпроса.

– Тя няма да подпише този документ, дори и заради високопоставения наследник на Честърфийлд.

Отново тази магическа дума. Блейк поздрави минаващия Лафингам и отвърна с чувство на Роуина:

– Човек би си помислил, че не желаете Марджъри да се радва на разкоша и привилегиите, които името ми може да ѝ осигури.

Бастунчето трепна в ръката ѝ...

– Името ви няма да струва и колкото закърпен чорап, когато Джордж Ентуисъл ви прегази.

Ако не престанеше с тези язвителни реплики, той щеше да се бори с нокти и зъби до пълното си поражение. Възползвайки се от информацията, която беше измъкнал от Шелбърн, каза:

– Какво означава това? Вие защитавате Джордж? Мислех, че го ненавиждате.

– Разбира се, че го ненавиждам. Той е мерзавец, но беше

достатъчно хитър да научи истината за вас. Чудя се каква е тя.

Блейк стегна коленете си, за да попречи на краката си да се раздвижат неспокойно. Ако Роуина знаеше... Той отпъди от съзнанието си немислимото. Шелбърн му беше като извор на информация.

– Знаете ли какво си мисля, Роуина? Мисля, че ви допада да играете игри с Джордж Ентуисъл, а това, което според мен не разбирате, е, че вредите на Марджъри.

– Вие сте нахален и нахакан младеж – тя се разтрепера от възмущение, но измайстори една усмивка за тълпата. – Това е най-абсурдното нещо, което някога бях чувала. Тя е силна и хубава жена и много по-добра, отколкото заслужавате.

Сто чифта очи ги наблюдаваха, затова Блейк разумно запази тона си равен.

– Трябвало е да бъде силна, като се има предвид изпитанията, на които сте я подлагали с Джордж.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ръкава му.

– Марджъри и аз надживяхме игрите на Джордж. Какво знаете вие за този мерзавец?

– Наречете го мнение на обективен наблюдател.

– Наричайте го с каквито глупости искате. Марджъри ще се омъжи по любов, а не по повелята на баща си.

Блейк изигра един от козовете, които Шелбърн му беше дал.

– Както сте постъпили и вие?

Тя пребледня. Стигнаха до масата с напитките. Един къдрав издокан сервитьор наливаше пунша. Блейк пое от него чашите и подаде едната на Роуина.

– И двата ми брака бяха нагласени – тя въртеше шнурчето на ветрилото си в старите, но гъвкави пръсти. – Нито единия от съпрузите си дори не бях погледнала до деня на сватбата.

Беше наранена дълбоко. Ами ако не знаеше как да се отнася по-добре към внучката си, отколкото се бяха отнасяли към нея? Блейк се опита да измъкне някаква информация, като попита:

– Съжалявате ли за браковете си?

Тя повдигна високо брадичката си. Причудливите перли проблеснаха на светлината на свещите.

– Преживяла съм ги и благодарение на моята помощ Марджъри няма да бъде купувана и продавана като телица на пазара.

Той спекулираше за пръв път с болката на тази горда жена, която беше страдала в ръцете на мъжете. Но какво право ѝ даваха

преживяванията да си играе с живота на Марджъри? Колко странно, че точно той, който винаги беше гледал на брака като на някаква сделка, можеше да погледне на него като на емоционален съюз.

Въпреки че беше съгласен с Роуина, той не можеше да ѝ го каже. Щеше да го приеме като слабост, от която да се възползва. Затова реши да отговори на силата със сила.

Роуина отпиваше от питието си, обърнала лице към тълпата.

– Крал Джордж одобрява съюза ни – изрече той спокойно.

Погледът ѝ срещна неговия.

– Той е отговорил на писмото ви? Не го видях да минава през... – тя спря по-бързо от фрегата на пясъчен нанос, а той не можа да се сдържи да не се усмихне.

– Четенето на чужди писма е по-лошо от кражба...

Тя се нацупи като сърдито разглезено дете.

– Ще кажа на Марджъри, че ме наричате крадец.

– Можете също да ѝ кажете, че съм ви предложил имение по ваш избор, след като се оженим с нея.

– А аз ще кажа, че се опитвате да ме подкупвате.

– Честърфийлдови не прибегват до подкупи – каза той гордо.

– Освен ако нямат някоя тайна, която трябва да бъде запазена, или за да поддържат репутацията си на донжуани – тя пресуши чашата си и му я подаде. – Приятна вечер. Не бих си позволила да ви лишавам от удоволствията ви.

О, тя щеше да се опита, помисли си той, като я наблюдаваше как се отдалечава, накуцвайки. Толкова беше изкривена психиката ѝ, че би наранила дори и човека, който я обичаше най-много. Сърцето го болеше заради управителката на пощенската станция на Бат и заради годините на страдание, които беше преживяла.

Разговорите наоколо се превърнаха в далечно жужене. Изведнъж усети празнота и самота, макар че беше сред тълпата от забавляващи се хора. Остави чашата на Роуина. Ако Марджъри не беше в Бристол тази вечер, щеше да бъде тук и да се присмива на мрачното му настроение, а може би щеше да го извади от него. Кога, зачуди се Блейк, беше спрял да я желае по задължение, а беше започнал да се нуждае от нея заради самия себе си? Тежката мисъл се въртеше в ума му, както се превъртаха, когато скачаха във водата от клатеща се платформа. Любовта му към Марджъри не се проявяваше вече като експлозия от страст, а го беше обвила така, както спокойното време се разстиляше над океана. В началото той я мразеше, както мразеше и себе си. Мразеше и

обстоятелствата, които ги бяха свързали. След това я беше опознал и започнал да уважава уязвимостта, която тя толкова ревностно пазеше. Накрая го беше привлякла толкова невъзвратно, че никакво изнудване и компрометиращи тайни нямаха повече значение. Сега той я желаше силно и се нуждаеше от нея. Обичаше я толкова много, че копнежът го караше да губи равновесието си.

„Обичам я.“

Беше като зашеметен и потърси най-близкия свободен стол. Отпусна се до една маса за игра на табла. По челото му изби пот. Изпи питието си на един дъх. Гърдите му преливаха от нежни чувства, които се опита да опровергае.

Нямаше никакъв опит в любовта. Дългът и посвещаването на някого бяха похватите на майка му. Топлотата и обичта бяха романтичните призови на кавалера, а не средствата на един похабен човек, който бързаше да се прикрие под маската на брак по необходимост.

Той обичаше Марджъри Ентуисъл. Като разбра това и призна пред себе си истината, той сякаш започна преговори с все още борещия се в него дух. Той я обичаше и тя щеше да се върне къщи утре сутринта. На следващия ден щеше да го придружи до баните, а вечерта щеше вече да му принадлежи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Прелъстителите трябва да се въздържат от изливане на красивите си слова в обществените зали на Бат.“

Боу Неш

„Правила на Бат“

Тази сутрин тя щеше да отиде с него в банята с минерална вода, а вечерта щеше да го накара да я остави на мира.

Това беше единственият правилен избор за нея. Защо тогава я болеше сърцето?

Марджъри навлече широката си горна дреха, като пхна ръцете си в огромните ръкави. Раменете ѝ се приведоха. Гълъбите хвърчаха и гукана от гнездата си под керемидения покрив на голямата къща. Дори и времето беше решило да се подиграва на меланхоличното ѝ настроение, тъй като бледата светлина на зората струеше от небето, ясно като огледало.

Докато закопчаваше копчетата си, тя намери извинения за съмненията, които подкопаваха нейната решимост. Опита се да се убеди, че все още изпитва съжаление към Блейк Честърфийлд. Сега разбра себе си по-добре. В основата на болката ѝ лежеше искрената обич към него.

Тя не беше очаквала от него да прояви интерес към работата ѝ, а още по-малко да се изложи на опасност заради залавяне на бандит и възстановяване на загубената поща. Грижите му за Таг, защитаването на Камбър говореха за истинска загриженост. Блейк Честърфийлд не беше измамник по душа. Тя познаваше престорената обич.

Баща ѝ я беше направил експерт по усещане на фалшивите чувства. Струваше ѝ се, че Блейк я харесва. Защо иначе щеше да си губи времето и да я придружава при следобедните ѝ обиколки? Разбира се, че я желаше. Защо иначе щеше да я целува и милва с такава страст и да говори за децата, които щеше да роди? Защо наистина? Защото искаше да се ожени за нея.

Тя можеше да се заблуждава, докато слънцето престанеше да грее. След това щеше да се препъва във вечна тъмнина и да вярва винаги, че той се беше влюбил в нея безкористно и никога да не намери смелостта да си признае, че не беше така. Започна да я човърка съжаление. Но когато се изправи пред избора дали да живее с лъжа, или да живее сама, тя

знаеше какво би направила. Грабна чантичката и ръкавиците си и изпълнена с примирение, тръгна надолу по стълбите, за да го чака с баба си.

Роуина стоеше пред камината, съсредоточена върху картината над полицата. Лизи беше начервила страните и устните на баба й, а косата й беше увила в модерна прическа. Рубините проблясваха на ушите й. Огромната роба закриваше решетката на камината, но нищо не можеше да скрие нейната неприязън към картината на Хогарт.

– Все още съм на мнение, че трябва да ми позволиш да го преместя в моя кабинет – каза Марджъри, като застана зад баба си, – щом те притеснява толкова много.

Роуина продължи да гледа намръщено картината.

– Той е един циничен карикатурист. Можеше да те нарисува като почителна и интелигентна жена, а не като ококорен образец на невинност, дори и да си доста наивна.

Сърцето на Марджъри се сви.

– О, бабо, жестоко е да се говори така!

Тя все още не беше погледнала Марджъри, когато каза:

– Хората от този град винаги говорят лоши неща за теб. Не могат да забравят глупавото ти държание, макар че това беше толкова отдавна. Ако аз не те защитавам, дете, кой ще го прави?

Марджъри се загледа в изправения гръб на Роуина.

– Ще се защитавам сама, бабо. Вече съм голяма и не се страхувам от клоките на Бат.

Роуина наведе глава и разкри големите сиви кичури в кестенявата си коса.

– Но трябва да признаеш, че това е унизително – всички тези годежи. Чудя се дали те очаква друг – каза тя тъжно. – Какво ще стане с нас?

Баба й беше приемала тежко всеки годеж.

– Аз ще бъда управителка на пощенската станция в Бат, а ти ще бъдеш любимата ми баба. Само си спомни, че не съм същото наивно момиче, което Хогарт нарисува преди няколко години.

Роуина удари с бастунчето си по мраморния под.

– Трябваше да изгоря това смешно нещо. Като си помисля, че се налагаше да продам огърлицата си от нефрити, за да го поръчам... – тя въздъхна и поклати глава. – Отвратително е.

Една плесница щеше да й причини по-слаба болка. Марджъри винаги беше оценявала високо сатиричния стил на Хогарт. Тя направи крачка назад.

– Не може да говориш сериозно.

– Не по начина, по който ти си го тълкуваш. Никога не съм те наранявала – Роуина се обърна. Устните ѝ се извиха от неприязън. – Няма да си носиш косата така, нали?

Марджъри изведнъж се осъзна и каза:

– Какво ми е на прическата?

– Прилича на сплетена конска опашка. Ще я намокриш и тогава на Лизи ще са ѝ необходими часове, за да я изсуши.

Марджъри докосна плитката си, която образуваше корона на главата ѝ, след това падаше на рамото ѝ, а после отново се извиваше нагоре.

– Мислих си, че прическата ми е доста прилична. Нямам намерение да плувам в басейна, а и Лизи никога не ми суши косата.

Роуина сви рамене.

– Прави каквото искаш, но ако някогашният ти обожател не се появи скоро, по-добре да си останем въщи. До седем часа водата ще бъде пълна с хора и ще трябва да се тъпчем като сардели.

Марджъри погледна часовника.

– Още е шест и половина, така че имаме много време. А той е само приятел.

– Ами! Жените и мъжете никога не могат да бъдат приятели, точно ти трябва да проумееш това. Той е една жалка марионетка на баща ти. Не си мислиш, че умира за теб, нали?

Марджъри прехапа устната си, за да не ѝ позволи да се разтрепери.

– Не – промълви тя. – Разбира се, че не. Ти си ме обучила добре.

Баба ѝ я погали по ръката.

– Добре. Защото този измамник ще каже и направи всичко, за да те накара да се омъжиш за него. Ако се окажеш толкова глупава, че повярваш на комплиментите и обещанията му, мила моя, ще се окажеш заточена в онова негово имение в Уелс с бебе в корема и няма да има никой, който да го е грижа за теб – тя размаха бастунчето си. – Аз ти казах, че ми предложи селска къща в Нотамбърленд, нали? Представи си ме в колиба на земеделски стопанин! Ще умра за една година от белодробна треска и тогава ще останеш сама на този свят.

Сърцето на Марджъри сякаш спря да бие. Като се надяваше да се окопоти, тя се загледа в любимия си предмет в стаята – картината на Хогарт. Но очакваната радост не дойде.

– Подобно нещо не може да ти се случи, бабо.

– Знаех, че няма да ме изоставиш, скъпа. Ти си всичко, което имам, и наистина се опитвам да ти помогна – баба ѝ закуца напред и я прегърна бързо. – Нямам никакво намерение да стоя до кудкудякаща кокошка

като Миренда Сърли, докато твоят „приятел“ се опитва да те съблазни. Може да ми изкълве очите – каза тя, като премигна.

Марджъри се засмя насила.

– Ти си толкова висока, че тя ще трябва да стъпи на раменете на придружителя си, за да те достигне. А за Блейк Честърфийлд не се тревожи. Нямам намерение да се омъжвам за него – думите трябваше да й донесат облекчение, но вместо това изпита едно странно чувство, че е загубила нещо, сякаш беше хвърлила петно върху дъгата само за да я накара да изчезне.

Роуина засия:

– Ти си прекалено умна за този нехранимайко. Той е безсрамен. Каква ли ти, че го видях да милва една от онези лондонски скитнички? Едва що беше тръгнала по пътя за Бристол и той влезе безцеремонно в игралната зала в Уилтшър и се втурна към първата благоразположена към него жена. Боже, ръката му беше заровена до китката в пазвата на тази жена. А сега се усмихни, мила, и ми кажи какво стана с предложените цени.

Благодарна, че можеше да отклони баба си от бурните й чувства, Марджъри подхвана безопасната тема.

– Сметките в главните счетоводни книги в Бристол са изчислени до последното пени. Новият чиновник обожава математиката.

– Имахме ли печалба? – попита Роуина.

– Да, – особено в договорения район за доставката. Може да поръчам дори и товарна кола. Пощенската не е в много добро състояние.

Роуина хвана бастунчето с двете си ръце. Като се наклони напред, каза:

– Този Ханикоум е твърде млад. Не може да е готов да кара впряг от коне.

Той щеше да бъде, помисли си Марджъри, с помощта на господин Педикорд, но ако споменеше кочияша, разговорът щеше да се насочи отново към Блейк Честърфийлд. Баба й щеше да започне да го обижда, а тя – да го защитава. Най-добре беше да остави този въпрос... Освен това можеше да реши да използва печалбите от Бристолския район, за да повиши заплатата на чиновника.

– До лятото – започна да увърта тя – няма да се захващам с товарната кола. – Дотогава Алберт ще има достатъчно опит.

– Имаме ли достатъчно пари да платим за лондонската пощенска кола?

– Да. Ще бъде готова до края на месеца.

Роуина повдигна веждите си.

– Толкова скоро?

– През този сезон майсторът на фойтони работи бавно. Той прие поръчката присърце.

– Да се надяваме, че знае какво прави – тя вдигна главата си към прозореца. – Какъв е този звук? – отиде до златистите кадифени завеси и ги разтвори с бастунчето си.

– А, ето и каретата на Негова милост. Трябва да призная, че е хубава – тя ахна. – Ела да погледнеш този безобразен кочияш. Къде се е чувало карета на херцог да бъде карана от човек, облечен като шут?

Да дойде събота и Педикорд, заедно с шапката си с перо и всичко останало, щеше да бъде редовен посетител на Хартсанг скуеър. Тя чу входната врата да се отваря зад гърба ѝ. Блейк разговаряше тихо с Мерлин. Токовете на ботушите му затракаха във фойето. Докато се движеше по коридора с огледалата, Марджъри се сети за първото му минаване по този коридор. Спомни си, че беше видяла отражението на неговата изправена стойка и вбесеното му изражение. Спомни си също впечатлението, че, дори и гневът не можеше да загрози такова красиво лице. През нощта, когато той пристигна в Бат, тя го беше съжалила, а днес съжаляваше себе си.

– Усмихни се, скъпа – каза Роуина. – Той го очаква. Мъжете от рода Честърфийлд са свикнали да имат жени, които да ги ласкаят.

Когато той влезе в Хамбургската стая, Марджъри не трябваше да се насилва да му се усмива. Както каза баба ѝ, реакцията дойде по естествен начин.

Беше облечен в традиционните дрехи за баня: сако и панталони до глезените от бяло платно. Само че дрехите на Блейк бяха ушити по поръчка, защото тези, които посетителите на баните можеха да заемат, щяха да му бъдат къси. Светлият плат придаваше на кожата му мургав оттенък, който подчертаваше поразителната мъжественост. Раменете му изглеждаха изключително широки и тя подозираще, че ефектът се получаваше от колосания плат. Под едната си мишница носеше голям пакет, увит в кафява хартия. Той се приближи и ѝ подаде пакета, като се усмиваше.

– Здравейте, Марджъри. Донесъл съм ви нещо – зелените му очи се плъзнаха по лицето ѝ и се спряха на косата. – Красива е. Приличате на богиня с тази прическа.

Настроението ѝ се повиши. Бастунчето на Роуина тракна силно. Марджъри пое пакета.

– Какво е това?

Дяволита усмивка се появи на лицето му.

– Отворете го и вижте!

Роуина се изкашля. Блейк тракна с токовете си и се поклони.

– Добро утро, Ваша милост. Колко хубаво, че ще дойдете с нас.

– Добър ден и на вас, лорд Блейк. Да, наистина е хубаво от моя страна – веселият ѝ тон говореше за снизхождение. – С подаръци ли сте решили да купите обичта на внучката ми?

– Бабо!

– Това трябва да каже тя. Е, Марджъри, отворете го.

Той, изглежда, беше забравил за презрението на Роуина, защото вниманието му беше насочено към Марджъри. Тя погледна пакета, без да успее да прикрие напрежението в погледа си. Любопитството я накара да поруменее. Развърза връвчицата. Хартията се разтвори и разкри роба за баня от ленено платно с много широки ръкави, които се стесняваха в стегнати по ръката маншети. За разлика от традиционните бели роби, тази дреха беше яркочервена.

– Харесва ли ви? – попита той нетърпеливо, като застана толкова близо, че тя можеше да усети силния аромат на сапуна му за бръснене.

В деня, когато наблюдаваше как се бият с шпаги с Евърсън, тя бе облечена в червена рокля и Блейк ѝ бе направил комплимент. Разнежена от спомена, Марджъри проследи фината бродерия на яката и предната страна. Намигнаха ѝ златни копчета.

Тя повдигна глава и посрещна погледа му.

– Благодаря ви. Цветът е много приятен.

– И аз си мислих същото – усмихна се той и докосна лицето ѝ. – И няма защо да ми благодарите.

Роуина мушна бастунчето би между тях.

– Какво има тук?

Марджъри се обърна, за да може Роуина да види.

– Това е роба за баня.

Носът на Роуина се набръчка.

– Но тя е червена!

– Да – отвърна Блейк. – Цвят, който много подхожда на Марджъри, не мислите ли?

Роуина се намуси и стисна бастунчето толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

– Само една проститутка би отишла в червено на баня. Ще стане за посмешище.

– Хайде – каза той сърдечно, като хвана Марджъри за ръката. – Тъкмо ще се откроява в навалицата от старици с изпити лица. Повечето хора си гримират лицата за банята, а някои носят перуки под онези ленини шапчици. Херцогинята на Марлбъро носеше диамантената си диадема – като се наведе, той се загледа в обещите на Роуина. – Вие носите даже и рубини.

– Какво нося, не е ваша грижа, а Марджъри е управителка на пощенска станция, а не херцогиня.

– Да, и при това най-хубавата в Англия. Но нещата се променят и хората също – каза той словоохотливо.

Роуина се усмихна самоуверено.

– Бащата на Марджъри никога няма да се промени. Той избира най-слабите мъже, а след това ни ги изпраща, за да се справяме с тях.

Блейк се стегна, а пръстите му стиснаха ръката на Марджъри.

– Той винаги говори хубави неща за вас, Ваша милост.

– Ами! Той е дявол и ме мрази.

– Достатъчно, бабо – каза Марджъри.

– Не е нужно да обличате робата днес, Марджъри, или когато и да е. Исках само да ви зарадвам.

– Много сте сладкодумен – измърмори Роуина.

Неговата искреност радваше Марджъри повече от всеки подарък. Да можеше само да ѝ каже истината за пристигането си в Бат. Тъй като знаеше, че това никога нямаше да стане, тя каза:

– Благодаря ви.

Роуина изстреля една ругатня на френски, след което се обърна толкова бързо, че почти загуби равновесието си. Блейк се втурна към нея, но Марджъри го спря. Тя се задържа на краката си. С бързо движение хвана връвчицата на плетената си чанта, а бастунчето ѝ послужи като прът.

– Няма да отида, ако облечеш това грозно нещо.

– Хайде, Ваша милост – каза Блейк. – Човек би си помислил, че не искате Марджъри да се забавлява.

– Това е абсурдно. Марджъри винаги се е забавлявала. За това не са ѝ нужни червена роба или син на херцог.

Въпреки че се беше събудила само преди час, Марджъри се почувства много изморена.

– Не ти подхожда да бъдеш толкова груба, бабо. Може би ще трябва да останеш тук.

Очите, на Роуина се напълниха със сълзи.

– Знаеш колко много работя – раменете ѝ се приведоха. – Не знам какво ми става. Станала съм невъзпитана като госпожа Сърли. Може би е от това, че миналата нощ, когато ти беше в Бристол, стоях до късно и сортирах пощата. Много исках да дойда на баня. Ужасно съжалявам, лорд Блейк.

Той се усмихна подкупващо.

– Няма нужда да се извинявате, Ваша милост. Обикновено съм в компанията на свадливи моряци. Благодаря за гостоприемството – той протегна свободната си ръка и каза: – Няма ли да се смесим с останалите?

Същата вечер Блейк подаде ръка на Марджъри, за да се качи в каретата, след което влезе вътре и зае мястото срещу нея. Педикорд все още държеше вратата. С телосложение на испански бик и надарен с нрава на котсуолдско агне, той имаше само една мания: шапките. Тази вечер носеше роялистка шапчица, килната самодоволно с червеното си, привличащо погледите, перо. Той дръпна рязко шапката. Оплешивяващото му теме беше осеяно с лунички.

– Позволете ми да ви помогна да се настаните, милейди. – Той оправи пелерината около глезените ѝ с пръсти, които бяха по-подходящи да държат юздите на конете, отколкото да изпълняват задълженията на прислужничка. След това ѝ посочи подпорите. – Това е дръжката, милейди. Хванете се здраво, ако започне да друсва – а като се обърна към Блейк, каза: – Милорд, изгасете лампите! Не знам дали по тези пътища не върлуват разбойници, затова няма да рискуваме със светлината.

Запознат напълно с тази установена практика, Блейк кимна.

– Ще изгася лампите веднага, Педикорд.

– Във файтоните хората, които са неподготвени за бедата, пострадат. Няма да се местите без нужда, нали?

– Разбира се, че няма, Педикорд.

– Има два заредени пистолета в страничната преграда.

– Много добре, Педикорд.

Кочияшът хлопна дървената вратичка под седалката на Блейк.

– Тук Евърсън е приготовил бутилка вино и лека закуска. Има също и одеяла и вода.

– Добре сте се погрижили за нас, Педикорд.

– Има пълнолуние и две въоръжени стражи с фенери ще ни водят.

– Ти си помислил за всичко, както обикновено, Педикорд.

Кочияшът се усмихна широко на Марджъри.

– Нищо лошо няма да ви сполети в тази карета – каза той. – Имам

намерение да полагам специални грижи за дамата на старши капитана от търговския флот.

Марджъри се усмихна благосклонно.

– Казаха ми, че старши капитанът се отнасял много добре с всички-те си дами.

– О, да, като с кралици. Спомням си онази ирландска наследница...

Блейк се изкашля. Педикорд изви лицето си, сякаш беше глътнал магарешки бодил, и каза:

– Нощта е подходяща за една разходка с тази земна шхуна, а, капитане?

– Точно така, Педикорд. Поемай юздите!

Като тръсна глава, кочияшът направи крачка назад и затвори вратата.

– Залостете я, сър.

Блейк я залости, а Педикорд я провери, след което отиде да провери и другата, която Блейк беше залостил.

– Винаги ли толкова стриктно изпълнява задълженията си? – попита Марджъри.

– Винаги. Разположете се удобно, тъй като той няма да се качи на капрата, докато не провери всеки хамут и ремък. Ако имате късмет, ще пропусне да прегледа копитата на конете.

– Ами ако бързате?

Блейк поклати глава.

– Няма такова нещо при Педикорд.

– Винаги ли е бил толкова прецизен? – попита Марджъри.

– Да, откакто бях дете и дори по-рано. Баща му е карал дядо ми. Каретата се преобърнала и баща му загинал.

– Колко ужасно. Каретите са толкова несигурни.

– Не и когато Педикорд държи юздите – каза Блейк уверено.

– Той се изтормози толкова много заради такова кратко пътуване.

Блейк намали пламъка на лампите.

– Ако нямате голямо желание да ходим в Уилтшър тази вечер – каза той, – мисля, че бихме могли да се поразходим до Клевъртън на Ейвън. Лорд и лейди Клейвър имат тържество, на което ще присъства и Кливълънд.

– Какъв е поводът? – попита тя, като развърза пелерината си. Блейк наблюдаваше как дрехата се плъзна по раменете ѝ и разкри ниско изрязаната кадифена рокля в синкав нюанс, която му напомняше небето.

– Вярвам, че лалетата са цъфнали.

Каретата се залюля. Марджъри се хвана за една подпора. Педикорд беше заел мястото си.

– Изненадана съм, че се интересувате от цвета – каза тя.

– В действителност, интересувам се повече от дълга разходка с тази карета насаме с вас.

Многозначителна усмивка украси хубавите ѝ устни.

– Любимият трик на третия и петия ми кандидат – тя започна да оглежда внимателно каретата. – Въпреки че техните карети не бяха в брукат и злато.

Блейк се справи с пронизващата ревност.

– Моите подбуди са чисти.

– Знам – тя облегна главата си назад и се засмя. – Чисто ласкателство.

Много скоро това остроумно и забавно създание щеше да се смее в леглото му и да зачева децата му.

– Хайде, кажете, Марджъри, ще се разходим ли на лунна светлина в компанията на Педикорд, или ще се скриете в навалищата в балната зала на Уилтшър?

С бързо движение на китката си тя вдигна завесата на прозорчето и надникна през стъклото. Нейният изящен профил щеше да краси някоя камей, мислеше си той. Един ден щеше да я заведе в Италия и да поръча на най-прочутия майстор да гравира образа ѝ върху фина розова раковина.

– Много ми се иска да видя лалетата – каза тя.

Като протегна ръката си назад, Блейк плъзна вратичката.

– Потеглай, Педикорд. Поемай курс на север от северозапад.

Кочияшът дръпна юздите. Каретата започна да се движи плавно, като кораб, тласкан от южен вятър. Копитата на конете зачаткаха по каменните улици. Под ламарината нагнетите тухли излъчваха топлина. Малките пламъчета на лампите я къпеха в златиста светлина, която караше вдигнатата ѝ нагоре коса да проблясва. Един ден тази коса щеше да се разстила по възглавницата му. Той посочи мястото до себе си.

– Седнете тук.

Веждите ѝ се повдигнаха.

– Защо? Страхувате се да не падна зад борда ли?

Той се засмя тихичко, като си помисли, че тя щеше да падне единствено в прегръдките му. Слабините му се стегнаха при тази мисъл, но сърцето му жадуваше да изпита повече физическо удоволствие от Марджъри Ентуисъл.

– Можете ли да плувате?

– Да – отговори тя многозначително – дори в най-бурните води.

– Ще запомня това. А сега елате тук, за да ми показвате забележителностите.

Като го погледна с любопитство, тя вдигна ръка към шията си и започна да си играе с панделката, която беше завързана около нея. Ковчето с чествърфийлдски скъпоценности щеше да промени това. Той се сети за точно определен камък. Благодарение на своя праотец Едуард, Черния принц на Уелс, Блейк притежаваше един сапфир, голям колкото яйце на червеношийка. Той си представи скъпоценния камък на дълга верижка, стушен между гърдите на Марджъри. Завладян от семейна гордост, каза:

– Е? Сигурно не се страхувате от мен.

– Преместете се – каза тя уверено.

Той я познаваше като подводните течения в Атлантическия океан. Стана и издърпа палтото под себе си. Премести се в лявата страна и подаде ръката си. Тя я хвана и се отпусна на седалката до него. Само скромните кринолини на полата ѝ ги деляха.

– Удобно ли е? – попита той, като пое дълбоко в гърдите си нейния лавандулов аромат и пожела корсажът на роклята ѝ да бъде неприлично изрязан, за да може да повдигне гърдите ѝ и да ги погали.

– Да – отвърна тя, като се обърна и срещна погледа му. – Педикорд ще има ли търпението да обучава Таг и останалите?

В уличката една група гуляйджии лееха шумно някаква цинична песен за кралица Елизабет и един от предшествениците на Блейк. В Бат всички се забавляваха с изключение на управителката на пощенската станция. Блейк имаше намерение да промени това.

– Извинете, какво казахте?

– Попитах за обучението на моите кочияши. Не си мислете, че съм неблагодарна – каза тя. – Просто момчетата не знаят нищо за управлението на конен впряг.

Скъпи спомени нахлуха в съзнанието му. Когато беше дете, той често беше бягал от студените коридори на Чествъруд заради уютната стаичка в колибата на семейството на Педикорд.

– Защо се усмихвате? – попита тя.

– Мислих си за Педикорд и за осемте му сина, които са по-високи от него и са чудесни кочияши. Поварвайте ми и имайте достатъчно търпение.

– Изобщо не ви вярвам, но ще ви се доверя само този път.

Погледът му продължи да блуждае по тънката ѝ шия и примамващата издатина на гърдите ѝ.

– Това е чудесно място за начало.

Тя се засмя.

– Вашата развратна природа се проявява, Блейк Честърфийлд – като се надвеси напред, тя повдигна другата завеса и погледна през прозореца.

– Кажете на господин Педикорд на следващото разклонение да забие надясно. Ще се отклоним от пътя, но шосето води нагоре към хълмовете и предлага чудесна гледка към Бат.

Блейк отново отвори прозорчето.

– Обърни кормилото надясно, Педикорд, и поддържай прав курс!

– Тъй вярно, капитан!

Блейк сложи палтото си на другата седалка. Тежката тъмна вълна покри женското ѝ наметало, както тялото му скоро щеше да покрие женствената ѝ фигура. Предвкушването на това удоволствие разпали желанието му. Близостта ѝ сякаш наливаше масло в огъня. Минаха през градските врати и излязоха на равния мръсен път. Чаткането на копитата се превърна в приглушен тропот. Блейк присви очи в тъмнината.

– Кажете ми какво е това там, Марджъри. Виждам сенки и от време на време – светлина, която преминава бързо.

– Ха! – извика тя, като се облегна назад и се загледа в лампите. – Движим се със скоростта на охлюв. С това темпо няма да можем да стигнем до Клевъртън на Ейвън преди полунощ.

Той не можа да се съдържи да не отвърне:

– Не ми се иска да ви завладявам прекалено бързо.

В очите ѝ проблеснаха весели пламъчета.

– Бързате прекалено много, дори за една безпарична самотна вдовица.

Той взе лявата ѝ ръка и прокара леко палеца си по безименния ѝ пръст.

– Ами за една управителка на пощенска станция с очи, по-сини от метличина и ум, по-бърз от светкавица?

Тя се обърна настрани, като сведе очи. Изглеждаше напълно уязвима.

– Не става въпрос за мен и не е нужно да прибягвате до ласкателства. Слушала съм ги много.

Каретата се полюшваше нежно в нощта. Той се наведе близо до ухото ѝ и прошепна:

– Дори и за бързия ви като светкавица ум?

Тя повдигна рамото си и потърка ухото си в него.

– Е, не, точно това никога не бях чувала. Един ухажор си мислеше да ме спечели, като ми рецитираше Шекспир.

Като я видя такава закачлива, Блейк се разнежи.

– Това е бил безсъмнено някой нечистокръвен тъп лорд.

– Беше само един долен мошеник – каза тя с нотка на съчувствие в гласа си. – Добре познавам този тип хора.

Шестима мъже я бяха ухаждали от отчаяние. Дали някой от тях беше отделил време да открие чувствителната и великодушна жена? Разбира се, че не, защото иначе щяха да упорстват. Дали някой се беше влюбвал в нея? Той я прегърна и привлече по-близо до себе си, завладяващо изведнъж от чувство за собственост. Тя се опита да се отдръпне.

– Недейте – каза той. – С мен сте в безопасност.

Тя погледна през прозореца.

– В безопасност от какво, Блейк?

Изненадан от прямотата ѝ, той реши да отговори по същия начин.

– От това, от което се страхувате най-много – да не бъдете насилена. Вие сте много опърничава в това отношение, нали знаете.

Тя въздъхна, от което гърдите ѝ се надигнаха леко.

– Налагаше се да бъда, защото няха друг избор. Освен това, ако се бях хвърлила в обятията на първия кандидат, нямаше да седим тук тази вечер.

Каретата се наклони, като ги тласна напред. Блейк я хвана бързо, когато започнаха да се изкачват по хълмовете.

– Следователно имаме нещо общо.

Тя се обърна толкова бързо, че носът ѝ докосна леко бузата му. Непресторено недоверие проблесна в очите ѝ.

– Това е абсурдно. Вие сте син на херцог. Какво знаете за принудата?

За пръв път в живота си той изпита желание да сподели най-личните си мисли с жена. Искаше му се да пътуват дълго из хълмистите земи на Шотландия или към имението му в Уелс, тъй като му се струваше съвсем естествено да седи до нея в топлия файтон.

– Да се избавям от брачните капани, е също мой принцип, Марджъри.

Като се облегна назад, тя го огледа съсредоточено.

– Няха предвид това – в очите ѝ проблесна разбиране. – Разбира се. Вие сте богат, носите титла – а като сви устни добави: – И имате

наистина външността на един Честърфийлд.

– Това означава ли, че намирите външността ми приятна? – попита той, усетил удоволствие от думите й.

– Векове наред жените от различни среди са били очаровани от честърфийлдските мъже.

– Не отговорихте на въпроса ми.

– Нямам намерение да ви насърчавам. Запомнете само, че сте много добър в избягването на брака.

Иронията на сегашното положение смути Блейк и той каза мрачно:

– Трябваше да бъда такъв, защото понякога жените са много безмилостни.

Тя му хвърли един кос поглед.

– Повечето жени нямат никакъв избор, а повечето мъже имат. На колко сте години? На тридесет и пет? Кажете ми защо никога не сте се женили.

– Чаках вас.

Смехът й звънна в каретата. Тя никога нямаше да научи причината за продължителното му ергенство, защото да й кажеше означаваше да разкрие грозната си тайна.

– На тридесет и три съм.

– О, извинявайте – каза тя и сведе поглед.

– Няма за какво. Не сте ме обидили. Сега съм по-мъдър и не мога да се излъжа толкова лесно както преди.

Тя се настани в извивката на ръката му и той отново си помисли, че бяха един за друг. Сега трябваше да я убеждава.

– Имате ли нещо против да ми разкажете за някой от вашите случаи, когато сте отървали кожата? – после добави срамежливо. – Вие знаете за някой от моите.

Тя е била унижавана от Роуина и Джордж, а също и той. И двамата бяха бягали от брачните капани. И все пак той сигурно надценяваше способностите й да устоява на играта на баща си и манипулациите на баба си.

– За какво се замислихте? – попита тя, наострила цялото си внимание.

Кога ще се научи да предвижда нейната прямота?

– Мислих си, че моите истории навярно ще ви отегчат – когато тя повдигна предизвикателно веждите си, той добави: – Добре тогава, някой от тях могат да ви се сторят забавни.

– Разкажете ми ги тогава. Някои епизоди от тях... променили ли са

ви?

Хамутите издрънчаха. Каретата намали ход, а след това зави рязко. Блейк я хвана по-здраво. Въпросът ѝ му прозвуча като изявление, машинациите на баща ѝ я бяха засегнали дълбоко. Блейк искаше да я накара да забрави тези времена.

– Когато бях на двадесет и една и живеех в една от фамилените къщи в Лондон, една графиня ни упои и двамата с Евърсън с лауданум. Няколко часа по-късно се събудих в леглото си замаян и гол както в деня, когато съм се родил. Дъщерята на графинята лежеше до мен, също така гола и дрогирана.

Тя вдигна ръка към устата си, за да прикрие смеха си.

– Какво направихте после?

– Разбудих Евърсън и му казах да се втурне на долния етаж и да каже на графинята, че съм мъртъв.

– Не може да бъде!

– Може. Бях много убедителен труп.

– О, сигурно не са ви повявали!

– Повявах я ми. Графинята ридаше, докато обличаше дъщеря си, а Евърсън отнесе момичето до каретата им. За да предотвратят по-нататъшните усложнения, отстъпих къщата на един братовчед и се преместих у чичо ми, графа на Уестчестър.

Тя се замисли.

– Принудили са ви да загубите уединението си.

Той трябваше да очаква това умозаклучение от нея, тъй като беше прекарала живота си в преценяване на ситуации и вземане на решения. С Честъруд и четиридесетте останали имена за наглеждане се нуждаеше от помощник именно като нея.

– Да, принудиха ме, но година след това отидох в морето, където никога не можеш да се усамотиш.

– Но е трябвало да слизате на брега понякога. Вашата слава... ъ... на неотразим мъж е пословична.

Като се почувства поласкан по особен начин, той каза:

– Ще приема това за комплимент.

– Бях го предназначила точно за това – каза тя откровено. – Навсякъде жените ви желаят.

– Ами вие?

– Кажете ми какво става, когато някоя от тях не желае да даде отрицателен отговор?

Колкото и странно да му се струваше, Блейк не пожела да се излага

на присмех или пристъп на ревност от страна на Марджъри.

– Е – започна непринудено той. – Станах специалист по изкачване през прозорци посред нощ.

Тя го мушна в ребрата, при което той трепна.

– Ето как сте влезли в стаята ми, когато ми оставихте яйчения крем и рисунката.

Ребрата още го боляха, когато погледна през прозореца и каза:

– Набелязаната жертва не е ли някъде наблизо?

– Не променяйте темата! Не съм свършила с вас.

– Нито пък аз – каза той тихо, но натъртено. – Хайде да си поговорим за това ваше легло. Любопитството ме човъркаше. Много е дълго, значи сте много висока. Идеалният размер за мен.

Устата ѝ зяпна.

– Вие сте измамник!

Той сви рамене и протегна краката си.

– Вярно. Започнах да се схващам тук – като погледна през прозореца, добави: – Стигнахме ли вече до вашето живописно място?

– Трябваше да настоявам да ме закарате вкъщи.

– В Честъруд ли? – попита той нетърпеливо.

Тя се засмя, като отметна една къдрица от сложната си прическа. Като я прибра под фуркетата си, добави:

– Ще трябва да ме отвлечете!

Не, нямаше да го прави. Тя го харесваше и тази вечер той щеше да ѝ покаже силата на чувствата ѝ към него.

– Не отвличам приятелите си, Марджъри. Те идват по собствена воля.

– Вие владеете играта на думи, но няма да можете да ме измамите – тя надникна през прозореца. – Кажете на господин Педикорд да хвърли котва.

Той бързо я целуна по бузата.

– А вие сте толкова хитра, колкото една виконтеса, която изкърти вратата на спалнята ми.

– Никога няма да направя подобно нещо.

– Няма да има нужда, любима – зелените му очи проблеснаха прелъстително. – Никога не бих ви заключил навън.

Докато предаваше думите ѝ на кочияша, Марджъри се опита да се успокои. Блейк Честърфийлд беше невероятно обаятелен и с всяка среща тя го харесваше все повече и повече. О, думите му бяха толкова приятни – като лимонов сладкиш! Изглеждаше толкова сигурен в себе си и

изобщо не приличаше на мъж, който трябва да прикрива някакви слабости. Или тя беше толкова полудяла по него, че беше спряла да се интересува от причината за нахлуването му в нейния живот. Не, не беше полудяла. Беше влюбена. Тя беше приспала глупаво и безнадеждно своята бдителност и го беше призовала да се вмъкне в сърцето ѝ. Блейк Честърфийлд беше приел поканата ѝ със своето внимателно отношение и приятелски разговори. Той я караше да се смее, караше я да се чувства горда от своите постижения. Беше я накарал да види доброто в себе си. Тя не можа да прецени точно момента, в който беше спряла да гледа на него като на още един посетител в живота ѝ и беше започнала да го приема като съпруг, когото би почитала. Някъде там, по пътя към него, тя му беше поверила бъдещето си. Но какво щеше да прави той с него? В съзнанието ѝ нахлуха едновременно и най-добрите, и най-лошите възможности.

Каретата спря, като се полюшна. Нетърпелива да откъдне от въпросите, на които не можеше да отговори, Марджъри дръпна резето на вратата. Блейк грабна палтото си, като че ли беше носна кърпа и го постави на коленете си. След това взе пелерината ѝ и я наметна върху раменете ѝ.

– Готова ли сте да поемете ролята на екскурзовод, Марджъри?

Той не трябваше да носи зелено, нарочно започна да си мисли тя, трябваше да носи дрехи в кафяво-зелено.

– Само ако изпълнявате ролята на джентълмен.

Той намигна, като привлече вниманието ѝ към миглите си, които бяха толкова дълги, че навярно имаха нужда от поддържане.

Педикорд дръпна вратата. Усмивката му изчезна, когато видя Марджъри на мястото на Блейк.

– Не се сърди, Педикорд – каза Блейк. – И никакви лекции за стоеене на едно място в движеща се карета.

Кочияшът млясна с устни и каза:

– Хубава нощ за разходка, капитане. Позволете ми да ви помогна за палтото.

Блейк слезе от каретата и се наведе, за да може по-ниският мъж да изпълни ролята си на слуга.

Блейк Честърфийлд трябваше да ходи в дрипи, реши Марджъри, и да забравя да си мие лицето. Не трябваше да носи изящни, ослепителнобели ризи, сложно завързани вратовръзки и смарагдови карфици. Той беше елегантен. Беше великолепен. Беше мъжествен. Можеше да я дари със синове и дъщери, за да запълни изнизващите се години. Той щеше

да използва всички средства, за да се ожени за нея.

Когато ѝ подаде ръката си, тя я хвана и усети твърдия ръб на пръстена му с монограм – един огромен кръг с инициалите на Честърфийлд, голям колкото палеца ѝ смарагд. С парите от този пръстен тя можеше да изпрати всички пощальони в университети или занаятчийски училища.

– Марджъри?

Тя вдигна очи. Нежна загриженост набраздяваше челото му.

– Какви нечестни мисли относно мен препускат през гениалния ви мозък?

Раздразнена от неговата проникателност, каза троснато:

– Ласкаете се, като си въобразявате, че си мисля за вас.

Той ѝ отправи поглед, който казваше, че е разкрита в лъжата си.

– Усмехнете ми се – опита се да я предума: – Намръщените жени провокират най-развратната ми същност.

Как можеше да настоява да я остави на мира, когато ѝ се искаше тази нощ да не свършва никога? Без да отговори, му позволи да я повдигне от каретата, като през цялото време се чудеше как щеше някога да успее да му откаже нещо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Младите дами трябва да обръщат внимание колко очи ги следят.“

Боу Неш
„Правила на Бат“

– Позволете ми – каза Блейк, като отмести ръцете ѝ, за да закопчае пелерината ѝ.

Пръстите му докоснаха шията ѝ и тя беше отново изненадана колко задебеляла беше кожата му. Това бяха ръце на работник, а не на благородник.

Той се извисяваше пред нея в наметнатото си палто – една гигантска сянка – още преди очите ѝ да се адаптират към мрака, тя знаеше, че се усмихва. Съзнанието ѝ беше погълнато от него, от благоуханието на лимоновия му сапун, от топлината, която тялото му излъчваше, от истинското удоволствие, което присъствието ѝ му даваше. Истинско? Това беше невъзможно, защото Блейк Честърфийлд беше просто още един кандидат за женитба, решен да я използва, за да се избави от лапите на баща ѝ.

Нямаше ли тя да може да забрави, макар и за няколко безценни часа, защо беше дошъл в Бат? Причините нямаша никакво значение сега и подобно на тежък товар, падащ от раменете ѝ, предпазливостта ѝ я напусна.

Зад гърба си чу Педикорд да се обръща към охраната, която ги съпровождаше, но не можа да разбере думите му, тъй като вниманието ѝ беше съсредоточено върху мъжа пред нея.

– На ваше разположение съм, Марджъри. Водете – каза той, като сложи качулката ѝ.

Тя заобиколи каретата и се загледа надолу към откритото шосе, опитвайки се да скрие вълнението си. Като се приближи към нея, той я обви с ръката си и прехвърли китката си през рамото ѝ. Не я притегли към себе си, но изглеждаше доволен от този приятелски контакт.

„Може да ти харесам, Марджъри, ако сама си дадеш шанс.“ Беше ѝ го казал вечерта, когато вечеряха у Кливлънд. Тази вечер, изглежда, бе решил да го докаже с жестове на обич. На ръст си подхождаха много, отбеляза тя, като разглеждаше сенките им на лунната светлина. Той

беше мъничко по-висок от нея. Тръгнаха в крак по равната пътека. Приятно хладен ветрец раздвижи въздуха, прошумоля в голите клони на бука и бряста и накара, и те да се разлюлеят. Околността беше изпъстрена с купчини плътен сняг, но по-голямата част от зимата беше вече зад гърба им. Луната висеше ниско над хоризонта и наподобяваше нащърбена златна чиния в осеяното със звезди небе.

Той наклони главата си назад и пое дълбоко въздух и каза:

– Обичам миризмата на Англия, а ти?

– Да – отговори тя разпалено, – особено като я сравня с тази на Франция. Там мирише... – опита се да намери думата, за да опише неприятната миризма, с която се беше просмукала в манастира.

Той стисна носа си с палец и показалец и каза:

– На къща със зряло сирене през пролетта ли?

Марджъри усети как смехът започна да се надига в гърдите ѝ.

– През лятото – да, но през зимата миришеше като казан с прокиснала вълна.

– С разни твърди неща, плуващи по водата.

Тя вдигна ръцете си нагоре и размърда пръстите си.

– И с противна пара, която се вдига от повърхността и изгаря очите ти.

– Ами храната – избухна той в смях и изостана, но тежката му ръка принуди Марджъри да се изравни с него. Сенките им се клатушкаха по пътеката като пияници, току-що довършили бутилката си.

– Ще си поръчам за ядене една голяма купа супа от волски бузи – заяви той.

Тъй като не можеше да си поеме дъх от смях, тя изпъшка:

– Не може да ви харесва такава помия, защото е френска.

Той се спря.

– Не е.

Марджъри залитна към него.

– Казвам ви, че е френска.

Той отдръпна лицето си на малко разстояние от нейното. Сребристата светлина проблесна по тъмната му коса и заблещука в очите му.

– Кажете, че не е вярно.

Тя се почувства дяволски щастлива.

– Oui, monsieur – сподавен смях ѝ попречи да продължи. – Знам го от достоверен източник.

Той притисна раменете ѝ.

– Но аз мразя всичко френско!

Беше изумена от това, че можеше да бъде толкова въодушевен и непринуден. Като се надяваше да го вдъхнови още повече, каза:

– И какво ще правите?

– Добре – каза той категорично, – това е краят. Никога няма да ям повече волски бузи.

– А с какво ще ги замените?

Сатанински смях се изтръгна от гърдите му.

– Бих могъл да похапна от теб.

– Ще ти горча като стар ревен.

– Ще се възползвам от шансовете си.

Тя се завъртя и хукна, а той се втурна след нея. Падналите на пътеката листа и клончета изпукваха под ботушите му. Изкачиха с тичане последните няколко стъпки до върха на хълма. Когато я настигна, той се спря и пое въздух. Тя се обърна, за да го погледне, и разбра, че не беше задъхан. Беше като омагьосан от гледката, аристократичният му профил беше спокоен сега, а царствената му стойка – отпусната.

– Долината на река Ейвън – прошепна с благоговение.

– Колко е красива!

Една сова с бели гърди изплува пред погледа им и започна да кръжи на вятъра, като махаше леко крилата си, за да запази равновесие.

– Виждаш ли заострените върхове на кулата на абатството? – попита Марджъри, като посочи към центъра на града.

– Да – отвърна той с удивление в гласа си, – и парата, която се вдига от Кралската баня. И реката... О, боже, тя блести като живак.

– Казват, че Ейвън се извива като два сърпа, обърнати един срещу друг с дръжката към върха.

– Виждам – каза той разсеяно.

Тя продължи, погълната от вълнението.

– Главният път от Бат за Лондон е на запад, но не може да се види оттук.

– Да, хванах този път, когато преследвах Дрюмон заради пощата.

Тогавя тя почти не познаваше Блейк Честърфийлд. Той започна да оглежда небето.

– Накъде е север?

– Мислех си, че моряците се ориентират за посоките по звездите – каза тя изненадано.

Той въздъхна тежко и се втренчи в ботушите си. Цялото въодушевление от лицето му беше изчезнало.

– Има прекалено много облаци. Всъщност аз никога не съм

управлявал кораб. Един мой подчинен държеше румпела на „Доверие“.

– Къде ти е компасът?

– Не го нося винаги – каза той ясно.

Тя се зачуди над причината за внезапната промяна на настроението му. Навярно съжаляваше, че е разкрил толкова много душата си, особено пред нея. Но той беше казал, че иска да станат приятели. Като прикри разочарованието си, тя му показа посоката.

– Там е Ленсдаун.

Той проследи протегнатата ѝ ръка.

– Там – каза той с явен интерес – преди един век роялистите са се били с парламентаристите.

– Твоите деди са участвали в тази битка, нали? – попита тя.

– Да. И петима от нашия род са загинали.

В благоговението си тя осъзна, че Честърфийлдови бяха вземали участие във всяка битка от английската история.

– Твоят род е една неделима част от историята на Англия, както тази долина от земята – каза тя. – Трябва да си вземеш принцеса за жена, а не управителка на пощенска станция с тъмно минало.

– Ти – с тъмно минало? – смехът му извънтя отново. – Не ти вярвам. Какво си направила, да не би да си загубила писмо, предназначено за краля?

Срамното ѝ минало отново се изпречи пред нея. Щеше да му каже, но на определена цена.

– Каж ми твоята тайна и аз ще ти кажа моята.

– Оттеглям въпроса – каза той. – Хайде да не говорим за тайни тази вечер.

– Не! – каза тя със сърце, преливащо от надежда и обич. – Нека само да бъдем заедно.

Чуха самотната песен на совата. Звучите ѝ замлъкнаха и останаха само тези на нощния вятър. Тя огледа голите дървета, за да види птицата, но погледът ѝ се спря на Блейк Честърфийлд. Той съсредоточено разглеждаше релефа на местността, като очите му непрекъснато се връщаха към Ленсдаун.

– Там – очите му заискряха от откритието, – това равно триъгълниче земя е малкият хълм Солсбъри. Това означава, че римският път е... там – той посочи към североизток.

Озадачена, но изгаряща от желание да върне моментите на весела принуденост между тях, тя каза:

– Не мисля, че имаш нужда от водач.

Той се засмя доволно и поклати глава. Една къдрица от лъскавата черна коса падна на челото му.

– Тогава хайде да говорим за теб – той блъсна рамото си в нейното.
– Къде си израснала?

– В един манастир, близо до Турнай, във Франция.

– Имаше ли в менюто си супа от волски бузи?

Тя се засмя.

– Един път в седмицата. Тогава постих.

Той я блъсна отново.

– Винаги ли си искала да станеш управителка на пощенска станция?

Искаше да станат приятели с нея, за да научи тайните ѝ, без да разкрива своите.

– Не, не винаги.

– Господжата на баронета Сърли ми каза, че тогава Роуина е била управителка.

Марджъри беше сгряна от нежност. Тя си спомни какво самотно и изоставено дете беше, готово да се довери на всеки.

– Да – отговори Марджъри, – и искаше да живее с нея.

– Имаш ли други роднини?

– Само един баща, който се интересуваше повече от един внук, отколкото от щастието на дъщеря си. – Не.

– И ти ѝ помагаше с пощата.

– Да – каза Марджъри. – Тя имаше най-чудесните идеи, но изобщо нямаше време да ги осъществи.

– Като тази...

– Да се разширим, за да можем да се издържаме по-добре.

– Как да се разширите?

– Като разширим района си. Сега обслужваме Уелс, Бристол и скоро ще имаме лондонската пощенска кола.

– Което беше твоя идея, готов съм да се обзаложа.

Марджъри си спомни за споровете.

– Баба беше против нея, но вече не е.

– Ти стана управителка, когато ѝ се случи онази ужасна злополука.

– А, не, тогава вече бях станала управителка.

Той я стрелна с поглед.

– Ти си била само на деветнадесет, когато е станала злополуката. Кога тогава стана управителка на пощенската станция?

– Официално, когато навърших осемнадесет.

– Наистина ли? Не си ли била прекалено млада за такава отговорност?

Призраците от първата ѝ година в Бат все още я преследваха, но дори и да станеха с Блейк големи приятели, тя нямаше да му разкрие ужасните неща, които беше направила онова лято – лятото, което я беше принудило да търси своята независимост. Като се поколеба, отговори:

– Ние... аз имах нужда от пари и нещо, което си заслужава да ангажира времето ми. Нали разбираш, че баба получава само една незначителна пенсия от Локсбърг и след злополуката...

– Не мога да си представя Нейна милост в ролята на учител на Таг и останалите момчета, както ти правиш.

– Тя не го е правила. Когато баба беше управителка на станцията, наемаше възрастни мъже да разнасят пощата. Но тогава ни беше даден единственият маршрут Бат-Лондон. Аз бях прекалено неопитна, за да ръководя мъжете, затова намерих Таг и останалите.

Ръката му я обгърна отново. Искаше ѝ се да се облегне на него, но не можеше да си позволи такава дързост.

– Ти си им дала дом и надежда за бъдещето. Това е много благородно.

– Изобщо не съм благородна. Както баба казва, аз съм хитър предприемач.

– Това звучи като обида. Ти си извършила тази постъпка, водена от състрадание, а тя говори така, сякаш те е ръководила алчността – той стисна рамото ѝ. – Така ли ти изглеждаше?

– Първоначално – да – истината започна да излиза от устата ѝ. – Но аз просто съм била заблудена. Баба никога не ме е наранявала.

– Често ли се обиждаш от думите ѝ?

Срамът се прокрадна в нея.

– Само когато съм се държала надменно и егоистично.

– Хайде, хайде – каза той и направи няколко кръгчета с дланта си върху рамото ѝ. – Не вярвам да си била нито едното от двете.

Тя беше откровена с него и той не биваше да спори.

– Вярвай на каквото искаш.

– А аз вярвах, че дяволът ме е оставил на прага на Честъруд – каза той почти засмяно.

– Защо си вярвал в това?

– Защото майка ми го казваше.

– Това е отвратително. Как е могла да бъде толкова безсърдечна с теб?

Той се загледа не директно в нея, а във вълната, която се показваше от подплатата на качулката ѝ. После каза тихо:

– Подозирам, че изпитваше завист, защото престана да бъде център на внимание – той се усмихна дяволито и завъртя очите си. – Наследникът на Честърфийлд винаги е предизвиквал сензация. Баща ми, чичовците ми, дори нейното семейство не можеха да говорят за нищо друго, освен за мен. Така че, както разбираш, понякога дори и тези, които ни обичат, могат да ни наранят.

Той го каза толкова искрено, че Марджъри се зачуди дали не говореше от нейно име.

– Достатъчно за мен – заяви той. – Кажете ми на колко години беше, когато взе Таг?

Животът ѝ се беше променил този ден към по-добро.

– Току-що бях навършила седемнадесет.

Той се намръщи.

– Ти си приела пощенските пълномощия на седемнадесет?

Тя почти се засмя на тази глупост.

– Е, не. Просто извършвах услугите. Баба беше достатъчно великодушна, за да подпише първите предложени такси и да ми даде начален тласък.

– Ти си всичко, което тя има – каза той жално.

Тя отговори, раздражена от неприятния му тон.

– Да, тя е всичко, което имам. Защо си я заплашил, че ще я изпратиш в Нортгамбърланд?

Той се засмя.

– Нортгамбърланд? Никога не съм ѝ споменавал нищо за Нортгамбърланд. Един от братовчедите ми живее със семейството си в това имение. Предложих на Роуина да ѝ купя къща някъде в Англия. Мислих си, че ще избере Танбридж Уелс.

Баба ѝ беше излъгала отново, Марджъри беше сигурна в това. Какво имаше в годеща с Блейк Честърфийлд, което караше Роуина да лъже и да интригантства? Може би се страхуваше да живее сама, независимо колко изискано беше мястото. По-важно беше какво се криеше зад това преместване.

– Това е просто въпрос на място. Ти искаш да се отървеш от баба.

– Мислих си, че тя харесва Танбридж Уелс. Счита се, че водите там са лековити. Близо е до Лондон, където ще живеем ние. Много от хората, които посещават Бат, идват от Танбридж, и Боу Неш го прави. Кливлънд също има къща там. Също и херцогинята на Марлбъро – той

разтърка челото си, сякаш беше объркан от всичко това. – Исках просто да си има собствен дом.

Марджъри нямаше никакво намерение да коментира неговото твърдение, че ще живеят заедно в Лондон.

– Баба си има дом.

– Не, любима. Баща ти е собственикът на Хартсанг скуеър.

– Това е лъжа! – каза тя, огорчена отново от измамата на баща си. – Баба похарчи всичките си пари, жертва всичко, за да ми купи къща.

Той сви рамене.

– Може и да не съм информиран правилно. Като стана въпрос за баба ти, чула ли си какво е казала на Тобаяс Пондз в банята „Крос“?

Дали той нарочно не сменяше темата на разговора? Няма значение, тя се беше изморила от враждата между него и Роуина.

– Целият град ги е чул. Не е трябвало да го нарича киселица.

Блейк започна да се смее ехидно.

– Но той я е нарекъл намусена... – той спря изведнъж. – Те цитираха от комедията на Шекспир за опърничавата жена.

– Често го правят – каза тя жално.

Той щракна с пръсти.

– Тобаяс е бил кандидатът за женитба, който ти е цитирал Шекспир.

– Аз ти казах това.

Той присви очите си и процеди през стиснатите си зъби:

– Ти ми каза, че е бил един от кандидатите за женитба. Не си ми споменавала никакви подробности около връзките си с него.

Като усети някакво абсурдно удоволствие, тя отвърна:

– Ако не знаех, че искаш ужасно много да се ожениш за мен, бих си помислила, че си ревнив, Блейк Честърфийлд.

Ръката му се стегна около рамото ѝ.

– Ревнувам ужасно от всеки, който те познава по-добре от мен.

– Тогава трябва да ревнуваш от половината хора в Бат.

– Това ще се промени.

– Изобщо не съм интересна. Не знам защо толкова настояваш да си създаваш главоболия – но тя знаеше защо: той нямаше друг избор. Баща ѝ се беше погрижил за това.

– Защо се подценяваш толкова, Марджъри?

Защото в ранната си младост беше извършила някои неща, които никога нямаше да могат да се заличат. Баба ѝ беше простила на лошото момиченце, беше се погрижила за нея, беше я приела и я обичаше

колкото никой друг нямаше да я обича. Тъй като знаеше, че той ще очаква отговор, каза:

– Аз съм просто една обикновена жена.

– Аз съм едно вледеняващо се, подхвърлено от Луцифер дете.

Тя се засмя.

– Ти си измамник, при това лукав.

– В този случай – каза той, като изви тънките си вежди – позволи ми да ти припомня, че си красива – гласът му се сниши до прелъстителен шепот. – Твоята интелигентност би накарала повечето учени да се засрамят. Ти не скъпиш времето си и си отворила широко душата си, за да дадеш на група сираци шанс за по-добър живот. Ти си жена, достойна за уважение, Марджъри Ентуисъл.

Сърцето ѝ заби толкова лудо и тя си помисли, че може да изхвъркне от гърдите ѝ.

– Разбира се, че не съм.

– Тогава ще го докажа – каза той на ухото ѝ. – Ела тук – той я дръпна пред себе си, след това разтвори палтото си и я притегли към гърдите си. Тялото му пламтеше като пещ на гърба ѝ, а ръцете му я притискаха силно. Той долепи хладната си буза до нейната и отпусна брадичката си на рамото ѝ. Увити като в пашкул от вълна, те се загледаха в Бат...

– Сега – каза той, – след като си на топло и точно там, където искам да бъдеш, посочи ми сградите, където сме били, като започнеш от Хартсанг скуеър.

Имената на познатите места и древни забележителности се превърнаха в бъркотия от безсмислени думи, тъй като разумът ѝ беше съсредоточен върху мъжа и усещането на ръцете му около тялото ѝ. Разумното възприемане и свързаната мисъл избягаха от нея като зеленоглави патици след първия полъх на зимата.

– Не мога да ти покажа – каза тя през мъглата на унеса си. – Ръцете ми не са свободни.

– Хм... – той целуна шията ѝ и се насочи нагоре към чувствителното място под ухото ѝ. – Не е възпитано да се сочи с пръст.

Долната част на ухото ѝ пламна в очакване на докосването му. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

– Но нали искаше да видиш забележителностите – каза тя несигурно.

– Забрави за тях – прошепна той. – Пред мен има много по-красива гледка.

От устните ѝ се отрони стон и понеже коленете ѝ я заплашваха, че

ще се огънат, тя се отпусна на него. В отговор на това той плъзна ръцете си в пелерината ѝ и започна да милва нейните от китките до раменете и от раменете до китките. След това започна да масажира пръстите ѝ, докато напрежението изчезна, и те се разтвориха, а навлажнените длани се отпуснаха до бедрата ѝ. Бързите му пръсти се плъзнаха нагоре и обхващаха напрегнатите ѝ гърди, като започнаха да ги разтриват нежно и да ги възбуждат силно.

Гърдите му се надигаха, сякаш всеки дъх беше поеман с голямо усилие от дробовите му, а през цялото време сръчните му пръсти продължаваха да изпълняват магическите движения.

– Обърни се.

Марджъри откликна на думите му като безнадеждно изгубен пътник, търсещ знак по безлюден път. Ръцете му се склочиха на гърба ѝ и я притеглиха със сила, на която не можеше да се противопостави.

– Обвий ръцете си около врата ми, Марджъри, и отвори очите си.

Кога ги беше затворила? Тя беше толкова опиянена от сладострастие, че беше ослепяла за всякакви картини, с изключение на тези в съзнанието ѝ. Сега го погледна, върнала се към действителността и нетърпелива да се подчини на желанието му. После се опита да се пребори с подтика да се върне към сладостното забвение. Очите ѝ горяха от преживящи нежни чувства.

– Каж ми какво желаеш, мила.

– Искам да ме целунеш – чу се да казва.

– Надявах се, че ще го кажеш – устните му се притиснаха нежно към нейните, леко разтворени, а дъхът му ухаеше толкова сладко, като детелините призори. Тогава тя се сети, че бе имал някога мустаци. Пръстите ѝ се плъзнаха любопитно по бузата му и се спряха на мястото, където устните им се сливаха.

От върховете на пръстите ѝ сетивната възбуда се насочи бързо към мозъка и като лунни лъчи в съзнанието ѝ заблестяха еротични картини: Блейк разпуска косата ѝ и я разстила върху атлазена възглавница; подарява ѝ ковчеже със скъпоценни камъни в нощта на сватбата им, а после настоява да си сложи бижутата гола пред него.

Тя замря от изненада ѝ и удоволствие. Езикът му се плъзна в устата ѝ, след което се завъртя и започна да се движи като ловец, който търси ценната жертва. Примамена от обещаното удоволствие, тя се втурна главоломно към капана. Хваната веднъж в него, доби смелост и се притисна към него, изпробвайки пределите на удоволствието, което той изпитваше.

Той отмести ръката ѝ от шията си и я притегли надолу, към източника на огъня, който пламтеше между тях. Студените пръсти докоснаха топлото кадифе на панталоните му. Тя усети пулса му под дланта си и не можа да пренебрегне знака, който ѝ даваше: той се нуждаеше от нея.

Осъзнаването на този факт роди една грозна истина: тя проявяваше слабост пред мъжете. Баба ѝ беше помогнала да я разбере. Тъй като баща ѝ я беше изоставил, тя търсеше други мъже, които да заемат мястото му.

– Марджъри?

Гласът на Блейк я върна внезапно към настоящето.

– Има ли нещо, което да не е наред?

– Нищо. „Всичко“ – помисли си тя.

– Остани с мен! – замоли я той, като започна да я целува отново, движейки с наслада устните си по ръката ѝ. – Имам нужда от теб!

Заразена от призива в гласа му, тя му даде това, за което я молеше. Започна да се бори срещу ограниченията на своята неопитност, нетърпелива да достигне цялата сила на страстта му и да открие степента на собствената си необузданост. Гърдите я боляха и тя се почувства прекалено слаба, за да се задържи на краката си. Той сигурно беше усетил вътрешната ѝ борба. В гърдите му се надигна непреодолимо желание и той откъсна устните си от нейните.

– Спри – изпъшка той.

Тя отвори очите си, объркана от настойчивостта му. Устните му се стегнаха от напрежение и накараха сухожилията на врата му да изпъкнат като въжета.

– Какво има? – попита колебливо тя.

– Раздвижи ръката си. Веднага! – отговори той през зъби.

Тя го направи, а той започна да се задъхва, сякаш изпитваше болка. Тя също усети болка и разбра, че дланите му все още лежаха върху гърдите ѝ. Изведнъж разбра откъде идваше бедата ѝ.

– Раздвижи твоите. Веднага – каза тя. Той сякаш се тресе. На лицето му се появи усмивка.

– Не искам.

– Не постъпваш честно с мен.

Пръстите му я притиснаха нежно, а платът на роклята леко ожули опънатата ѝ кожа.

– Ако бяхме в леглото ми, мила, щях да бъда по-справедлив към теб. А ако не беше девствена, щях да те любя тук, на лунна светлина.

Той говореше за любене, но какво общо имаше това със

справедливостта? Като излезе от своята вглъбеност, тя каза:

– Това би било невъзможно. Ще се търкулнем в долината.

– Практичните жени ме влудяват.

– Пусни тогава тази практична жена.

– Не. Ти се чувстваш чудесно – той я целуна по носа.

– Мислиш, че не можем да се любим с теб прави, нали?

Заля я гореща вълна от смущение и тя отклони погледа си.

– Боже мой – каза той яростно, – можеш напълно да подлудиш един здравомислещ мъж.

– Ти ми се подиграваш.

– Не, не ти се подигравам. Правя всичко възможно да те прелъстя – той въздъхна, а ръцете му се отделиха от гърдите ѝ – Хайде да си тръгваме – обърна се към пътеката и я задърпа.

Тъй като съзнанието ѝ беше погълнато от един мъж, когото не можеше да има, а тялото ѝ копнееше за близост, която не можеше да получи, тя реши, че не може да се осмели да се изправи пред пълна къща с хора.

– Почакай. Предпочитам да не ходим у Клейвърови.

– Добре – той продължи да върви. – Нямам намерение да те водя там.

– Обещаваш ли?

– Да, не ми ли вярваш?

– Разбира се, че не.

– Много добре – каза той, като се спря. – Заклевам се в моряшката си чест.

Каза го толкова весело и гордо, че ѝ хрумна ужасна възможност. Дали баща ѝ не беше принудил Блейк да си подаде оставката? Беше причинил нещо много по-лошо на клетия Шелбърн.

– Ти обичаш морето.

Той я обви с ръцете си и целуна слепоочието ѝ.

– Да – каза меко, но сериозно, – обичам го. Казвал съм ти какво изпитвам към него.

Тя започна да прелива от нежност, а в очите ѝ се появиха сълзи. Ами ако се наложеше да се раздели с бляскавата си кариера? Какво щеше да каже на баща си, херцога на Бндърли? Тя го прегърна и го притисна възможно най-силно. Не беше честно той да прави такива големи жертви. Не беше честно да го обича толкова много.

– Сега пък какво е това? – студените му ръце обхванаха лицето ѝ. Тя потрепера, а той наклони главата ѝ назад. – Аз те разплаках. О,

Марджъри, искам да бъдем приятели!

Усети умора. Тя не беше подходяща за Блейк Честърфийлд. Защо не беше послушала баба си?

– Баба беше права – каза, задушавана от сълзи. – Ти ще загубиш всичко заради мен. Не знаеш ли? После ще ме намразиш.

– Това е невъзможно, мила. Ти не ми даваш възможност да ти обясня. Наистина обичам морето, но и същевременно го мразя. Така е с всеки моряк. Няма да ми липсва, наистина няма, ако имам теб.

Всяка дума беше лъжа, изречена, само за да пощади чувствата ѝ и да я накара да се омъжи за него. Тази история ѝ беше позната, но старата ѝ защитна система, изглежда, не действаше. Искаше ѝ се да повярва, че Блейк Честърфийлд я обичаше, макар и само за тази вечер. Той я хвана под ръка и пое обратно по пътеката към пътя. Когато стигнаха до каретата, извика:

– Педикорд, изтегляй лодката и поемай курс към родното пристанище.

Веднага щом седнаха един до друг в каретата, Блейк извади едно одеяло от отделението под седалката, която беше обърната напред. Изгаси лампите, притегли Марджъри по-близо до себе си и разгъна одеялото.

– Студено ли ти е?

Тя усещаше студа чак с костите си, но това не беше от времето.

– Не – излъга го тя, като сложи главата си на гърдите му.

Дори и през дебелото палто можеше да усети равномерните удари на сърцето му. Чувстваше се обичана и защитена, обгърната от силните му обятия. Никой друг мъж не можеше да се сравнява с Блейк Честърфийлд. Тогава как, чудеше се тя, щеше да продължи да живее, след като той се освободи от годежа? Беше ли ѝ достатъчна работата? Не можеше да си отговори със сигурност.

– Погледни ме – той мушна ръката си под брадичката ѝ и я повдигна.

Лунната светлина придаваше великолепна мекота на красивите му черти. Тя се усмихна възхитена и попита:

– Стопли ли се вече?

В отговор той се усмихна и промълви:

– Пламтя от нощта, когато влязох в Залата за пиене на минерална вода, Марджъри Ентуисъл.

След тези думи устните му докоснаха нейните и започнаха да се движат леко, сякаш търсеха най-подходящото място.

– Помогни ми да разгоря огъня – прошепна и продължи целувката.
Когато се отдръпна, тя му каза:

– Това, за което е необходима помощта ми, е да подхлъзнеш баща ми.

– Тогава омъжи се за мен.

– Не.

– Тогава ме обичай.

Очите ѝ се затвориха бързо и в тъмнината светна картина от предразполагащ към безделие летен ден: тя и Блейк си почиваха върху сламеник на изпъстрена с цветя морава и се грееха на топлината, която излъчваше любовта. От устните ѝ се отрони въздишка на задоволство, на която той отговори със стон на нетърпеливост, който наруши временния ѝ покой и разпали отново желанието ѝ.

Колелата се въртяха и проскърцваха, хамутите подрънкваха, копиратата потропваха глухо по пръстта, каретата се полюшваше леко по хълмовете, а вътре в нея туптяха ускорено две сърца, стискаха се ръце и се замайваха глави, докато Марджъри почувства, че за пръв път живее пълноценно.

– Докосвай ме, докосвай ме – шепнесе ѝ той, като насочи ръката ѝ към вътрешността на ризата си. Крайчетата на пръстите ѝ посрещнаха здравата стена на гърдите му и се вплетоха в меки като коприна косми.

Той потръпна и пое дъх. Тъй като съзнаваше че това можеше да бъде последната ѝ възможност да изрази любовта си, тя стана, като го галеше, извиваше езика си заедно с неговия и раздухваше огъня на страстта. Той ѝ отговаряше със същата пламенност и задвижи ръцете си болезнено бавно, като започна от гърдите ѝ, обиколи тежките кринолини на полите ѝ и завърши пътешествието върху чувствителната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Гърдите му се надигнаха с усилие и той отдръпна устните си от нейните.

– Разтвори краката си – каза настоятелно – и ми позволи да те докосна тук.

Когато търсеците му пръсти намериха мястото, тя се стегна.

– Не, Блейк!

– Тихо – започна да я успокоява той, – отпусни се, любима. Не ме отблъсквай. Ти ме желаеш и го знаеш.

Тя отвори очите си и откри, че пламтящият му поглед се беше приковал върху устните ѝ. Усмихна се широко, а зъбите му проблеснаха в мрака. Топлината на тази усмивка сякаш стопи всичките ѝ вътрешни бариери.

– Ти си моето момиче – прошепна меко и мушна дългия си пръст в нея.

Тя потръпна при нежния допир. След това устните му отново се впиха в нейните, езикът му се мушна между тях и започна да се движи. Навън в тъмнината премигнаха светлини. Над главата ѝ забиха камбани. Той я галеше все по-бързо и по-дълбоко, докато палецът му намери мястото, което изведнъж стана ядрото на желанието ѝ. Усети краката си слаби и непотребни, но съзнанието ѝ се изостряше и ставаше все побуйно. Очакваше я голямо откритие, което беше невероятно близо, една награда, която беше недостижима сега, но приближаването ѝ все пак се усещаше. Да, беше вече толкова близо, че можеше почти да види светещите ѝ очертания и да различи формата ѝ. Стон на смущение се отрони от устните ѝ.

– Ти си красива, любима – издиша той думите в устата ѝ. – Мисли си само за удоволствието. То ще дойде, обещавам ти.

– Не, не мога – прошепна тя в отговор. – То е там, но...

– Можеш – той я притисна по-силно, а бузата му се допираше до нейната. – Насочи вниманието си към него, любов моя – каза ѝ нежно. – Стреми се към него и облекчението ще настъпи.

Тя беше погълната от насладата, която разплете възлите на напрежението и я потопи в сладостен и блажен покой, успокоил душата ѝ и зарадвал сърцето ѝ. Един силен стон премина през устните ѝ, а през тялото ѝ – тръпка. Ритъмът на милувките му се забави, което удължи удоволствието ѝ и предизвика влага между краката ѝ. Потънала в унеса, в който я бе потопил той, Марджъри промълви:

– О, Блейк... Чувствам се толкова... толкова...

– Чудесно ли?

Това беше прозаична дума, прекалено обикновена, за да опише неповторимите усещания.

– Чувствам се толкова различно, сякаш съм открила нещо ново за самата мен.

Той оправя дрехите ѝ и я придържа върху краката си.

– Ох! – подскочи. – Тези проклетни кринолини!

– Не ги ли харесваш!

Той я премести, за да нагласи роклята ѝ.

– Да, но не точно сега. За какво говорехме?

– Признавах ти, че си ми помогнал да откроя женското у мен.

– Мъжът пред теб е напълно съгласен с това, така че недей загубва тази женска мисъл – каза, като се загледа през прозореца.

Каретата спря и Блейк леко целуна Марджъри по носа.

– Дръж се за мен – каза ѝ той и слезе, като я притискаше към гърдите си.

Заслепи я светлина. Мушна главата си в люлката под рамото му. Наблюдаваше го през полуотворените си очи в унеса, предизвикан от страстта, как я носи нагоре по стълбите към предната врата на Кливлънд. Тя се отвори. Блейк мина покрай изумения Сенфорд, без да забавя крачката си, след което продължи нагоре по стълбището, а после по дълъг коридор. Покрай нея бързо преминаваха портрети в позлатени рамки, а предметите бяха загубили очертанията си също като мислите ѝ, които препускаха през съзнанието ѝ.

Тя разтърси глава, за да възвърне способността на сетивата си да възприемат.

– Стой мирна – изкомандува я, – иначе ще паднем един върху друг. Краката ми се омекнали като желе.

Отвори се друга врата, която разкри един изненадан Оскар Евърсън. Блейк тръсна глава по посока към вратата. Слугата побърза да напусне стаята, като все още държеше четка за дрехи и сако от черно кадифе. Ключалката щракна. Блейк я постави на краката ѝ, след което съблече бързо палтото и сакото си и ги хвърли на мястото за дрехи.

Тя беше сама с него в спалнята му. Реалността я извади от вцепенението с бързината на камък, хвърлен от прозорец. Света Дево Мария, какво правеше тя!

Почувства се като дете, което се беше лутало прекалено дълго в гората и не можеше да намери пътя към къщи. Мисли! Огледа се наоколо. Нищо не ѝ беше познато, но тя никога не беше влизала в тази стая. Мисли! Видя маса с дъска за табла и два празни стола. Ярочервените завеси и подхождащият им юрган доказваха благосъстоянието на Кливлънд. Юрганът. Леглото. Пристъп от позната еуфория бързо премина през нея. Несигурните ѝ крака я отнесоха до един стол с висока облегалка и тя се хвана за грубия плат на тапицерията. Трябваше да излезе оттук, но как можеше да го направи, след като мозъкът ѝ не функционираше, а краката ѝ не можеха да я държат? Решетката на камината издрънча. Тя се обърна и видя Блейк, който бе коленичил пред огнището, а изящният му профил беше очертан от златист блясък. С бързи и сигурни движения той накара огъня да се разгори. Само преди няколко минути ръцете му бяха запалили друг огън. Копнежът се разгоря в нея с нова сила. Като използваше ръжена за опора, той се изправи на краката си и застана срещу нея. Челото му се смръщи.

– Изглеждаш изплашена. Какво има? – попита, като се приближи още.

Тя отстъпи назад.

– Не трябваше да ме водиш тук.

– Така ли? – въпреки че думите бяха изречени с нежен шепот, в тях имаше предизвикателство.

– Да – отговори тя уверено. – Мислех, че ще ме отведеш вкъщи.

Ноздрите му се разшириха, а нажеженият му поглед я прониза. Той хвърли ръжена, който падна в огнището и изпрати искри нагоре към комина.

– След твоето „откритие“ в каретата едва ли можех да те заведа някъде другаде. Желая те в това легло, Марджъри, с мекия дюшек под гърба ти, с голия ти корем, пламтящ заедно с моя, с безкрайно дългите ти крака, обвити около бедрата ми.

Като се надяваше да охлади страстите му, свеждайки ги до проява на ненужно перчене, тя каза:

– Ти правиш нашето лежане заедно да звучи толкова... грубо. Не искам това.

– А ти омаловажаваш това, което може да бъде прекрасно. Признай си, че искаш да се любим.

Тя го желаше, но едно разбито сърце беше висока цена за отдаването.

– Когато се смеехме и забавлявахме, ти каза, че искаш да станем приятели.

– В момента, в който извика името ми в онази карета, станахме нещо повече от приятели.

– Не съм правила нищо подобно. Ти се възползва от приятелството, което ти предложих, и ме прелъсти.

Челюстта му се стегна, а очите му засвяткаха от гняв.

– Ти самата прекрасно изпълняваше прелъстителската си роля.

Срамът я връхлетя, но тя се беше научила да се справя с този злодей още преди години. Сега трябваше да се справи с Блейк Честърфийлд.

– Аз просто те целувах – каза тя, – а ти си се заблудил.

Той я дебнеше като жертва.

– Ти си разтвори краката заради мен и ми позволи да ти доставя удоволствие. Кажи, че не гориш отвътре, Марджъри, отречи, че жадуваш за повече.

Думите бягаха от нея. Тя преглътна с мъка и се загледа в дъската за

табла – другия стар отмъстител.

– Кажи ми, че не усещаш празнота и че не трептиш от желание да я запълня.

– Не.

Като стисна китката ѝ, той постави ръката ѝ на корема си. Мускулите се свиха, а по-надолу се надигаше нова енергия.

– Любима – каза напевно. – Копнежът по теб ми причинява болка и ти можеш да поклащаш твоята хубава главица така, докато звездите угаснат на небето, но не можеш да отречеш, че и ти изгаряш за мен. Това се усеща дори в корема ти – той го докосна, а после го погали нежно. Тя прехапа устните си, за да задуши надигналия се стон.

– Знам, знам.

Притегли я към гърдите си и я задържа там, а ръцете му бяха като успокояващ водопад на гърба ѝ. Интимните му думи омиротворяваха войнствените ѝ мисли.

– Подари ми сърцето си, любов моя. Обещавам ти, че ще го пазя винаги.

Устните му се затвориха в нейните, а езикът му се плъзна между тях, като я примамваше и съблазняваше да се отърси от задръжките си и да се втурне стремглаво към треската на страстта, която беше изпитала преди няколко минути. Той обхвана лицето ѝ с треперещи ръце.

– Отвори си очите, любима.

Тя ги отвори. В зелените очи се таеше обещание, а меките чувствени устни се впиха в нейните.

– Кажи тези думи, Марджъри. Те трептят на устните ти. Кажи това, което и двамата желаем да чуем.

Останала без сили, тя се вкопчи в него и извика:

– Добре, признавам го. Желая те, но това е грешно.

Той се усмихна, а зелените му очи заблестяха от щастие.

– Грешно? Не, любов моя. Ние сме толкова грешни, колкото са грешни топлите минерални води на Бат в някой зимен ден. Повярвай ми. Ще се постарая да бъде като Коледна утрин за теб.

Бог да пази грешната ѝ душа! Сърцето ѝ принадлежеше на Блейк Честърфийлд!

– Кажи ми какво да направя.

– Помогни ми да се съблека и ще ти покажа. Тук – той постави ръцете ѝ на гърдите си. – Разкопчей ризата ми.

Необуздани страсти и непреодолимо желание я тласнаха напред. С несигурни движения тя свали смарагдовата карфица и красивата

вратовръзка, а после съблече ризата му. Загледа се учудено в загорялата от слънцето кожа и в меките косми на гърдите му. Като протегна голите си ръце, той каза:

– Аз съм твой, за да ме изследваш, Марджъри. Искаш да... Виждам любопитство в очите ти.

Не биваше да чете мислите ѝ толкова лесно, помисли си тя, но той ги четеше. Тя не трябваше да бъде толкова слаба пред него, но беше. Проследи смаяно очертанията на широките му гърди и когато мускулите му затрепкаха, стана по-смела и започна да изследва тънкия му кръст и стройните му бедра, все още скрити в мекото зелено кадифе.

– По-надолу – каза той с глас, станал по-плътен от желанието. – Сложи ръцете си там, където те желая най-много.

Когато тя докосна това горещо място, той сложи ръката си върху нейната, изръмжа и започна да се движи, като ѝ показва мъжествеността си и ѝ даде възможност да я усети.

– Достатъчно – ръцете му започнаха да се движат бавно и свалиха пелерината ѝ, роклята, кринолините и фустите, докато тя остана пред него облечена единствено в долната си риза и обута в чорапи и обувки.

Коленичи пред нея, а ръцете му се плъзгаха от глезените ѝ до коленете и по-високо, като стискаха бедрата ѝ и дразнеха чувствителните места между тях.

– Мечтал съм да видя краката ти – каза той, като дръпна главата си назад. – Милостиви Нептун, великолепни са!

– А сега какво? – попита тя свенливо. Той се засмя дяволито.

– Стой тук и позволи да те гледам до насита. Толкова си тъничка, а крака като твоите трябва да бъдат забранени за всички, с изключение на мен.

Тя трябваше да се опълчи срещу такава проява на собственическо чувство, но не притежаваше никакви оръжия против примамките на Блейк Честърфийлд.

– Искам да бъда твоя – каза тя.

– Ти вече си.

Той я грабна в обятията си и долепи устните си до нейните в целувка, която накара сърцето ѝ да забие неудържимо. Тя пламна и го замоли да я отнесе в леглото.

– Спокойно, любима – отвърна ѝ той. – Имаме предостатъчно време.

Понесе я към леглото така, сякаш беше тръгнал на неделна разходка в Спринт гардънс. Почувства се объркана още повече като я остави

да се плъзне бавно към пода, когато стигнаха до леглото. Докато краката ѝ докосваха покрития с килим под, тя не можеше да мисли за нищо, освен за силата на този мъж, за усещането, което пораждаше голата му плът в съприкосновение с нейната, и за празнотата, която беше обещал да запълни.

Езикът му се вмъкна в устата ѝ и започна да се движи в ритъма, който тя харесваше и следваше. Силните му ръце обхванаха таза ѝ и я притеглиха, след което той задвижи бедрата си с необикновени движения, които спуснаха тръпка по гръбнака ѝ и предизвикаха лъскава течност между краката ѝ. Приятни образи заляха въображението ѝ и тя се залюля в ръцете му, а нейните го притискаха, плъзгаха се по широкото му тяло и изучаваха очертанията на гърба му и свиващите се мускули на бутото му.

– Разкопчей панталоните ми, бързо.

Завладя я смелост. Тя също би могла да се движи със свое собствено темпо, ако можеше да я почака.

– Спокойно, любими – каза тя до устните му. – Имаме предостатъчно време.

Той се изсмя сякаш в агония.

– Ти така си мислиш, момичето ми.

Тя поднови целувката, поласкана от думите му, и изви крайчетата на пръстите си така, че ноктите ѝ леко одраскаха кожата му и накараха гърба му да настръхне, заедно с местата над ребрата, горната част на гърдите и надолу до цепката на панталоните му. С едната си ръка откопчаваше копчето, а с другата го милваше. Гърдите му се надигнаха, а коремът му потрепера. Като откъсна устните си от нейните, той дари лицето ѝ с щедра целувка, след което устните му се впиха в ухото ѝ.

– Надявам се, че осъзнаваш бедата, в която се намираш – опита се да я подразни той.

Тя се разтрепера.

– Покажи ми – тя разкопча копчетата, като се притисна по-силно към него.

– Това е мое удоволствие – каза той с въздишка на облекчение.

Хвана я през кръста, обърна се и седна на ръба на леглото. Тя се залюля, но Блейк я прихвана. След това започна да вдига нагоре долната ѝ риза, като оголи бедрата ѝ, интимните ѝ части и стомаха. Спря се, а после я целуна, като езикът му се спусна към пъпа, а дъхът му охладил влажната ѝ кожа.

Тя стисна раменете му и погледна надолу, като спря погледа си на

темето му, на отблясъците на огъня в катраненочерната му коса, на широкия му гръб и изтъняващата част на кръста му.

„Той е красив – помисли си тя – и ме желае.“

Очите ѝ се насълзиха от гордост и докато горещите сълзи се стичаха по бузите ѝ, Марджъри се вгледа в собствената си душа и разбра колко самотен е бил животът ѝ... до момента, в който се беше появил Блейк Честърфийлд.

Искаше ѝ се да му каже това, да излее душата си пред него, но в този момент ръцете му се преместиха по-нагоре и разкриха гърдите ѝ. Устните му също се насочиха предизвикателно натам, а горещият му дъх я възбуждаше още повече. Тя не можеше повече да понася очакването. Наведе се напред и го посрещна, като предостави тялото си на ласките му, а миг по-късно той отново впи устните си в него. Зърната на гърдите ѝ пламнаха, но той смучеше нежно и настоятелно втвърдения връх, като накара всичките ѝ сетива да се насочат към това място. После се премести на другата гърда, проявявайки същата нежност, и изостри желанието ѝ като острие на рапира.

Тя не можеше да издържа повече и сви коленете си, като го отмести назад и се настани в скута му. Бедрата му се вдигнаха нагоре, след това се залюляха и твърдината докосна празнината.

– Сега – изрече тя, като обърна главата си, за да посрещне устните му.

Внезапен стон се отрони от него.

– Не, не по този начин. Не от първия път.

Той съблече долната ѝ риза и я повдигна леко във въздуха, като смучеше бавно гърдите ѝ. Остави я на леглото след цяла вечност. Той се извисяваше над нея с красивото си лице – образ на силното желание – и коса, която се спускаше свободно върху раменете му. Долепи челото си до нейното.

– Един момент, любов моя. Дай ми още един момент. Като се вгледа в очите му, тя си помисли за радостта, която беше внесъл в живота ѝ, и разбра, че независимо какво криеше бъдещето, тя никога нямаше да може да забрави Блейк Честърфийлд.

Краката ѝ се разтвориха инстинктивно и той се настани в гнездото, което му беше направила.

– Твоят момент, свърши, Блейк.

Той затвори очи и изскърца със зъби.

– О, боже! Аз съм все още с ботуши.

Гласът му прозвуча толкова смутено, че тя се разсмя. Очите му се

отвориха, а после се присвиха.

– Не мърдай – предупреди я той.

Като скочи от леглото, издърпа ботушите си и свали тесните панталони. Загорелият от слънцето гръб контрастираше с белотата по-надолу. Той се обърна и застана пред нея, великолепен в голотата си – един храбър воин, готов за настъпление. Часовникът на времето се върна назад със седемстотин години и тя си представи, че е саксонска девойка, очакваща първия Честърфийлд да се появи в Англия. Значимостта на всичко това я изуми. Веждите му се стрелнаха нагоре.

– Каква тежка мисъл е завладяла ума ти, Марджъри? Нали не се страхуваш от мен?

Тя се усмихна възхитена. Със сигурност той беше едър, но какво общо имаше това със страха? Той беше мъж, а тя – жена. Бог ги беше създал да се допълват.

– Ела тук – каза му тя – и свали жартиерите и чорапите ми.

– Категорично не. Те ме влудяват. Той легна леко до нея и я сграбчи в обятията си. Устните им се свързаха в такава продължителна целувка, че тя реши, че нямаше да се бавят още много. Горещата и твърда част от него се притисна към бедрото ѝ и доказа своята готовност. След това коляното му се плъзна между краката ѝ и ги разтвори леко, но тя не се нуждаеше от никаква принуда и ги разтвори доброволно. Той се настани върху нея, допрял корема си до нейния, както беше казал, че ще бъде.

– По-широко, любима – прошепна той. – Разтвори ги по-широко и свий коленете си. Позволи ми да почувствам тези чорапи до тялото си.

Тя направи, както той желаше, и усети, че Блейк си намери мястото и започна бавно да прониква в нея. Марджъри изпъшка.

– Не се страхувай – каза той. – Ще бъде... неприятно за момент, но ти си готова за мен, любима, а аз... о, благословен Нептун, изгарям от желание да те имам.

Тя обхвана с ръце лицето му, погледна го в очите и каза:

– Аз също изгарям от копнеж по теб.

Той се усмихна и въздъхна.

– Тогава повдигни бедрата си и се хвани за мен.

Тя се вкопчи в раменете му и се повдигна, за да го посрещне, омаягосана от обещанието в очите му. В следващия миг магията беше развалена и заместена от пронизваща болка, която накара дъха ѝ да секне, а пръстите на краката ѝ да се извият.

– Остани така, любима – каза ѝ той през стиснатите си зъби. –

Болката почти свършва. Още малко и... – с бързо и сигурно движение нахлу в нея.

Тя извика силно и заби ноктите си в гърба му, като се опита да го отблъсне от себе си.

– Ето, ето, любов моя – каза той напевно, – още един момент. Ще се почувстваш по-добре, ще видиш. Просто си много малка.

Слабините му продължиха да пулсират с мъчителна ритмичност, но тя забрави болката, като си мислеше за последното, което ѝ каза.

– Не съм малка. По-висока съм от почти всички, които познавам, с изключение на теб, разбира се.

Той беше мъж исполин, също като легендарните си прадеди.

– За мен си идеална – устните му докоснаха леко нейните, като я примамваха да го целуне и да му прости. – Казах ти, че няма да трае дълго. Нали сега е по-добре?

Тя не усещаше повече болка, а само една пълнота и странно разочарование. Беше очаквала по-голямо удоволствие от любенето.

– Да, и бих искала да си среща косата.

– Сега ли? – попита той, като смръщи чело.

Защо беше изненадан? Какво още трябваше да се прави? Не знаеше какво да каже. Челото му се изглади.

– Мислиш, че любенето ни свърши, така ли? Не, любима. Току-що започнахме.

Сякаш да се аргументира, той легна внимателно върху нея, като през цялото време я наблюдаваше изпитателно, оглеждайки изражението ѝ, за да открие някакъв признак на неудобство. Болката си беше отишла.

– О! – изпъшка тя, като се оживи отново под него.

– Аз ти казах.

Мелодичният му глас ѝ действаше успокоително, но еротичният ритъм на любовните му движения имаше съвсем противоположно въздействие. Почувства някаква приятна необузданост и се включи нетърпеливо в неговия ритъм.

– Сега по-добре ли е?

– Чудесно.

Блейк я разбираше добре, но цялата интуиция на света не можеше да предскаже изискванията на тялото му. Страстта се впи в корема му, задълба по-надълбоко и прободеше като стрела слабините му. Беше я желал прекалено дълго и седмиците на очакване си бяха взели своя данък. Чувстваше се като буре с барут, оставено в опасна близост с пламък, и

ако не овладееше страстите си, щеше да експлодира.

Тя беше на прага да изживее пълното удоволствие и той трябваше да ѝ го достави. Но, боже господи, след като я лиши от девствеността ѝ и болката беше утихнала, тя се втурна към удоволствието като фрегата, понесена от бурния океан. Той по-скоро би понесъл наказанието да бъде влачен под кила на кораба, отколкото да я разочарова.

Марджъри стенеше от удоволствие, мятеше главата си и шепнеше, че не я беше излъгал. Сърцето му трепна от неочаквана нежност. Той беше възнамерявал да се наслаждава на Марджъри Ентуисъл, но не беше очаквал, че ще я обича толкова много. Като гледаше сините ѝ очи, отразяващи като в огледало вътрешната ѝ радост, и устните, извити в блажена усмивка, Блейк се запита дали някой мъж можеше да умре от прекалено щастие.

Преди да успее да си отговори, тя се стегна и извика. Той бързо долепи устните си до нейните и заглуши звуците на екстаза. След това започна ритъм, предназначен за облекчаване на собственото му тяло и за постигане на душевно удовлетворение. Тя посрещна бързите му движения и когато ѝ каза да склочи ръката си около тялото му, го направи, без да се поколебае и за секунди. Дантелените жартиери го гъделичкаха отстрани и съживяваха във въображението му картината, явявала се толкова, често преди. Като усети, че силите му се изчерпваха, той се изпъна над нея и прикова очите си върху нейните. След това се освободи, дарявайки семето си на единствената жена, която някога бе обичал. Завладя го умора и се отпусна тежко като повалено от урагана старо платно.

– Притискам ли те? – попита той между глътките въздух, които поемаше.

Тя измънка някакъв отрицателен отговор и прокара пръстите си през косата му. Той потрепера от допира.

– И ти ли си чувстваш по същия начин като мен? – попита тя с нотка на свенливост в гласа си.

Той се обърна по гръб и я дръпна върху себе си.

– Не знам – отговори шеговито. – Чувствах се страшно силен и безнадеждно слаб в същото време. А при теб как беше?

Тя се загледа в балдахина и се замисли дълбоко.

– В началото ми беше неприятно, но не след дълго започна да ми харесва много.

Любовта преливаше в него и в един момент усети, че не можеше повече да задържа думите. Хвана ръката ѝ, изкашля се и каза:

– Марджъри, аз...

На вратата се почука.

– Лорд Блейк! – гласът на Боу Неш нахлу в стаята. – Отвори тази врата веднага!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Всички кавги заради жени и проява на надменност са лични проблеми.“

Боу Неш
„Правила на Бат“

Марджъри изтръпна, когато чу гласа на Боу. Какво правеше „кралят“ на Бат тук?

Обзе я срам, който сякаш ожули откритата ѝ кожа като грубо одеяло.

– Боже мили! – извика тя. – Той не трябваше да ме намира тук.

– А защо не? – Блейк се надвеси над нея, като я придържаше със силните си ръце. Потта проблясваше на челото му, а очите му горяха от решителност. – Няма от какво да се срамуваш. Ти си се отдала на мъж, който ще стане твой съпруг. Ще се справя с Боу Неш.

Сърцето ѝ биеше като барабан. Приятната еуфория, която беше изпитала, отстъпи мястото си на усещането за студената реалност. Години наред умело беше избягвала компрометирането. Знаеше правилата за това, познаваше и рисковете. Беше рискувала и загубила отново, но този път беше заложила сърцето и душата си.

– Лейди Марджъри? – изрева Боу. – Вътре ли си?

– Махай се, Неш – извика Блейк в отговор. – Тя не се нуждае от твоята помощ.

– Не ти вярвам.

Като търсеше път за бягство, тя обходи с поглед стаята. От огъня бяха останали само тлеещи въглени, които едва осветяваха около камината. Останалата част от стаята беше в сенки, с изключение на злоещата ивица светлина, която се промъкваше под вратата. Боу стоеше в коридора. Тя трябваше да излезе оттук.

– Остави ме да стана.

– Любима – каза Блейк, доближил лице до нейното, – мястото ти е тук, при мен. Ти си моя сега.

– Твоя? Аз исках мъж, който да ме уважава заради самата мен. Това, което получих, е един отворителен негодник, който ме заля с любовни думи и използва ласкателски номера, за да ме принуди да се оженя за него – каква безумна глупачка беше тя, беше се уловила на всяка

негова хитрина!

– Аз те познавам, Марджъри Ентуисъл – каза той ласкаво, като галеше косата ѝ върху възглавницата. – Кажи на сърцето си да не слуша разума ти. По-добре е да слушаш мен.

– Все едно да слушам баща си! – Блейк я беше компрометирал, но това не означаваше, че трябваше да се омъжи за него или че глупавата ѝ постъпка щеше да се изпише на лицето ѝ. Беше преживявала критични ситуации и преди. Щеше да направи същото и сега.

– Не съм твоя и нямам никакво намерение да те слушам. Махни се от мен!

– Бъди разумна, мила. Преди секунди беше. Станалото – станало.

– Разумна? – противно на всякаква разумна мисъл и нормално действие, тя вплете пръстите си в космите на гърдите му и сви ръцете си в юмруци. Когато той трепна, тя каза: – Единственият мъж, на който някога съм се доверявала в живота си, стои отвън пред тази врата. От деня, в който дойдох в Бат, Боу ми е като баща. Дори и когато не заслужавах уважението му, той ми го даваше. Срамувам се, че трябваше да ме намери тук. Не мога и няма повече да го разочаровам! – тя разтвори длани и го блъсна.

Блейк изруга цинично и скочи от леглото. Великолепен в своята голота, той тръгна тежко към съседната стая.

– Боу – извика тя, – моля ви, почакайте ме долу. Ще дойда след минута.

– Наскърбена ли си? – попита той, а гласът му трепереше от гняв.

Наскърбена? Тя беше съсипана, предадена от собствената си слабост на един сладкодумен мошеник.

– Не – излъга тя. – Напълно съм добре. Не се тревожете.

– Сигурна ли си? Ще изкъртя тази врата...

– Няма да е необходимо.

– Ще чакам в салона тогава – звуците от стъпките му заглъхнаха.

Тя видя нещо да се движи пред погледа ѝ. Блейк застана на прага в тъмнозелен халат и с изражение, което граничеше с яростта.

– Никъде няма да ходиш тази вечер, Марджъри!

Заповедническият му тон я вбеси.

– Не съм твоя собственост, Блейк Честърфийлд! – като потрепера от болката между краката си, тя се надигна от леглото. По вътрешната част на бедрата ѝ се стичаше кръв. Гордостта ѝ се надигна при вида на видимото доказателство за глупостта ѝ. Тя все още имаше достойнство. Единственото ѝ спасение беше едно оттегляне с финес.

Дрехите ѝ бяха разхвърляни по килима на пода. С треперещи ръце облече долната си риза с фустите и вдигна роклята си. В нетърпението си да я съблече Блейк беше изскубал повечето от кукичките и изкривил останалите. Замайна от отчаяние, тя се вмъкна в измачканата си рокля и започна да се мъчи да я закопчае. Гърбът зееше, а пелерината не можеше да покрие повредите. Блейк се приближи към нея.

– Позволи ми да ти помогна.

Тя вдигна ръката си.

– Не ме докосвай!

Той въздъхна, но продължи:

– Не е ли малко късно да ме отблъскваш, Марджъри?

– Идването ми тук с теб беше грешка, но случилото се не променя нещата – отговори тя.

– Грешка ли? – изсъска той с цялата си наранена мъжка гордост и чествърфийлдска самоувереност. – Преди половин час не мислеше, че да се любиш с мен е грешка. Защо си промени мнението?

– Защото Боу ме свари тук с теб. Не трябваше да ти се отдавам. Това е неморално.

– „Обичай ме сега, Блейк“ – каза той, като я имитираше. – „Ела тук и свали чорапите ми, Блейк.“

Тя посрещна присмеха му с ярост.

– Върви по дяволите, Блейк Чествърфийлд.

– „Изгарям от копнеж по теб, Блейк“ – продължи да я имитира той, като сграбчи китките ѝ и ги задържа. – Ти получи това, което пожела, управителке на пощенската станция.

Обзе я сляпа ярост и се опита да се отскубне.

– Пусни ме!

– Можеш да ми зашлевиш плесница, така ли? – засмя се той без всякаква веселост в гласа си. – Не ме е страх.

Тя го ритна в лицето. Той изпъшка и освободи ръцете ѝ, като се хвана за наранения крак. Марджъри започна да усеща прилив на удовлетворение.

– Ти ме прелъсти, Блейк Чествърфийлд, а аз може би съм била достатъчно глупава, за да ти се хвърля в обятията...

– В моето легло – изръмжа той, като подскачаше на един крак. – Ти се хвърли в леглото ми. Наслаждаваше се на всяка блажена минута. Ето доказателството! – той го посочи. – Моминската ти кръв е обагрила чаршафите ми.

Тя си представи живата картина с Блейк, който смучеше гърдите ѝ,

а после я подтикваше да разтвори краката си широко, за да може да й даде цялата си любов. Кожата ѝ пламна при спомена за мощното му тяло, което се премести върху нейното, а коремът му докосваше нейния.

Блейк Честърфийлд я беше посветил в чувствеността, поглъщаща и разрушителна като влечението към хазарта. Тя се беше поддала на изкушението и ако не излезеше от тази стая веднага, щеше да бъде отново на гърба си. Той милваше раменете ѝ.

– И двамата бяхме нетърпеливи, любима. Опитвах се да не бързам, но бях чакал толкова дълго да се любя с теб.

Тя се отскубна и дръпна пелерината си.

– Празноглав, жалък донжуан! Сигурно говориш такива глупости на всичките си любовници.

Той закуца към нея.

– Марджъри – започна да я придумва, – бъди разумна. Това няма да приключи с една нощ.

Умореното ѝ сърце жадуваше за нежността му, но разумът ѝ изкрещя, че проявата на топлота беше друг негов трик.

– Не се опитвай да ме омайваш повече с лъжливите си приказки, Блейк Честърфийлд.

Той се усмихна тъжно и протегна ръцете си.

– Ти си напрегната и развълнувана, Марджъри. Ела тук и ми позволи да те успокоя.

Прегръдката му я примамваше, но не можеше да му се довери със сърцето си. Беше много близо до опасността да остане стара мома с упорството си да се омъжи за мъж, когото обича. Но нямаше да се предаде сега, не и заради мъж, който щеше да я поведе към олтара по най-неподобаващ начин.

– Не се опитвай да ме заблуждаваш, защото няма да успееш повече.

Ръцете му се отпуснаха до тялото.

– Говорил съм ти само истината.

Сега дойде нейният ред да го имитира.

– „Ти си красива, Марджъри. Твоята интелигентност би накарала повечето учени да се срамуват.“

– Ти наистина си красива – каза той, сякаш това беше несъмнена истина. – И си прекалено упорита за твоето или наше добро.

Тъй като се страхуваше да го напусне, тя тръгна несигурно към вратата.

– Няма нищо „наше“.

Той се усмихна дяволито и посегна към панталоните си.

– Вратата е заключена, любима.

– Не съм ти никаква любима.

– Да, такава си. Ти ме обичаш.

Той си беше възвърнал мелодичния глас и го каза толкова спокойно.

– Това е друга оригинална измислица.

– Не е. Ти знаеш много добре какво чувстваш. Очевидно почитаният Блейк Честърфийлд си мислеше, че всички жени го обичат, но беше подценил Марджъри Ентуисъл.

– Да. Отвращаваш ме.

Той пое дълбоко въздух, а след това го издиша.

– Колко жалко, защото ще се омъжиш за отвратителния си любовник.

– Никога ли няма да разбереш? Не трябва да се омъжвам за теб.

– Така ли? – попита той спокойно. – Ами ако носиш следващия наследник на Честърфийлд?

Ръката ѝ се спусна бързо към корема.

– Разбира се, че не е така – увереното пламъче в очите му я принуди да каже: – Ти просто се опитваш да ме изплашиш.

– Плаши ли те мисълта да имаш собствено бебе, което да обичаш? Мислех си, че искаш деца.

За една вечер тя можеше безразсъдно да е разбила детските си мечти за предан съпруг и скъпоценни деца. Може би не заслужаваше такава частие.

– Наистина искам деца, но техният баща трябва да бъде любещ и почтен мъж – каза тя без всякаква дипломатичност.

Той се беше втренчил в пръстите на босите си крака.

– И ти си мислиш, че не съм нито едното от двете? Никога истината не е била толкова болезнена. О, защо не можеше да бъде принцът от нейните мечти, вместо негодникът от кошмарите ѝ?

– Знаеш отговора на този въпрос.

– Мога да ти дам всичко, което пожелаеш.

Съжалението за всичко, което можеше да стане, заседна като буца в гърлото ѝ.

– Не можеш да ми кажеш истината за това, защо те е изпратил баща ми тук.

Той вдигна очи. Разкри се смущаващата му уязвимост.

– Не, Марджъри. Съжалявам до дъното на отвратителното си сърце, но това е единственото нещо, което не можеш да получиш от мен.

Ако я беше ударил, щеше да прояви много по-голяма милост, отколкото сега с признанието си, което ѝ причини болка.

– Аз мога да ти помогна, Блейк.

– По начина, по който си помогнала на Шелбърн ли?

– Не. Шелбърн загуби на карти. Той нямаше никаква тайна.

– Единственият начин, по който можеш да ми помогнеш, е да се омъжиш за мен.

– Това не е вярно. Баща ми изнудваше Тобаяс и един друг кандидат за женитба. Помогнах им да го надхитрят и да го принудят да отстъпи пред фактите. Моля те, Блейк. Имай ми доверие.

– Аз не съм като Тобаяс Пондз или останалите – изръмжа той.

Марджъри беше изтощена и отчаяна.

– Тогава отключи вратата и ме пусни да си отида – прошепна тя.

Той се отдръпна.

– Не мога да те пусна да си отидеш, сигурно знаеш това.

Тя огледа стаята.

– Има ли друг изход? Той се усмихна кисело.

– Ако говорим метафорично... да. Можеш да се омъжиш за мен.

– Спести си метафорите и предложенията за жена, която ще ги оцени.

Веждите му се повдигнаха, като придадоха особена привлекателност на лицето му.

– Сигурна ли си, че си готова да излезеш през тази врата?

Дали не си мислеше, че ще съжалява? Ако беше така, всемогъщият Блейк Честърфийлд щеше скоро да бъде разочарован. Все пак тя беше нащрек с него. Може би той щеше да приложи още някой трик.

– Абсолютно готова съм да изляза през тази врата и от твоя живот.

– Няма ли да помислиш още веднъж? Няма ли нещо за довършване?

„Търпение – каза си тя. – Ти сигурно си първата жена, която го е напускала.“ Тя би заложила новата пощенска кола, че той щеше да се опита да я оплете в мрежата си със словесни маневри, или да я прелъсти отново. Прониза я болка при мисълта за любенето си с него и за удоволствието, което ѝ беше доставил.

– Напълно сме приключили с всичко, което стана в тази стая.

– Ти си се подготвила да излезеш през тази врата и никога да не се обърнеш назад, никога да не помислиш за това, което си оставила тук?

Тя щеше да се обърща назад. С разкъсващ сърцето ѝ ужас разбра, че ще съживява в съзнанието си тази вечер до края на живота си.

Единствената ѝ надежда беше, че някой близък ден сърдечната мъка щеше да изчезне.

Като протегна ръката си, тя каза:

– Дай ми ключа, Блейк. Боу ме чака и аз искам да ме отведе вкъщи.

– Не трябва да правя това – той зарови ръка в косата си и направи гримаса, която беше пародия на мъка. – Ще съжалявам за това, знам, че така ще стане.

Марджъри не се заблуждаваше. Блейк Честърфийлд беше отчаян.

Той отиде до бюрото и започна да рови в едно чекмедже, след това се върна обратно и отключи вратата. Когато тя я отвори, той застана пред нея.

– Ще доведе Педикорд с каретата сутринта. Подготви Таг и останалите.

Той, изглежда, беше способен да се държи така, сякаш нищо не се беше случило. „Благородниците – помисли си тя – имат странни маниери.“ Но до сутринта на следващия ден тя щеше да овладее себе си и емоциите си. Пощальоните щяха да бъдат обучавани на другия ден, а тази вечер беше разбрала как трябва да се държи.

– Ако не си променила мнението си относно недовършената работа...

– Нищо не се е променило – каза тя, без да има смелост да го погледне. – Момчетата ще бъдат готови и ще чакат в конюшната в десет часа.

Той се отмести от прага. Тя излезе в коридора, като стискаше пелерината си.

– Марджъри...

Тя се обърна.

– Да.

В очите му просветна радостно пламъче.

– Забравила си си обувките.

Брайън, кочияшът ирландец, помогна на Марджъри да се качи в каретата на Боу. Последния път, когато се беше возила в тази разкошна кола, Блейк Честърфийлд беше седял срещу нея и се беше заклел, че ще му стане жена. През нощта на неговото пристигане в Бат тя беше уверена, че ще може да се отърве от него. Дори му беше предложила помощта си, за да се освободи от капана на баща ѝ. В замяна на това той я

беше хванал в клопката си.

Боу се качи в каретата и седна срещу нея. Като изруга, той хвърли бобровата си шапка на седалката. Малките пламъчета на фенерите потрепнаха.

Сърцето ѝ се сви.

– Боу, толкова се срамувам! – сълзите я задушиха и замъглиха погледа ѝ. – Трябва да сте разочарован от мен.

Той се наклони напред и хвана ръцете ѝ. Веселите му сини очи заблестяха от обич.

– Хайде, хайде, Марджъри, скъпа. Не искам да слушам нищо такова. Никой не се е гордял повече със собствената си плът и кръв, отколкото аз се гордея с теб. Знаеш много добре, че бих пропилял всичкия си шанс на карти за привилегията да се похваля, че аз съм те създал.

– О, Боу! – гласът ѝ секна. – Не заслужавам такава преданост.

– По дяволите! – палците му се притиснаха в дланите ѝ. – Ти наговори подобни приказки и когато беше на шестнадесет, спомняш ли си?

Тъмните дни от ранната ѝ младост висяха като сенки в съзнанието ѝ. Тя се беше давила в море от глезотии, докато Боу не я беше спасил. Но сега прегрешенията ѝ от онова време бледнееха в сравнение с глупостта, която беше извършила с Блейк Честърфийлд.

– Ние сме уредили въпроса за това, какво заслужаваш и какво не, нали Марджъри?

Един въглен от предишната ѝ смелост се разгоря.

– Да, но се ядосвам, като си помисля, че винаги причинявам неприятности.

– Не ти, а баща ти причинява неприятностите.

– Вие имате и други задължения.

– О, разбира се, че имам – каза той шеговито. – Такива като на госпожа Сърли към любимата ѝ маймуна. Знаеш ли, че животното се отвързало в хлебарницата на Сали Лан? Станала ужасна бъркотия, хвърчали торти и сладкиши във всички посоки. Аз не приех отговорността да уреждам маймунските работи в Бат.

Комичната история я накара да се усмихне.

– Доколкото разбирам, сте разрешили дилемата с обичайния си дипломатичен такт.

– Едва ли, но не се тревожи. Ще разрешим проблема ти с лорд Блейк.

Скъпият оптимист Боу!

– Вие не ме разбирате. Той не ме е насилвал.

– Не. Прельстил те е – каза той с потъмняло като градоносен облак лице. – Знам славата му, Марджъри. По дяволите, и най-незначителният градинар, който отглежда зелки, знае за вкуса на Блейк Честърфийлд към красивите жени. Трябваше да те предупредя.

Дори и един комплимент от „краля“ не можеше да я поласкае повече.

– Не е ваша вината.

– Да бях само с двадесет години по-млад, щях да повикам на дуел този дисциплиниран военен – заяви Боу. – Едно рязване на благородна му буза щеше да му даде урок да не си играе с дамите на Бат.

Тя се сети за уменията на Блейк при боравенето с шпагата. Дори и да беше млад, Боу Неш не би имал този шанс. Все пак готовността да ѝ помогне поукрепи духа ѝ.

– Знаех какво правя. Вината е моя.

Като я огледа изпитателно, Боу попита:

– Как се чувстваш?

„Изпразнена от съдържание. Незначителна.“

– Изморена съм.

– Обичаш ли го, Марджъри?

Преди половин час щеше да извика високо „да“, да подпише документа за годеежа и да последва Блейк Честърфийлд дори до края на света. Сега разбираше разликата между страстта и любовта.

– Също както половината жени в Англия бях завладяна от идеята да бъда ухажвана от Блейк Честърфийлд. Но да го обичам? – тя се загледа в ръцете си. – Не! – излъга Марджъри.

Боу стисна ръцете ѝ за последен път и се отпусна на мястото си.

– Какво ще кажеш за едно потопяване в банята „Крос“? – каза той замислено.

– Сега ли?

– Да, сега. Джулиана се кълне, че водите там вечерно време са божи лек за женската душа. Ще бъдем там сами. Можеш да се успокоиш, преди да видиш баба си.

Изгледите да се срещне очи в очи с Роуина изцедиха и малкото сили, които ѝ бяха останали.

– Но банята е затворена.

– Нищо не е затворено за мен в този град на минерални извори – каза „кралят“ на Бат.

– Но робата ми е вкъщи.

– Не се притеснявай. Има гардероб с роби за посетителите. Можеш

да вземеш една от тях.

Спокойствие, тишина и басейн с топла вода – звучеше чудесно!

– Добре, хайде да отидем в банята.

Боу даде инструкции на своя кочияш, който плесна с камшика. Шестте сиви коня във впряга теглеха като един каретата през улиците на Бат. Лампите преминаваха отстрани бързо като жълти комети. Тя въздъхна с облекчение при вида на пустите улици. Глухото чаткане на железните подкови върху каменната настилка отекваше в ушите ѝ.

– Благодаря ви, Боу, за това, че дойдохте да ме вземете. Но как разбрахте? – тя не можа да намери думи да назове греха си.

Той се загледа през прозореца.

– Брайън, моят кочияш, е влюбен в една прислужница на Кингстън. Стоял е пред прага на Кингстън, когато сте пристигнали...

Тя се ободри от друсането на каретата и от мисълта за унищожена-та си гордост. Как ли е изглеждала със замъгления си поглед, отпусната като безгръбначна глупачка в ръцете на Блейк? Потрепера, като си помисли колко лесно се беше озовала в леглото му. Но дори и сега, когато се изправи пред последиците от неблагоприятното си, тя си спомни за удоволствието, което ѝ беше доставил. Похотта, помисли си тя, е движещата сила на Блейк Честърфийлд, но и един жалък сувенир за разбитото ѝ сърце. Като се страхуваше да попита, и все пак подтиквана да разбере, тя каза:

– Видял ли ни е някой друг?

– Не. При това увеселение у Клейвърови и бала в Уилтшър, всички важни личности са били заети. Освен това, ако историята се разчуе, никой не би повярвал. Те ще си спомнят слуховете за теб и Тобаяс Пондз в онази странноприемница.

– Но Тобаяс се опита да ми се натрапи.

– Недоразумение – каза той. – Все пак то ще послужи за целта, като се наложи.

– Слава на бога за дребните услуги – каза тя. Каретата се залюля, преди да спре. Ирландецът отвори вратата и спусна стъпенката. Марджъри слезе и тръгна към сводестия вход. Познатата миризма на съдържачата желязо вода на минералните извори не ѝ се стори толкова неприятна тази вечер.

– Върви напред, Марджъри – каза Боу, а след това тихо заговори нещо на Брайън.

Тя мина през сводестия вход и влезе в осветен от фенери коридор. Ехото от капещата вода и тракането на обувките им отекна в тесния

коридор. Каменни лица на древни богове украсяваха стените: красивата луна им се усмихваше за добре дошли, свирепият образ на Горгон сякаш ревящ на трепкащата светлина.

Хиляди градски дами и почитани рицари, провинциални земевладелци и известни красавици бяха минали по този път, но не през тъмнината на нощта. Само една елитна група беше удостоена с такава привилегия.

Традицията завладя Марджъри и докато влезе в дамската съблекалня, отново усети пълнота. Две каменни пейки, един празен мангал и поставка за дрехи представляваха интериорът на уютната стая. Поздравя я усмихната и позната отнякъде слугиня, която държеше кофа и четка.

– Здравейте, лейди Марджъри – жената направи реверанс. – Дошли сте с господин Неш за едно късно потопяване, нали?

– Познавам ли ви?

Инструментите за почистване издрънчаха, когато жената ги остави на пода. Като избърса ръцете си в престилката, тя каза:

– Наричат ме Пег, милейди. Леля съм на Камбърленд Стоукс.

– Разбира се, Пег. Камбър ми е говорил за теб. Как си?

Тя се усмихна, като изду червените си като ябълки бузи.

– Ставаме известни като хората от по-горните класи по свой начин. Имам осем деца и всичките са по-здрави от козлетата напролет. Нямаме от к'во да се оплачем.

– Радвам се да чуя това.

– Ще взема пелерината ви – каза тя, като пристъпи напред.

Марджъри я разкопча и я подаде. Пег мина зад гърба ѝ и възкликна:

– Вижте к'во е станало с хубавата ви рокля, милейди. Надявам се, че не ви се е случило нещо неприятно.

Сърцето на Марджъри подскочи в гърдите ѝ.

– Не. Аз... аз се закачих на ръката на една от статуите.

– Непрекъснато се случва това, но не се ядосвайте. Ще зема игла и ще я зашия и докато свършите с банята, роклята ви ще бъде кат нова. През деня шия при един майстор на дрехи на улица „Пиерпон“.

– Благодаря ти, Пег – каза Марджъри, като въздъхна с облекчение.

– Не трябва да ми благодарите. Вие имате златно сърце, милейди. Сички го казват. Толкова съм ви благодарна, че зехте Камбър, когато майка му почина. Нямах стая за момчето.

Толкова много от момчетата нямаха никакви роднини, а в това

отношение Камбър беше късметлия.

– Той е чудесно момче, Пег.

Пег се изпъчи.

– Няма никой по-горд зарад Камбър от мен. Чух, че сте го защитили пред оня рахитичен шивач.

Марджъри се изкашля, за да прикрие смеха си от точното описание на Лафингам.

– Той нямаше никакво право да го нарича крадец.

– И аз казах същото нещо на моя Томас. А вие слушайте к'во ви казва Пег, милейди. Когато почувствате нужда от вечерна баня, елате в банята „Крос“ която нощ искате, между десет и полунощ. Пег ще се погрижи да не ви безпокоят.

– Благодаря ти, Пег.

– Удоволствието е мое – тя прегърна пелерината на Марджъри, сякаш че сгушваше бебе. – Чакайте тук и аз ще ви донеса роба за баня. Ще бъде прекалено къса, но няма кой да ви види, освен господин Неш. Всеки знае, че той ви е като баща.

След малко Марджъри влезе в банята със спускаща се до глезените ѝ тежка роба. Фенерите осветяваха правоъгълната зала, ниския таван предлагаше интимност, която липсваше в открития въздух на Кралската баня. Лека пара се издигаше от водата, която беше по-хладна от тази в другите две бани. Бронзовата глава на Минерва с хлътналите очи стоеше като стража в басейна, а от закътаните ниши надничаха статуите на Ескулапиус, римски бог на лечението, и родителите му, Аполон и Коронис.

Марджъри се хвана за опората и влезе в божествено топлата вода. Слабата болка в мускулите ѝ започна да изчезва, но тази в сърцето ѝ остана. Потопен до раменете си, Боу се излежаваше на другата страна на басейна. Без перуката си и официалните си дрехи, „кралят“ на Бат приличаше на обикновен човек, а Марджъри знаеше това най-добре. Тя се приближи към него.

– Благодаря ви, че ме доведохте тук.

Очите му бяха като кладенчета на смеха.

– Това ще бъде наша тайна, както и всичко, което се случи тази вечер.

– Ами слугите на Кливленд?

Боу се засмя.

– Сенфорд ти е предан.

– Ами останалите?

Той сви рамене.

– Ако се пусне слух, ще покрия града с прокламации за твоята невинност.

Като се почувства щастлива и съживена, Марджъри се насочи към края на басейна и се настани до своя приятел. Накрая Боу каза:

– Утре трябва да отида в Лондон.

– За дълго ли?

– Достатъчно дълго, за да се спре прокарването на проектозакона за забраняването на хазарта, надявам се.

Напоследък тя беше толкова погълната от очарователния Блейк Честърфийлд, че бе забравила за грижите на Боу. Закле се да изхвърли Блейк от ума си и да възстанови предишния си начин на живот.

– Парламентът ли ви е призовал да гласувате?

– Да – каза ядосано той. – Една сган от тесногръди селяндури и провинциални земевладелци, които нямат какво по-добро да правят от това да натрапват дървенияшките си нрави на цяла Англия. Комарджиите ще отнесат кесиите си във Франция.

– Тези консерватори със сигурност ще загубят при гласуването.

– Кой знае? Ще направя каквото мога, но ако проектозаконът за забраняването на хазарта бъде прокаран, Бат го очакват същите лоши времена, както беше при Кромуел.

Марджъри потрепера при мисълта колко ужасен трябва да е бил животът през миналото столетие. Сети се също и за битката при Ленсдаун, на север от вратите на града. Блейк беше казал, че петима от неговите деди са загинали там. Той изглеждаше толкова горд с произхода си. А защо не? За повечето англичани името Честърфийлд беше синоним на величие, а за нея то означаваше нещастие.

– Често ли присъства в мислите ти? – попита Боу. Интуицията му не изненада Марджъри. Боу я познаваше по-добре от всеки друг, с изключение на баба й.

– Само тази вечер. Успех в Лондон!

– И на теб, Марджъри. Битката ти току-що започна.

Тайнственото изявление я разтърси.

– Битката ми? Какво искате да кажете?

– Искам да кажа – започна той с въздишка, – че Блейк Честърфийлд няма да се предаде, а аз няма да съм тук, за да те браня.

– Сега, когато знам на какво е способен той, мога да се защитавам сама.

– Знам и обещавам да бъда твоят добре приет настойник.

– Винаги сте били. Бат има късмет с вас. Сигурна съм, че шотландският херцог, който ще дойде на посещение, ще се почувства особено щастлив. – Марджъри се изсмя. – Лорд Блейк ме дарява с достатъчно благородническо присъствие.

– Може да не му хареса това, че ще посрещаш херцог и да ти причини неприятности.

Блейк Честърфийлд беше наистина една неприятност.

– Не забравяйте, че имам баба.

– Тя не притежава силата да спре наследника на Честърфийлд. Не съм сигурен, че и аз ще мога, но ще опитам.

Марджъри се притисна към стената на басейна.

– Баба го мрази. Тя никога не харесва никой от моите ухажори.

– Марджъри, никога не съм си мислил, че е моя работа да ти казвам това... но мисля, че Роуина най-много обича да побеждава баща ти.

– Сигурна съм в това, но го прави само от обич към мен.

– Това е повече от любов към теб, скъпа моя – каза той тъжно. – Тя е живяла много тежък живот не по собствена вина. Затова изпитва негодувание към мъжете, но съвременните жени като теб не са толкова зависими от съпрузите и бащите си.

– Не забравяйте, че нямам нито едното, нито другото, освен ако не смятате жестоките игри на баща ми.

Той наклони главата си към нея.

– Не позволявай на Роуина да се намесва. Ти имаш нужда от любещ съпруг и деца, за които да се грижиш.

Блейк я беше ухаждал с обещанието за дом и семейство, но той ще-ше да ѝ обещае и остров Уайт, за да я накара да се омъжи за него.

– Сама ще си избира съпруг.

– Трябва да се убедиш, че критериите са твои, а не на баба ти. Вре-мената са се променили. Ти имаш избор, а тя не е имала никакъв.

Въпреки че гласът му беше малко по-висок от шепот, той звучеше сериозно и Марджъри знаеше, че Боу говори от сърце.

– Едва ли мога да бъда детето булка, което тя е била, Боу. Аз съм почти стара мома.

Той се разсмя.

– Това е, защото не си намерила мъжа, когото желаш. Казвала ли си на Роуина, че искаш да се омъжиш?

Тя беше намерила мъжа, когото желаше, но той беше мъж, на

когото не можеше да се довери и когото не можеше да има.

– Говорила съм ѝ за женитба.

– И какво ти каза тя?

– Че всички мъже са негодници и опортюнисти – когато той трепна, тя добави: – С изключение на вас, разбира се.

– Поласкан съм. Споделяш ли нейния възглед?

– Мъжете, които баща ми изпраща, са отчаяни. Към баба мъжете са се отнасяли ужасно, но те не са били отчаяни.

– Тя те обича много – каза Боу – и ще направи всичко, за да попречи на баща ти да ти избере съпруг, дори той да е най-предпочитаният ерген в Англия.

– Най-предпочитаният ерген в Англия не ме преследва по своя собствена воля.

– Добрите бракове са се основавали на по-слаби основи от изнудването.

– Същото казва и баба.

– Ти си всичко, което тя има, Марджъри, затова ще открива недостатъци на всеки мъж, който си избереш.

Странно, но същото нещо беше казал и Блейк.

– Знам – както се беше случвало често, Марджъри започна да си мечтае за голямо семейство с предани лели, весели чичовци и шумни братовчеди. Искаше ѝ се баща ѝ да я обича. Изведнъж почувства, че е изменила на баба си. Боу докосна рамото ѝ.

– Приемай един по един проблемите, Марджъри. Решавай сама, особено що се отнася до Блейк Честърфийлд.

Отчаянието се загнезди като буца в стомаха ѝ.

– Той те впечатли, като улови онези измамници в игралната зала в Уилтшър.

Боу загреба пълна шепа вода и изми лицето си.

– Не мога да му простя за това, което направи тази вечер, но мисля, че те обича.

– Хайде да говорим за нещо друго – каза тя весело.

– Много добре – каза Боу. – Но докато ме няма, ако изпиташ нужда да си поговориш с някого за тази вечер, разговаряй с Джулиана, а не с Роуина.

– Лейди Мастерсън е дошла от Лондон и баба е ангажирана с нея.

– Това е още по-добре. Довери се на Джулиана.

Изгледите за нов съюзник зарадваха Марджъри.

– Да, и като стана въпрос за женитба, вие трябва да се ожените за

нея.

– Хайде да говорим за нещо друго – каза той разгорещено, като се закашля.

На следващата сутрин Блейк пътуваше сам в каретата, като барабанеше с пръсти по седалката, а съзнанието му бе насочено към предстоящата среща. Не се беше чувствал толкова нервен от първия ден в Кеймбридж. Какво щеше да каже Марджъри? А още по-лошо беше, ако не му кажеше изобщо нищо. Пръстите му се свиха в юмрук и заудряха по седалката. Иронията на ситуацията беше насочена срещу него.

Тя го обичаше, но нямаше да се омъжи за него, докато не ѝ откриеше черната си душа и не извадеше от нея ужасната си тайна. Тогава тя щеше да потрепери. Любовта щеше да увяхне и да се превърне в съжаление. Ако извадеше късмет, тя можеше да прикрие отвращението си, но то щеше да присъства там, във всяка усмивка, във всеки поглед. С течение на времето щяха да се отдалечат един от друг и шегите за супата от волски бузи и закръпени лица щяха да се превърнат в прекалено болезнени спомени. Гърлото му се сви. Какво беше сторил, за да заслужи такава безрадостна съдба? Най-после беше срещнал жената, която да обича, а не можеше да я увери в чувствата си. Дори и да успееше да излее любовта си, тя щеше да приеме декларацията му за друга хитрина, с която иска да избяга от капана на Джордж. Как това чудовище беше създало такава привлекателна дъщеря?

Като търсеше нещо, за да се разсее, Блейк повдигна перденцето на прозореца. Пешеходците се бяха наредили от двете страни на улицата и си бърбеха приятелски на път за Залата за пиене на минерална вода, където отиваха, за да вземат участие в традиционното пиене на три чаши изворна вода.

Но подобно на котка, играеща си с мишка, съзнанието му загложди сърцето. Мислеше за предишната вечер. Тя се беше наслаждавала на любовта им, а той беше изпитал огромно удоволствие от усещането на дългите ѝ крака около тялото си – необузданото му тяло така хубаво прилепваше към нейното. Искаше му се да спи всяка нощ с нея, да се събужда с усмихнатото ѝ лице, да гледа как храни неговите деца. Какво можеше да направи, за да се случи това?

Какво ли беше казала на Неш?

Блейк неохотно се възхити на „краля“ на Бат за това, че беше

дошъл да я спаси. Марджъри се нуждаеше от покровител, който да се ръководи от най-добрите ѝ интереси.

Тя се нуждаеше от съпруг, който да изпъкни желанието ѝ за деца. Всичко, което имаше тя сега, беше една огромна отговорност, една група от ласкаещи я млади момчета и една язвителна вдовица на херцог, озлобена срещу мъжете. И едно бъдеще с мъж, когото щеше да ненавижда.

Каретата се разлюля. Нещо се обърна в стомаха му. Подобно на неопитомен, но съдържан звяр, неговата отвратителна тайна пропълзя обратно в леговището на душата му. С тъга и съжаление Блейк Честърфийлд призова арогантното си и самоуверено поведение, от което се нуждаеше, за да посрещне света.

Видя през прозореца елегантната фасада на Хартсанг скуеър. Появи се и неравната пътека към пощенската станция. Под познатия пощенски рог стоеше Марджъри, облечена в това, което той разпозна като работно облекло: удобна синя рокля с високо деколте и скромни кринолини. Той се усмихна. Неговата управителка на пощенска станция нямаше нужда от украшения, за да привлече вниманието. Примамващият ѝ ръст, лъскавата коса, привличащата увереност накараха кръвта му да заври и сърцето му да закопнее.

Таг, Уик и Ханикоум стояха до нея. На Блейк му се искаше денят да бъде по-студен, за да може да види момчетата в новите им пелерини.

От един прозорец на горния етаж Камбър Стоукс си подаде главата и извика:

– Ухажор на двора!

Любопитни лица се появиха на всеки прозорец. Блейк започна да се смее злорадо и слезе.

– Застани на дрейф, Педикорд – извика му той да се закове неподвижно.

– Тъй вярно, капитане.

Като си сваляше ръкавиците, Блейк се приближи към групата момчета, които гледаха на него, сякаш че беше Атила, дошъл да плячкосва.

– Здравей, любов моя – каза той.

Очите ѝ посрещнаха неговите, след което се свиха.

– Добър ден, милорд. Благодаря ви, че отделихте от времето си заради нас.

Таг застава пред нея, а останалите момчета – от двете ѝ страни. Издадените напред брадички и стиснати устни излъчваха готовност за защита. Клюките се разнасяха бързо в Бат. Момчетата знаеха колко време

Марджъри беше прекарала с Блейк и се чувстваха застрашени. Тя беше грабнала тези младежи от калта на уличката „Лилипут“ с обещанието за храна и подслон. Беше им дала шанс да се борят, за да избягат от жестокостите на живота. Не можеха да направят по-малко от това да я закрилят, а той не можеше да направи по-малко от това да им пощади гордостта.

Церемонията изискваше младежите да му се поклонят, но Блейк никога не беше държал на етикецията. Освен това трябваше да спечели тези момчета, за да достигне до Марджъри. Като се надяваше да успее, Блейк протегна ръката си към Таг.

– Добро утро, господин Симсън. Нали не се е появил Клод Дрюмон в онази пустош?

– Не, милорд – отговори той сковано.

После Блейк се обърна към Алберт:

– Как е моят весел приятел днес?

Враждебността на момчето се стопи като масло на слънцето. То изпъчи гърди и отговори:

– Залавяли ли сте някакви бандити напоследък, капитане?

Таг вдигна лакът и смушка по-малкото момче в ребрата.

– Ох – изписка Алберт. – Защо направи това?

Таг го изгледа злобно, вместо да му отговори. Блейк се усмихна великодушно.

– За съжаление не, господин Ханикоум. Трябва да си ги изплашил всичките.

Марджъри завъртя очите си и въздъхна. Педикорд се приближи към тях. Момчетата останаха с отворени уста. Тя се усмихна на кочияша.

– Тази лисича опашка върху шапката ви е чудесна, сър.

Педикорд свали шапката си.

– Госпожата я нарича „греха на суетата“, милейди.

– А вие как я наричате, господин Педикорд?

Той намигна и отговори:

– Опит на един глупав мъж да демонстрира характер, струва ми се.

Тя се засмя и подобно на квачка с пилета събра момчетата по-близо. След като представи всяко едно от тях, каза:

– Те са умни, трудолюбиви момчета, господин Педикорд. Смятам, че ще ви се сторят достойни за времето, което ще им отделите.

Сърцето на Блейк се обърна. Всяко дете трябваше да има закрилник като Марджъри Ентуисъл. Неговите деца щяха да имат. Но най-напред

трябваше да намери начин да спечели прошката ѝ. Тя беше объркана и смутена, но беше също и влюбена в него.

Марджъри се дръпна назад, без да го погледне.

– Тогава ще ви ги оставя, господин Педикорд. Приятен ден, лорд Блейк – тя се обърна и влезе в къщата.

О, боже, тя не му говореше. Като се обърна към по-голямото момче, Блейк каза:

– Таг, може ли да поговорим?

Момчето тръгна бавно след него. Когато бяха далече от останалите, Блейк каза:

– Какво има, приятел?

Той вдигна очи към Блейк.

– Няма нищо, милорд. Всичко е в отлично състояние.

Блейк беше очаквал мълчание и не можеше да изтърпи сарказма.

– Никога не съм те смятал за страхливец, младеж.

– Аз не съм страхливец.

– Тогава защо се страхуваш да ми отговориш честно?

Очите с интелигентен поглед започнаха да изучават Блейк. Таг отговори в своя защита:

– Лейди Марджъри няма нужда от съпруг. Тя има нас.

„Търпение – каза си той. – Ти командуваш флотилия от кораби и стотици моряци. Трябва да е лесно да се справиш с три момчета.“

– Това твои думи ли са или нейни, Таг?

– Вие сте същият като другите ухажори. Искате да се ожените за лейди Марджъри, защото баща ѝ ви изпраща.

Чувствайки се като кандидат за женитба, изправил се пред бъдещия си тъст, Блейк каза:

– Разбира се, че искам да се ожена за Марджъри и ако си забравил, уредените предварително бракове са в стила на благородниците.

Момчето се намръщи смутено.

– Но тя сама може да избере любимия си.

– Само това ми кажи, Таг, не искаш ли лейди Марджъри да бъде щастлива?

– Тя наистина е щастлива.

– Не мислиш ли, че иска да си има собствени деца?

Таг прехапа устни.

– Предполагам.

В живота му се бяха случвали толкова странни неща. Кой би си помислил, че щеше да стои на двора до конюшната и ще дава обяснение

на четиринадесетгодишно момче? Придумването, изглежда, беше най-силната му способност.

– Тя би била чудесна майка.

– Не е трудно да се отгатне това – каза Таг с подигравателна нотка в гласа си. – Лейди Марджъри би била най-добрата.

– Някои казват, че вече няма изгледи да се омъжи.

Ръцете на Таг се свиха бързо на хълбоците.

– Всеки, който каже подобни глупости, ще си има работа с мен.

– Често се чудя – продължи Блейк – как биха изглеждали децата ѝ.

Една дъщеря например.

– Би била красавица и истинска дама.

Блейк разтърка брадичката си.

– Разбира се, че така ще бъде. Но никога не можем да знаем със сигурност, тъй като лейди Марджъри не е склонна да се омъжи.

Тези думи накараха момчето да се замисли. Любопитният му поглед се стрелкаше в различни посоки. Като реши да се оттегли, докато беше на предни позиции, Блейк стисна момчето за рамото.

– Тогава аз тръгвам. Педикорд започна да губи търпение.

Блейк леко побутна Таг към кочияша, а след това тръгна към къщата и се отправи нагоре по стълбите към кабинета на Марджъри. Когато се почука, тя подскочи. Перото ѝ остави мастилено петно върху счетоводните книги пред нея. Тя пое дълбоко въздух и каза:

– Влезте.

Блейк влезе и затвори вратата. Фигурата му изглеждаше чудесно в кожените панталони, високите до бедрата черни ботуши и блузата с цвят на индийско орехче.

– Може ли? – попита той и посочи пейката.

Те бяха сами. Тя съжали, че не се беше сетила да остане при момчетата. Почувства се виновна, че ги беше въвлякла в проблемите си, но какъв друг избор имаше? Като се престори на безразлична, тя отговори:

– Както желаете, но аз съм доста заета.

С високия си ръст и широки рамене той сякаш изпълваше стаята. Свежият лимонов аромат долетя до носа ѝ и накара устата ѝ да се напълни със слюнка, а слабините ѝ да изтръпнат от болка.

Той седна и кръстоса дългите си крака.

– Ако трябва наистина да постъпя както желая, Марджъри, бих те целунал.

Главата ѝ се завъртя от противоречиви чувства. Погледът ѝ се закова върху устните му.

– Ще трябва да си откраднеш целувката.

– Както направих и миналата нощ ли?

– Ти си като пакостливите джуджета от скандинавските приказки и гледаш да не пропуснеш да изтъкнеш това.

– А ти си страхливка, щом отричаш блаженството, което намери в обятията ми.

Тя усети плахостта си и ако не се овладееше, щеше да загуби самообладание при разговора.

– Не се страхувам от теб.

– Страхуваш се, че отново няма да ми устоиш, но, честна дума, не съм дошъл тук, за да те покорявам.

Като си припомни възбудата на тялото му върху нейното, пълнотата, която усети вътре в себе си, тя стана груба. Той не беше нищо повече от един очарователен женкар.

– Защо си дошъл тогава?

– За да те видя, да ти кажа „здравей“, да те попитам какво правиш.

Защо трябваше да се държи толкова дружелюбно? Тя каза раздразнено:

– Правя балансите на счетоводните книги.

Той скочи на краката си и тръгна към нея зад гърба ѝ. Надникна през рамото ѝ в отворената книга.

– Аз съм много добър по изчисленията, наред с другите неща. Бих могъл да ти помогна.

Прелъстителният му тон я стопли, но тя познаваше добре ходовете му.

– Нямам нужда от помощта ти. Мога да се справя и сама.

Една широка дяволита усмивка разкри неуловимата му трапчинка.

– Таг не каза същото. Може би брeндитo го караше да говори така, но той наистина каза, че ти по-скоро би успяла да занесеш на крака почтата до Лондон, отколкото да събереш тези цифри.

Момчешки възгласи отекнаха на двора. Тя се надяваше тайно, че момчетата няма да забравят възпитаните си маниери.

– Кога е поел Таг алкохол?

– Преди векове – когато дойдох за пръв път в Бат.

– Таг е преувеличил. А сега, ако ме извиниш...

– О, хайде, Марджъри – каза той укорително. – Недей да се инатиш толкова.

Тя се загледа в ботушите му и забеляза отражението на прозореца в идеално лъснатата кожа. Клетият Евърсън сигурно беше получил

пришки и болки в гърба.

– Не можеш да се държиш така, сякаш миналата нощ не е съществувала, Марджъри!

Гърлото ѝ се стегна, като си спомни за блаженството, което беше изживяла.

– Сега това би изглеждало изключително наивно, нали?

– Почти не съм спал от мисълта за теб, от желанието да си все още до мен, от копнежа да те държа в обятията си, да ти говоря.

Думите му действаха като слънчеви лъчи след дъжд.

– Е, аз наистина нямам време за разговори. Освен това нямаме какво да си кажем.

– Разбира се, че имаме. Преди да заминеш за Бристол, ти се съ согласи да посветим един месец на опознаване и да станем приятели. Няма ли да изпълниш обещанието си?

Тя не беше очаквала такава настойчивост.

– Ние се опознахме достатъчно добре снощи. Ти се възползва от нашата уговорка, което я прави невалидна.

Той въздъхна, а устните му се разтегнаха в широка усмивка, която задълбочи трапчинката му и я накара да усети по гърба си тръпките на желанието.

– Знаеш, че има още много, което можем да научим един за друг.

Тази сутрин очите му имаха тревистозелен оттенък и леките тъмни кръгове под тях доказваха, че той също беше изкарал една безсънна нощ. Навярно се беше мятал и обръщал в леглото си и беше изритвал завивките. Представи си го гол и вледенен, а дългите му крака и стегнат ханш – долепени до лъскавите копринени чаршафи. Образът, който изплува във въображението ѝ, я разтърси и я накара да стане зла. Трябваше да спре да мисли за него.

– Да – каза тя. – Има доста неща, които можем да научим един за друг като това защо баща ми те изнудва.

Той трепна.

– Ти се страхуваш от чувствата си към мен.

Каза го толкова небрежно, че тя изпита желание да изкрещи. Вместо да го направи, се усмихна и отвърна:

– А ти не се ли страхуваш, че ще се изтървеш и ще ми кажеш каква е ужасната истина, която баща ми знае за теб?

Очите му не трепнаха.

– Не – отговори той.

– Трябва да имаш поне мъничко съмнение.

– Нямам ни най-малко.

– Не ти вярвам.

– Заклевам се в душите на дедите си – отговори той, без да помръдне от мястото си.

Меко изречените думи криеха огромно значение и Марджъри разбра със сигурност, че той нямаше никога да ѝ каже, както беше сигурна, че щеше да продължава да го обича. Осъзнаването на това накара сърцето ѝ да потръпне.

– Трябва да е нещо ужасно, Блейк!

Той отклони погледа си.

– Всякаква надежда за съвместен живот с него изгасна.

– Съжалявам.

Той плесна бедрото си.

– Запази съчувствието си, управителке на пощенската станция, и ставай. След около половин час Педикорд ще позволи на момчетата да покарат каретата с теб и мен вътре. Дотогава ще ти направя изчисленията.

Тя седеше като вцепенена.

– Не.

– Бях прав. Ти се страхуваш от мен.

Предизвикателството ѝ подейства. Тя стана бързо от стола и се облегна на стената.

– Бъди мой гост.

Той не седна, а се изправи срещу нея, като подпря ръцете си на стената така, сякаш я затваряше в тях. Като се надвеси по-близо, попита:

– Как се чувстваш днес?

Ако разбитото сърце можеше да бъде болест, тя трябваше да е на смъртно легло. Като сведе поглед, за да прикрие болката си, тя се загледа в устните му.

– Чувствам се отлично.

Устните му докоснаха бузата ѝ.

– Ти беше идеална миналата нощ.

Тя прехапа устни, за да сподави един стон.

– Не искам да ме целуваш.

– Знам, че искаш да си разголя душата пред теб, Марджъри. Но защо трябва да правя това? – каза той съвсем близо до лицето ѝ.

Неговата откровеност я разтърси. В най-чистата си форма въпросът беше негова молба, зов. Дали Блейк Честърфийлд молеше за успокоение? О, защо не беше зачала неговите чувства? Тя беше толкова заета с

играта на собствената си роля, но не беше престанала да мисли за неговата. Обви инстинктивно ръце около кръста му и заговори от сърце:

– Защото можеш да ми се довериш.

Устните му започнаха да се движат върху нейните.

– Лесно е на думи, любов моя – промърмори той. – Покажи ми, че мога да ти се доверя.

Тя нямаше и най-смътна представа как да започне да печели доверието му, но все пак знаеше, че трябва да намери начин. Неговите деди бяха бързи при разкриването на грешките си, но да се сравнява Блейк Честърфийлд с други мъже беше толкова глупаво, колкото да се сравнява месото с бонбон.

Като избра най-лесния и възможно най-приятен път, тя притисна устните си към неговите. За пръв път усети колебание у него. Реакцията му говореше много повече от всякакви думи. Дали миналата нощ не беше станал пленник на страстта? Ако е така, той сигурно съжаляваше, че я беше прелъстил. След четвъртия удар на сърцето си той отстъпи назад с блестящи от съжаление очи.

– Ако не те уважавах толкова много, Марджъри Ентуисъл, щях да забравя за счетоводните ти книги и да прекарам следващия половин час, като се наслаждавам на твоето тяло.

Престорената му веселост не я подведе. Под маската на увереността и арогантността се криеше един уязвим мъж. Тя желаше този мъж и нищо не можеше да я спре да го получи.

– Много добре – заяви тя. – Ще заслужи доверието ти, Блейк Честърфийлд.

Той се усмихна с широка, но изкривена усмивка.

– Очаквам усилията ти, управителке. Досега съм се доверявал само на две жени в живота си. И в двата случая съжалявах.

– Кои бяха тези жени?

Блейк сведе погледа си към пода, сякаш изпита стеснение.

– Едната беше майка ми. Другата трябва да се смята за лична грижа на един мъж.

– Някоя бивша любовница ли?

Той се закашля.

– Една егоистка в Бостън, която се опита да ме въвлече в дуел с един съперник. Достатъчно е да се каже само, че никоя жена не заслужава доверие.

– Мъжете също не заслужават доверие – отвърна тя. – Баща ми е един пример. Можеш да го прибавиш към списъка си.

– Той заслужава отделен списък.

– Аз не приличам на баща си.

Примамаващите зелени очи я огледаха от горе до долу.

– Не. Разбира се, че не приличаш. Ти притежаваш всички необходими извивки където трябва.

Задоволството, което предизвикаха тези думи, призова спомени от любовната им нощ. Кожата ѝ пламна. Трябваше да спре да мисли за него.

– Счетоводните книги – каза тя.

С умението и бързината на живо сметало Блейк започна да пресмята цифрите в счетоводните книги. Марджъри го гледаше с благоговение. Когато работата беше свършена, той затвори книгата.

– Изпрати ми сметката за услугите си – каза тя шеговито.

В отговор той я притегли на коленете си.

– Настоявам да ми бъде платено сега.

Изпълни я сладостно очакване.

– Определи цената.

Тя очакваше да пожелае поне целувка. Помисли си, че в най-добрия случай трябваше да поиска ръката ѝ. Тя щеше да му даде и двете, ако ѝ беше казал истината.

Той я помилва по гърба, след което устните му се извиха в завладяваща усмивка. Изглежда, се колебаеше, което беше необичайно състояние за Блейк Честърфийлд.

– Вземи ме със себе си, за да видя пощенския фойтон – каза той.

Започна да я измъчва разочарование.

– Добре, но аз си мислех, че ще поискаш целувка.

– Искам много повече от една твоя целувка – промърмори той, с което пробуди нови асоциации у нея. – И ще очаквам пълно разплащане, когато ти помогна да купиш конете за фойтона. Казаха ми, че има добър животновъд в Монктън Фарли.

Марджъри се наежи.

– Аз и сама мога да си ги купя.

– Имах предвид избирането им, а не купуването им. Не бих си и помислил да потъпквам твоята независимост.

Тя се разсмя.

– Тогава оттегли предложението си за женитба.

– За мен бракът не върви неразделно от бал и верига – усмивката му сякаш освети стаята. – Той се съпътства от къщи в провинцията с огромни спални, с камини, в които пращат огънове, за да те стоплят, и

копринени чаршафи, за да те накарат да усетиш уют; с мен – да наливам виното, да те даря с деца и да те почитам винаги.

Тези примадващи думи разпалиха желанието ѝ да го обгърне с ръцете си. Може би затова ги беше казал, помисли си тя.

– Не ти вярвам.

– Ще го докажа.

– Тогава ще очаквам усилието ви, милорд.

Те отидоха в конюшната. Педикорд се показваше от кабинката си с юзди в ръце. Таг седеше до него, а останалите момчета седяха с кръстосани крака на покрива на каретата.

Марджъри искаше да хване Блейк за ръката, но това щеше да я издаде прекалено много. След като ѝ остане време да помисли, тя щеше да си изработи план за действие. Сега, когато беше решила да стане нападателна, Блейк Честърфийлд, с тъмната си тайна, нямаше изгледи да ѝ се противопостави.

Прекараха следобеда в разкошната карета. Таг, Уик и Алберт поеха по ред юздите. Посетиха животновъда в Монктън Фарли, където Блейк ѝ даде наставления как да избере най-добрите коне за файтона. Блейк и Марджъри се тръскаха като пъпеша в кола пред Даунс и по хълмовете на Уилшър. Тя загуби надежда момчетата някога да се научат да управляват впряг от коне. В долината на Чилкоум Ботъм Уик изпусна юздите и преди Педикорд да успее да се намеси, каретата затъна в един ров.

– По дяволите този разровен път – изруга Уик. Блейк сложи ръка на рамото на момчето.

– Няма нужда от ругатни. Момчета, скочете долу и подайте ръка на лейди Марджъри, а после се отдръпнете настрани.

Блейк съблече палтото и ризата си, а Педикорд свали шапката си. Един благородник с разгопени гърди и един гологлав кочияш пъшкаха и се напругаха, тикаха и дърпаха каретата, за да я изкарат отново на пътя. През цялото време Марджъри гледеше изпитателно силните мускулести ръце на Блейк и здравите му рамена. Златният компас висеше от верижката на врата му и проблясваше на меката слънчева светлина. Тя не можеше да отклони погледа си от плоския му корем и линията на черните косми, които изчезваха под колана на панталоните му. Сети се за тесния му ханш и за усещането, което получи от краката му, когато се плъзгаха между нейните. „Свършена и идеална“ – беше я описал той. Но сега тя не го усещаше по този начин. Съвършенството щеше да дойде, когато той си отвореше сърцето за нея.

По обратния път за Хартсанг скуеър тя се учуди много, когато

Педикорд заяви, че първите момчета бяха устояли на най-лошото. Той реши те да бъдат обучавани заедно следващата събота, а после – индивидуално в зависимост от това, кое момче беше в Бат в дадения ден от седмицата.

Марджъри очакваше Блейк да я целуне за довиждане, но той не го направи.

В неделя я придружи до абатството за службата. Те седяха в чертърфийлдския стол – една великолепна изработка от нотингамско дъбово дърво.

– Посветен на моя прапрапрапрадядо Куингън, осмия херцог на Ендърли през 1550 година – прошепна той.

Марджъри му отговори шепнешком:

– Епископът на Уелс ми гласува доверие да прочета благословията му към необразованите енориаши в Бат.

Блейк я погледна с любопитство.

– Знаем какво си намислила, но ще бъде нужно много повече от една препоръка от духовниците, за да си разголя душата.

В понеделник той я помоли да си вземе почивен ден. Въпреки работата ѝ, която щеше да остане несвършена, тя се съгласи. Преминаха реката Ейвън и стигнаха до „Пролетните градини“, където беше устроена закуска. Той я разведе из магазините и настоя да ѝ купи шотландска каприрана поличка.

– В чест на баба ми Алексис Стюърт – каза той, като – уви шала около раменете ѝ.

Като се взря в зелените му като листата очи, тя каза:

– Хубавичкият принц Чарлз ми е гласувал доверие да му доставя от водата на Бат. Казва, че тя щяла да му помогне да измие вкуса на италианската храна.

– Той е обявен за човек извън закона и е без значение.

Тя сви рамене.

– Шелбърн също ми имаше доверие.

– Шелбърн с положителност не важи – отвърна той с фалшива ярост.

Същия следобед посетиха майстора на карети, който обеща да достави изработения файтон след две седмици. Блейк я попита каква ще бъде украсата на вратата на златисто-зеления файтон. Когато Марджъри му отговори, че няма да има такава, той намери една пръчка и скицира в калта една емблема с четирите необуздани лъвове на Англия, които служеха като рамка на герб с формата на пощенски рог.

– Ето – каза той, като нарисува една вълнообразна линия в основата на герба. – Ще поставя панделка с думите: *Aquae Sulis*. Това е името, което римляните са дали на Бат, нали?

– Ти четеш местната история.

Лицето му изведнъж придоби необичайно сурово изражение и той отклони погледа си настрани. С едно движение на обувия в ботуш крак изличи рисунката. По късно, когато я нарисува отново с мастило, Марджъри засия от гордост заради хералдическия герб. Тя се молеше скоро да получи доверието му, както и таланта му да скицира. Знаеше от опит, че баща ѝ щеше да стане много скоро нетърпелив, тъй като никоой от годежите не беше продължавал толкова дълго. Времето за Блейк Честърфийлд изтичаше...

Във вторник тя възобнови задълженията си на управителка на пощенската станция в Бат. Всяка сутрин правеше обиколки, записваше таксите, а след това обядваше с баба си. Всеки следобед преподаваше на пощальоните четене, писане и география и работеше върху таксите, които щеше да предложи с известна пощенска отстъпка. Всяка вечер Блейк се отбиваше в седем часа. Във вторник присъстваха на един прием в Прайър парк. В сряда отидоха да гледат пиеса в театъра на улица „Овощна градина“. В четвъртък седнаха в „Ужасния Том“, пиха шери и слушаха един гостуващ поет. През цялото време Блейк се опитваше да я съблазни, но тя винаги се измъкваше. Късно всяка вечер отнасяше копнежите и грижите си в уединението на банята с минерална вода.

През тази седмица Блейк ѝ разказа съвсем искрено за детството си в Честъруд. Нещо я прободе в сърцето, когато го чу да казва:

– Родителите ми вярваха, че до юношеството си децата не бива да се появяват в обществото. Те живееха в Лондон, а аз – в провинцията. При важни поводи ме извикваха при тях, показваха ме, а след това ме заточваха обратно в Честъруд...

Тя осъзна с тъга, че дори и знатни семейства като Честърфийлдови можеха да се държат с жестокостта на Джордж Ентуисъл.

– Изпратиха ли те да учиш надалеч? – попита тя. След малко колебание Блейк призна, че се е отегчавал в Игън. Той обясни, че Кеймбридж бил кошмар за един нетърпелив млад маркиз, който копнеел за приключения в бурните морета. Тя го покани да изнесе лекции на момчетата от пощенската станция за колониите. Той отказа, като се пошегува, че ще им размъти мозъците, но обеща да им даде инструкции как да се грижат за конете на каретата.

Всеки път, когато се опитваше да започне темата за причините,

поради които баща ѝ го изнудваше, Блейк проваляше опитите ѝ. Всеки път, когато той се опитваше да я примами в леглото си, тя предотвратяваше прелъстяването. С всеки изминат ден ѝ се струваше, че беше далеч моментът, в който щеше да спечели доверието му, но не и този, в който щеше да му се отдаде отново. Кой щеше да настъпи по-напред: неговото признание или нейното отдаване?

Изпитваше голямо желание да сподели грижите си с Боу, но той остана в Лондон. Да обсъжда чувствата си с Роуина, беше немислимо. Само при споменаването на Блейк баба ѝ започваше изобличителна реч за отвратителните благородници и за съдбата на нещастните жени, които вярваха на дяволските им лъжи. Клетата, самотна Роуина! Блейк беше накарал Марджъри да види баба си в нова светлина.

По време на една от сутрешните си обиколки Марджъри посети Джулиана Пепджой – приятелката, която можеше да се окаже последната ѝ надежда!

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Кавгите са забранени в обществените зали на Бат.“

Боу Неш

„Правила на Бат“

Джулиана стоеше на вратата на гостната облечена в снежнобяла рокля от стъклена батиста с огромни макове, бродирани на полата, и широк червен колан на кръста. Синкавочерната ѝ коса падаше върху рамото ѝ като водопад от спираловидни къдрици. Тя изглеждаше по-скоро като шестнадесетгодишно момиче, отколкото като дългогодишна съпруга на „краля“ на Бат.

Джулиана вплете ръцете си една в друга.

– Боу ми каза, че може да ме посетиш. Радвам се, че го направи. Заповядай.

Марджъри усети, че напрежението ѝ започва да намалява.

– Сигурна ли си, че не те обезпокоих?

– Да ме безпокоиш? Отегчена съм до смърт без Боу. Ела насам, дай ми чантата си.

Марджъри ѝ подаде пощенската си чанта. Джулиана едва не я изпусна.

– Как успяваш да влачиш това тежко нещо?

– По навик, струва ми се.

– Тежи, сякаш е пълна с камъни. Да не би хората да изпращат тухли по пощата?

– Не. Това е просто тежката поща на благородниците от Камарата на лордовете.

– Поне не са клюките на госпожата на баронета Сърли. Представяш ли си ги написани на хартия?

– Не бих се осмелила.

Джулиана окачи чантата на една закачалка за дрехи, хвана Марджъри за ръката и я поведе към салона.

– Ще поръчам на госпожа Белд да донесе нещо адски вкусно, което със сигурност ще ни развали фигурите. Сигурно Боу ще ме изхвърли от леглото си.

Изчезнаха всякакви скрупули, които Марджъри беше имала относно обсъждането на деликатния въпрос за връзката ѝ с Блейк. На чаша

горещо какао със сладкиш от сливи, тя обясни дилемата, пред която беше поставена. Джулиана избра една кутийка за емфие от десетината кутийки с орнаменти, които стояха на разтегателната маса.

– Идвала ли ти е менструацията? – попита тя, като въртеше малката златна кутийка на дланта си.

– Не, но още е рано.

– Добре, но помни, ме ако те прелъсти отново и заченеш, тогава няма да имаш никакъв избор по този въпрос.

– Напълно съм способна да отгледам дете. Грижа се за Камбър от петгодишната му възраст.

– Знам това и нека бог да те благослови за великодушното ти, но кралят няма да те остави да родиш извънбрачно дете, Марджъри, особено от един Честърфийлд. Фамилията на Блейк е прекалено знатна.

Макар да знаеше, че Джулиана казва истината от любезност, Марджъри отговори:

– Прилошава ми до смърт от името Честърфийлд и от цялата тази надутост, свързана с него.

Джулиана подхвърляше кутийката за емфие във въздуха така, сякаш беше монета.

– Не мисля, че ти прилошава от него, скъпа – тя хвана завъртащата се кутийка. – Вярвам, че го обичаш и мисля, че и той те обича. Проблемът е в това, че на никой от вас двамата не му допада да го принуждават.

Безнадеждността на ситуацията развали доброто настроение на Марджъри.

– Той е един сладкодумен мошеник.

Тъмночервените устни на Джулиана се извиха в многозначителна усмивка.

– Мислиш ли, че един мошеник би дал на клетия Шелбърн петстотин лири и препоръчително писмо, което ще му послужи пред един бизнесмен в Бостън?

– Сигурна съм, че си е имал причини. Мъжете винаги имат.

Джулиана се засмя.

– Говориш като баба си.

– Наистина ли? – изненада се Марджъри.

– Да, и по-често, отколкото предполагаш.

Марджъри не искаше да се държи като Роуина. Искаше да се доверява и да получава в замяна същото. Искаше съпруг и няколко сладки, палави дечица.

– Благодаря ти, че ми каза – отвърна тя притеснено.

– Нямах намерение да те обиждам. Роуина е имала неприятни преживявания, Марджъри, но не е нужно твоят живот – семейният ти живот – да бъде образец за изпълняване на дълга, какъвто е бил нейният – тя се загледа в кутийката, сгушена в дланта ѝ. – На теб може да ти хареса семейния живот с Блейк Честърфийлд. Той така умее да развълнува...

Наподобяващо развято знаме, нейното решение отново се появи в съзнанието ѝ.

– Не и ако не ми каже истината.

– Пфу! – възкликна присмехулно Джулиана. – Колко ужасна може да бъде тайната му? Със сигурност не е предател или убиец.

Марджъри си беше задавала същия въпрос. Отговорът ѝ винаги беше отрицателен. Блейк не беше способен да извърши никое от двете престъпления.

– Може би има извънбрачно дете от някоя жена.

Джулиана вдигна кутийката към светлината.

– Ако го има, ще го издържа, но защо не се е оженил за майката, ако не е била вече омъжена?

Марджъри усети пронизваща болка в гърдите.

– Не мисля, че е способен да извърши прелюбодеяние, но съм убедена, че би прелъстил жена, която желае – тя се засмя. – Кой знае по-добре от мен?

– Хайде просто да се радваме, че не се е оженил за майката на това извънбрачно дете, ако с това е свързана тайната му – каза Джулиана.

Старото смущение отново завладя Марджъри.

– Не знам какво крие – каза тя.

– Чуй ме – каза Джулиана съвсем сериозно. – Мъжете си имат тайни, които пазят. Това е нормално, както и за жените.

– Искаш да кажеш, че се придържам към някакъв съмнителен принцип или нахлувам в негова лична зона?

– Не, ако принципността и честността са задължителни черти за мъжа, когото избереш за свой съпруг.

Копнежът отново изпълни Марджъри.

– Не желая марионетки на баща си, а предан съпруг.

– Не мислиш ли, че те обича?

Искаше ѝ се да повярва, че Блейк държеше на нея, но не можеше.

– Не знам – отговори тя.

– Можеш да провериш.

– Как?

Джулиана смени златната кутийка за емфие с такава от слонова кост.

– Един от хората, които са ми близки, пристигна вчера – шотландският херцог на име Джейми Маккензи.

– Ти вече си се запознала с него?

– Да, миналата нощ в залите на Симпсън. Тази вечер ще дойде в Уилтшър. Танцувай с него най-вече бърз шотландски танц – тя завъртя очите си. – Великолепен е на тези танци.

– Не знам стъпките.

– Научи ги. Така ще можеш да убиеш с един куршум два заека. Ако Негова милост Сифорт знае тайната на Блейк, може би ще можем да го накараме да я разкрие. Ще накараш също и Блейк да ревнува.

– Блейк да ревнува? – Марджъри се разсмя на тази шега. – Танцувала съм с други мъже и преди, но Блейк никога не го е било грижа.

– Аха! – Джулиана вдигна пръст. – Но не си танкувала с елегантен благородник от Камарата на лордовете, който бърза да намери своята херцогиня.

– Този план няма да успее – отговори Марджъри смутено. – Мъжете никога не разкриват тайните помежду си. А на Блейк може да не му стане приятно, че танкувам с херцог, но това ще бъде заради собственическото му чувство, а не от любов. Трябва да има разлика.

– Има огромна разлика. Мъж, обладан от собственическо чувство, се ядосва, когато друг мъж пожелае неговата жена, а ревнивият мъж се страхува да не му разбият сърцето – като се наклони напред, тя добави: – Изплаши го, Марджъри...

Тъй като беше прекарала много години в отбягване на мъжете, Марджъри не беше сигурна дали хитрината ѝ ще има успех.

– Искаш да кажеш да флиртувам с този шотландец.

– С твоята външност – каза мрачно Джулиана – няма да има нужда да флиртуваш с този планински донжуан. Само се запознай с него и попитай за Блейк. Може би Маккензи знае нещо.

– Не мислиш ли, че Блейк ще се ядоса?

– Не, не мисля. Смятам, че ще бъде наранен и... много любвеобилен.

Парадоксът на ситуацията смути Марджъри.

– Но аз се опитвам да избегна тази „любвеобиленост“.

– Когато пусне в действие този честърфийлдски чар – а аз мога да те уверя, че ще го направи – и ти почувстваш, че не можеш да му устоиш, можеш да вземеш мерки да не зачеваш – каза Джулиана с въздишка.

Дъхът на Марджъри секна.

– Има начин да се предотврати...? – тя не можа да намери думи от объркване.

– Разбира се, че има.

Тя се плесна по челото. Трябвало е да предвиди това. Джулиана не беше забременявала от Боу, много метреси не бяха раждали деца от покровителите си.

– Винаги ще ти бъда благодарна – каза тя успокоена.

– Добре, но трябва да обещаеш, че няма да споменаваш на никого, че съм ти казала, дори и на Боу.

Марджъри се почувства притеснена и насърчена в същото време. Задълженията на службата ѝ, заплахата от принудителен брак, възраженията на баба ѝ, безразличието на баща ѝ – всичко това изсмукваше силите ѝ. Сигурността, че няма да зачене щеше да ѝ спечели малко време и да ѝ позволи да се концентрира върху останалите си проблеми. Една греховна мисъл ѝ мина през ума: можеше да се наслаждава на любовното с Блейк, без да поема риск.

– Обещавам – каза тя.

– Добре, а сега ще те науча на стъпките на бързия шотландски танц. Ще бъде истинско блаженство.

Но беше дяволски противно.

По-късно същата нощ Марджъри се отпусна по-дълбоко в топлите минерални води, но водната струя не можеше да измие упреците, насочени към самата нея. Когато Боу се върне и разбере за пълното ѝ поражение, щеше да се вбеси.

Първата ѝ грешка тази вечер беше, че танцува твърде често с шотландския херцог на Сифорт, а втората, че му позволи да я придружи на вечеря. Дори и най-забавните моменти от вечерта не успяваха да повдигнат настроението ѝ.

Джулиана не беше сгрешила в преценката си за мъжете и чувствата им към жените, но това, което не беше предвидила, беше третият елемент: безразличието. Дори окоето му не беше мигнало, че тя прекара вечерта с планинеца. Да можеше и тя да не се вълнува за това, че беше прекарал вечерта в ухажването на други жени.

Звук от стъпки отекна в каменните стени. Някой влизаше в банята, но парата пречеше на Марджъри да види вратата. Вероятно беше Пег, която идваше да ѝ каже, че беше време да източи водата и почисти басейна за посетителите на следващия ден. Марджъри се отдръпна унило от стената и започна да газии през водата към стълбичката.

– Все още ли ми се сърдиш заради тази вечер?

Гласът на Блейк сякаш взриви меланхолията ѝ. Марджъри спря толкова рязко, че почти загуби равновесие. Сега можеше да се прости и с малкото гордост, която беше спасила.

Потопи се до шията и присви очи. Единственият фенер на стената зад нея процеждаше съвсем слаба светлина. Не можеше да го види. Различаваше единствено една огромна, зловеща сянка.

– Имаш грешка. Не се ядосах ни най-малко.

Силен смях огласи залата.

– Беше вбесена като лишена от зестра булка пред прага на бащиния си дом.

Непринуденото сравнение разпали гнева ѝ.

– Ти си нагъл като невеж благородник, който си въобразява, че може да чете мислите на една дама.

С ужасяваща яснота чу шума от свалянето на дрехите му. Не беше възможно да я желае, не и след държанието му тази вечер.

– Какво си мислиш, че правиш?

– При първата ни среща направих грешката да ти намекна, че си тъпа – каза той така, сякаш обсъждаше кое имение да навести. – Невеж благородник, така ли? Някои неща ги научавам много бързо – после добави тихо: – Знаеш съвсем точно какво правя.

Страхът накара коленете ѝ да омекнат като желе. Не можеше да му се отдаде, не тук, не сега, не и с почти разголената си душа!

– Някой ще те види.

– Няма шанс.

– Пег е тук.

– Не, не е. Платих ѝ една гвинея и я изпратих рано вкъщи.

Самонадеяността му я раздразни.

– Искам да бъда сама.

– Хайде, управителке на пощенската станция, признай си, че ревнуваше и аз ще ти простя това, че ме пренебрегваше през цялата вечер.

– Ни най-малко не ме интересува прошката ти. Всъщност смятам, че вечерта мина много добре – тя почти приглуши лъжливите си думи.

– Ако можеш да наречеш една кавга успех, може да се наложи отново да се върна към думите си, че си тъпа.

– Ти предизвика тази неприятност.

Чу го да плясва във водата, но не се оттегли. Когато се изправи пред нея, той щеше да се перчи като паун, но тя беше прекалено ядосана, за да му обръща внимание.

– Продължавай да говориш – каза той. – Не мога да разбера къде си.

Тя слепи устните си по-здраво от печата върху кралските разпоредби. Той щеше да я намери, но нямаше да го улеснява. Издърпа една фуркета от косата си и я хвърли срещу най-отдалечената стена. Когато го чу да се насочва към този край на басейна, потисна смеха си. Продължи да го изпраща в погрешни посоки и почти остана без фуркети. След миг мъглата изчезна и той се изправи пред нея. Златният му медальон улови светлината на фенера. Очите му също просветнаха, но от интереса, с който я оглеждаше. Загледа се в раменете ѝ.

– Надявах се, че ще облечеш робата. Червеният цвят е най-подходящ за теб. Не, като помисля още веднъж – той погледна статуята на Аполон, – предпочитам те гола.

Нямаше да му благодари за красноречивия комплимент и да отговори на претенциите му дори и за пет пощенски файтона заедно с всички коне в Англия.

– Какво искаш?

– Искам – каза той меко – да разбера защо се сърдиш, след като направих всичко, което отговаряше на твоите желания.

Тя се държеше така, че заслужаваше този проблем да бъде засегнат.

– Не се сърдя, а се притеснявам заради теб.

Кожата му придоби зеленикав оттенък, сякаш се беше разболял от морска болест.

– Защо?

– Защото стана за смях тази вечер.

– Ясно – той се отпусна по гръб. – Тогава бъди така любезна, моля те, и ми кажи кое от моите прегрешения те смугти. Това ли, че търпеливо наблюдавах как тантуваше всички менуети с Джейми Маккензи?

– Сега ти се държиш глупаво.

– А, така ли? Да не би случайно да си се притеснила от това, че тантувах с други жени? Или от това, че играх вист и загубих от Ралф Алън, или че придружих Джулиана Пепджой на вечерята?

Марджъри наистина се беше разтревожила, че цялата вечер той тантува с други жени. Всичките му партньорки бяха червенокоси. Нарядно скърбеше за загубата на последната си любовница.

– След като знаеш прегрешенията си така добре, защо искаш мнението ми?

– Кажи ми с какво те разтревожих?

– Не биваше да тантуваш на видно място с онази червенокоса

кръчмарска проститутка.

Той се гмурна под водата, а после излезе на повърхността и разгърси глава.

– Ревнуваш ли?

– Разбира се, че не, но докато хората си мислят, че сме сгодени, постъпките ти ме засягат.

– Правилно – отговори той. – Точно толкова, колкото ме засягат и твоите. Не биваше да танцуваш през цялата вечер с херцога на Сифорт.

– Остави херцога на мира. Говорехме за кръчмарската проститутка.

Той обърна дланите си нагоре.

– Откъде да знам, че сервира в „Белият елен“? По-добре е да те питам ти откъде знаеш?

– Личи й, и освен това получава писма. А ти не ме гледай с този свиреп поглед.

Той загреба вода в шепите си и хвърли насреща й.

– Престани – изпъшка тя.

– Не си отговорила на въпроса ми. Според правилата на Неш аристокрацията не трябва да се дели от простолюдието.

– Да не се дели ли? – процеди през зъби тя. – Та вие бяхте единствената танцуваща двойка. Предполагам, не си бил толкова омаян от чара й, че да не забележиш какво става наоколо. Никой друг не танцуваше тогава.

– Не ме е омаяла ни най-малко и не знаех, че танцът нарушава някое от правилата на Неш. Толкова са много за запомняне.

Тя сви ръцете си в юмруци.

– Тогава трябва да четеш всички, а не само тези, които са в твоя полза.

Той се извърна настрани, а челюстта му се стегна и стана твърда като камък. Очите му отново отразиха светлината на фенера.

– Малко хора спазваха правилата му. Ти самата беше един от нарушителите.

– Аз се ползвам със специални привилегии, но не танцувам с долепена буза и нос, а и никой друг не го прави.

Той повдигна вежди.

– Не правиш на въпрос това, че херцогът на Сифорт цяла вечер говореше в разстоянието между гърдите ти.

– Какво можеше да направи, като е по-нисък от мен? Проявих любовност към него, нищо повече.

– Защо тогава имам чувството, че нарочно го обсипа с внимание?

Той добре беше разбрал преструвките ѝ, но въпреки това никога нямаше да знае истината със сигурност.

– Джейми Маккензи е един много забавен компаньон, а останалото си го въобразяваш.

– Не съм си въобразил, че танцуваше бързия шотландски танц с него, който, трябва да добавя, непрекъснато ми отказваше под предлог, че не си знаела стъпките му.

Къде беше научила танца, си беше нейна работа. Тя се загледа в невидящите очи на Минерва.

– Той ми предложи да ме научи и аз се научих.

– Мисля, че трябва да му благодаря.

– Това би било необикновено великодушие от твоя страна, но не си прави труда, защото вече му благодарих.

– Като му позволи да те придружи на вечерята ли?

– Ти беше зает с Джулиана.

– Неш го нямаше и считах за редно да се погрижа да има придружител. Ако не си беше тръгнала нацупена, щях да придружа и двете ви.

– Не съм си тръгнала нацупена и това, че ме смяташ способна да играя в такава сантиментална мелодрама, ме засяга.

– Мелодрама ли? Вечерята беше истински фарс.

– Ти започна този долен фарс, като предизвика Маккензи да прониже ябълка с ножа си.

– Откъде можех да знам, че той ще се откаже от истинския плод и ще се насочи към декорациите на перуката на госпожа Сърли?

– Знаел си – негодуваше тя, – защото той е от шумните ти приятели.

– Е, предполагам, че е трябвало да ти кажа, че се познаваме.

Тя усети чувство на вина, но го потисна.

– Познавате се? Това е меко казано. Той си призна, че сте си поделили жени.

– Джейми е постъпил нечестно.

– Както и ти – сряза го тя. – Ако съществувах и най-малките скрупули в твоето деспотично сърце, щеше да му кажеш, че сме сгодени. Тогава нямаше да си губя времето да предизвиквам ревността ти.

Той трепна.

– Чувствам се поласкан, но все още съм в немилост, струва ми се.

– Наистина си в немилост. Чух достатъчно истории за твоите любовни лудории, за да те държа в унижително положение през следващите десет години, Блейк Честърфийлд. Особено ми се понрави историята,

когато си се зарекъл, че няма да се ожениш преди четиридесетата си година, а когато решиш да се обремениш със съпруга, ще избереш петнадесетгодишно дете, за да можеш да го обучиш да ти бъде робиня в любовта – горчивината я накара да добави: – Сигурна съм, че си бил неутешим, когато баща ми ти е казал, че съм на двадесет и четири.

– Ясно – каза той и потърка брадата си.

Защо си беше помислила, че може да научи тайната му или да го предизвика да ѝ разкрие чувствата си към нея? Тя никога не е била добра в преструвките. Всичко, в което беше имала успех, е да забие клин помежду им.

– Какво ти е ясно?

– Един много интересен твой аспект към нашите отношения.

Изпита желание да изчезне под водата и да избяга вкъщи. Ако продължаваше да вижда какво става вътре в нея, щеше да каже или да направи нещо, за което да съжалява.

– Нямам никаква представа за какво говориш.

– Значи си се опитвала да ме накараш да ревнувам.

Гордостта ѝ нямаше да позволи да се огъне.

– Значи – изимитира го тя – на тебе ти беше все едно.

– Не е вярно.

– Ти отиде да играеш вист.

– Катастрофалните вечери ми действат по този начин – каза той и протегна ръка към нея.

Тя се дръпна и плисна вода в лицето му.

– Колко ужасно! Имаш съчувствието ми.

– Не ми е нужно твоето съчувствие – той я придърпа към гърдите си и я прегърна пламенно. – Беше ми неприятно да те гледам в ръцете на Джейми. Всеки път, когато ти говореше, ми идваше да му размажа физиономията. Искаше ми се да те измъкна и да те запазя за себе си.

Това изявление я изпълни с надежда.

– Защо? – попита тя и затаи дъх.

Той целуна шията ѝ, страните ѝ и затворените ѝ очи.

– Когато ми каза, че желаеш доверието ми, ти повярвах, но когато те видях тази вечер – устните му се задържаха много близо до нейните – всичко, което можех да си помисля, беше: „Тя ми принадлежи.“

Разочарованието разби очакванията ѝ. Той нито я обичаше, нито ѝ вярваше. Желаше я и това беше всичко. Но тя искаше повече.

– Имай ми доверие, Блейк. Каж ми какво знае баща ми! Не мога да ти принадлежа, докато не го направиш.

– Поискай всяко друго нещо от мен – замоли я той, – но не и това. Не го прави повече никога, защото това няма значение.

Тръпки я побиха, като си помисли, че този самоуверен мъж притежаваше някакъв порок, който беше толкова противен, че стигаше до там да я умолява да не го разпитва.

Потрепера и при мисълта колко много го обичаше.

Той притисна устните си в нейните с целувка, която сякаш изстена от безнадеждност. Тя го посрещна със същата пламенност. Примавамаше я с устните си и я съблазняваше с еротични думи.

С познатото си умение и лекота той раздуха пламъка на страстта и изпълни въображението ѝ с обещания за наслади, които бяха споделяли и можеха да споделят отново. Беше започнала този флирт с намерението само да му помогне да избяга от оковите на принудителния брак, но с течение на времето самата тя беше попаднала в плен.

– Имам нужда от теб – прошепна той пламенно. – О, боже, колко се нуждая от теб! Кажи, че и ти имаш нужда от мен, любов моя!

Настойчивата молба накара главата ѝ да се завърти, а тялото ѝ закопня да усети кожата му до нейната.

– Наистина се нуждая от теб, Блейк, наистина!

Когато пръстите му разтвориха робата ѝ и хванаха и повдигнаха гърдите ѝ, разумът ѝ се изплъзна неусетно, подобно на мъглата от басейна.

Милувките му я потопиха във водовъртеж от желание. Тя се носеше по повърхността на топлата вода, която се блискаше около нея. Блейк я държеше здраво и я приканваше към своята страстна игра. Необходимостта пропя в душата ѝ, а той сякаш припяваше в пълна хармония.

– Докосвай ме, докосвай ме. Искам да ме докосваш.

В мига, в който ръката ѝ го обгърна, той изстена и мушна езика си в устата ѝ. Тя усети познатия ритъм – спасителното въже, което щеше да я изтегли от бурното море на желанието и да я пренесе върху топлите брегове на удовлетворението.

Ръцете му се плъзнаха по шията и обхванаха лицето ѝ.

– Как става така, Марджъри Ентуисъл – прошепна той, – че с едно докосване на ръката си ме караш да се чувствам едновременно и крал и обикновен човек?

Отмаляла от замайването, тя се загледа в полуотворените му очи.

– Аз мисля, Блейк Честърфийлд, че ти си поет по душа, независимо дали си крал или обикновен човек.

– Ако можех, бих написал за теб сто стихотворения – той изпусна една силна въздишка и дръпна ръката ѝ. – Аз съм един гладен мъж, който не би помислил за друг стих, дори и животът му да зависеше от него. Вдигни краката си и ги обвий около кръста ми.

Хиляди причини, поради които не трябваше да го прави, отекнаха в съзнанието ѝ, но тялото ѝ не искаше да слуша.

Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ, а другата обви шията ѝ. Когато краката ѝ се отделиха от твърдото дъно, позната твърдина докосна интимните ѝ части. Изгаряща от нетърпение да запълни празнотата си, тя го притисна с крака и ръце с търсещи пръсти, които се вплетоха в мократа му коса и развързаха панделката.

Парата ги обви като интимна беседа. Навярно бяха единствените двама, останали живи на този свят. Не съществуваше никаква провалена вечер зад тях и никакво фатално бъдеще пред тях. Имаше само едно прекрасно настояще. Тя очакваше в този момент да се вмъкне в нея, но вместо да го направи, той промълви:

– Спусни си и ти косата. Искам да я видя как плава около нас.

Обхваната здраво в прегръдката му, тя посегна към единствената останала фуркета.

– Отпусни се назад – каза той. – Позволи ми да целувам гърдите ти.

Никога ли нямаше да осъществи сливането им?

– Но не искаше ли... – тя загуби дъха си, когато устните му се заключиха върху гърдата ѝ.

Фенерът прашеше и съскаше, древният поток се плискаше в каменните стъпала. Водата капеше с приказна мелодия, чийто рефрен се поде-маше от сърцето ѝ.

– Ако настояваш, управителке на пощенската станция – той се отмести, разтвори краката ѝ със силните си бедра, после направи едно движение нагоре с таза си и я смъкна надолу с ръцете си...

Усещането за пълнота я заля като поток. Тя се отпусна в ръцете му и едно леко стенание се отрони от устните ѝ.

– Как е възможно – попита тя – нещо толкова нормално като усещане да бъде толкова грешно?

Той ѝ отговори:

– Това не е грешно, любима. Боже, ти си най-праведното нещо, което ми се е случвало някога: Хайде да си направим едно красиво бебче – едно хубаво момиченце като теб.

Насладата се превърна в стрес. Тампонът, който щеше да предотврати зачеването, беше скрит в гардероба ѝ вкъщи. Джулиана ѝ беше

казала и за друг метод, но Марджъри не мислеше, че може да го иска от него.

– Почакай – нуждаеше се от малко време да помисли.

– Защо? Какво има? – попита я той.

Тя можеше да избере лесния изход, можеше да го приеме такъв, какъвто беше и да си осигури възможно най-доброто бъдеще. Можеше да се сбогува с гордостта си сега, но какво щеше да стане през следващата година, ами през по-следващата? Щеше да започне да се възмушава от неговата потайност и бракът им да се превърне в истински ад. Не. Не. Не. Тя искаше доверието му и с божията помощ го беше заслужила. Заслужаваше честен мъж.

– Болка ли ти причинявам?

Не, ако можеше да предотврати зачеването.

– Не, но не трябва да правим това.

– Не ставай стеснителна точно сега, любима.

Той запуши устата ѝ с устните си и ръката, която обвиваше врата му, се плъзна между тях. Преди да успее да се възпротиви, той намери центъра на желанието ѝ. Той подвеждаше нежната ѝ плът с изкусни кръгообразни движения, а с дълбоки и силни тласъци я доведе до прага на екстаза. Размениха си изгаряща целувка, която пропъди разсъдъка им, сля дъха и въздишките им и ги накара да изпитат взаимно блаженство.

Той я придумваше със страстни думи, като ѝ напомняше какво да очаква. Малко преди пламенността ѝ да достигне до връхната си точка, тя ахна и се вкопчи в него.

– Затаи дъха си – каза той, след като я дръпна под водата и я прегърна там. Висяща в топлото светилище на древния поток, сгушена в прегръдките на любимия си, Марджъри усети, че сладката еуфория изглежда силите ѝ.

Точно когато си помисли, че дробовете ѝ ще се пръснат, той се издигна нагоре, като образува вълна, която се разби в стените на басейна. Откъсна устните си от нейните и звуците на плискащата се вода и затрудненото дишане се разнесоха из каменната зала. Тя легеше отпусната в стоманените му прегръдки с долепено до силните му гърди лице, а слабните ѝ пулсираха от усещането на мъжествеността му, която все още я изпълваше. Влажният въздух възвърна разума ѝ и го фокусира върху една мисъл: дете.

– Блейк – замоли го тя, – почакай!

Той се напегна, а сухожилията на врата му се обтегнаха като

тетивата на лък.

– О, Марджъри, мога да сваля луната от небето, но не мога да ти устоя – поетичните му думи отклониха вниманието ѝ. Той пое въздух, след това изпъшка и се разтrese. – Ти си великолепна...

Като стискаше в шепите си косата му, тя каза:

– Моля те, Блейк, не трябва да ме даряваш с дете.

Очите му трепнаха и се отвориха. Тя очакваше усмивка на удовлетворение, а получи презрителен поглед.

– Какво нещастие! – каза той ядосано. – Но не е възможно да разваля това, което току-що направих.

През следващата седмица тя връщаше бележките, които Евърсън донасяше. Когато Блейк настояваше да я види, винаги се погрижваше няколко от пощальоните да бъдат наоколо. Изпращаше Камбър да разнася пощата сутрин. Дори започна да излиза на пазар с госпожа Сърли, за да се изолира от Блейк. Направи си финансова ревизия и довърши работата си по предложените такси. Тъй като се страхуваше, че любимият ѝ ще възобнови нощните си посещения, заключи прозорците и вратите. Но също толкова се страхуваше, че той повече никога нямаше да дойде и се обръщаше, мяташе и плачеше върху възглавницата си.

Тъй като беше обезсърчена, тя изпълняваше с неохота пощенските си задължения през деня, а нощите ѝ бяха по-самотни от тези в детството ѝ. Беше се върнала там, откъдето бе тръгнала, и не можеше да се похвали с много. О, беше преуспяла в служебните дела, но в сърдечните се беше провалила. Всичко, което притежаваше, беше удовлетворението, което ѝ даваше мисълта, че е подобрила живота на няколко осиротели момчета. Но тя желаше повече. Марджъри се потопи в работата си, търсейки сили в източника на енергия, който винаги я съживяваше.

Тобаяс достави разписанията на пощенските станции, а тя изготви още два листа в тях заедно с таксите за новата пощенска кола – единия от Лондон, а другия за Бат. След като сплете косата си, тя я изви на осморка и я закрепил с дървени фуркеги. Сложи си роклята, която ѝ носеше късмет, облече корсажа си, цепнатата горна пола от кадифе с цвят на тюркоаз и фустата от бледожълт атлаз, бродиран с гроздове и грамофончета. Когато завърза обикновената жълта панделка около шията си, тя усети пронизваща болка от съжалението заради бижутата, които някога беше притежавала.

– По-добре благоразумие, отколкото празна показност – каза тя поучително на отражението си в огледалото.

Тя влезе направо в печатницата на Тобаяс Пондз, усетила сигурност в одеждите си на управителка на пощенската станция. Мина през фоайето. Една медна камбана оповести пристигането ѝ. Канапетата насреща и креслата със странични облегалки бяха празни. От нея се отрони въздишка на облекчение, а погледът ѝ пробягна по дъската за табла, която беше поставена на висока поставка. Споменът за плячката на Тобаяс предизвика както винаги гадене в стомаха ѝ.

Миг по-късно една хубава прислужница я поздрави и покани с ментови бонбони от сребърна купа. Марджъри отказа бонбона и пожела да се срещне с Тобаяс. Когато остана отново сама, тя се намръщи и се замисли за Тобаяс, за манията му да се придържа към етикецията и за ролята ѝ в издигането му. Никой друг търговец в Бат не си правеше толкова труд заради приличието, но и никой друг търговец в Бат не беше спечелил толкова пари на табла.

Страничната врата се отвори и усмихнатият Тобаяс въведе една дребна брюнетка в стаята. Жената вдигна ръка към шията си, за да привлече вниманието към бижутата си.

– Здравей, Марджъри – каза той. – Предполагам, че познаваш госпожа Уърдръф.

Марджъри се забавляваше от наглостта му да ѝ представи любовницата си, но изведнъж се ужаси от факта, че тя носеше колието от рубини. Атлазената панделка около шията я стегна като примка. „Значи така – помисли си тя, – Пондз иска да злорадства.“ Това беше само една от скъпоценностите, които беше спечелил от нея. Успокои се с мисълта, че той никога нямаше да получи едно нещо, което желаше силно: службата ѝ и уважението, което тя даваше.

Тя се усмихна и кимна с глава.

– Може ли да кажа, госпожо Уърдръф, че това е една страхотна огърлица.

– Тобаяс казва, че някога е била ваша – тя замига и погледна своя покровител.

– Винаги съм смятала, че е прелестна – каза Марджъри.

Красивите черти на Тобаяс се изкривиха в кисела гримаса.

– Тръгвай си, скъпа – каза той и избута жената през вратата.

Марджъри извади разписанията от чантата си и му ги подаде.

– Тръбват ми възможно най-скоро.

Той подръпна предната част от жилетката си, а после взе листовете.

– Нямах ли време за сладки приказки и чаша чай? – попита той, без да ги погледне.

Тя погледна ръката му с изряден маникюр и се зачуди за пореден път как един печатар успяваше да поддържа ноктите си толкова чисти.

– Не, благодаря – тя се загледа съсредоточено в разписанията. – Нямам време.

Маската му на учтивост изчезна. Усмихна се злобно, като разкри счупения преди години зъб.

– Не се надявай на отбив от цените. Когато ти доставих първата пратка с разписанията, те предупредих отново, че има грешки във времето.

Сега дойде нейният ред да злорадства.

– Ти мислиш, че съм преработила тези разписания?

– Познаваме се прекалено добре и от прекалено дълго време, за да играем такива детински игри – отговори той през смях. – Човек може да разбере една грешка, допусната, да речем, в резултат от последния набег на баща ти в твоя живот. Този не го отбягваш така упорито както предишните.

– Кога ще разбереш, че не можеш да ме уплашиш, Тобаяс? – отговори тя, като си придаде мило изражение. – Струва ми се, че намекваш за временното пребиваване на лорд Блейк в Бат.

– Временно пребиваване? С какви интересни думи наричаш негово натрапено присъствие тук.

– Живей за това, за да ти направя живота интересен, Тобаяс.

Той докосна панделката около шията ѝ.

– Ти, разбира се, си привикнала към по-обикновени ухажори, нали?

Тя се отдръпна назад.

– Изключително обикновени, щом реши да споменеш това.

– Жалко за рубините ти – той започна да прелиства разписанията. – Но те наистина подхождат на госпожа Уъдръф, не... – Тобаяс спря, ръцете му стискаха листовете, а погледът му започна да се движи бързо по редовете.

– Има ли нещо нередно, Тобаяс?

Той вдигна гневния си поглед към нея.

– Пощенска карета ли? Кога стана това?

– Беше планирано с години. Чети нататък и ще разбереш кога започва обслужването с нея.

– Затова времето, посочено в разписанията, беше по-дълго.

– Уникално умозаключение – каза хладно тя. Очите му се

ококориха.

– До какви трикове си прибягнала, за да се сдобиеш с парите?

– Може би съм продала семейните скъпоценности.

– Ха! – възкликна той и посочи към таблата. – Та ти нямаш нито едно бижу, откакто прояви глупостта да седнеш на тази дъска срещу мен преди години.

Насмешката все още я убощава. На Марджъри – безразсъдното момиче, което беше танцувало в залите на Бат и играло хазарт с хедонистично настървение – ѝ идваше да сведе глава от срам. Но управителката на пощенската станция външно запази достойнството си.

– Ти беше великолепен победител в игрите, Тобаяс, но не можеше да губиш с достойнство в любовта. Тогава сърцето ти не беше засегнато.

Устните му потрепераха от гняв, който не можеше да потисне.

– Никога не съм искал да се ожена за стара мома като теб.

– Знам. Просто искаше да избегнеш наказанието за фалшифициране на разрешително за каперство.

– При избора между затвора и теб, избрах по-малкото наказание.

– Но аз бях тази, която те отърва и от двете, дори и след като ме изигра да загубя всичките си бижута и се опита да ме изнасилиш в изолираната трапезария на странноприемницата „Мечката“.

Той вдигна ръка към устата си и закри счупения зъб.

– Ти стигна прекалено далеч при защитаването на добродетелта си.

– Може да си взел скъпоценностите ми, но аз запазах гордостта си, добродетелта си и службата си, а ти загуби, Тобаяс, и то не само в едно отношение.

Той започна да съгва листа с треперещи движения.

– Идеята за тази пощенска кола е чиста глупост. Тя ще затъне в полетите.

– Благодаря ти, че ми каза. Сега няма да имам грижата да ти запазвам място, нали?

Той протегна ръка и отвори вратата. В стаята нахлу шумът от улицата.

– Ще заема мястото зад бюрото ти.

– Задръж дъха си, надуто, ревящо магаре.

– Не мога, любима, защото ти ме караш да го губя от вълнение.

Пулсът ѝ се ускори, а сърцето ѝ се обърна. Блейк Честърфийлд премина прага и застана между тях. Той сякаш изпълваше стаята и съзнанието ѝ. В този момент Марджъри осъзна истинското значение на

глупостта да обича Блейк Честърфийлд.

Той я погледна, а след това премести погледа си върху Тобаяс.

– Какво става тук? – попита той с тон на истински арогантен Честърфийлд.

Тобаяс се отдръпна и потърси сигурност в скъпоценната си табла.

– Това беше просто един приятелски делови разговор, милорд. Тя е упорита жена, както сигурно сте разбрали.

Блейк я прониза с поглед.

– Разбрал съм, че е съвсем по вкуса ми.

– Значи сме на един хал, приятелю, така че не е необходимо да ме заблуждавате. В крайна сметка преди години аз загубих облога, свързан с Марджъри.

Марджъри се подразни от това, че я обсъждаха, сякаш я нямаше, и каза:

– Точно така, Тобаяс, и по същия начин ще загубиш облога, че ще станеш управител на пощенската станция в Бат. А вие, лорд Блейк – обърна се тя към него, – загубихте другия облог. Приятен ден, господа.

Когато изфуча през вратата, тя видя изражението на Блейк, което издаваше изумлението и уязвимостта му.

Същия следобед тя отиде при животновъда в Монктън Фарли и купи осем от най-хубавите му файтонджийски коне. Получи като подарък една червеникаво-кафява кобила с лъскав косъм, която Марджъри нарече Алма. Нуждаеше се така силно от близка душа.

За да избяга от спомените за Бат, тя придружи Уик с пощенската кола до Бристол. Върнаха се в събота по обяд и откриха каретата на Честърфийлд в двора. Педикорд, Таг и Алберт стояха наблизо, задълбочени в разговор.

Когато надникна в каретата и откри, че е празна, Марджъри усети мигновена болка, но влезе в пощенската стая с високо вдигната глава. Там налетя на вбесената госпожа Сърли. С почервенияло като цвекло лице, жената размаха лист хартия и изкрещя:

– Настоявам за вашата оставка. Вижте! Да изпращате такава мръсотия по пощата, е злоупотреба с доверието.

Марджъри взе подадения ѝ пергамент. Разгъна го и видя, без да вярва на очите си, една рисунка, на която беше изобразена заедно с момчетата да подскачат голи в Кралската баня. Уникалният стил на художника беше непогрешим.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Девоиците на Бат ще се радват на защитата от закона, за да не изливат гнева си върху покровителите си.“

Боу Неш

„Правила на Бат“

Десет минути по-късно Марджъри се вмъкна през вратата покрай Сенфорд, влезе в къщата на Кливлънд и се затича нагоре по стълбите към апартамента на Блейк, стиснал в треперещата си ръка свития на руло пергамент.

Блейк стоеше пред камината със склучени зад гърба ръце и наведена глава. Евърсън се наведе на писалището с перо в ръка.

– Започни писмото с... – Блейк спря да говори и изви рязко главата си към вратата. Очите му проблеснаха радостно. – Здравей, любима.

„Съвършен актьор“ – помисли си тя. Разтреперана от ярост, се приближи до него, вдигна ръката си и го удари през лицето с рисунката.

– Жалък, коварен негодник!

Той замига и замръзна за миг като парализиран. После я хвана за китката.

– Извини ни, Евърсън.

Стреснатият Евърсън махна с ръка към листовете хартия.

– Но, милорд, отговорът...

– Остави го!

Евърсън се втренчи в Марджъри. Тя му отвърна със злобен поглед.

– Сега!

Прислужникът разбърка листовете, а после събори един стол в бързината да се подчини.

В момента, в който вратата щракна и се затвори, тя се обърна към Блейк:

– Пусни ме – процеди през стиснатите си зъби.

Веждите му се повдигнаха любопитно.

– Не, докато не ми кажеш какво се е случило, за да те ядоса толкова, че да нахълташ тук и да ми удариш плесница.

Гневът ѝ започна да се уталожва.

– Недей да играеш пред мен ролята на невинен, защото знаеш много добре какво точно се е случило – тя размаха листа. – Това!

– Нямам време да чета нищо сега.

– Тогава намери!

Той грабна рулото хартия със свободната си ръка, но очите му не се откъснаха от нейните. Размаха китката си. Смачканата хартия не искаше да се разгърне.

– Стой тук – каза той, като я пусна.

Трепереща от ярост и очакване, тя го наблюдаваше, като потропваше нервно с крак. Блейк разгъна пергамента. Фината дантела на маншетите му трепна. Лицето му с каменно изражение потрепера и той закова напрегнатия си поглед върху нея.

– Откъде взе това?

Лимоновият аромат достигна до обонянието ѝ. Тя беше усетила тръпчивия мирис на кожата му, но сега той накара очите ѝ да се насълзят, а сърцето ѝ да се свие от болка.

– Това пристигна от госпожа Сърли, а открихме още двадесет и два екземпляра в торбата с пощата от Лондон.

– Тръгнал ли е Таг?

– Не – изрече тя през зъби.

– Хубаво – той я грабна за ръката и я затегли към вратата. – Хайде!

Тя се закова на токетата си.

– Махни си ръката от мен.

Той се спря и започна да я разглежда, сякаш беше някаква загадка, която трябваше да разреши.

– Искам да ти помогна.

– Пусни ме, драскач такъв!

Той отвори уста, но след това я затвори отново. На красивото му лице се изписа ужас от това, което току-що беше осъзнал.

– Ти мислиш, че аз съм нарисувал това?

– Много обичам, когато се правиш на тъпанар.

– Марджъри, не мога нищо да ти кажа, освен че не знам нищо за това.

Той се загледа внимателно в нея.

– Но ти си мислиш, че не е така.

Със свободната си ръка тя плесна ръката, която той стискаше здраво.

– Браво! Какво ще направиш сега, за да бъдеш извикан на бис? Ще ме замъкнеш в леглото си ли? Това ли е начинът, по който ще получиш насилствено ръката ми?

– Зсягаш най-чувствителното ми място.

Тя беше прибягнала до хитрост, за да провокира чувствителността му, но това беше, преди да я измами и да разочарова момчетата.

– О, моля те, спести си блудкавите признания! Разбирам защо искаш да ме направиш безпомощна и зависима от теб, но това, което не мога да разбера, е защо искаш да обидиш двадесет и пет млади момчета, които си мислят, че ти палиш слънцето – гласът ѝ заглъхна за момент. – Бог е свидетел, че са малко хората, които боготворят някого.

– За бога, не съм рисувал тази мръсотия!

– И най-глупавият може да разбере, че това е твое произведение – тя посочи с трепереща ръка своето удивително подобие.

– В случай, че си забравил, виждала съм тази моя рисунка и преди.

Той присви очи към скицата.

– Точно така. Това е копие от моята скица, поне лицето ти е било прекопирано, а останалото... – отиде до прозореца и вдигна рисунката към светлината. – Прилича на стила на Хогарт. Да, това наистина е произведение на Хогарт – като вдигна погледа си, добави: – Но ти трябва да знаеш това. Хайде, ще ти покажа нещо.

Тя остана като закована на мястото си, но съзнанието ѝ се опитваше да възприеме думите му. Искаше ѝ се да му повярва, но доказателството за вината му беше прекалено категорично.

– Хогарт не би го нарисувал, Блейк. Той ме познава.

Очите му се натъжиха, а широките му рамене се приведоха.

– Ти не искаш дори да ми дадеш възможност да кажа нещо в своя защита, нали?

И тъй като тя не отговори, той продължи:

– Какво бих могъл да се надявам да получа чрез тази отвратителна клевета?

Тя се беше ядосала прекалено много, за да обмисли мотивите му. Все пак доказателството водеше към Блейк.

– Веднъж ми каза, че би стигнал до всякакви крайности, за да ме вкараш в брачното легло.

Тъглчетата на устните му се стегнаха.

– В случай, че си забравила – той протегна ръката си към страничната врата, – нашето добре осветено брачно легло чака в тази стая.

– Не съм забравила, защото коремът ми никога няма да ми позволи. Той се вълнува всеки път, когато си помисли за твоето докосване.

Цялата скованост, изглежда, го напусна.

– Наистина ли си мислиш, че ще прибягна до подобен противен трик?

Да! – искаха да извикат разбитите ѝ чувства, но в същото време нежното ѝ сърце се опитваше да му повярва.

– Не знам, Блейк. Само си припомням какво ми каза, че ще направя, за да ме принудиш да се омъжа за теб.

– Направих това прибързано изявление много преди с тебе да решим да се доверим един на друг, тогава, когато си мислих, че си в съюз с баща си. И ако се размислиш, защо ще се стремя да опозорявам бъдещата херцогиня на Ендърли?

Яростта ѝ утихна, но се почувства като изцедена и оголена.

– Няма да стана твоя херцогиня и мисля, че си го направил, за да ме нараниш.

Той седна на стола до прозореца с изпънати крака, скръстени на гърдите ръце и умоляващ поглед в очите. Слънчевата светлина му придаваше някакво сребристо сияние.

– Както направи баща ти, баба ти, Тобаяс и останалите, за които Джордж те сгоди? – той поклати главата си. – Аз не съм като тях.

Тя беше чувала прекалено много лъжи от прекалено много отчаяни мъже.

– Защо трябва да ти вярвам? – каза му тихо. – Ти също трябва да спечелиш доверието ми.

– Бих искал, но само ако ми дадеш възможност – той се усмихна и погали мястото до себе си. – Ела тук и нека си поговорим. Ти си прекалено умна, за да се хващаш на подобен жалък номер.

Като си каза, че е глупачка, защото се опитва да приема смекчаващи вината обстоятелства, тя направи първата крачка.

– Хайде! – каза той.

Докато прекосяваше всекидневната, усети заобикалящата я атмосфера – мебелите от тъмен махагон с възглавнички от брокат, пейзажите в богати рамки от орехово дърво и лъскавите медни лампи. Един часовник с корпус във форма на търговски кораб, оформен с лакирана черупка от костенурка, отмери непълния час. Тя се спря пред отрупаното с книжа бюро и вдигна стола, който Евърсън беше съборил. Усети, че Блейк я наблюдава, но вместо да отговори на настойчивия му поглед, тя се загледа в листовете на бюрото.

– Това не е твоят почерк, а почеркът на Евърсън. В първия момент Блейк сякаш онемя, но след това отговори:

– Разбира се. Той е частният ми секретар. Хайде да помислим заедно, за да разберем кой е нарисувал това.

Тя усети, че отново ѝ премалява. Ако клюката за рисунката

стигнаше до ушите на пощенския инспектор, тя щеше да се прости с възможността да си извоюва отстъпката. Пощальоните трябваше да просят отново по улиците, тъй като Тобаяс Пондз щеше да стане новият управител на пощенската станция. Името му премина като вихър през съзнанието ѝ.

– Тобаяс! Аз изхвърлих рисунката ти, а той беше съборил кошчето с отпадъците. Трябва да е намерил там скицата.

Чу се шум от удрянето на хартия в дърво.

– Разбира се – каза Блейк. Той тръгна бавно към бюрото. – Пондз. Той иска да те zlepостави, за да заеме мястото ти. Сигурно се е смял, когато бяхме в печатницата му.

– Това жалко псе! – петдесет начина за изтезание ѝ дойдоха наум. – Искате ми се да го видя да виси на палците си над яма с тракащи със зъби алигатори.

Блейк изсвири с уста и сграбчи ръката ѝ.

– Клетият Тобаяс. Подсещай ме никога да не те ядосвам.

Тя се вгледа в смарагдовозелените му очи, които просветваха от гняв. Угризенията се стовариха като бреме върху душата ѝ.

– Извинявай, че те обвиних.

Той потърка бузата си.

– Знам, че съжаляваш за това. А каква ръка имаш само, управителке на пощенската станция. Радвам се, че не използва юмука си и не ме осъди на смърт във врящ казан – един лек червен отпечатък се спускаше към братата му.

– Не знам какво става с мен, Блейк. Рядко вдигам ръка на някого, поне не в момент на ярост – онази нощ в странноприемницата „Мечката“ тя нямаше друг избор. Каква ирония беше това, че Тобаяс два пъти я беше тласнал към използването на груба сила! Блейк се промуши между нея ѝ бюрото и я притегли в обятията си.

– Ще го накажа да бъде влачен под кила на кораб.

Лъхна я познатият тръпчив аромат. Силата му сякаш достигаше до нея и предлагаше убежище. Той долепи бузата си до косата ѝ.

– Влаченето под кила на кораб няма да бъде достатъчно болезнено за него – отговори тя близо до шията му.

– Добре – каза провлечено Блейк, като разтърка скования ѝ гръб. – Бих могъл да го изпратя като роб в някоя захарна плантация в Барбадос.

Той беше застанал на нейна страна и тя го притисна в отговор.

– Не трябва да загубвам работата си. Момчетата се нуждаят от дом.

– Обещавам ти, че независимо какво ще се случи, момчетата винаги

ще имат дом, както и Роуина.

Уверението, което ѝ даде, беше като балсам за разбитата ѝ увереност.

– Ще ми простиш ли?

– О, сигурно ще го направя от приятелски подбуди, ако ми се дадат около петдесет години.

През тялото ѝ премина тръпка, която я замая и в същото време мигновено ѝ вля сили.

– Сериозно ли говориш?

– Сериозно – повтори той, доближи устните си до ухото ѝ – Ти ми беше сърдита преди да връхлетиш в стаята.

– Вярно е.

– Защото спорихме в Кралската баня ли?

– Не.

– Защото се любихме в банята ли?

Да раздели мъжа, с когото беше извършила грях, от любимия, на когото нямаше доверие, ѝ изглеждаше непосилна задача. Ами мъжът, който беше просто Блейк Честърфийлд, мъжът зад семейната традиция, мъжът, който не беше длъжник на баща ѝ? Не заслужаваше ли уважение заради това, което беше самият той? По дяволите неприятните обстоятелства, които го бяха довели тук.

Кога беше престанала да го вижда в истинската му светлина? В момента, в който се беше влюбила в него?

– Е – попита той, – заради това ли се сърдиш все още?

Ако ситуацията беше по-различна, тя можеше да сподели с него мислите си. Колко жалко, съжаляваше мислено тя, че Блейк Честърфийлд не можеше да бъде съпругът от нейните мечти.

– Каж ми, Марджъри. Каж ми за какво си мислиш.

– Нищо съществено.

Тя очакваше той да бъде настоятелен, но не беше. Очакваше да се опита да я прелъсти, но не го направи. За миг ръцете му се стегнаха около нея, но той просто я държеше здраво и единствените звуци в стаята идваха от нежния поток на дъха им и цъкането на часовника. Тя знаеше, че допускаше грешка, като търсеше убежището на обятията му, защото всеки момент той щеше да се опита да я прелъсти. Това можеше да се предвиди, защото всичките им прегръдки, независимо колко платонични бяха в началото, винаги завършваха с вълнуващи тялото страсти. Минаваха минути, но той не се опита нито да я целуне, нито да я милва. Марджъри се почуди дали отново не беше сгрещила в преценката си за

него. Дали не се беше вече настроил в унисон с настроенията ѝ и улавяше всяко нейно желание? Или утехата, която предлагаше, беше само един нов подкуп в старата игра на изнудване?

Тя надникна над широкото му рамо в листовите на бюрото. Още от първия миг разпозна подписа върху едно писмо, показващо се изпод купчината. Джордж Ентуисъл.

Пренебрежението отново стисна сърцето ѝ като в юмрук. Тя се опита да изхвърли това чувство и се престори, че се притиска в Блейк. Започна да чете редовете, които можеха да се видят от писмото.

„... малко неща ме притесняват повече от факта, че моите представи за навременно уреждане на делата се различават толкова много от твоите. Дължиш ми обяснение за мудността си. Като човек, който не е забравил за твоята негодност на определено поприще за действие, с настоящето ти напомням да доведеш много бързо до край делото, заради което беше изпратен в Бат.“

Негоден? Блейк беше негоден? За какво? Държанието му във флотата е било образцово. Името му на главнокомандуващ беше легендарно. Не можеше да е незаконно роден, фактите относно произхода му бяха известни на всички. Марджъри продължи да чете, подтиквана от нетърпението да разбере истината.

„Ще си спестя повторението от изброяването на последиците за дома на Честърфийлд, ако случайно се провалиш. Благодарение на твоята съвременна намеса в моя полза пред Негово кралско величество, се надявам да пристигна в Англия до две седмици. Скъпи синко, завинаги ще остана с непроменени мисли за щастлива съдба, най-окуражаващо твой...“

Стомахът ѝ се развълнува. Не можеше да реши коя новина я засегна повече: заплашителната „негодност“ на Блейк или предстоящото идване на баща ѝ в Бат. То придаваше ново опасно измерение на играта на Джордж. При Шелбърн, Тобаяс и останалите Майлоу Мегрет беше носителят на лошите вести. Този път баща ѝ възнамеряваше сам да нанесе смъртоносния удар.

Задушиха я сълзи, когато си представи как баща ѝ говори на висок глас из улиците на Бат подробности, свързани с некадърността на Блейк. Некадърност. Некадърност. Думите се въртяха в ума ѝ като топче на боядисано в червено и черно колело.

Не беше виждала баща си от четиринадесет години и той щеше да пристигне до две седмици, но кога точно? Датата сигурно беше в горния край на страницата, скрита под другите писма. Обезумяла от

необходимостта да разбере кога баща ѝ щеше да пристигне в Бат, тя се гуши по-плътно в Блейк.

– О, Блейк, бях сърдита заради банята. Винаги се опитваш да ме прелъстиш.

– О, любима – каза той напевно, като разтвори краката си и я придърпа между тях. – Не мога да се въздържа. Ти си толкова красива, но сега само ще те държа така.

Тя го обвини с ръцете си. Крайчетата на пръстите ѝ се движеха на няколко сантиметра от хартията.

– Радвам се, че така откликваш на настроенията ми. Тобаяс ме разстрои много.

Той я прегърна буйно.

– Не се тревожи заради Тобаяс, ще понижа този дракон.

– Благодаря ти, Блейк. Започвам да ти вярвам все повече и повече.

Какъв недостатък се спотайваше в душата на този изискан мъж? Тласкана от безнадеждна нужда да разбере, тя се притисна към него. Той се облегна назад. Пръстът ѝ докосна писмото, но тя беше прекалено близо до победата, за да спре дотук. Точно когато писмото беше извадено, Блейк обхвана с ръце бедрата ѝ и я придърпа в обятията на слабините си. Като дишаше тежко, той я люлееше плътно до себе си с ритъм, който тя си спомняше добре. В нея се разтвори празнота и тайните местенца пламнаха от желание. С толкова много пластове от дрехи помежду им не можеше да усети надигащата се в него страст, но знаеше, че той щеше да запълни празнотата.

Мислите му бяха като разцъфнали цветове на желанието, а нейните – повяхнали от измамата. Той не заслужаваше нищо по-добро, защото първи си беше послужил с измама.

Като зарови главата си в извивката на шията ѝ, той започна поредицата от целувки, които щяха да го доведат до чувствителните извивки на ухото ѝ. Тъй като съзнаваше, че ще бъде загубена на края на това еротично пътуване по тялото ѝ, тя повдигна писмото и се напрегна да разчете изключително тънките букви.

Той се дръпна назад и доближи устните си до нейните. Тя се напрегна от страха, че ще бъде разкрита. Блейк повдигна гъстите си черни ресници и разкри замечтани зелени очи.

– Марджъри, скъпа, изпитвам към теб нещо повече от обикновена страст. Изпитвам...

Той сграбчи раменете ѝ и с едно плавно движение замени местата им. Хартията изшумоля. Той погледна през рамото си и видя писмото в

ръката ѝ. Подскочи назад като опарен.

– Какво, по дяволите... – разочарованието помрачи красивите му черти. – Дай ми го – каза той.

– То носи подписа на баща ми, значи ме засяга – отговори тя, като преглътна буцата от отвращение към себе си.

Блейк не можеше да понесе нещастното изражение на очите ѝ. Проклет да е Джордж Ентуисъл за това, че я беше наранил толкова! Проклет да е Блейк Честърфийлд за това, че беше допуснал да стане негова жертва!

– Можеше да попиташ и аз щях да ти позволя да го прочетеш. Мислех си, че целта ти е да спечелиш доверието ми.

– Не знаех, че ти е писал, докато не видях писмото.

Спомни си, че той никога не използва услугите на пощата. Майлоу предава съобщенията му.

Тя подаде писмото и Блейк го взе.

– А ти обикновено не четеш чужди писма – каза ѝ той.

– Имам право да разбера какво пише в това писмо.

Той беше объркан и не можа да оспори аргумента ѝ.

Върна писмото в купчината.

– Пише, че ще идва в Бат.

Тя се овладя, като стисна облегалката на стола. Погледът ѝ се разфокусира.

– Кога? – попита тя.

Блейк потисна внезапния порив да я привлече в обятията си и да се извини, да разкрие грозната истина и да сложи край на играта. Но когато думите започнаха да се оформят, устните му се свиха в горчива гримаса. Каза ѝ само тази част от истината, която можеше.

– Пристига следващия петък.

– Какво ще правиш? – попита тихо тя.

Дали щеше да се върне в морето, или ще избяга в Уелс, ще се спотай в някой тъмен тъгъл на двореца си и ще чака да се изличи петното от позора? Изборът му беше малък и нерадостен.

Старата арогантност му помогна да вдигне глава. Свободното му държание се възвърна по навик, а то винаги го предпазваше от презрението.

– Предполагам, че ще удвоя усилията си, за да спечеля ръката ти – отговори той, като сви раменете си.

Тя се приближи толкова близо, че носовете им почти се докоснаха.

– Преди минута ти беше нежен, откровен и любвеобилен, а сега се

държиш като самодоволен позьор. Защо?

Тя беше опасно близо до разкриването на истинския Блейк Честърфийлд, но той затвори всички пролуки.

– Изпитвам отвращение към хора, които шпионират – каза той.

– Съпругите влизат ли в това число? Казваш, че трябва да се омъжа за теб.

Тя го беше хванала натясно.

– С теб бих бил откровен за всяко друго нещо.

– Ако стана твоя съпруга, ще надзъртам във всяко кътче и тайно местенце от твоя живот – тя вдигна нагоре ръце, а очите ѝ запламтяха със син огън. – Ти имаш тайна, Блейк. Не може да е толкова ужасна, че да не можеш да я споделиш с мен, ако очакваш да прекарам живота си с теб. Ще ми кажеш ли, ако се съглася да се омъжа за теб?

Тя правеше честността да изглежда толкова лесно нещо, но той знаеше по-добре от нея.

– Вярвай ми, управителке. Ти не искаш да знаеш.

– Отдавна се опитвам да ти повярвам, но всеки път, когато се приближа до теб, ти се затваряш в черупката си.

Нейната проникателност го плашеше повече от това, което знаеше баща ѝ. Влюбването в Марджъри Ентуисъл беше грешка, защото той съзнаваше, че щеше да го преследва, докато не си признаеше. А тогава щеше да се отдръпне отвратена.

– Преди пет минути бяхме изключително близки. Реакцията ми към теб в никакъв случай не може да се нарече „затваряне в черупка“. Отговорът ми беше прекалено безсрамен, не мислиш ли?

Ръцете ѝ се отпуснаха до тялото.

– Ето че пак започваш, лорд Арогантност. Не знам защо изобщо си правя труда да те разбера – тя се обърна към вратата. – Сбогом. Успех в двубоя с баща ми.

Тъй като не можеше да я остави да си отиде така, той продължи:

– Ами какво ще правим с Тобаяс и рисунката?

Тя отвори вратата и каза:

– Злото е сторено, но ако решиш, че има нужда, качи се на белия си кон и помогни в този критичен момент.

Блейк сграбчи рамото ѝ.

– Марджъри, моля те, опитай се да ме разбереш.

Тя го погледна, но в очите ѝ проблясваха сълзи.

– Повече нищо не ме интересува – каза тя. – Опитях всичко, което можех.

Той я гледаше как си отива и за пръв път, откакто майка му откри противния му недостатък, му се прииска да заплаче. Евърсън връхлетя в стаята.

– Казахте й, нали?

Без Марджъри Блейк се чувстваше като стиснат в менгеме от самота. Опита се да поеме дълбоко дъх, но мускулите на гърдния му кош се възпротивиха.

– Не – отговори той с дрезгав глас – Не съм й казал.

Прислужникът избърса потта от челото си.

– Хубаво. Страхувах се, че сте го направили.

– Не съм толкова тъп.

– Не – продължи Евърсън, като се усмихна и потупа Блейк по гърба. – Вие сте луд по нея. Господи, тя е като награда за вас, но е прекалено интелигентна, за нейно добро.

Тих нервен смях се отрони от устните на Блейк.

– Аз не заслужавам такава добра жена. Защо не можеше годеницата ми да бъде... – не можа да завърши мисълта си, защото Марджъри беше единствената жена, за която му идваше наум и която вълнуваше сърцето му.

– По дяволите! – изруга Евърсън и поведе Блейк към бюрото. – Вие заслужавате най-приказната принцеса от цялото кралство, милорд. Чувствате вина, защото не сте надживели увлечението си по сочни, червенкоси жени.

О, но Блейк отдавна го беше превъзмогнал. Когато в съзнанието му изплуваше картина с неговата любима, той виждаше един синеок ангел със златисти коси, висок почти колкото него, с воля и чувство за достойнство, подхождащи на всеки войн.

– Какво искаше? – попита Евърсън. – Защо ви удари?

Блейк му показа рисунката.

– Произведение на Тобаяс. Разпространил е такива из целия град.

– Какво ще направите? Блейк се усмихна.

– Ще го окача на палците му и ще го провеся над яма с тракащи със зъби алигатори.

А лицето на Евърсън се изкриви. Блейк се пресегна за палтото си.

– Ще се върна.

– Ами останалите писма? – Евърсън прехвърли кореспонденцията. – Ето едно писмо от Нейна милост.

– Карай напред и ми кажи какво лошо пише.

Евърсън разкъса печата.

– Милостиви свети Дейвид! – извика той, като преместваше бързо погледа си от ред на ред. – Тръгнала е за Бат и ще бъде тук след ден-два.

Блейк изпъшка.

– Как можех да я помоля да не идва?

– Има и добра новина.

– Подобно нещо не съществува в моя живот.

– Баща ти няма да дойде с нея. Изглежда, че е отишъл за риба в Шотландия.

На път за вратата Блейк измърмори:

– Слава на бога за дребните услуги като съомгата.

Докато стигна до къщата на Пондз, Блейк се беше вече съвзел от шока, предизвикан от прибързаното пристигане на майка му. Но мисълта за появяването на Джордж Енгуисъл накара душата му да се разтрепери от страх.

Изля тревогите си върху изненадания Тобаяс Пондз. Първият удар хвърли печатаря върху дъската за табла. Пуловете се разхвърчаха върху килима и мебелите.

– Защо, по дяволите...? – запелтечи Пондз, като търкаше челостта си.

Блейк дръпна жертвата си за реверите и я вдигна във въздуха.

– Сбогувай се със зъбите си, Пондз.

– Не! – той се опитваше да се отскубне, като размахваше ръце и риташе с крака, но Блейк беше по-висок, по-силен и по-сръчен. – Помощ!

– Никой не може да ти помогне, Пондз.

Вратата на печатарското ателие се отвори. Тракането на печатната преса отекна във фойето и зазвуча в хармония с неистовите крясъци на Пондз. Една униформена прислужница с широко отворени очи изпищя и се вкопчи в рамката на вратата. Шумът утихна. Зад момичето се появиха трима работника в изцапани с мастило престилки. Като събра смелост при вида на публиката, Пондз каза:

– А ти се сбогувай с наследниците си – и ритна Блейк в слабините.

Една парализираща болка се спусна към коленете му и сякаш раздра корема му. Стомахът му щеше да се пръсне от болка. Той пусна Пондз, обхвана с ръце ранените си слабини и се преви.

Печатарят падна на гърба си. С надигащи се от усилия гърди опита да се изправи на крака. Блейк пое дъх бавно, но дълбоко, като се стараше да пренебрегне пронизващата болка в нежните органи. Пондз му беше нанесъл удар под пояса. Никаква милост, реши Блейк. Но той щеше да нанесе подходящ удар, без да избърза с отмъщението.

Като се преструваше на тежко ранен, той изчака, докато противникът му се приближи на подходящо разстояние. Когато Пондз вдигна ръката си, Блейк внезапно удари печатаря в стомаха. Коремът му хлътна като стара пухена възглавница. Блейк продължи да го засипва с тежки удари. Ребрата пукаха под кокалчетата на ръцете му. Пондз се препъна назад и падна върху един стол. Блейк изви кръста си.

– Хайде, Пондз, с положителност още не си предал богу дух.

– Ще те убия! – ноздрите на Пондз се разшириха, а лицето му почервения като ябълка. Той се измъкна от стола, като разлюля главата си и връхлетя върху Блейк. В последния момент Блейк успя да се дръпне. Сграбчи Пондз за китката и с рязко движение на ръката си свали печатаря на колене.

– Може би предпочиташ няколко счупени пръста – изръмжа Блейк.
– За известно време това ще ти попречи да фалшифицираш мръсни рисунки.

– Не знам за какво говориш – каза Пондз с пресекаващ дъх и пребледняло лице.

Блейк се извисяваше над него и бавно притискаше китката му.

– Колко броя от онези листове напечата?

– Достатъчно – каза печатарят злорадо. – Може би и самият крал Джордж си плакне очите с онази кучка.

– Още една подобна дума и ще пръсна китката ти – изръмжа Блейк.
– Колко броя напечата?

– Пусни ме и ще ти кажа.

Блейк го освободи. Пондз изскимтя, а после хукна с люлееща се до гърдите наранена ръка.

– Ти си побъркан.

– Ужасно си прав – каза Блейк и го последва с изнемошелите си крака. – Да преброя ли до десет?

– Брой до колкото си искаш, копеле със синя кръв. Ще ви се отрази много добре с Марджъри.

– Виждал ли си някога трюм на военен кораб, Пондз? Имаш ли някаква представа на какво същество ще заприличаш след шест седмици пребиваване там на диета от плесенянали морски бисквити и солена вода?

– Не ме заплашвай.

Тъй като желанието за отмъщение нарастваше, въображението на Блейк взе връх.

– Докато спиш, плъховете ще гризат ушите ти и пръстите на

краката ти, венците ти ще кървят от скорбут и малкото зъби, които са ти останали, ще изпаднат. Красивите нокти на ръцете ти ще се начупят от разчепкването на кълчищата.

Гърлото на Пондз се сви.

– Флотата няма да допусне такава жестокост.

– Ти, изглежда, забравяш кой съм. Атлантическата флота е под мое командване.

– А ти си под командването на Джордж Ентуисъл, нали? – печатаят поклати глава с фалшиво съжаление. – Високопоставеният и могъщ наследник на Честърфийлд скоро ще се търкулне от трона си.

Блейк посочи прислужницата, като се пребори с вълната от страх, която го заля.

– Ти знаеш ли кой съм?

– Да, милорд – тя направи нервно реверанс.

– Върви в къщата на херцога на Кливлънд и потърси господин Педикорд. Кажи му незабавно да дойде с каретата. Твоят работодател ще пътува за Бристол – прислужницата излезе тичешком.

– Няма да посмееш! – изпищя Пондз.

Блейк седна на един стол и изпъна краката си, за да облекчи мъчителната болка в слабините си.

– Почакай и ще видиш.

– Аз съм свободен гражданин и не можеш да ме качиш на кораб.

– Не само че ще те кача, нищо и никакво копеле – каза Блейк ехидно, – но и ще се разпоредя да те закарат в каторжническата колония в Джорджия. Дванадесет години работа по пустите полета ще стегне отпуснатия ти корем... ако доживееш.

По челото на Тобаяс изби пот и той се отпусна на стената, съкрушен.

– Добре – изпъшка той. – Списъкът е в бюрото ми – долното чекмедже вляво.

Блейк посочи един от работниците.

– Донеси го.

– И ми доведи доктор – извика Пондз след него.

– Остави това – каза Блейк. Мъжът кимна и побърза да излезе, а Блейк се обърна отново към Пондз.

– Колко броя напечата?

– Сто, а сега ми повикай лекар.

На седемдесет и седем се губеха дирите.

– До кого са изпратени?

– До частни жители.

Блейк въздъхна с облекчение. Пощальоните щяха да имат много работа през останалата част от деня, но сигурно злото щеше да бъде поправено.

– Утре ще напечаташ едно официално извинение и ако не го видия разлепено из целия град, ще бъдеш изпратен в морето, преди да можеш да кажеш: „Добре, сър.“

Пондз позеленя.

– Ще купиш и нови ботуши на пощальоните, нали?

– Ще им наема и учител по танци! – изрева той. – Само доведи лекар.

Със списъка в ръка Блейк и шестте момчета от пощенската станция прекараха вечерта в събиране и изгаряне на рисунките. На следващия ден видяха оповестеното официално извинение на Пондз. Същата вечер Блейк отиде да види Марджъри и научи, че била заминала с тримата помлади кочияши за Лондон с пощенската кола. Блейк нареди на Педикорд да ги последва и закриля, тъй като беше загрижен за тяхната безопасност.

На следващата сутрин камбаните на абатството удариха двадесет и четири пъти. Нейна милост, херцогинята на Ендърли, беше пристигнала по-рано.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Благородниците, които посещават Бат, трябва да се държат благоразумно.“

Боу Неш
„Правила на Бат“

Облицованите стени на Хамбургската стая сякаш се канеха да притиснат Блейк. Натрапчивият парфюм на майка му и досадната Роуина разваляха доброто му настроение. Никой здравомислещ човек, разсъждаваше той мрачно, нямаше съзнателно да предизвика подобна среща. Но ако предчувствието му не го лъжеше, той щеше да бъде обезщетен за тези неприятности, защото в края на това посещение Роуина щеше да иска настойчиво осъществяването на брака между него и Марджъри. Но той все още се чувстваше така, сякаш устояваше на буря.

Къде, по дяволите, бяха Марджъри и пощенската кола? Беше заминала преди три дни, а днес вече минаваше пладне. Според разписанието трябваше да са в Бат. Погледът му инстинктивно попадна върху грабващия портрет на управителката на пощенската станция в Бат, нарисуван от Хогарт. Той се усмихна.

– Блейк! – прекъсна мислите майка му с възможно най-величествен си тон, а после го потупа с бастунчето си. – Не мога да разбера кое ти се струва забавно във връзка с последния раздор на принца на Уелс. Негово величество обмисля идеята на заточване на Фредерик в предишното му жилище.

– На никой друг няма да липсва, мамо. Тя започна да си вее с ветрилото.

– Колкото по-възрастен ставаш, толкова по-цинично започваш да гледаш на живота. Недей отпуска раменете си така. Който не те познава, ще те помисли за чиновник.

Блейк се изправи на стола. Роуина се изсмя нервно.

– Представете си! Вие все още имате власт над момчето.

Майка му се изпъчи. Блейк се засмя по навик, но под фалшивата веселост гордостта му беше уязвена. В отговор той каза:

– Това би те направило една много разстроена майка на чиновник, нали така, мамо?

Устните ѝ се стегнаха и образуваха бръчици в ъгълчетата на устата

й.

– Това, от което се нуждаеш, е една добра жена, която да те застави да се подчиняваш.

– Сгоден съм за най-добрата, която съществува, мамо.

– Ако тя намери време да се омъжи за вас – каза Роуина.

– Ние с баща ти обсъдихме предстоящата ти женитба точно миналата седмица, когато посетихме семейство Болингброук. И все пак трябваше да се допиташ до мен за избраницата. Можех да ти дам съвет – тя хвърли бърз поглед към Роуина. – Нямах никакво намерение да обиждам Роуина. Сигурна съм, че сте се справили добре с осъществяването на годежа.

Роуина започна да върти в ръцете си дракончето от слонова кост върху бастуна си.

– Ние имаме огромен опит, защото Марджъри се е сгодявала шест, не, седем пъти – като броим и този – каза тя.

– Колко впечатляващо! – изгука мама. – В такъв случай съм убедена, че лейди Марджъри е много важна личност.

– За работеща жена, да, тя определено е най-важната.

Майка му изпъна шия подобно на кокошка, съзряла тлъста гъсеница.

– Работа ли? Сигурна съм, че искате да кажете подаяние. Сираци, бедстващи, о, и онези бедни ирландски католици, които гладуват в името на бога.

– Тя покровителства най-нещастните сираци – намеси се Блейк, доволен от намръщването на Роуина. – Не може да гледа как някой гладува.

– Ние осигуряваме почтена работа и подслон на двадесет и пет сирачета тук – заяви Роуина.

– Какво великодушие – гласът на майка му се лееше плавно. – Сигурна съм, че с лейди Марджъри ще се разбираме великолепно.

– Вие сте били Чолмондли, преди да се омъжите за бащата на Блейк, нали? – дори и от нея да се лееше синя кръв, Джейн не можеше да има по-аристократичен вид. Тя си беше изработила маниер, с който привличаше вниманието към себе си, което нямаше нищо общо с безупречната й кожа, която Педикорд определил, че е „красива като бебешко дупе“, или с проницателните й лешникови очи, за които Евърсън заяви, че могат да сразят принц от тридесет крачки. Това, което Блейк не можеше да разбере, беше колко дълго щеше да бъде център на внимание, без да проронва дума.

За да плени днешната си публика, тя подръпваше една гривна, инкрустирана с рубини, големи колкото шилингова монета. Една приказна огърлица от съответстващи на рубините камъни украсяваше шията ѝ. Доволна, че беше привлякла вниманието на всички, тя свърши с една друга гривна на китката си и приглади една гънка на бялата си кадифяна пола.

– Колко умно от ваша страна да извикате семейството ми, Роуина. Жените от рода Чолмондли са високо ценени. Имаме красиви и здрави деца и добро възпитание.

Блейк се опита да си я представи стенеща и пъшкаща, когато го е изгласкувала от утробата си – от кестенявата ѝ коса с изрядна прическа капе пот, а винаги скритите ѝ крака – широко разтворени. Той се изсмя ехидно. Ветрилото ѝ го плесна по коляното.

– Недей да бъдеш злобен. Знаеш много добре, че Честърфийлдови изпадаха във възторг от такава избраница за баща ти.

Ако го плеснеше още веднъж с това ветрило, щеше да я сграбчи и да събори тези изкуствени гълъби от перуката ѝ. Но тъй като знаеше, че не би го направил, той направи поредното най-добро нещо.

– Баща ми се кълне, че това е бил щастлив ден за Честърфийлдови – каза той абсолютно неуместно. – За да го отпразнува, отишъл на риболов в Шотландия.

– Нашият брак беше тема на разговор в двореца в продължение на години, докато ти не се появи с писъци на този свят, като без малко не ме умори, докато се раждаше. Имате ли син, Роуина?

Като отклони пронизващия си поглед, Блейк се загледа отново в картината на Хогарт. Спокойната усмивка на Марджъри сякаш го озаряваше с лъчите си. Веднага щом тя пристигнеше, той щеше да я отведе в един тъгъл и...

– Бог ме благослови само с една дъщеря – отговори Роуина. – Моят нещастен ангел завърши зле в ръцете на съпруга си. Лорд Блейк познава добре бащата на Марджъри, нали?

Страхът насочи вниманието на Блейк към Роуина. Каква ли част от истината, свързана с взаимоотношенията му с Джордж Ентуисъл, щеше да разкрие старата вещица?

– Точно така – отговори той предпазливо.

– Беше станал някакъв скандал – каза майка му. – Това беше много отдавна – лешниковите ѝ очи се разшириха. – О, боже, да! Спомням си, че чух историята от леля ми. Ентуисъл прелъстил новата любовница на краля. Много неблагоприятно от негова страна.

Роуина прониза Блейк със злобен поглед.

– Не е станал по-разумен.

– Сигурен съм, че е трябвало да потърси съвета ви – нападна я внезапно Блейк.

Роуина настърхна.

– Той е деспотичен като всеки мъж.

– Вярно! Вярно! – изрази одобрението си майка му. – Мъжете могат да бъдат толкова отегчителни. Слава богу, че си имат своите клубове и ловни хижи.

„Правилно! Правилно! – помисли си Блейк. – Браво на клубовете.“ Репликите, които си разменяха тези старици, бяха толкова забавни, че не му се искаше да ги прекъсва.

– Благодарение на тесногърдието на Джордж моята внучка се е нагърбила с отговорността за нашата издръжка. Трудно се свързват двата края, както знаете, Ваша милост.

Но майка му не знаеше това, тъй като богатството на Честърфийлдови се беше погрижило да не го разбира.

– Искате да кажете, че нейната издръжка е по-голяма от вашата – каза тя. – Жалко, че Локсбърг е стигнал до такова окаяно положение. Говори се за размирици в Европа.

– Марджъри не получава никаква издръжка и знае всичко за размириците на континента – каза Роуина.

Майка му замига.

– Тя се занимава с политика – каза, сякаш политиката беше локва от повърната на пътя ѝ бира.

Блейк се почеса по носа и се изкашля.

– Моята Марджъри е лична приятелка на фелдмаршал Уейд – каза Роуина с проблясващи от предизвикателство очи. – Кореспондира си редовно и с Уолпоул. Те са ѝ довереници в известна степен.

Майка му премести нещо под талията си, което беше сигурен признак, че е ядосана.

– Сър Робърт Уолпоул? – попита тя. – Той е маловажна личност, както знаете. Ще трябва да я посъветвате да скъса връзките си с него. Предполагам, че все още гледа на вас като на свой съветник.

Роуина въздъхна.

– Тя никога не е гледала на някого като на свой съветник. Може да се каже, че е малко необузdana. Очевидно е привързана към обикновените си приятели и понякога е крайно упорита.

Тактиката на Роуина беше толкова прозрачна, колкото стъкло на прозорец. Като представяше Марджъри в лоша светлина, херцогинята

на Ендърли нямаше да я одобри. Тогава Марджъри никога нямаше да се съгласи да се омъжи за Блейк.

Беше жалко, мислеше си той, че Роуина познаваше толкова малко внучката си. Също толкова жалко беше, че вдовицата на херцога си мислеше, че е възможно да предотврати техния брак. За да разстрои плана ѝ, той каза:

– Боу Неш е един от приятелите на Марджъри, мамо.

– О – изръмжа тя. – Какъв възхитителен и интелигентен господин.

Всички говорят така в двореца.

– Марджъри разнася кореспонденцията му – изгърси Роуина.

– Тя управлява пощенската станция, мамо – каза Блейк. – Също както ти се грижиш за колекцията от семейни скъпоценности, въпреки че тя съвсем официално изпълнява тази длъжност.

Майка му поглади бузата си.

– Трябва да си призная, че това е изтощителен труд, свързан с преброяването на всички онези дрънкулки, да не говорим за незначителните предмети. След подобно нещо обикновено съм принудена да отида в провинцията, за да се възстановя.

– Марджъри замина за Лондон с нова пощенска кола – обясни Роуина.

– Обществено превозно средство? О, боже. Починал ли е кочияшът ви?

– Те имат трима нови кочияши, мамо – успя да каже Блейк с безизразно лице. – Педикорд ги е взел под опеката си.

– Добре си я посъветвал, Блейк.

Като се почувства буквално погалан по главата, Блейк погледна Роуина, с което ѝ предложи да даде насока на разговора. Но тъй като тя не беше достатъчно бърза, майка му продължи:

– Не мога да си представя как си поел такъв контрол, Блейк. Освен ако... разбира се, това не е черта от фамилията Чолмондли. Семейството ми беше особено талантливо.

Те наистина притежаваха дарби, помисли си Блейк – арогантност, безразличие и скука. Черния принц бил готов да загуби Аквитания, преди да се ожени за една Чолмондли.

– След сватбата – обърна се майка му към Роуина – ще трябва да дойдете в Лондон. Дворецът е толкова оживен напоследък.

Това грабна вниманието на Роуина. „Най-послед!“ – помисли си Блейк.

– Наистина ли? – попита тя. – От дете не съм била в двореца.

Марджъри и аз, ние сме съвсем без средства.

– Настоявам тогава – майка му погледна Блейк. – Сигурна съм, че синът ми ще се погрижи да получите собствено жилище и издръжка, която да подобава на положението ви. Да се надяваме, че когато напусне флота, ще може да посвети повече време на семейството си.

Убеден, че тя ще продължи да повтаря едно и също, докато той не отговори, Блейк каза:

– Винаги горя от желание да ти се отплатя за предаността, мамо. Получих толкова много от нея в детството си.

Тя премигна бавно, с което му даде знак, че темата е приключена.

– Така ще се забавляваме, Роуина!

Вдовицата на херцога на Локсбърг не би разпознала забавлението, дори и прислужницата ѝ да го върже на корсета ѝ, а майка му заслужаваше противен събеседник.

По алеята издрънчаха колелата на файтон. Блейк наостри уши към фоайето. Чу се трополене на горния етаж на къщата, а след това шум, който наподобяваше бягането на стадо подплашен добитък надолу по дървените стъпала.

Беше пристигнала пощенската кола. Тръпки на възбуда преминаха през него и той скочи бързо на крака.

– Извинете ме, Ваша милост, и ти, мамо.

Без да дочака отговор, той се втурна надолу по коридора с огледалата, а след това се затича покрай огромната кухня и трапезарията, за да стигне до задната част на къщата. В пощенската стая цяла армия от пощальони без палта се въртеше около задната врата, като всички едновременно се опитваха да се промъкнат през нея. Като извика отсечено: „Мирно!“, той взе контрола в свои ръце. Подобно на истински дежурен офицер, изведе под строй момчетата навън и ги последва. В мига, когато видя каретата, той забави крачките си и спря.

Уик и Алберт седяха вътре – единият закрепваше юздите, а другият нагласяваше спирачката. Стори му се, че вижда Таг, но после разбра, че това беше Марджъри, облечена в една от униформите му. Тя стоеше с лице към отворената врата на каретата, а ръцете ѝ бяха протегнати към невидим пътник. Погледът на Блейк беше привлечен към добре оформеното ѝ задниче и стройните ѝ глезени, тъй като бяха поразително добре разкрити под прекалено тесните и къси панталони.

Той се затича. Преди да стигне до каретата, Педикорд се появи на вратата с изкривено от болка лице и с украсен с дантела бинт, намотан около единия му крак. Таг се беше привел към пода на каретата и

подкрепяше ранения кочияш. Педикорд се облегна с цялата си тежест на Марджъри. Тя му помогна да стъпи на земята, след което се обърна и мушна ръката си под неговата, за да го прикрепи. Пръски от засъхнала кал се виждаха върху страните, челото и косата ѝ. Изглеждаше така, сякаш се е върнала по-скоро от ада, отколкото от Лондон.

– Почакай! – извика той и се затича по-бързо.

– Ухажор на двора! – извика едно от момчетата. Марджъри вдигна очи. Когато видя Блейк, тя изрече любимата ругатня на Педикорд.

– Какво, по дяволите, се е случило? – попита Блейк, като прихвана Педикорд от другата страна.

– Би могъл да кажеш, че сме имали малка неприятност – измърмори тя.

– Неприятност? Изглеждате като победените във война.

– Не съвсем – срязва го тя, като духна паднал върху очите ѝ кичур коса. – Бяхме се запътили към Лондон, но ни сполетя низ от беди.

Марджъри се препъна, а Педикорд изсъска от болка.

– Пусни го – каза Блейк. – Аз ще го вода – той приклепна по-ниско и придърпа Педикорд към себе си.

– Представете си – вие да се грижите за мен, капитане – каза Педикорд с изнемошял глас, – а някога вие седяхте на раменете ми.

– Добри времена бяха те, приятелю – отговори Блейк.

– Какво се е случило?

– Ще бъдат нужни часове, докато ви разкажем цялата история.

– Каретата мина през краката му – каза Марджъри.

– Счупени ли са? – попита Блейк. Тя сложи ръце върху кръста си и се изпъна.

– Няколко от пръстите му са посинели. Камбър! – когато момчето дойде, тя каза: – Доведи веднага доктора – след като той хукна, тя се обърна към най-високия от пощальоните. – Избери десетина момчета, разпрегнете конете, нахранете ги и ги почистете. После изчистете каретата – а на най-малкото момче нареди: – Извади чантите с пощата и започни да я сортираш.

Пет младежа се втурнаха да отворят вратата. Блейк внесе Педикорд вътре в къщата и се озова направо при майка си и Роуина. Херцогинята на Ендърли се намръщи смутено, а вдовицата на херцога на Локсбърг се усмихна доволно. Блейк чу Марджъри да казва зад гърба му:

– Кажй на Лизи да се разтича и да донесе много гореща вода в стаята ми.

Той изпъшка незабелязано.

– Скъпа Марджъри – каза Роуина, – позволи ми да ти представя майката на лорд Блейк, херцогинята на Ендърли – а когато се обърна към събеседницата си с нежното, бяло лице, тя продължи: – Ваша милост, това е моята внучка, лейди Марджъри Ентуисъл, управителка на пощенската станция в Бат.

Марджъри застана до Блейк, а раменете ѝ се отпуснаха уморено. На лицето ѝ също се изписа изтощение. Тя каза едва чуто:

– Колко хубаво, че имаме гости – след това добави високо: – Добре дошли в Бат, Ваша милост.

Майката на Блейк я прониза с поглед, запазен за нагли принцове.

– Официална длъжност ли? – попита тя с изпълнен с презрение глас, който би се чул през цялото Уестминстърско абатство.

Марджъри се обърна към него.

– За какво говори тя?

Той трепна.

– Предполагам, че за преброяването на семейните бижута.

Педикорд се заля от смях.

При залез слънце Марджъри се подпря с лакти върху тоалетката и отпусна глава върху ръцете си. Тя се беше киснала във вана с почти вряла вода, докато кожата ѝ се набръчка, след това се беше измила, изсушила и сресала косата си, а после се беше облякла. Все още се чувстваше изморена от пътуването до Лондон.

От момента, в който ѝ беше хрумнала идеята за пощенската кола – преди повече от година – тя беше работила и спестявала, за да реализира мечтата си. От самото начало тази проста идея беше свързана със сериозни пречки: нямаше средства за колата, големият път от Бат за Лондон беше прекалено изровен за бързо пътуване, странноприемницата в Мейдънхед беше изгоряла до основи, нямаше кочияш.

Тя беше преодоляла всички бариери и най-после пощенската кола беше реалност. Но как е могла да бъде толкова нехайна, че да забрави най-важния фактор: нови коне? Как е могла да бъде толкова доверчива – до наивност, че да не познае най-големия си враг: баба си?

При втората странноприемница след Бат пощенската кола беше станала жертва на предателството на Роуина. То все още я пронизваше толкова дълбоко, че Марджъри се чувстваше така, сякаш сърцето ѝ кървеше. За хиляден път, откакто колата напусна Бат, тя се запита „защо“. Защо трябваше баба ѝ да се намесва? И сега всичко, което, трябваше да

направи, беше да слезе долу и да иска отговора.

Подобно на дете, очаквашо бой с пръчка, тя отлагаше момента на срещата и остави изтормозеното си съзнание да се задържи на единственото светло нещо в мрачния ѝ живот: Блейк Честърфийлд. Дни наред тя беше намирала утеха в мислите за своя любим, в пламенните изявления, които беше направил, за да я прелъсти, и в благородните му усилия да спечели доверието ѝ. Тя го беше обвинила несправедливо и той ѝ беше простил. След това беше спасил репутацията ѝ, като организира група за издирване и донасяне на всички рисунки на Тобаяс. Дори беше изпратил на помощ Педикорд.

Животът на шестима мъже беше съсипан заради изнудването от баща ѝ. Какво щеше да прави Блейк, когато той пристигнеше? Щеше ли да го изостави честърфийлдската му гордост или щеше да посрещне противника си с вдигната глава? Тя осъзна, че поради някаква ирония на съдбата пред нея стоеше подобна дилема с Роуина. Марджъри се почувди дали можеше да спечели битката. Съжалението удряше по вратата на нейната увереност, но убеждението изгони този натрапник.

„Нагърбвай се само с по един проблем“ – беше ѝ казвал Боу винаги. В Марджъри отново заговори здравият разум и тя тръгна към долния етаж. В коридора с огледалата се спря. Загледа се в десетина свои отражения, от които я гледаха чужди чифтове очи с отпечатък на разочарование.

„Можеш да го направиш – каза си тя. – Можеш да се изправиш срещу тази стара вещица.“

Думите на Блейк ѝ върнаха смелостта. Тя изправи раменете си и влезе в Хамбургската стая. Баба ѝ седеше на едно от креслата със странични облегалки, погълната от една книга. Териерът лежеше свит в краката ѝ.

Марджъри се приближи до камината и се загледа в картината, която я беше радвала години наред. Но днес тя не можеше повече да се познае на този портрет. Със съжаление, което разкъсваше сърцето ѝ, тя се сбогува с невинното момиче, което Хогарт беше изобразил.

Роуина вдигна очи и се намръщи.

– Днес си прекалено бледа за тази жълта рокля, дете. Всеки ще разбере, че си се провалила само като те погледне. Синята ми рокля от кафиде ще ти подхожда повече. Мога да накарам Лизи да ти я изглади.

Блейк беше забелязал, че баба ѝ имаше навика да пусне някоя хаплива реплика, а веднага след нея – ласкателство. До този момент Марджъри не го беше забелязала. Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

– Пощенската кола не се провали, бабо.

– Тогава злополуката ще те научи да не поверяваш щастието си на един мъж, дете – изсъска Роуина. – Ако ме беше послушала, нямаше да стоиш сега тук и да изпълняваш ролята на градинска лейка. Казах ти, че ще се справя с Блейк Честърфийлд както...

– Се справи и с останалите – думите се отрониха лесно от устата на Марджъри. Тя изведнъж осъзна всичко, сякаш светкавица беше блеснала в съзнанието ѝ. Коварството на баба ѝ се простираше далеч над бавнодвижещата се пощенска карета. Марджъри стисна студената мраморна полица над камината, докато ноктите на пръстите ѝ се огънаха.

В паметта ѝ оживяха имена и събития.

Годеж с Тобаяс. Таг – намерен в безсъзнание в лондонска уличка. Годеж с Едуин Симингтън – изчезва един чиновник в Бристол. Годеж с Шелбърн – Албърт беше взет за джебчия и арестуван в Лондон. Списъкът с нещастните случай продължи да се върти в главата ѝ. Едно съвпадение проблесна най-ярко: Марджъри отсъстваше от Бат всеки път, когато Майлоу Мегрет се връщаше във Франция, за да информира баща ѝ, че никаква сватба няма да се състои.

Тя се загледа продължително в баба си. За пръв път видя вдовицата на херцога на Локсбърг такава, каквато беше в действителност: една зловна и себелюбива стара жена.

– Ти си била в основата на всичко това, бабо.

Роуина дръпна златистите ресни на лампиона.

– За какво бълнуваш, дете? – Марджъри потрепера. Строгостта на чертите на Роуина се стопи и се превърна в състрадателно изражение. – Къде е този плам и независимост, с които толкова се гордееш? Работиш прекалено много и това взема своя данък.

Познатата обстановка изведнъж ѝ се стори чужда.

– Не работя прекалено много, бабо, нито пък бълнувам. Може би за пръв път мисълта ми е избистрена.

– Трябва да подремнеш – Роуина се протегна към шнурчето на звънеца. – Ще извикам Лизи да ти донесе билков чай. Ще ти помогне да се отпуснеш.

– Не желая нищо друго, освен отговори.

Ръката на Роуина замръзна.

– Ти се беше погрижила пощенската кола да пристигне късно в Лондон, тъй като не можяхме да подменим конете.

– Горката! Но ти не можеш да ме обвиняваш. Нямах никаква представа, че лейди Мастърсън ще пътува пред вас.

– А аз не съм споменавала, че лейди Мастърсън е била тази, която нае всички коне.

Роуина затвори с трясък книгата и я метна на другия край на стаята. Терриерът припна след нея.

– Не знам за какво говориш.

– Ти си я накарала да тръгне преди нас. Нямаше никакво право да ми пречиш.

– Таг ми каза за липсата на коне.

– Не, не е. Той е в стаята си, за да се погрижи за мехурите на ръцете си.

– Добре!

– Ти знаеш какви усилия положих, за да успея с обслужването, и въпреки това се опита да разрушиш най-ценното ми постижение. Защо? – каза Марджъри с болка в сърцето.

Остър поглед на негодувание проблесна в очите на Роуина, но тя каза прекалено небрежно:

– Нервите ти са се изопнали от тези проклетите годежи. Блейк Честърфийлд те е лишил от целия ти разум и рационално мислене.

Марджъри усети инстинктивно, че щом всички измами, излязат наяве, отношенията с баба й щяха да се променят. Тя се поколеба, защото се чувстваше така, сякаш се люлееше върху разнебитена ограда, със самоуважението от лявата страна и отчуждението от Роуина от дясната.

– Изглеждаш зле, детето ми. Мензисът ли ти е дошъл?

Началото на женското й неразположение я беше сварило съвсем неподготвена и затова беше облякла униформата на Таг. При спомена за смущението, което беше изпитала, смелостта й нарасна.

– Не сменяй темата! Ти ме предаде и го знаеш. Аз също го знам и по-лошото е, че оставам с впечатлението, че си се забавлявала с всички тези годежи.

С книгата в устата си, кучето се върна при Роуина и седна.

– Ти се измъкна от всички капани на баща ти – каза тя ласкаво, като галеше животното по ушите. – Това е достойно за възхищение. Спомням си, че ти го казах.

Изречен към кучето, комплиментът я жегна, сякаш й сипаха сол върху рана.

– А аз си спомням, че трябваше да замина за Лондон, за да се погрижа за Таг, след като Дрюмон го нападна първия път. Докато ме е нямало, си изпратила Майлоу Мегрет обратно във Франция заедно със съобщението за годежа – Марджъри си спомни и за празния плик, който

Блейк беше върнал от Ханслоу Нийт. – Платила си също и на Дрюмон, за да обере пощата. Не го отричай, защото видях плика с твоя печат.

– Как се осмеляваш?

– Но Блейк осуети плана ти.

Брадичката на Роуина се набръчка.

– Не хвърляй в лицето ми твоите любовници. Когато ти дойде в Бат, ти дадох скъпоценностите на моята Луиза, а ти ги загуби заради Тобаяс Пондз.

Сърцето на Марджъри се сви заради майка ѝ, която никога не беше познавала.

– Това, което правиш, е типично за теб. Аз говоря за коварството ти, свързано с Дрюмон, а ти хвърляш загубата на моите бижута в лицето ми.

– Ето как Тобаяс успя да купи избавлението от брака си с теб.

Истината гледаше злобно Марджъри. Нямаше никакво значение как бяха свършили годежите. Те бяха минало. Това, което имаше значение, беше вредата, която Роуина беше нанесла.

– Как можа да бъдеш толкова жестока, че да рискуваш живота на невинни момчета само за да можеш да изиграеш играта на отмъщението с баща ми?

– Това е абсурдно. Онези момчета съвсем не са невинни. Те са от улица „Лилипут“. Баща ти е убиец и аз не искам да си имам работа с него.

Изведнъж Марджъри разбра причината за омразата на Роуина.

– Ти го обвиняваш за смъртта на мама, нали?

По лицето на Роуина избиха червени петна.

– Да, аз го мразя. Той използва моята сладка Луиза, за да се сдобие с наследник.

– Затова сега ти използваш мене, за да му го върнеш – каза Марджъри през сълзи.

Роуина сви ръцете си в юмруци.

– Той уби единственото ми дете.

Марджъри каза смутено:

– Тя е починала при появяването ми на този свят. Татко не я е убил.

– Колко хубаво, че го защитаваш. Преди светената вода да изсъхне от гърба на моята Луиза, тази безценна свиня те експедира в манастир и тръгна да разглежда света.

Като се почувства уязвима, Марджъри изказа гласно мисълта, която я беше тормозила години наред.

– Но ти можеше да ме вземеш оттам и да се грижиш за мен.

Роуина се втренчи в ръцете си – ръце, които бяха утешавали Марджъри, ръце които бяха платили на Клод Дрюмон.

– Исках да го направя, но тъкмо се бях омъжила за херцога, а той не желаше и да чуе за вземането на бедна роднина.

„Фалшиво извинение“ – помисли си Марджъри, тъй като Роуина никога не ѝ беше писала дори.

– Колко ужасно е било за теб – каза тя с болка.

– Недей да се превземаш – срязва я Роуина. – Мъжете управляват света, дете. Те крадат, покваряват и убиват, когато нещо ги подтикне. Няма нищо, което ти или някоя друга жена да може да направи, за да го промени.

Разбитото сърце на Роуина е било причината за жестоките ѝ манипулации. Всичките незаслужени обиди и жестоки подигравки, които Марджъри беше понесла през годините, са били разплата за престъплението, че се е родила.

– Погледни ме, бабо.

Роуина вдигна глава. Измъчените ѝ очи се приковаха върху Марджъри. Тя се почувства отново като самотно младо момиче, което беше влизало с радост в тази стая стотици пъти и беше разголвало душата си пред жената, която мислеше, че я обича. Поразена от собствената си навивност, тя каза:

– Ти ме караш да мисля, че мразиш татко за това, че не ме иска.

Брадикката на Роуина потрепера.

– Той нито те иска, нито те обича. Аз съм единствената, която изпитва най-добри чувства към теб...

Една част от Марджъри прие изявлението и го задържа в себе си. Друга част от нея искаше цялата истина. Тя беше стигнала прекалено далеч, за да се отказва сега.

– Ти уволни чиновника в Бристол, нали? Не лъжи, бабо, защото мога да проверя.

Баба ѝ се поколеба, но след миг повдигна брадикката си отново.

– Той беше мързелив и имаше любовница. Ти беше прекалено млада, за да разбереш какъв негодник е.

Марджъри се смая от изопаченото разсъждение на Роуина.

– Това, че имаше любовница, не беше твоя работа, особено след като се справяше със задълженията си.

По бузите на баба ѝ се стекоха сълзи.

– Опитвах се само да помогна. Не мога да направя повече нищо,

което да си струва уважението. Аз съм само една стара саката жена.

Марджъри отговори, без да се трогне:

– Използвала си тази маневра много. Не можеш да предизвикаш у мен съжаление. Ти се погрижи да бъда в Бристол, когато Симингтън си откупи начина за отърване от годежа. Ти никога не ми позволи дори и удовлетворението от победата над баща ми.

– Какво те е прихванало, дете?

– Истината, бабо! Ти ме използваше.

Роуина се разтресе толкова внезапно, че пудрата от перуката ѝ се посипа върху облегалката на стола.

– Това е абсурдно и смешно. Не бих могла да направя подобно нещо.

Сега Марджъри разпозна показната невинност. Лицемерието на баба ѝ я нараняваше. Тя преглътна сълзите си и каза:

– Можеш.

– Клетата ми – напевно каза Роуина и разтвори широко ръцете си, като я приканваше. – Ти си се влюбила в Блейк Честърфийлд, нали? За ради това е всичко.

Очите на Марджъри плуваха в сълзи. Любовта към Блейк може да е сломила сърцето ѝ, но измяната на баба ѝ го беше стрила на прах.

– Чувствата ми към Блейк нямат нищо общо с проблемите, които ти създаде.

– Подозирах това – Роуина скръсти ръце в скута си. – Въпреки че не си му равностойна по обществено положение, трябва да се омъжиш за него.

Марджъри се опита да си поеме дъх след слисването. Тя се беше объркала от присъствието на херцогинята на Ендърли в пощенската стая същия ден. Сега разбра защо високопоставената дама беше благоволила да влезе в такава обикновена стая.

– Ти я въведе в пощенската стая нарочно, нали? Искаше тя на всяка цена да ме види в неизгодно положение. Как можеш в един момент да претендираш, че ме обичаш, а в следващия да бъдеш толкова жестока?

– Ти се притесняваш просто защото знаеш, че хората ще разсъждават върху причините за избора. Ако не беше баща ти, лорд Блейк щеше да си вземе жена от знатен произход. Носи се слух, че иска булка дете – такава, каквата може да моделира по свой вкус. Типично за него – като повдигна брадичката си, добави: – Поне в този случай няма да стане така, както той иска.

Точно когато Марджъри си помисли, че е понесла най-тежкия удар,

Роуина директно нанесе следващия. Тъй като гордостта ѝ беше наранена, тя се опита да си възвърне равновесието и способността да разсъждава логично. Блейк Честърфийлд беше многолик, но нищо у него не беше типично. Той беше толкова необикновен, че тя се сви от страх при мисълта, че може да се ожени за някоя друга.

– Нямах ли какво да кажеш за себе си? – попита Роуина. – И не се опитвай да го защитаваш, защото не желая да слушам как го възхваляваш.

Това вече препълни чашата. В продължение на много години Марджъри се беше извинявала за подобни болезнени думи. Тя не беше лош човек. Беше живяла икономично, за да предложи подслон и надежда за пощальоните и спокойно съществуване на Роуина. Поне момчетата оценяваха усилието ѝ.

– Има много какво да кажа.

– Това пътуване до Лондон те е направило смела – веждите на Роуина се повдигнаха.

Марджъри поклати глава. Пътуването до Лондон я беше изморило и огорчило. Коварството на баба ѝ беше отворило очите ѝ.

– Кога си промени мнението относно сгодяването ми за лорд Блейк? Преди или след като осуети пътуването ми до Лондон?

Баба ѝ изглеждаше омаяна от перлената си огърлица.

Най-накрая отговори:

– Като се има предвид напредналата ми възраст, неговото предложение е вероятно най-доброто, което можеш да получиш. Какво значение има кога съм решила да ти дам благословията си?

– Спести си жестоката благословия и безценните мъдрости. Достатъчно ги слушах. Само отговори на въпроса ми! – Марджъри побесня.

– Аз? Жестока? – заекна Роуина. – Аз съм тази, която те обича, тази, която те освободи от онзи ужасен манастир и отвори дома си за теб.

„Любовта – помисли си Марджъри – има странни лица.“

– Благодаря ти, че ме взе от Турнай, бабо, и ми предложи покрива на дома на баща ми. Ти излъга също, че си собственик на Хартсанг скуеър.

– Знаеш много, нали? – гласът ѝ потрепваше от ярост. – Една порутена къща е ниска цена за живота на дъщеря ми.

Чувствайки се като кукла, разигравана на вечеря, Марджъри се изправи на вдървените си крака и тръгна към вратата.

– Направих те управителка на пощенската станция в Бат – изкрещя Роуина.

– Най-главната фигура, бабо, беше ти, а аз вършех работата.

– Не е така. Аз потулвах всичките ти детински грешки.

Марджъри се спря в коридора с огледалата. Десетки лица отвръщаха на погледа ѝ и във всеки чифт сини очи тя откриваше самотна душа, отчайващо нуждаеща се от приятел. „Къде – чудеше се тя – ще намеря някога някой?“

– Правех жертви за теб. Дадох ти всичко, дете.

– Но не на ниска цена, бабо. Отказвам да я плащам повече – фалшивите думи разпалиха огън у Марджъри.

– Мислиш, че щеше да живееш по-добре при баща си?

Все още загледана в подобие то си, Марджъри откри промяна – искрица надежда. И подобно на уклончив отговор на заядлив въпрос се появи и приятелят ѝ в най-благонадеждното от всички места: вътре в самата нея. „Вдигни главата си високо“ – сякаш ѝ казваха отраженията. Гордостта се надигна у нея.

Роуина чукна с бастунчето си. Кучето изджавка.

– Баща ти е мерзавец, казвам ти.

Марджъри се обърна към баба си и скимтящия терниер.

– Каж ми го сама. Той пристига в петък.

– Какво? Защо не ми каза? – с лице, преобразено в маска от яростта, Роуина дръпна силно шнурчето на звънеца. – Неблагодарно дете.

Наранена и съкрушена, Марджъри пое първата стъпка към съвземането. Премина с усмивка между двете редици от окуражаващи я нейни образи. Докато стигна до стаята си, надеждата се беше разпалила вече у нея. Някой ден щеше да прости на Роуина, но сега искаше да остави баба си на дистанция от себе си. Това изглеждаше най-разумното решение.

С помощта на пощальоните тя премести вещите си в стаята за гости на горния етаж. След като свърши това, се замисли над проблемите си.

Пощенският инспектор беше получил списъка с предложените от нея такси и въпреки че не можеше да даде окончателен отговор, той с право беше впечатлен от каретата, носеща фантастичния герб с думите: „Aequae Sulis“.

Тя се сети за Блейк. Копнежът по него сякаш стисна сърцето ѝ, копнеж, примесен с тревога. Времето за наследника на Честърфийлд беше почти изтекло.

Баща ѝ щеше да пристигне в петък. Какво ли чувстваше Блейк? Искеше ѝ се да се втурне в обятията му и да му каже да не се тревожи. Но не можеше, докато не ѝ кажеше истината. Искеше ѝ се да го попита как

се чувства след пристигането на майка си в Бат.

Отново беше объркана. Тогава си спомни за добрия съвет на Боу. Прехвърли проблемите си и се спря на тези, които можеше да реши.

Най-напред трябваше да се извини на херцогинята на Ендърли. Написа ѝ бележка на един от специалните листове за управителя на пощенската станция в Бат и помоли Камбър да я занесе. Той се върна с покана за лейди Марджъри Ентуисъл да вечеря тази вечер с херцогинята на Ендърли.

Точно в девет часа пощенската кола на Бат, този път изчистена и лъсната, спря на най-хубавия адрес в Бримли Съркъл, дома, който херцогинята на Ендърли беше наела за пребиваването си в Бат.

Марджъри приглади гънките на черната си кадифена пола и съжали, че нямаше повече пари за нова рокля и по-модерна перука. Изведнъж се почувства виновна. Прахосването на ценни пари за украшения беше суета, която не можеше нито да си позволи, нито да оправдае. Беше просто нервна заради срещата с майката на Блейк.

По навик тя прокара ръка по тапицираната седалка на каретата. Беше избрала боядисана кожа – за по-голяма трайност – и полирано дъбово дърво – за красота. Каретата беше разкошна в своята семплост и тя не трябваше да се притеснява за избеляването на възглавничките или обелването на японския лак. Единственият лукс, който си беше позволила, бяха допълнителните лампи от непрозрачно бяло стъкло. Ако се предотвратяха злополуки и вандалщина, дори при непрекъсната употреба, каретата можеше да издържи и десетилетие.

Камбър отвори вратата и издърпа стъпенката. Застана на пръсти, с една ръка зад гърба и другата – протегната към Марджъри. Изпълнена с гордост, тя се наведе и му позволи да ѝ помогне да слезе от каретата.

– Да ви чакаме ли, милейди?

Като погледна пламенното му лице, тя си помисли колко пуст щеше да бъде животът ѝ без него и останалите момчета.

– Не, благодаря, господин Стоукс. Вие си имате уроци, а Таг се нуждае от почивка. Елате за мен в единадесет.

Той се поклонил, тръгна наперено по стълбите и почука с чукалото. Марджъри го последва. Един иконом с голям, закръглен нос, облечен в ливреите на Честърфийлдови, отвори вратата. Камбър каза прекалено високо:

– Лейди Марджъри Ентуисъл, управителка на пощенската станция

в Бат, дошла да види Нейна милост, херцогинята на... – очите му се отвориха широко и той изви бързо глава към Марджъри.

– Ендърли – произнесе тя.

Той се обърна към иконома отново и произнесе името правилно.

С потрепващи от напирания смях устни, икономът каза:

– Много възхитително представяне, момко – след което се обърна към Марджъри: – Моля, влезте, милейди. Нейна милост ви очаква.

Когато се промъкваше покрай Камбър, Марджъри му намигна. Той завъртя очи и хукна. Икономът взе пелерината и ръкавиците ѝ, след което я поведе надолу по широк, облицован в мрамор коридор с наредени от двете страни палми в медни саксии, големи колкото варели за мариноване. Тя го последва в една пишно обзаведена гостна. Приказните легла и богатата мебелировка започнаха да бледнеят пред херцогинята на Ендърли, когато Марджъри я видя да се надига грациозно от стола.

Докато икономът я представяше, Марджъри наблюдаваше жената, която беше родила Блейк Честърфийлд. Даже и с модерната перука на главата си, Джейн едва достигаше до рамото на Марджъри. Кожата ѝ имаше мекия блясък и нюанс на камея, обърната към слънцето. Тя не гримираше лицето си, Марджъри беше готова да се обзаложил за това на един впряг от коне.

Херцогинята на Ендърли кимна и посочи един стол с ръка, украсена с по-малък от този на Блейк смарагдов пръстен с монограм.

– Здравейте, лейди Марджъри. Няма ли да седнете?

– Благодаря, Ваша милост – Марджъри се поклони, а после седна.

– Можеш да налееш шерито, Фансуърт.

Икономът го наля мълчливо, сервира питиетата и се оттегли.

Марджъри преглътна буцата от страхопочитание и завист, тя беше чувала за бижутата на Честърфийлдови. Това, което я изненада, беше, че слуховете не бяха преувеличили великолепието на големите колкото орех смарагди около шията на Джейн. Добре изработеният маниер, с който херцогинята докосваше с маникюра си тежката златна обковка, беше достоен за възпяване от поет. Марджъри поднесе чашата към пресъхналата си уста и каза:

– Да живее кралят!

От изненада устните на херцогинята образуваха пълен кръг. Тя повтори тоста. На Марджъри ѝ се искаше да изпие шерито на една глътка, но не го направи – отпи малко от него, а после се изкашля.

– Ужасно съжалявам, Ваша милост, заради начина, по който бях облечена този следобед. Уверявам ви, че нямам навика да обличам

момчешки дрехи.

Джейн беше впила поглед в питието си, а лешниковите ѝ очи не изразяваха нищо.

– Блейк ми каза, че сте тъпа – качество, на което той, за съжаление, се възхищава.

Друго извинение застана на езика на Марджъри, но тя го задържа. Епизодът беше резултат от злополуката и тя не биваше да се унижава заради събития, независещи от нея.

– Благодаря, че ми казахте за предпочитанията на лорд Блейк. Аз просто исках да се изясня с вас.

– Направихте го – измърмори тя. – А сега ми разкажете за себе си и как една добре възпитана жена се е захванала с такова... неприсъщо за жени занимание.

Как си позволяваше да осъжда Марджъри за нейната искреност и след това да отправя такава безсрамна обида? От вярност към Блейк тя остави репликата без отговор.

– Изненадана съм, че някой с вашето положение би сметнал заниманието ми за странно. Защо, след като навярно сте чували за покойната лейди Уелс, управителка на пощенската станция в Абърдийн?

Беше ясно, че херцогинята не беше чувала за нея, тъй като премигна изненадано.

– Херцогът на Ендърли ходи за риба в Шотландия.

Марджъри последва отклонението от разговора с думите:

– Колко интересно. Какво хваща?

– Сигурна съм, че не мога да отговоря. Някакъв жалък сорт риба, предполагам.

На Марджъри ѝ беше спестен отговорът, когато икономът съобщи за вечерята. През цялото време тя слушаше майката на Блейк да обяснява колко значимо било семейството ѝ и какви безконечни задължения изисквало положението ѝ. Когато се върнаха отново в гостната и отпишаха от чашите с шери, Марджъри подсмъркна, за да прикрие прозявката си. През временното затихване на разговора за постиженията на херцогинята, Марджъри каза:

– Баба ми ви изпраща най-добрите си пожелания.

Джейн се захвана пак с разглеждането на гривната си.

– Такава чудесна събеседничка. Нямам търпение да се премести да живее в Лондон. Ще бъде една от най-важните личности.

– Ще ви посещава ли?

Майката на Блейк махна с ръка. Смарагдите проблеснаха на

светлината на лампите.

– О, боже, не! Блейк се съгласи да ѝ купи къща там и да ѝ дава издръжка.

Ето защо Роуина беше одобрила брака. Дали Блейк не беше демонстрирал щедрост, или баба ѝ беше започнала да го изнудва? И в двата случая преместването в Лондон щеше да попречи на намесата ѝ в отношенията ѝ с Блейк. Успокоена от тази мисъл, Марджъри попита:

– Знаете ли как се случи Блейк и аз да се сгодим?

Тя се изсмя със звънящ смях, който сякаш нараняваше ушите.

– Какъв глупав въпрос. По нормалния начин, разбира се. Той е отишъл при баща ви и е поискал ръката ви.

Марджъри завъртя столчето на чашата си между палеца и показалеца си. Снопчета от светлина заиграха по черната ѝ пола.

– Не баща ми е мой настойник, а кралят.

– О, добре, това обяснява всичко – Джейн отново направи грациозния маниер, с който докосваше огърлицата си. – Блейк е отишъл при краля. Те са много близки, както знаете. Моето семейство, Чолмондли, разбира се, се радва на благоразположението на Негово величество. Ние винаги сме били първостепенни.

– Блейк не е ходил при краля, но дори и да беше го направил, нямаше да има голямо значение, тъй като мога сама да избира собствения си съпруг.

Като погледна Марджъри така, сякаш че беше влечуго, херцогинята каза:

– Колко сте елементарна!

Марджъри си спомни какво беше казала Джейн на Блейк: „Дяволът те е оставил на прага на Честъруд.“ Каква коравосърдечна вещица беше тя, помисли си Марджъри.

– Така да бъде, но вие не ми отговорихте на въпроса.

– Помислих си... о, ужасно съм объркана. Как тогава се случи това? – изящните ѝ вежди се повдигнаха подозрително. – Измамите ли сина ми?

– Не, Ваша милост. Баща ми изнудва Блейк. Надявах се, че вие ще ми кажете защо – Марджъри пое дълбоко въздух.

– Изнудва го? Това е абсурдно. Блейк има повече пари, отколкото може да похарчи, и си плаща дълговете.

– Не мисля, че парите са в основата на изнудването от страна на баща ми. Той знае някаква тайна на Блейк.

Лицето на Джейн пребледня. Чашата ѝ се изплъзна от ръката и

падна на килима.

– Милостиви свети Джордж! – изрече тя. – Той сигурно е открил...

– Открил какво, Ваша милост? – каза умолително Марджъри. – Какво знае баща ми за него?

Ръката на херцогинята се вдигна бързо към челото ѝ.

– Това е толкова ужасно. Ако някой разбере...

Страхът сякаш изтласка Марджъри от стола ѝ. Тя коленичи до херцогинята с разтуптяно сърце.

– Какво да разбере, Ваша милост! Трябва да ми кажете.

– Винаги съм се страхувала, че това ще се случи. Как е могъл Блейк да бъде толкова небрежен? Той знае как да предотврати риска някой да открие... О – изстена тя, – вредата, която това може да причини... – ужасените лешникови очи се спряха на тези на Марджъри.

– Какво е то? – попита Марджъри, като изскърца със зъби.

Херцогинята се втренчи в ръцете си, сякаш беше изпаднала във вцепенението на трансa.

– Не можете да си представите срама, който Честърфийлдови ще понесат. Ще трябва да се преместим в провинцията – завинаги. Ще бъдем съсипани!

С нарастването на чувството за безизходност, търпението на Марджъри изчезна. Най-накрая тя каза:

– Баща ми ще разпространи тайната на Блейк като чума, ако не се омъжа за него. Аз няма да го направя, докато не ми кажете какво е направил.

Джейн впи идеалните си зъби в долната си устна. Гърдите ѝ потрепнаха от сподавени сълзи.

– Знаех си, че ще се издъни някой ден. Баща му смяташе, че морето е най-доброто място за такъв като него – тя сграбчи ръката на Марджъри с ледените си ръце. Всякаква проява на надменност изчезна от лицето ѝ. – Трябва да се омъжите за него! О, моля ви, кажете, че ще го направите. Ще ви платя колкото искате. Кажете някаква сума.

– Майко! – изрева Блейк зад гърба на Марджъри. – Овладей се!

Джейн се отпусна на стола, но от очите ѝ се излъчваше презрение към сина ѝ.

Сърцето на Марджъри натежа като олово в гърдите ѝ. Горкият, горкият Блейк! Тъй като не можеше да се обърне с лице към него, тя впери поглед в разлятата чаша шери, а съзнанието ѝ беше като въртележка от шокиращи възможности.

Ръката му докосна рамото ѝ. Пред погледа ѝ изникнаха лъскавите

връхчета на ботушите му.

– Ще се омъжа за теб, Блейк – каза тя, без да вдига поглед.

Той изруга така, че майка му ахна. После се обърна и изтича навън от стаята, като затръшна вратата след себе си.

На следващата сутрин Марджъри се отби у тях, но Евърсън я информира, че старши капитан лорд Блейк е мъртво пиян и не може да бъде на разположение.

Тя изпадна в отчаяние. През мъглата на унието си чу да бият камбаните на абатството. Страхът, че баща ѝ беше пристигнал по-рано, се превърна в радост при вида на Боу Неш. Но кралят на Бат се беше върнал победен. Парламентът беше обявил хазартните игри за незаконни. Вистът и другите игри на карти, при които се използваша цифри, сега бяха извън закона.

Тъй като банкрутът започна да се мерзелее на хоризонта, древният град Бат потъна в замайваща тишина. Докато лорд Блейк продължаваше да отказва да я приема, Марджъри ходеше като обезумяла, защото след четиридесет и осем часа баща ѝ пристигаше в Бат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Безхарактерни мъже, съсипани стари женкари и високомерни млади развратници са неизлично петно върху чистото лице на Бат.“

Боу Неш

„Правила на Бат“

До петък сутринта Марджъри вече подскачаше при всеки шум и непрекъснато поглеждаше през рамо. Болеше я вратът, а стомахът ѝ се свиваше. С мълчанието си църковните камбани сякаш се присмиваха на тревогата ѝ.

Къде беше баща ѝ? Тя сви юмруци за миг и пожела той да дойде и сложи край на тормоза ѝ, но в следващия момент се молеше кракът му да не стъпва никога в Бат. Тъй като не я свърташе на едно място, тя слезе на долния етаж и започна да сортира пощата. Пусна писма, предназначени за Лондон, в отделението за единбургската поща, а местната кореспонденция изпрати за Бристол. Камбър оправи бъркотията и предложи да направи сутрешната обиколка. Тя отхвърли предложението му, надявайки се на чудото Блейк да пожелае да я види. Но той отказа. Тя помолѝ Евърсън да ѝ донесе годежния документ и го подписа.

– Съжалявам, че не желае да ви види.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Беше помогнала на Шелбърн и на останалите, като им беше дала пари. Драсването на името ѝ върху някакъв нищожен къс хартия изглеждаше незначителен жест от нейна страна, за да помогне на Блейк Честърфийлд.

– Той не може да ме задържи с този документ, но ако баща ми го види, това ще спечели за Блейк още малко време. Може би когато дойде на себе си, ще пожелае да разговаряме.

– Сигурен съм.

Тя се върна унила в Хартсанг скуеър. Точно когато се качваше по стълбите към задната врата, камбаните на абатството забиха. Всеки звън беше като удар върху самата нея. Дали баща ѝ беше пристигнал? Като се обърна, тя се втурна към едно уединено място по пътя за Бристол. Точно когато завиваше зад ъгъла, звънът на камбаните заглъхна. Миг след това Майлоу Мегрет мина покрай нея на чисто бял кон. Гърлото ѝ беше изсъхнало като есенно листо. Тя се дръпна назад.

Появи се карета в бяло и златисто. Тя влезе в Бат, теглена от шест

запенени червеникаво-кафяви коня и украсена с развяващи се знаменца. Вътре в нея седеше само един пътник.

„Татко!“ Сърцето ѝ се обърна. Искаше ѝ се да затвори очи, но гордостта и любопитството не ѝ позволиха. Напрегна се, за да види лицето му, притискайки се към тухлената стена на Кларк Мъркънтайл. Чудеше се дали щеше да го познае след четиринадесет години. Периферията на шапката скриваше чертите му.

Изпита желание да хукне след каретата, но вместо да го направи, се затича обратно към Хартсанг скуеър, оседла коня си и го пришпори към каменоломната на Бат.

Когато тя се върна, Боу стоеше на двора пред конюшната, хванал бялата си шапка в ръка, а дългообразото му лице беше намръщено. Камбър вкарваше коня му в конюшната. Марджъри се приближи.

– Къде е той? – попита го тя.

– Наел е къща на Чембърлейн Клоуз.

Боу подаде ръката си. Марджъри я сграбчи и усети прилив на сили.

– Вие сте толкова добър към мен, Боу. Нямам и представа с какво съм заслужила вашето приятелство.

– Стига – каза той, като я погледна. – Заслужаваш много повече от един стар комарджия, който няма какво да играе вече.

Дни наред мислите ѝ се бяха насочвали от предстоящото пристигане на баща ѝ към неизбежното проваляне на любимия ѝ. Какво щеше да прави Блейк? Сърдечната болка и нерешителност я тормозеха.

– Горе главата! – каза Боу. – Положението може да се влоши.

– Не виждам как – засмя се тя тъжно, – освен ако пресъхнат изворите.

Той изпъшка.

– Не го казвай дори. Без приходите от игрите на карти в Уилтшър и Симпсън ще мога да побера хазната на града едва в кутийка за емфие. Стигнали сме до задънена улица в „Aquaе Sglis“.

Тя беше толкова погълната от собствените си грижи, че беше забравила за затрудненото положение на своя покровител.

– Какво ще правите?

Той се усмихна широко, като завъртя шапката си върху показалеца, подобно на човек, който знаеше отговора на някаква загадка.

– Почерпи ме чаша бренди и ще ти разкажа за изключително хитрия ми план да заобиколя закона за забрана на хазарта законно, разбира се.

Влязоха в къщата и отидоха в Хамбургската стая, която беше

празна благодарение на това, че Роуина постоянно посещаваше новата си довереница – херцогинята на Ендърли. „Те си подхождат една на друга“ – мислеше си Марджъри, докато сервираше питиетата.

Боу разглеждаше картината на Хогарт.

– Приличам на надут главен учител или на стар глупак, нали?

– Не можете да приличате на глупак, дори и да се облечете в червен атлаз и да си сложите паунови пера.

– А ти питаш защо ценя нашето приятелство? – засмя се той.

Извади от джоба си пергаментов лист. Когато го разгъна, се откри прокламация, украсена в горната част с рог.

– С това възнамерявам да открия хазартните игри... и да остана вън от затвора.

Блейк хвърли бърз поглед на призовката и я подаде обратно на Евърсън.

– Какво да отговоря? – попита прислужникът.

Като стисна очите си, Блейк прогони паниката, която вледеняваше червата му и смазваше гордостта му.

– Отговори му, че ще бъда там, но като си помисля, че не ще мога да преглътна дори една хапка храна, без да се задавя...

– Знам – каза Евърсън, – но това поне ще бъде обяд, а не безкрайна вечеря.

Блейк грабна перото и започна да го върти в ръцете си, докато бялата перушина се изцапа.

– Това означава, че имам само тази вечер и утре сутринта, за да мисля за изправянето си лице в лице с него. Къде е отседнал?

– На Чембърлейн Клоуз. Можем да стигнем и пеш до там.

Блейк потопи перото в мастилото и скицира примка на бесило.

– Ще отида сам.

Евърсън седна на края на бюрото и хвана китката му.

– Умолявам ви, милорд – гласът му потрепера, – моля ви да си промените решението си и да разговаряте с лейди Марджъри.

Една пулсираща болка от самота премина през Блейк.

– Един Ентуисъл е предостатъчен в моя живот.

– Лейди Марджъри е тази, която желаете.

Като издърпа бързо ръката си, Блейк нарисува едно разбито сърце върху попивателната хартия.

– Но тя е тази, която не мога да имам.

– Какво ще кажете на баща ѝ?

– Какво мога да кажа? Ще му покажа документа и ще го изпратя при Марджъри. Той се е отнасял жестоко към нея през целия ѝ живот. Надявам се само да не я нарани много този път.

По челото на Евърсън избиха капки пот.

– Да можех да ви помогна, милорд.

– Никой не може да ми помогне, Евърсън – той натисна перото толкова силно, че писецът се счупи. Мاستилото се разля върху пръстите му. – Ти трябва да знаеш това най-добре от всички.

На следващия ден по обяд Блейк пристигна на Чембърлейн Клоуз, номер шест. Пролетният ветрец, наситен с аромата на напъпили дръвчетата и прясно обърната пръст, изпълваше въздуха. Големи бухнали облаци се движеха по небето с цвят на очите на Мърджъри.

Сърцето на Блейк биеше по-силно от барабан преди екзекуция. Иронията на ситуацията му причини парлива болка. Защо не можеше да бъде един невеж ковач? Тогава щеше да каже на Джордж Ентуисъл да вземе това, което знаеше, и да го вдигне на някой проклет флагшток, а той щеше да вземе Марджъри, да се оттегли в ковачницата си и да подковава коне. С Мърджъри щяха да си имат красиви бебета – момичета, които всички да приличат на нея.

Дланите му станаха лепкави от потта. Мушна ръката си в джоба и опипа годежния документ. Само като го докосна, се почувства по-добре, макар да знаеше, че той предлагаше само временно отменяне на изпълнението на смъртната му присъда. Усети вътрешната топлина на сантименталността, която го завладя. Марджъри беше пожелала да се противопостави на баща си и да го спаси. Но той нямаше да я задържа с това споразумение, дори и да можеше. Щеше да намери друг начин. Като взе това решение, той извади носната си кърпичка, погледна познатия герб, избродиран върху парчето копринен плат, и въздъхна. „Семейната чест – помисли си той – е прекалено тежък товар за носене, особено за този, който не е в състояние да се справи със задължението си.“

Сети се за любимия си праотец, а след това наведе засрамено глава, защото не заслужаваше такъв велик предшественик като Черния принц. Блейк хвана чукалото и почука на вратата, готов да се срещне вече със своя повелител. Отвори му Майлоу Мегрет.

– Добър ден, милорд – той направи крачка назад и въведе Блейк. – Ще ви заведе при него.

На вдървените си крака Блейк последва пратеника нагоре по стъпала, покрити с килим. Влязоха във всекидневна, мебелирана в нюансите

на синьо, бяло и златисто. Божествени цветове, отбеляза в ума си той, за леговището на един дявол.

Джордж Ентуисъл стоеше пред редица от прозорци, а тънката му фигура като че ли още се смаляваше от дългата и тежка завеса. Той се обърна с ослепителна и самоуверена усмивка, като гънките му устни сякаш се губеха в прекалено широкото за такъв дребен мъж лице.

– Влез, влез, Блейк – каза той, като посочи двойка столове с прави облегалки, тапицирани със синьо кадифе. Блейк седна, като пропъди тръпката на отвращение. Той избра единствената обща тема за разговор, която имаха.

– Виждал ли си Марджъри?

– Майлоу – каза Ентуисъл, – налей на лорд Блейк чаша бургундско вино – най-доброто червено вино в цяла Франция. С теб изпихме една бутилка на първата ни среща, нали?

Блейк взе чашата и отпи от нея. Макар че презираше човека срещу себе си, той призна, че виното беше наистина най-хубавото, което някога бе пил.

– Има отлична консистенция.

Джордж дръпна чекмеджето на масичката и извади лист хартия.

– Правилата на Бат от Боу Неш.

Безпокойството накара Блейк да се размърда на стола.

– Запознат съм с тях.

Джордж спря да преглежда списъка с правилата.

– Пише като властелин, който издава кралски заповеди. Виж тук – той извади друга страница. – Това може да те заинтересува.

Блейк пое хартията, илюстрирана с един пощенски рог, и я прибра в джоба си.

– Не те ли интересува? – попита Джордж.

„Не се ядосвай“ – каза си Блейк.

– Интересува ме повече защо не отговори, като те попитах дали си се виждал с Марджъри.

– Сигурен съм в това – Джордж задържа чашата си към светлината, а воднистите му сини очи се присвиха, докато разглеждаше виното. – Въпросът стои така: доколко ти си се виждал с нея? Внучето беше част от сделката ни.

Блейк почти се задуши при грубите думи.

– Джордж, тя е наистина твоя дъщеря. Очите на Джордж загледаха с блуждаещ поглед.

– Майлоу казва, че има слабост към рода на майка си.

При мисълта за Роуина виното в устата на Блейк придоби горчив вкус. От нея Марджъри беше наследила елегантния си вид и внушителния си ръст, но не беше получила нищо, освен неприятности и главоболия. Блейк огледа слабите сини очи на Джордж и дребната му фигура, като потърси някаква прилика с Марджъри. Навъсененият Джордж беше толкова различен от жизнерадостната си дъщеря, колкото истината от лъжата.

– Върви да я видиш и научи сам – каза Блейк отвратено. – Дори мога да го уредя.

– Какво означава това? – попита подигравателно Джордж. – Предлагаш да водиш социалния ми регистър ли?

Ръката на Блейк се разтрепера. Виното се разклати в чашата. Искаше му се да предложи на Марджъри подкрепата си при срещата с баща ѝ.

– Представи си това – продължи Джордж – високопоставеният и всемогъщ наследник на Честърфийлд да се принизи до чиновническо задължение – той изпи останалата част от виното и облиза устните си. – Но аз съм сигурен, че ще направиш много неща за мен, лорд Блейк. За съжаление, да станеш мой секретар не е едно от тях.

Блейк се почувства като муха, уловена в паяжина, потрепваща от приближаването на гладен паяк.

– Чувам някои обезпокояващи слухове за дъщеря ми, откакто пристигнах в Бат – каза Джордж. – Говори се за минали прекеждия и безразсъдна младост.

Косата на Блейк настръхна. Как си позволяваше този жалък и презрян подлец да бъде толкова неблагоприятен към собствената си дъщеря?

– Като се има предвид мизерията, на която си я обрекъл през всичките тези години, защо се изненадваш?

Джордж се наклони напред и присви огромните клепащи на очите си.

– Надявам се, че си сложил край на нейната мизерия. Прав ли съм?

Като се прокле за страха си, Блейк отговори:

– Тя подписа документа.

Джордж трепна.

– Великолепно! – отпусна юмрука си върху подпората за ръце на креслото. – Чакай. Не ти вярвам. Къде е той?

Блейк извади документа от джоба си.

– Ето – каза той.

Джордж свали кръстосания си крак и разгъна пергамента върху бедрата си. Разгледа подписа внимателно.

– Чудесно, мой човек – засмя се той. – Или трябва да кажа сине мой? Ще уточним датата за след две седмици от днес нататък.

– С вас няма да уточняваме никаква дата – каза Блейк. – Това е въпрос за обсъждане между нас с Марджъри.

По-късно същата нощ Блейк стоеше в стаята на Марджъри, загледан в празното ѝ легло. Сигурно беше заминала за Бристол или Лондон, или някъде другаде, където искаше. По-добре в ада, отколкото тук, помисли си той. Вината, която изпитваше, връзваше червата му на възел. Тя не биваше да бъде ограничавана по същия начин, както той, защото беше решителна и нежна. Нямаше нужда да си придава храбър вид, за да се изправи пред света. Беше открочена и уверена в себе си, защото беше дъщеря на Джордж Ентуисъл.

Изпълни го съчувствие. Тя заслужаваше любящ баща и почтен съпруг. Беше предложила да подпише годежния документ от съжаление. Той беше решил да ѝ каже истината само поради тази причина. Тя трябваше да знае за какъв мъж се беше съгласила да се омъжи. В душата му, се промъкна примирение. Хвана се здраво за страничния орнаментален стълбец на кревата и отпусна челото си върху хладното дърво. Самообвиненията проблеснаха като лятна светкавица. Никога не трябваше да насочва „Доверие“ към Кале. Не трябваше никога да ходи в овощната градина на Джордж Ентуисъл. „О, боже – помисли си той, като притисна главата си към стълбеца на кревата, – защо не погледнах през рамото ти, преди да заговоря така свободно на Евърсън? Как можах да постъпя толкова глупаво и да издам истината?“

Пред очите на Блейк беше все още злоредото изражение върху лицето на Ентуисъл. От този момент нататък животът му се беше променил. Той повече не можеше да управлява собствената си съдба. Беше се върнал бързо на борда на „Доверие“ като роб, а после се беше запътил към Бат, за да изпълни заповедта на Джордж. Не беше предвидил обаче, че ще намери любовта на своя живот.

По пода заигра слаба светлина. Блейк се извърна. В стаята влезе Таг, облечен в измачкана нощница, бос, със запалена свещ в ръката.

– Вие ли сте, капитане?

– Да, аз съм, Таг.

– Какво правите тук?

– Говоря сам на себе си и търся лейди Марджъри каза Блейк полузасмяно.

Таг вдигна свещта по-високо. Пламъкът освети разрошената му в съня коса.

– Тя наминаваше да ви види, но вашият слуга ѝ е казал, че сте били възпрепятстван.

Блейк не можа да се въздържи да не попита:

– От нея ли си научил тази дума?

– Да, милорд – каза той с повдигната нагоре брадичка. – Като дойдох тук, не можех да чета и да пиша. Тя казва, че неграмотният е като роб и ми даде образование на богат човек.

Завистта помрачи добрите му помисли. Години наред този момък, заедно с останалите, се беше радвал на внимание и обич от страна на Марджъри. Времето, което Блейк беше прекарал с нея, беше толкова кратко. Какво ли щеше да направи тя, когато ѝ кажеше?

Таг направи крачка назад.

– Повече нищо лошо няма да ѝ се случи – каза той. – Няма, ако зависи от мен.

„Такава преданост – помисли си Блейк – не може да се купи дори и за всички скъпоценни камъни на Честърфийлдови.“

– Тя е необикновена, нали?

– Да, милорд, и шерифът на Уелс може да ме хвърли в дранголника, ако тя не заслужава мъж, добър колкото вас.

– Къде е тя? – попита Блейк тихо.

Младото лице на Таг, с изражение на възрастен, се намръщи.

– Напоследък беше изтормозена много. Знаете за първото пътуване на пощенската кола, нали?

Историята с коварството на Роуина беше извадило Блейк от вцепенението му.

– Педикорд ми каза.

Таг се навъси.

– Старата вещица трябва да гние в ада. Господин Педикорд можеше да си загуби крака.

– Бих я пратил там с най-голямо удоволствие. А ти не се тревожи за Педикорд. Той се оправя.

– Баща ѝ е пристигнал в Бат – каза Таг, впил поглед в краката си – и не си е направил труда да ѝ се обади. Долен французин.

На Блейк му се зави свят.

– За Англия е по-добре, че го няма.

Като наклони глава на една страна, Таг каза:

– Спомням си какво ми казахте за лейди Марджъри: да си има собствена дъщеря.

Очите на Блейк засмъдяха от сълзите.

– Тя ще бъде хубавица, не мислиш ли?

Усмивка на гордост разцъфна върху лицето на Таг.

– Като праскова. Мисля, че едно дете ще направи лейди Марджъри щастлива.

Разбитите надежди започнаха да оживяват отново.

– Къде е тя?

Момчето отмести поглед встрани, но интелигентните му кафяви очи излъчваха колебание. Миг по-късно той каза:

– В гостната, в кабинета ѝ.

Блейк се запъти към вратата.

– Тя не е виждала тъпия си баща, откакто е била на моите години – каза Таг.

На Блейк му прилоша при споменаването на Джордж Ентуисъл.

– Лошо ли ви е, милорд?

Старата честърфийлдска самоувереност се вля отново в него.

– Не, Таг. Мисля, че съм по-добре, отколкото бях от дълго време насам.

Той се надяваше това да е вярно и че постъпва правилно.

– Лягай си пак, момче.

Блейк се обърка два пъти в тъмния коридор. Когато намери стаята, която търсеше, отвори леко вратата и влезе вътре на пръсти. С ореол от светлината на лампата, тя седеше в леглото, подпряна на гнездо от възглавници. В ръката си държеше книга.

– Здравей, Блейк – каза Марджъри с горчиво-сладка усмивка. – Колко хубаво, че те виждам да правиш отново светски визити.

Смелостта му намаля изведнъж. Почувства се като някакъв недосялан селяк, стоящ пред вратите на панаира във Фенчърч. Входът беше две пени, но той имаше само едно.

– Дойдох да се извиня за това, че бях егоистично джудже.

Сякаш не чула шегата му, тя каза:

– Както Таг би казал, няма защо. Това не е необходимо – тя насочи вниманието си към книгата. – Лека нощ.

Той беше очаквал гняв, но нейното безразличие проникна до мозъка на костите му. Видът ѝ имаше обратния ефект върху него. Кръвта му

закипя, когато я погледна в спретнатата ѝ бяла нощница. Дебелата ѝ златиста плитка се разстилаше върху възглавниците и дюшека и се спускаше на няколко сантиметра от пода. Тя остави настрана книгата, скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад върху възглавницата, като въздъхна:

– Ще ми кажеш ли какво искаш, или ще стоиш там и ще ме гледаш като разбойник, който е загубил коня си?

След дните, през които се беше проклинал, и следобеда, прекаран със самия дявол, Блейк не можеше да бъде засегнат от нейния сарказъм.

– Когато открих, че твоята стая е празна, помислих, че си избягала.

Една чаровна, но неестествена усмивка придаде момичешко изражение на прекалено женствените ѝ черти.

– Не можех, дори и да исках.

Той отиде до леглото ѝ и седна. Тя се опита да се дръпне настрана, но нощницата ѝ беше захваната под нея.

– Блейк! – каза тя умолително.

Той се загледа в хоросановата замазка на тавана, за да спечели време. Огледало и един гардероб, висок колкото него, изпълваха едната стена, а прозорци със завеси – другата. Картината на Хогарт стоеше на пода в ъгъла. Защо я беше взела от Хамбургската стая? По време на нощните си набези, беше забелязал, че тя не пазеше фамилни портрети или други спомени. Не видя и тук такива. Като се сети за старинните предмети, които родът Честърфийлд притежаваше, той каза:

– В някои отношения сме много различни, както знаеш.

– Размишляваш ли, или подготвяш нещо? – тя плъзна поглед по корицата на книгата.

Промяната ѝ го накара да се усмихне.

– Веднъж ти ми каза, че семейството ми е част от историята на Англия – той не можа да се въздържа да не прокара ръка по плитката ѝ. – Аз мисля, че ти си крайно необходима за Бат.

Тя повдигна едното си рамо в отговор.

– Едва ли. Тобаяс сигурно ще наддаде в отстъпката повече от мен. Пусни ми косата!

Собствените беди на Блейк му се бяха сторили толкова непреодолими, че беше забравил нейните.

– Не мисля, че някога той ще стане управител на пощенската станция в Бат – каза той с абсолютна увереност – и мога да ти обещаая, че никога няма да те тревожи повече.

Очите ѝ проблеснаха от решимост.

– Благодаря ти, че върна всички рисунки. Не се тревожи заради Тобаяс. Занимавах се с него, преди да дойдеш, и ще се занимавам и след като си заминеш. Ако това е всичко, което трябва да кажеш... Наистина съм много изморена.

Блейк се почувства като в някакво тресавище на съжалението. Той беше вървял по повърхността на живота ѝ, като я наблюдаваше винаги, но никога не беше търсил истински вратичката, през която да влезе в него. Сега я искаше.

– Днес дадох на баща ти документа за годежа.

Тя отново се почувства уязвима и се отпусна по-ниско в леглото.

– Какво каза той?

Блейк не можеше да се реши да повтори грубите думи на Джорд Ентуисъл.

– Очарован е.

Очи, сини като водите на Средиземно море, се заковаха върху неговите.

– Той също знае нещо за теб, което аз не знам – каза тя.

Той се прости с всяка надежда за щастие и каза:

– Няма да е за дълго, защото се каня да ти кажа.

Марджъри събра сили. Седемвековната четирийлдска гордост скоро щеше да бъде разбита. Той имаше отчаян вид, широките му рамене бяха отпуснати, а забележителното му чело – наведено. Пръстите ѝ се раздвижиха инстинктивно от нуждата да протегне ръце и да го докосне. Това, което искаше да ѝ каже, го плашеше, както смъртта ужасява обречените. Дори се беше облякъл в черно. Но за нея блясъкът на лъскавата копринена риза, гладката кожа на панталоните и жилетката подчертаваха мъжествеността му и доказваха силата му.

– Блейк – започна тя, – ти не си единственият, който има тайна. Не си ли се питал някога защо никога не влизам в игралната зала?

– Защо?

Миналото ѝ се възкреси и се изправи пред нея.

– Когато пристигнах в Бат, бях едно повърхностно и самотно момиче. Пиех прекалено много вино и играех неразумно комар. Така загубих всичките бижута на майка ми в полза на Тобаяс.

– Ето защо той пази свято дъската за табла.

– Да.

– И затова ли носиш само панделки около шията си?

– Да. Сега знаеш истината за мен.

Тя зачака. Той отвори устата си, а после я затвори. Вдигна

треперещата си ръка, погледна пръстена със смарагда и въздъхна.

Изпълни я дълбока любов. За да сложи по-скоро край на мъчението му, тя му предложи ръката си, като я постави върху книгата с дланта нагоре. Неспokoйни зелени очи, примамливи като усамотена гора, проследиха движението ѝ. Той измъкна книгата с палеца и показалеца си и я сграбчи като псалтир. Очите им се срещнаха: нейните – умоляващи, а неговите – блеснали от сълзи. Сърцето ѝ се сви.

– Каж ми – промълви тя.

– Не мога да чета.

Тя замръзна на мястото си, вцепенена от шока и голямото му нещастие.

– О, Блейк! – възкликна тя и протегна ръка към него. Той изпусна книгата, вдигна нагоре ръцете си и скочи на крака.

– Недей. Не се нуждая от твоето съчувствие, нито го желая. Участието ти в освобождаването ми от баща ти ще бъде достатъчно.

Той никога не беше седял под някое дърво през горещ летен ден, погълнат от книга. Беше пропуснал вълнението, което предизвикваха думите на античните писатели.

– О, Блейк, не е възможно да говориш сериозно!

Той отклони погледа си.

– Не мога и да очаквам да го разбереш. Само Евърсън ме разбира.

– Но ти смяташ по-добре от мен и рисуваш чудесно – каза тя, объркана като в мъгла.

– Вярно е, за мен цифрите са... лесни, също и линиите, от които става рисунка, но буквите са бъркотия от драскулки. Неграмотният е като роб, спомняш ли си?

Главата ѝ се завъртя.

– Но ти си най-важният човек в кралската флота. Как си постигнал такава славна кариера без...

– Без да бъда грамотен? На човек не му е необходимо да чете, за да командува хора и потопява вражески кораби.

– Как си се справял в Итън и Кеймбридж?

Той се залюля назад на токовете си и впери поглед в тавана.

– С помощта на Евърсън.

Нищо чудно, че той и Евърсън бяха по-скоро като баща и син, отколкото като благородник и слуга.

– Сигурно учителите...

– Никой не би се осмелил да скъса един Честърфийлд.

– Избирал си най-лекия път, но аз няма да ти го позволя повече. Ще

ти преподавам, Блейк.

Той се върна до леглото и хвана ръцете й.

– Проблемът не е просто в буквите, Марджъри. Аз не съм нещо в ред – той бръкна в ризата си и извади компаса. – Не мога да различа север от юг без това, дори не мога да разчитам циферблата на часовника.

Тя изтръгна ръцете си и премисли възможностите. Беше прекарала живота си в решаването на проблеми. Можеше ли да се справи и с този? Да!

– Имаш нужда от очила. Това е всичко.

Той поклати глава.

– Моля те – каза той с вид на този Честърфийлд, който беше, а не неграмотният човек, който твърдеше, че е, – повярвай ми, че имам разсъдък. Мога да убия елен с лък и стрела от сто ярда. Мога да вдена много бързо иглата ти – той щракна с пръсти. – Нищо ми няма на зрението.

– Ходил ли си на лекар?

– Да, но не лично.

– Евърсън ли е ходил?

– Да, отново той.

– Дай ми минута да помисля.

– Марджъри – каза той жално, – не можеш да ми помогнеш.

Това провокира решимостта й.

– Повече от шест години хората говорят, че не мога да управлявам пощенската станция – каза тя, като вирна брадичката си и се наклони толкова близко до него, че устата й се напълни със слюнка от цитрусовия му аромат. – Отначало казваха, че пощальоните ще ме заблуждават, и бяха прави, но аз намерих разрешение.

– Таг и останалите момчета ли? – попита той с усмивка.

– Да и когато заложих за маршрута Бат-Бристол, казаха, че това изисква прекалено много работа и че ще я оплескам в Уелс или че ще загубя женствеността си.

– Ще загубиш женствеността си ли? – каза той. – Със сигурност не си я загубила.

Тръпка на задоволство премина през нея.

– След това казаха, че никога не бих успяла с пощенската кола – той понечи да каже нещо, но тя го прекъсна. – Знам, знам, че имахме някои затруднения, но те не са непреодолими. Нищо не е непреодолимо. Така че, Блейк Честърфийлд, не се осмелявай да ми казваш какво мога и какво не мога.

Един поглед на примирение омекоти красивите му черти.

– Много добре – каза той, – но всички теории, създадени от най-големите умове на света, включително и твоят, няма да променят факта, че не мога да чета и да разбирам повече от една-две написани думи. Не познавам часовника и не мога да кажа къде точно се намирам, ако не гледам слънцето или звездите или не се допитам до верния си компас.

Когато Марджъри се върна назад във времето, което бяха прекарвали заедно, тя разбра, че той се беше издавал поне десетина пъти. „Накъде е север?“

„Ако можех, щях да ти напиша сто стихотворения.“ „Не съм толкова красноречив с перото.“ Тя не е знаела какво да търси. Мислеше си, че е измъквал от някого тайни, или че беше баща на незаконнородено дете.

– Виж, Марджъри, знам какво си мислиш, но няма смисъл.

– Мислех си за това, колко съм била далеч от истината.

– В какво подло деяние си ме подозирала? Сифилис? Разврат?

Завлада я чувство за вина, но не можеше да го лъже.

– Измяна.

Той трепна и наведе брадичката си, докато стигна гърдите му. Страданието му достигна до нея.

– Мислех си също и за прелъстяване – каза тя, като се надяваше да развали магията.

– По-скоро бих приел да стана жертва, отколкото вината да бъде развратник – отговори той.

Милият Блейк Честърфийлд! Замисли се за репутацията му и за обаянието му. Навярно беше прелъстил достатъчно богати и красиви жени, за да напълнят цял Бат. С какво можеха да го привличат една по-рехвърлила годините управителка на пощенска станция и злобните й роднини? С нищо. Освен с това, че можеше да го научи да чете.

– Сега ти ще бъдеш ученикът, а аз – учителят.

– Никой не може да ме научи, безполезно е.

– Ще надхитрим баща ми.

Блейк щеше да бъде освободен и да си намери принцесата, а Марджъри – да управлява пощенската станция на Бат. Приемливите решения изобщо не я зарадваха, но тя доста отдавна беше научила, че щастието не беше изискване на обществото или нова рокля. То се беше събуждало всеки ден в сърцето ѝ и беше целта на живота ѝ.

– Не се тревожи – каза той. – Наистина не е толкова важно. Ще направя нещо – ще отида при краля.

Изглеждаше толкова съкрушен.

– Предизвикваш ли ме? – попита тя.

– Не е предназначено.

– Остани там, където си – тя скочи от леглото и донесе молив и хартия. Седна с кръстосани крака, а ношницата ѝ се вдигна над коленете. Той се втренчи в краката ѝ с очи, блеснали от любопитство. Тя се изкашля и той вдигна очите си от тях.

– Е, какво очакваш от мъж, обвинен в прелъстяване? – каза той, като се усмихна срамежливо.

– Ти прие с охота ролята на жертва, нали си спомняш? – каза тя. – А сега бих желала да имам вниманието ти.

Той ѝ отправи помръквач поглед.

– Имаш го, любима.

По тялото ѝ се разля топлина.

– Не този вид внимание имах предвид – тя написа с печатни букви всички гласни от азбуката, а после съгласните.

– Какво виждаш?

– Пробвал съм това и преди с Евърсън, но без резултат – отговори той, като отмести листа към нея.

– Ти се шегуваш с мен – тя посочи буквата „А“.

– Виждам носа на кану.

– Какво означава „кану“? – попита тя смутено.

– Малка лодка – той взе молива и като прибави няколко линии, скицира лодка, заострена в двата си края.

– А сега тази – тя посочи буквата „Е“.

– Това е лесно – вила, обърната на една страна.

– Напиши думата „кораб“ – каза тя.

Той сви пръстите си около молива и тя си помисли за това, колко чудесно и без всякакви усилия рисуваше картини и хора. Подаде ѝ листа.

– Така ли е?

– Не точно – тя стисна зъби. Буквата „К“ беше обърната наопаки.

– Виждаш ли? Казах ти, че не мога да го направя. Никога не се получава.

Като отхвърли предположението за слабо зрение, тя се зае да разбере как работеше ума му и установи, че въпреки че можеше да нарисува идеален кораб и да произнася думата на шест езика, той не можеше да свърже буквите със звуците или образа. Когато някои от буквите се появиха на обратната страна, тя поднесе листа към едно огледало, като си мислеше, че той може така да разбере по-добре думите и да ги запише правилно на листа.

Той присви очи и се напрегна да довърши упражнението. Изненада я противоречието в него – приведен над листа, Блейк й изглеждаше толкова привлекателно млад, също като пощальоните по време на уроците. Но приликата свършваше дотук, защото, когато си помислеше за мъжа, сърцето й забиваше по-бързо и жената в нея скандално се пробуждаше. Блейк Честърфийлд беше изключително мъжествен, но годините на безизходност го бяха лишили от търпение.

– Стига – той вдигна ръце във въздуха. Моливът полетя над гардероба, а огледалото се разби на пода. – Отказвам се. Никога няма да се науча – каза той и излезе.

Десет минути по-късно Марджъри влезе в апартамента му у Кливлънд с речник в ръка и плоча под мишница.

– Мисля си – каза тя, – че сигурно използваме неподходящи средства.

Очите му проблеснаха с извинение и надежда.

– А аз съжалявам, че загубих търпение.

– Остави това – каза тя, като се приближи до него. – Имаме да вършим работа.

Той се засмя и погледна към леглото.

– Мога да прекарам час или два в молене за прошката ти: това предполага един вид работа.

Тя си придаде най-строгия учителски вид и му подаде плочата.

– Напиши тук една дума.

– Коя дума?

– Без значение.

– Имам да избирам от толкова много – каза той, като завъртя очи.

– Добре, избери – тя почука по плочата.

Той написа думата „устни“, като изпусна „т“, а „и“ написа наопаки. Тя изчисти плочата и написа думата правилно.

– Кажы думата, Блейк.

Той я произнесе с такова явно сладострастие, че собствените й устни пресъхнаха. Тя го улови за ръката, борейки се с прилива на желание.

– Кажы думата буква по буква – този път, като изписваш всяка буква, когато я произнасяш.

– Защо?

– За да се научиш да свързваш звука с буквата – отговори тя задъхано.

Той премигна, но умът зад великолепните зелени очи схвана принципа.

– Това е нещото, което никога не съм можел да правя – каза той, като плесна обутото си в кожа бедро. – Ти си страхотна, Марджъри!

Тъй като не можеше да му предлага фалшива надежда, тя каза:

– Това е само теория. Не можем да бъдем сигурни, че ще има ефект.

– Знаем – той я целуна бързо по устните. – Дори и да не мога да се науча по този начин, благодаря ти, че си направи труда да ми помогнеш.

– Няма защо. А сега направи каквото ти казах.

– Сега, след като усвоих „устните“, хайде да напишем цялата азбука – заяви той след десет минути.

Те го направиха, но вместо да използват детски думи като „куче“, „котка“ и „кораб“ издадоха азбука на влюбените. Той я помоли да напише думата „гърди“. После произнесе всяка буква, като я показваше. Най-накрая погали гърдите ѝ.

– Това нагледно упражнение е чудесно, нали любима? Урокът беше сполучлив по две причини: Блейк се учеше да чете, а Марджъри изгаряше от желание.

– Хайде да се върнем отначало – прошепна той. – Нямам търпение да разбера дали съм запомнил „устните“.

Тя знаеше, че желанията му не бяха свързани с урока. Желаше нея, а тя него, но не можеше да рискува да зачене.

– Достатъчно за тази вечер. Уик пристига сутринта с пощата от Бристол.

Тя се върна в Хартсанг скуеър в усамотената си стая, като му остави книгата и плочата. Но след двадесет минути той влезе важно в стаята ѝ с широка усмивка на лицето си и бутилка вино под мишницата си.

– Средствата, които използвахме, бяха наистина неподходящи.

Тя скочи от леглото и се хвърли в обятията му. Един жест на благодарност се превърна в жадна прегръдка, а след това в страстна целувка.

Блейк я занесе до леглото. Наблюдаваше го като през мъгла как се съблича, но изведнъж се сети за тампона. Помисли за последиците и премисли възможностите си. Ако не се предпазеше, можеше да се впримчи в брак. Беше му дала средството, с което да се отърве от баща ѝ, но усилията ѝ щяха да отидат на вятъра, ако заченеше от него и го заставеше да се ожени за нея.

Когато застана пред нея, великолепен в своята голота, тя се извини и отиде в тоалетната, за да постави тампона. За нейно съжаление той скоро след това го откри.

– Виждам, че не съм единственият, който научава нов номер – каза с блеснали очи.

– Защо се сърдиш? – попита тя. Познатата арогантност се върна.

– Не се сърдя – отговори той спокойно и постави тампона на мястото му – ти не желаяш този брак повече от мен. Наистина съм благодарен, защото има някои неща, на които мога да те науча, и те са много по-приятни, ако не се притесняваме за... усложнения. Сега можем да започнем играта.

Тя се превърна в ученичка и през следващия час той я изуми и развълнува със силата и въображението си. Загуби представа за броя на екстазите, до които я доведе, и когато най-накрая се успокоиха, той я притисна до себе си, а тя се отпусна в ръцете му и заплака. Беше права: той не желаяше дете от нея.

Все пак поиска да спи до нея поне през нощта и тя прие утехата, която ѝ предложи. Притисната нежно до него, тя потъна в най-сладостния сън, който беше познавала някога. Но на сутринта се събуди в празно легло с новината, че баща ѝ я очакваше долу.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Аз съм тук, за да попреча на хората с високо обществено положение и състояние да извършат нещо, което може да ги компрометира.“

Боу Неш
„Правила на Бат“

В състояние на непоносимо тревожно очакване Марджъри облече една всекидневна рокля, среса косата си и си направи прическа. Сърцето ѝ беше празно – празнотата беше настъпила след разбирането на тъжния факт, че Блейк Честърфийлд дори не се беше потрудил да ѝ каже „довидане“. Тя се хвана здраво за болката и я стисна като щит, защото след миг щеше да се изправи срещу баща си, който никога не я беше обичал или желал.

Чу отнякъде едва доловимото жално ехо от плача на едно самотно момиченце, което страдаше за баща си. По навик започна да утешава детето в съзнанието си, като превърна великана баща в човек със сияещо от любов лице и широко разтворени за прегръдка ръце.

Този нереален образ предизвика тъга. Какво ужасно престъпление беше извършила, за да заслужи такава измяна и тормоз? Най-напред баба ѝ, след това Блейк и винаги, винаги баща ѝ. Тя долепи бузата си до студено огледало. Дъхът ѝ замъгли стъклото. Надникна вътре в себе си, но не откри зла душа, заслужаваща коварство и пренебрежение.

„Животът ти е раздал слаби карти – ѝ беше казал Боу преди години. – Ще ги изиграеш ли по възможно най-добрия начин или ще се оттеглиш от играта?“

Отказваха се страхливците, а Марджъри Ентуисъл не беше такава.

Тя оципа бузите си и тръгна надолу по стълбите. На всеки завой се натъкваше на някой от пощальоните. Камбър я забави за десет минути с искането на инструкции за задачи, които можеше да изпълни със затворени очи. Таг настояваше да опише качествата и характеристиките на всеки от новите коне. Уик я спря и заговори за това, дали трябва, или не трябва да боядисват колата за бристоиската поща ярко синя. Когато Албърт Ханикоум се втурна към нея и каза, че котката в конюшната имала котенца, тя едва не избухна. Той я сграбчи за ръката.

– О, моля ви, елате, милейди, и погледнете. Това е най-смелото

раждане все пак. Освен това вие винаги измисляте най-хубавите имена.

Тя изведнъж разбра какво целяха момчетата. Те се страхуваха за нея и по свои собствени, мили начини се опитваха да отдалечат предстоящия сблъсък. Като се усмихна на сирачето с ярка като морков коса, тя каза:

– Да, мисля, че трябва да ги кръстим веднага, но най-напред е необходимо да уведомя госта си, че ще закъснея.

– Позволете на мен, милейди – каза Таг зад гърба ѝ.

Тя се обърна и видя наперения младеж. Като дете беше ходил облечен в дрипи и беше живял в бордеите на уличката „Илипут“. Сега, въоръжен със смелост от уроците, които му беше дала, той рискуваше живота си всеки път, когато поемаше Големия път от Бат за Лондон.

– Благодаря ти, Таг.

Краткото ходене до конюшните възвърна увереността ѝ и напомни-ла предишното щастие. Беше живяла добър живот, изпълнен с благодарна работа и хора, които я обичаха. Беше прекалено възрастна, за да се нуждае от баща. Можеше да мине и без намесваща се във всичко баба. Щеше ли да свикне без Блейк Честърфийлд?

Малко след това тя застана на прага на Хамбургската стая и видя баща си да крачи из нея. Роуина имаше навика да нарича Джордж Ентуисъл търговец с дребна душица и да се обръща към него с титла, впечатляваща колкото тапа от бутилка вино.

Като гледаше повдигнатите токове и златните токи на модните му обувки, високата сива перука и скъпия костюм от светлосиньо кадифе, Марджъри го прецени като суетен дребен мъж, който се стараяше да изглежда внушителен. Въпреки всичко беше изненадана, че изглеждаше толкова млад.

– Здравей, татко – каза тя, като погледна надолу към мъжа, който я беше създал.

– Боже милостиви! – възкликна той със замръзнало от изумление лице и приковани към лицето ѝ очи.

Неподготвена за подобна реакция, тя се облегна на студения мрамор на камината. Острият ръб на полицата се заби в гърба ѝ. Липсваше ѝ сигурността и близостта, която картината на Хогарт предлагаше.

– Случило ли се е нещо?

Изненадата се превърна в хладна официалност.

– Разбира се, че не – добави безцеремонно той. – Просто не очаквах да приличаш толкова на... на рода на Роуина.

– Сигурно Майлоу ти е казал как изглеждам – по свой

безцеремонен начин добави тя. – Благодарение на твоето вмешателство той ме е виждал доста често.

Подпухналите му очи се свиха.

– На бащата е работа да избира съпруг за дъщеря си. Мисълта за пренебрежението му през всичките тези години прободe сърцето й.

– Бил ли си ми някога баща? Дори не те познавам. Никога не сме прекарвали заедно рожден ден или Коледа. Никога не съм вечеряла с теб. Последния път, когато те видях, се интересувахте повече от пазарлъка с един бъчвар, отколкото да се срещнеш с дъщеря си.

Изведнъж той започна да изучава дантелата на маншетите си.

– Аз съм зает човек, а не някакво дворцово конте. „Слава богу, че съществуваше клюката“ – помисли си тя.

– Според думите на херцогинята на Ендърли си прелъстил някога любовницата на краля. Затова те е изхвърлил от Англия. Принудил си Блейк да помоли краля да ти позволи да се върнеш.

Погледът му срещна нейния, но бързо се отклони.

– Не харесваш Блейк Честърфийлд ли?

Сърцето я прободe, но заговори гордостта.

– Той е още една твоя пионка.

– Пионка или не, ти ще се омъжиш за него и толкоз, Марджъри.

От неговите уста името й звучеше като проклятие, което изричаше за пръв път.

– Не можеш да ме принудиш, дори и да подпиша петдесет годишни документа. Ти не си ми опекун. Загуби това свое право, когато наскърби краля и ме остави в манастира.

Той й хвърли още един поглед.

– Мислих си, че там ще живееш по-охолно.

Нараненото дете в нея заплака.

– Но аз бях бебе и имах нужда от баща си.

Той отново закрачи.

– По това време и аз самият бях почти дете. Моята Лу – гласът му секна и той се изкашля, – съпругата ми, беше току-що починала и не беше възможно да се грижа за теб.

– Виждам, че годините не са променили чувствата ти – каза тя с болка в гласа си.

Той се загледа в копринената панделка около шията й и тя съжали, че нямаше огърлица от диаманти с толкова силен блясък, че да го ослепят.

– Ти ще се омъжиш за Блейк Честърфийлд!

Стоманена решителност втвърди сърцето ѝ.

– Няма да го направя!

– Какво ти става? Той е най-добрата партия в Англия.

Реши да му каже истината, но вместо това изрече лъжа.

– Няма да се омъжа за мъж, когото не обичам.

– Бракът по любов е глупаво нещо. Мога да свидетелствам за това.

Няма да ти позволя да допуснеш подобна грешка. Ти подписа документа. Няма ли да устоиш на думата си?

Блейк щеше да преодолее затрудненията, а нейното сломено сърце щеше да се възстанови някой ден.

– Не!

– Трябва да имаш богат съпруг – заяви той, насочил сега вниманието към ръцете си. – И тогава няма да се налага да се принизяваш да разнасяш пощата на хората.

– Харесва ми да бъде управителка на пощенската станция в Бат и предполагам ще ти достави удоволствие да чуеш, че разнасям кореспонденцията само на херцози или по-големи благородници.

– Казвам ти, че ще станеш херцогинята на Ендърли.

Тя въздъхна.

– Не, татко, няма да стана. Блейк няма да се поддаде на твоето изнудване.

Погледът му се впи в нейния.

– Изнудване? За какво говориш?

– Ти искрено ли си мислиш, че съм достатъчно глупава, за да повярвам, че Блейк и останалите са се втурнали в Бат, изгарящи от нетърпение да се омъжат за мен?

По лицето му избиха петна.

– На тебе всичко ти е наред. Кой ти каза, че не е? Освен ако... е била Роуина. Ще удуша тази кучка.

– Ти променяш темата. Остави Блейк Честърфийлд на мира.

– Ако не означава нищо за теб, защо тогава го защитаваши?

Като събра храброст, тя отговори:

– Бих защитавала всеки от теб и проклетите ти игри. Ти си същият като баба.

Той се засмя жлъчно.

– За такава обида бих извикал мъж на дуел. Тя е една стара вещица и не се занимава с никаква друга работа, освен да създава неприятности.

Сърцето на Марджъри се сви от болка.

– И да ме отгледа вместо теб.

– Марджъри, аз... – той направи крачка напред, а ръцете му се раздвижиха, сякаш готови да я прегърнат, но после се спря. – Тя нямаше никого, освен тъжни спомени. Убеди ме, че й дължа... обеща, че ще се грижи добре за теб.

Дали и баща й не беше манипулиран от Роуина? Може и така да беше, но това не му даваше право да използва собствената си дъщеря за отмъщение.

– Тя се грижеше за мен по свой начин. Сега мога сама да се грижа за себе си.

Той процеди през зъби:

– Ще направя това, което е най-добро за теб. Ти имаш нужда от съпруг, който да се грижи за теб и да те дари с деца. Ще имаш Блейк Честърфийлд за съпруг, или в противен случай целият свят ще го има на тепсия.

Предпазливостта й се възвърна изведнъж и тя отговори.

– Можеше да очаквам подобно нещо от теб.

– Говориш в стила на Роуина.

– Колко хубаво, от твоя страна, че го забелязваш.

Той извади една от последните прокламации на Боу.

– Просто ела в Уилшър и ще разбереш дали не говоря сериозно, че ще ти намеря най-добрия съпруг в Англия. Не е необходимо да живееш под един покрив с баба си.

Марджъри не искаше да оспорва това – баба й я беше наранила дълбоко, но проблемите й с Роуина и пощата приключваха.

– Малко е късничко за повторно обмисляне къде да живеея, татко, но не се притеснявай – тя се хвана за една приятна истина. – Роуина и аз често се разхождахме из Хартсанг скуеър, без да се виждаме дни наред.

– Това, което чувам, ме успокоява – погледът му се вдигна към очите й и сякаш прободеше лицето й. След това изражението му издаде болката, която таеше в душата си. – Висока си като майка си – отмести погледа си. – Приятен ден и помни: съдбата е начертала линията на Честърфийлд върху изящните ти малки ръце.

Тя го наблюдаваше как си отива и усети най-странното чувство – че много се смущаваше да я погледне. Навярно, помисли си тя, защото беше досадна незначителна подробност, която пречеше на интензивния му живот.

Заблуждавайки наранените си чувства, тя се замисли над официалния вариант от плана на Боу да заобиколи закона за забраната на хазартните игри. Не случайно го наричаха „краля“ на Бат помисли си тя, като

препрочиташе подробностите, свързани с едно празненство, което беше устроил в Уилшър. В старанието си да спаси Англия от порока, Парламентът беше обявил за незаконни игрите на карти с числа. В старанието си да спаси Бат от разорение, Боу Неш измисли нова игра, наречена „Учен“, в която се използваша карти с букви и се провокираха играчите да измислят думи. Мозъкът ѝ блокира, тялото ѝ затрепера от страх. Блейк все още не разбираше буквите достатъчно добре, за да измисля думи, и баща ѝ го знаеше.

В петък вечерта Блейк стоеше до масите за табла в игралната зала в Уилшър. Беше дошъл да срещне страха си. Ушите му бучаха от ужаса и не му позволяваха да чува разговора между Боу Неш и Джордж Ентуисъл, които стояха наблизко. Играта на карти се беше изправила заплашително пред него, подобно на назъбена подводна скала, очакваща кораб. Жлъчният сок сякаш кипеше в корема му и Блейк отпиваше от безвкуското бренди в чаша, която сякаш не той държеше. Идваше му да сложи край на това и да посрещне падението си. О, боже, искаше му се още Марджъри да бъде на неговата страна.

Музиката на оркестра се лееше през нещастията му и предлагаше отлагане на изпълнението на присъдата му, тъй като играта нямаше да започне, докато не свършеха менуетите.

Макар и да знаеше, че усилието щеше да бъде безплодно, той обхождаше с поглед тълпящите се хора, за да открие Марджъри. Тя никога нямаше да влезе повече в тази, или в която и да било, игрална зала. Завиждаше на практичността и силата на духа ѝ. Била е жертва тук преди много години. Той щеше да стане жертва тази вечер, но тя нямаше да стане свидетел на падението му. Може би това беше най-доброто. Марджъри му беше дала ключа. От него зависеше да разгадае мистерията на напечатаната дума.

Като прегърваше мозъка си за останка от увереност, той възкреси в съзнанието си отминалите дни, когато се беше трудил, докато пръстите му се схващаха и очите го заболяваха от усилието да открие смисъл в завъркулките, които нормалните хора виждаха като думи. Беше успял до известна степен. Внезапно настъпилата тишина го откъсна от болезнения спомен. Музиката беше затихнала. Усети ръка на рамото си. Като погледна надолу, той забеляза лицето на езекутора си.

– Изненадваш ме, Блейк – каза Джордж Ентуисъл едва чуто. – Никога не съм мислил, че няма да успееш да спечелиш дъщеря ми. Носят

се слухове, че не можеш да промениш съзнанието на една монахиня.

В Блейк се надигна смях, примесен с тъга. Кой можеше да съжалява повече от него за изгубването на Марджъри? Ентуисъл изглеждаше толкова отегчен от намесването в живота на дъщеря си. Той се зачуди защо беше така.

– Ти ли беше този, който е научил Марджъри да играе хазарт?

Ентуисъл повдигна брадичката си – жест, напомнящ за Марджъри.

– Никога не са ми позволявали да я науча на нещо – изръмжа той. – Роуина, или може би пренебрежението ми към нея, са обърнали Марджъри против мен. Благодарение на тази повяхнала вещица собствената ми дъщеря ме мрази.

– Защо упорстваш с този годеж, вместо да й дадеш любовта, за която жадува?

– Не можех да я погледна, без да се сетя за моята Луиза, затова извърших поредното най-добро нещо: изпратих ѝ херцог.

– Бъдещ херцог – поправи го Блейк, – когото тя не желае.

– Вие се изплъзвате, милорд. Трябваше досега да се ожените за нея и да сте ме дарили с внук. Сега всички на Британските острови и във Франция ще узнаят позорната ви тайна.

Като разбра колко безуспешни щяха да бъдат опитите му да вразуми Джордж Ентуисъл, Блейк остави темата.

– Колко живота си провалил заради това, че не можеш да се изправиш очи в очи с дъщеря си?

– Не си мисли, че можеш да се измъкнеш от отговорност.

Херцогът на Ендърли беше правил подобни коментари пред Блейк. Осъзна нерадостния факт, че бащата на Марджъри беше същият егоист като баща му. Животът ѝ е бил толкова самотен, колкото и неговият. Но приликата свършваше дотук, защото Марджъри беше оставила миналото зад гърба си. Но дали той щеше да успее?

– Ще видя скелетите на семейството оголени на това кече – заплаши го Джордж.

Половин час по-късно му се струваше, че обещанието щеше да бъде изпълнено. Като седеше на игралната маса с майка си, Тобаяс Пондз, Боу Неш, Роуина и Джордж Ентуисъл, Блейк разглеждаше седемте карти в ръката си. Разпозна обърнатата вила – гласната „Е“. Някои от останалите карти бяха познати: страничният отвор в каютите, който сега наричаше „О“, нокът на рейка, който беше „Т“, носът на лодка, който беше „А“. Буквите „А“ и „В“ го накараха да се усмихне, защото тези бяха най-добрите уроци, които някога беше научил. Буквите на другите

карти му бяха непознати. Подобно на сляп човек, опипващ пътя си през чужда стая, Блейк започна да напряга мозъка си, за да намери думи. Групира картите възможно най-добре.

– Честърфийлд – каза Джордж Ентуисъл, който седеше непосредствено от дясната страна на Блейк, – твой ред е. Сигурен съм, че си измислил дума, която ще ни шашне.

Часовникът отмери девет удара. Блейк започна да се поти.

Марджъри стоеше на дансинга в Уилшър. Виковете и одобрителните възгласи в игралната зала пълзяха по кожата ѝ като насекоми. Потрепера от погнуса. Погребаните дълбоко спомени излязоха на повърхността. Видя едно глупаво младо момиче, по-богато с бижута, отколкото със здрав разум, смеещо се, докато проиграваше наследството си в полза на един отчаян комарджия и неин пръв годеник, Тобаяс Пондз. Беше повярвала на приятелските му изявления и приемала сладникавите му комплименти за божа истина.

Незрялото още момиче жадуваше да се скрие от самотата на миналото си и да потърси бащата, когото никога не бе познавало. Тогава играта на криеница беше болезнена, особено когато на мошеници като Тобаяс Пондз беше позволено да играят.

Марджъри тръгна решително към вратата и надникна вътре. Погледът ѝ беше привлечен от Блейк Честърфийлд. Той седеше с гръб, облечен в костюм от тъмносино кадифе, а широките му рамене и смолисто-черна коса се открояваха в морето от хора, пременени в крещящи цветове и високи напудрени перуки.

Тя огледа останалите хора на окичената с гирлянди маса. „Кралят“ на Бат носеше най-хубавия си костюм от бял бродат. До него седеше баба ѝ, издокарана в рокля от тафта с ивици като на дъгата и перука, украсена с подхождащи на роклята ѝ панделки. Диаманти и сапфири красяха шията и китките ѝ. От лявата ѝ страна седеше херцогинята на Ендърли с маска на спокойствие върху изящните си черти. До нея Тобаяс се беше втренчил упорито в картите си, а лицето му все още носеше белезите от битката му с Блейк.

Кръгът се затваряше с баща ѝ, който беше облечен в жълт атлаз и носеше смешна перука, съобразена с ниския му ръст. Той се наклони към Блейк. Прободе я сърцето, защото, въпреки че не го чуваше какво казва, знаеше, че дразни Блейк.

Когато часовникът отмери десет, тя не можеше да търпи повече несправедливостта. Вдигна крак и за пръв път, откакто загуби състоянието си и самоуважението си заради Тобаяс, прекрачи прага и влезе в

миналото си.

За да спечели време, Блейк глътна брендито и си поръча друго. Старахът прерязваше червата му като студена стомана. Часът на разплатата беше настъпил. Усети ръка на рамото си и готов да се хване за всяко отклонение, вдигна поглед. Видя Марджъри, с колеблива усмивка в ъгълчетата на устните си.

– Лорд Блейк – каза тя, – настоявам да ми позволите да играя заради вас този път.

Тя сигурно беше най-чудесната жена на божията земя. Той се изправи с треперещи крака. Боу скочи на крака и се поклони; а Тобаяс го последва. Челото на Джордж се набръчка подозрително.

– Какво означава това? – заекна той.

– Надявам се – отговори Марджъри, – че това се нарича джентълменски маниер, тате.

– О, стани, Ентуисъл – заповяда Боу, – и си сложи една усмивка, защото си в Бат.

– Какво си направил, Джордж – заяде се Роуина, – отишъл си и си затворил добрите си обноси в бутилка с вино ли?

Попаднал сякаш във водовъртеж от благодарност, Блейк чувстваше, че може да се превърти. Една тънка ръка, лишена от бижута, която някога се беше надявал да получи, докосна рамото му и го върна на мястото му. Обгърна го с нежното ухание на лавандула и го обзе луда любов. Марджъри го отмести встрани и прошепна:

– Двама души на тази маса са жестоки и безсърдечни, но те са мое бреме, а не твое. Достатъчно страда в ръцете на моите роднини.

„Също и ти“ – искаше му се да каже, но копнежът и гордостта стиснаха гърлото му.

– Може ли да взема картите? – попита тя.

Ръката му се помръдна, за да изпълни желанието ѝ, но съвестта му го възпря.

– Аз не се страхувам, лейди Марджъри – каза той. – Баща ви и аз сме сключили личен облог.

Тобаяс отстъпи назад.

– Можете да заемете моето място, милейди.

Боу се нахвърли върху печатаря.

– Махни се от това място и никога повече да не ти стъпва кракът в

тази или в която и да било обществена зала в Бат!

Марджъри не откъсваше очите си от Блейк.

– Настоявам.

С една дума тя беше спасила него и семейството му от мрака на позора.

Не трябваше да се заробва с мъж като него. От самото начало беше искала само свободата си и му беше върнала неговата.

Като се пребори с порива да я привлече в обятията си и да поеме курс на север, той постъпи, както го беше помолила, и когато картите се плъзнаха от неговата ръка в нейната, се почувства по-лек и свободен. Не можеше да направи нищо повече, освен да ѝ се отплати със същото – щеше да я освободи от брака със съпруг, който може би никога нямаше да може да прочете собствения си брачен договор.

– Какво има? – попита го тя. – Защо изглеждаш толкова замислен?

„Защото те обичам – помисли си той – и ще ми липсваш всеки ден до края на живота ми.“

– Мислих си за една дума, която се опитвах да съставя с тези карти.

– Особено обичам думи с „Л“ – каза тя.

С větината на мошеник в играта на карти, тя ги разгъна и разгледа. Усмивка озари лицето ѝ и го заля с топлина.

– Вие сте свършили цялата трудна работа, лорд Блейк – каза тя, – и сте оставили леката част на мен.

Тя се обърна към баща си:

– Лорд Блейк много умело се справя с написани думи, нали знаеш?

Джордж се намръщи, а бдителният му поглед се стрелна от Марджъри към Блейк.

– Наистина – чу Блейк майка си да заявява. – Наследил е научните си способности от рода Чолмондли. Моят Блейк можеше да пише стихове като дете.

Тя лъжеше с умението на политик и сърцето му се изпълни с признателност към нея.

На Блейк му се искаше да целуне краката на Марджъри. Искаше му се да я отнесе в двореца си в Уелс, да вдигне подвижния мост, да барикадира вратите и да не излезе, докато не му посивеят косите и не пораснат внуците му. С преливащо от любов сърце, той целуна ръката ѝ и се сля с тълпата. Отнесе заедно със себе си стотина скъпи спомени за незабравимата жена, известна като „управителката на пощенската станция в Бат“.

– Нуждая се от нещо за пиене – каза той.

Марджъри го гледаше как се отдалечава с гордата си стойка, която го открояваше от тълпата любопитни наблюдатели.

„Слава богу – помисли си тя, – ще играя вместо Блейк и той ще избегне унижението пред всички тези хора. Дори и татко да извика на висок глас истината, никой няма да му повярва сега.“

– Е, дете – каза Роуина, – ще играеш ли, или ще принудиш тези мъже да стоят през цялата нощ?

– Млъквай! – каза Джордж.

– Марджъри? – Боу премести стола ѝ.

Тя седна, но имаше странното чувство, че част от нея беше грабната. Обърна се и видя Блейк да стои близо до навалищата от хора. Щеше да има достатъчно време по-късно, за да си разреши проблемите с него. Той ѝ намигна и вдигна чашата си в нейна чест. Като реши, че безпокойството ѝ произлизаше от предстоящата игра, тя му изпрати въздушна целувка и насочи вниманието си към седящите на масата.

През следващия един час тя наблюдаваше как баща ѝ и баба ѝ си разменят язвителни обиди и жестоки подигравки. Като ги видя колко бяха погълнати от стремежа да се наранят един друг, тя направи няколко поразителни открития. Роуина и Джордж се мразеха заради жена, която беше мъртва от двадесет и четири години. Прекарваха толкова много време в хвърлянето на обвинения, че не им остана да пожелаят за жената, наречена Луиза.

„Горката мама“ – помисли си тя.

За своя още по-голяма изненада Марджъри разбра безсилието на баща си по време на нейното раждане. Той е бил на осемнадесет години, когато е погребал съпругата си – на същата възраст, на която Марджъри беше получила първата си пощенска поръчка и взела двадесетте и пет сирака. Той никога не се беше женил повторно, защото никоя жена не можеше да замести неговата Луиза. Не можеше да бъде нещо по-различно от това, което беше.

„Горкият татко“ – помисли си тя.

Като се престориха на фалирала, фамилията Логсбърг оставиха вдовицата на техния херцог без пукната пара. От този ден нататък тя беше разчитала на Джордж за прехраната си. Не можеше да бъде нещо по-различно от озлобената старица, която беше.

„Горката баба“ – помисли си тя.

Последното откритие накара Марджъри да се усмихне: „кралят“ на Бат не знаеше правописа на думите.

„Горкият Боу“ – помисли си тя.

След това тя се вгледа продължително в собствения си живот. Наг-
ради и щастливо бъдеще посрещнаха погледа ѝ. Щеше да спечели лю-
бовта на Блейк Честърфийлд.

„Аз съм щастливка“ – помисли си тя.

Когато играта свърши, Боу Неш събра купа от печалбата и заяви, че
е спечелил достатъчно, за да завърши болницата с минерална вода. Мар-
джъри се изправи и огледа тълпата, но Блейк го нямаше.

– Замина – каза прислужникът му. Замайна от собственото си щас-
тие, тя каза:

– Какво искаш да кажеш с това „замина“? Трябва да му покажа това
– и тя размаха официалния документ. – Спечелих пълномощията на уп-
равител на пощенската станция.

– Моите поздравления. Надявам се, че това ще ви донесе много ра-
дост, милейди.

Озадачена от сарказма му, тя каза:

– Какво има?

Той стоеше, положил ръцете си върху блокчето с попивателна хар-
тия, което беше покрито със скици, които бяха дело на Блейк.

– Защо сте изненадана? – Евърсън извади годежния документ. –
Вие сте лицемерка. Подписахте това, а не пожелахте да се омъжите за
него. Никога не сте го обичали истински.

Тя смачка плика.

– Това не е вярно. Обичам го и искам да се омъжа за него.

– Не можете да бъдете управителка на пощенската станция в Бат и
в същото време – негова съпруга.

Евърсън очевидно не познаваше много добре Марджъри Ентуисъл.

– Разбира се, че мога. След година-две Таг ще бъде готов да заеме
поста ми и Блейк знае това. Той харесва Бат. А сега, къде е той?

Евърсън я изучаваше през свитите си очи.

– А какво ще кажеш за баща си и баба си?

На бутилка от най-хубавото вино на баща ѝ щяха да стигнат до спо-
разумение. Никога нямаше да станат приятели като Марджъри и Блейк,
но нямаше да се нараняват повече.

– Татко се връща във Франция, а баба заминава за Лондон с херцо-
гинята на Ендърли. Моля ви, Евърсън, кажете ми къде е Блейк.

Прислужникът се усмихна и грабна годежния документ.

– Ще направя нещо по-добро от това. Ще ви заведе при него.

Около обед тя стоеше на кея на Бристол и се взираше във военния
кораб „Доверие“. На такелажа потрепваше дълго тясно знаме, носещо

герба и инициалите на Честърфийлд. Съмнения и надежди водеха решителна битка в нея. С трепереща ръка надраска една бележка и я подаде на Евърсън. Зачака с надежда да види как Блейк се появява на бордовата ограда, но прислужникът се върна сам.

Сърцето ѝ се обърна. Била е глупачка да очаква Блейк да я желае сега. Като се бореше със сълзите, тя започна да се примирява със самотния живот, който някога ѝ се беше струвал толкова пълноценен.

Евърсън ѝ подаде късче хартия. Сърцето ѝ заби лудо, докато разгъваше бележката. Тя прочете съобщението, написано старателно с печатни букви от познатата загрубяла ръка на Блейк: „На бъдещата херцогиня на Ендърли: позволение да се качи на борда.“

Мигове по-късно управителката на пощенската станция на Бат се качи на кораба. Почетна стража от моряци в елегантни униформи беше строена на палубата. Пред редиците беше застанал Блейк, сияен в своята униформа. Тя направи една крачка и се почувства така, сякаш не стъпваше по земята. Както беше заковала погледа си върху Блейк, тя сякаш плаваше към него. Когато се приближи на една крачка, усети тръпчивия и приканващ лимонов аромат.

– Обичам те – изрече тя, като се усмихна.

Той я привлече в прегръдка, тръсна назад глава и изрева:

– В името на всички светии и Честърфийлдови, които са живели преди мен, обичам те!

Екипажът нададе одобрителни възгласи. Щастието разцъфна в нея. Свали шапката му и я сложи на рамото си.

– Докажи го!

Той се засмя уверено, а очите му проблясваха от истинско щастие.

– За мен е удоволствие, управителке на пощенската станция.

След това той впи устните си в нейните с целувка на обещание и дълбока любов. Екипажът изсвири и започна да аплодира. Страстта се извиваше и извисяваше, докато затихна всеки глас и остана само този, който извираше от туптящите им в съзвучие сърца.

Най-накрая той се дръпна назад с надигащи се гърди и тлеещ пламък в очите. Тя го погледна замаяна от вълнение и любов.

– Задръж тази мисъл, любима, докато се върнем в Бат.

КРАЙ

© 1992 Арнет Лем
© 1993 Нели Скорчева, превод от английски

Arnette Lamb
The Betrothal, 1992

Източник: ?
Редакция: tsvetika, 2008

Издание:
Калпазанов, Габрово, 1993
Печат: Абагар, В. Търново

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9542>]